

ПИЕР ПЕВЕЛ НАСЛЕДНИКЪТ

Част 2 от „Върховното кралство“

Превод от френски: Недка Капралова, 2017

chitanka.info

ПРОЛОГ

ЗИМАТА НА 1547 Г. ЦИТАДЕЛАТА

Принц Алдеран дьо Лангър, неговият приятел, пожела на надгробния камък да бъде издълбано само името му, както и короната, вълчата глава и кръстосаните шпаги, които бяха неговият знак на Пръв рицар по волята на Върховния крал.

Хроники (Книга за Рицаря с меча)

Този ден погребваха останките на един герой.

Непрогледно небе, сиво и натежало като олово, покриваше Закриящите планини. Зимен дъжд се сипеше над Цитаделата. Ситен и напоителен, той едва се виждаше, но от него паветата блестяха, а студът проникваше до костите. Погребалният кортеж вървеше бавно, минаваше по пусти улици със затворени врати и слепи прозорци. Старата крепост изглеждаше безлюдна, мъртва, изоставена под дъжда сред своите скъпоценни голи скали. По крепостните стени висяха знамена с петте корони на Върховното кралство, прогизнали и мрачни. Гарвани с блестящи от водата крила бяха кацнали на най-високите кули. Те внимателно наблюдаваха.

Принц Алдеран дьо Лангър водеше шествието, яхнал кон, чиито копита размътваха мастилените локвички. Зад него каруца, теглена от четири коня, превозваше абаносов ковчег, покрит със знаме, натежало от дъжда. Следваше го кортеж от конници, потънали в пълна тишина.

Всички бяха облечени в кожени ризници, покрити със стоманени халки под широки черни плащове. Всички носеха на гърдите си емблемата на Ониксовата гвардия, към която принадлежаха. Всички носеха бял шал, завързан на лявата ръка. Широки качулки скриваха погледите им, но под тях можеха да се видят строги лица, изопнати черти, стиснати челюсти, сурови устни. Всички бяха с ботуши, пристегнати с колани, въоръжени — това бяха воители в траур, дошли да отдадат почит на този, който ги беше командвал. Името му беше Лорн

Аскарин и гербовете, избродирани със сребърен конец върху знамето, пазещо ковчега, бяха на Първия рицар на Кралството: вълча глава и две кръстосани шпаги под кралска корона. Същите красяха пръстена, който Лорн носеше на пръста си, когато беше върнал честта на Върховния крал и славата на Върховното кралство.

Гарваните литнаха, когато кортежът премина портата на квартала на краля. За да стигне дотук, беше прекосил Върховното кралство, като тръгна от столицата му, продължи да се движи дълги седмици по пътищата и по бавното течение на малки и големи реки. После гвардейците навлязоха в Закрилящите планини и стигнаха до тази изгубена долина, в чийто край се извисяваше Цитаделата. Историята и легендата се смесваха в старите планини. По време на Последния мрак първият Върховен крал героично и победоносно устоял на армиите на Дракона на сянката и забравата. И тук победил Дракона на разрушението и придобил неговата мощ, за да я предаде на потомството си.

Гарваните покръжаха малко, а през това време тежките облаци над Цитаделата се набраздиха с бели ивици. После една от птиците изграчи и всички полетяха към гробището.

В Цитаделата имаше няколко крипти и гробища — всичките изоставени. Всъщност тя беше като обширна гробница, където сегашният Върховен крал беше дошъл да дочака смъртта си и се надяваше тя скоро да дойде. Отделени с назъбени стени и тежки решетки, пазени от празни кули и ветровити стражеви пътища, кварталите на Цитаделата очертаваха мозайка, изоставена на разрухата. Единствен кварталът на краля все още беше обитаем. Все още. Хора живееха единствено в замъка, издълбан отчасти в скалата. Там, сред сенките, се говореше тихо, докато кралят, уединен в покоите си или в тронната зала със спуснати над прозорците плътни завеси, утежняваше мъчението на безкрайна агония.

Стена обграждаше гробището в квартала на краля. Гарваните кацнаха на нея и изчакаха погребалния кортеж да дойде. Той пристигна, предшестван от чаткането на подкованите копита по паважа, а в това време дъждът се засили още повече.

И стана бял.

* * *

Принц Алдеран прие белия дъжд без да трепне.

Знаеше какво означава това. Знаеше, че беше лошо предзнаменование, изпратено от Ейрал — Белия дракон, и че рядко минаваше и седмица, без дъждът отново да завали и да положи покров от бледа пепел над Цитаделата. Казваха, че Върховният крал е прокълнат. Казваха, че плаща цената за стар грях и че Върховното кралство страда заедно с него. Оттук идваше и неизлечимото зло, от което вехнеше крал Ерклант. Оттук и мъченията, през които минаваше Върховното кралство, войните и гладът, които го застрашаваха, свадите и амбициите, които го разкъсваха.

За да оправи нещата Върховният крал — без никой да знае дали се подчиняваше на дързостта или на лудостта — беше освободил Лорн от затвора, където той гниеше от години. От този нещастник, признат за виновен в предателство, той беше направил защитник на своята кауза. Беше го определил за Пръв рицар, като по този начин му бе дал пълна власт, или почти, за да изпълни мисията си. Въпреки своето огорчение и съмненията си, въпреки грешките си, Лорн беше на път да успее, когато...

Говореше се за убийци. Може би за някакъв кръвен дълг или за стара омраза, най-сетне удовлетворена. Или пък за незабавно отмъщение, ръководено от Дракона на съдбата. Миналото на Лорн беше смутно и той си бе създал могъщи врагове, сред тях амбициозната кралица Селиан, докато се опитваше да възстанови — сам и без да се подчинява на никого — авторитета на Върховния крал.

Алан не искаше това, което Лорн беше направил, да изчезне, като се започне с ентусиазма, възроден от неговите подвизи сред всички онези, които — дотогава — се бяха разочаровали от Върховното кралство. Алан беше поел командването на Ониксовата гвардия и трябваше само да избира сред всички онези, които се явяваха, за да служат на родината в името на честта. После му беше хрумнала идеята да премести гроба на Лорн. Лорн беше роден в Цитаделата. Тук беше посветен в рицарство, обсипан с почести, после осъден и опозорен, преди Върховният крал да го призове отново и да го издигне до най-високата чест в кралството. Никой не заслужаваше повече от него да

почива завинаги в Цитаделата. Алан го беше потвърдил категорично, но беше и убеден, че пътуването ще бъде също толкова значително, както и крайната цел. И не се бе излъгал. През целия път във всеки град, градче или село хора в траур чакаха с часове кортежа да премине, за да го почетат. Идваха да отдадат последна почит на този Пръв рицар, който се беше изправил сам, за да върне блясъка на знамената на Върховното кралство, и виждаха, че Ониксовата гвардия, която беше основал отново, беше оцеляла, че беше по-силна и горда от когато и да било и че сега я командваше принц.

Крал Ерклант II чакаше на гробището под балдахин, близо до изкопания гроб. Заобиколен от своите гвардейци, той седеше изтощен, с ръце, вкопчени в облегалките на своя трон от оникс и абанос. Тъмен воал, придържан от короната му, скриваше лицето му. Като че ли никакво дишане не повдигаше костеливите му гърди. Слаб и съвършено неподвижен в тежката си ризница от обкована със стомана кожа, Върховният крал изглеждаше като мумия на коронован воин, седнал завинаги на своя трон.

* * *

Алан слезе от коня и тържествено се запъти към баща си.

Единствено неколцина воини от кралската гвардия обграждаха Върховния крал на гробището, един свещеник и двама слуги чакаха настрана да започнат службата. Това беше много малко за погребение, което трябваше да е национално, малко за погребението на герой. Но достъпът до Цитаделата беше ограничен и под този претекст Алан охотно беше отстранил онези, които бяха поискали да придружат кортежа или поне да дойдат на място, за да присъстват на погребението. Министри, прелати, дипломати или придворни — всички те измерваха политическото значение, което принцът придобиваше. Така че желаеха както да му се харесат, така и да бъдат видени до него и по такъв начин да накарат другите да повярват, че имат достъп до Цитаделата. Алан беше преценил и се беше поколебал да задоволи някои. Нуждаеше се от привърженици в Двора, но това щеше да накърни паметта на Лорн. Освен това единственият съюзник, без който Алан не можеше да мине, беше не друг, а баща му.

Неподвижни, гарваните на стената посивяха под белия дъжд и заприличаха на камъните. Дъждът се стичаше по раменете на принц Алдеран и оставяше бледи следи по черната му ризница, когато той свали качулката си и с наведена глава коленичи.

— Татко.

Върховният крал смърдеше.

От него се носеше миризма на леш, която изпълваше ноздрите на Алан и го караше да изпитва негодувание. Истината беше по-лоша от всичко, което принцът си беше представял. Той обичаше баща си. Когато се видяха за последно, преди да се оттегли в Цитаделата, той беше един стар човек. Алан си мислеше, че ще види старец. Умиращ. Но това беше труп, оживен от някакво подобие на живот, който протягаше към него слаба, трепереща ръка. Като си мислеше за слуховете за лудост, които често достигаха до него, без да може да им повярва, Алан за пръв път се запита дали беше възможно кралят да е с всичкия си ум. Защото каква част мъдрост и ум можеше да е останала в това тяло? Как можеше здрав дух да продължава да живее в тези прокълнати останки от плът?

Страхувайки се да не я счупи, Алан внимателно взе ръката на баща си в своята и наведе челото си над нея в знак на почит и обич. После вдигна глава и с изненада видя блясъка на жив поглед зад воала. Този поглед бавно се насочи към конниците от Ониксовата гвардия. Застанали прави, те държаха конете си за юздите, без да обръщат внимание на капките, които се сипеха върху качулките им и отекваха по кралския балдахин като върху кожа на барабан.

— Колко?! — попита Върховният крал с прегракнал глас, който принцът не можа да познае.

— Двайсет, татко. А утре петдесет, ако пожелаете.

— Петдесет. Всичките черни гвардейци.

— Да, татко. С ваше позволение.

Алан беше поел командването на ониковите гвардейци по собствено решение веднага след като смъртта на Лорн бе оповестена, за да запази всичко, както си беше. Тъй като беше принц, никой не си беше помислил да го упрекне, а още по-малко да му го забрани, но беше надвишил правата си. Единствен Върховният крал можеше да назначи капитана на Ониксовата гвардия. Фактически единствен Върховният крал можеше да утвърди Алан на този пост и да му

позволи да продължи делото на Лорн. Но дали кралят искаше синът му да довърши това, което Лорн беше започнал? Принц Алдеран знаеше, че трябваше да помоли баща си за прошка — и то много.

— Моето позволение... — продължи Върховният крал. — Минал си и без моето позволение.

— Трябваше да се действа бързо, татко. Да се решава. Да се действа. За да продължи да живее Ониксовата гвардия и да...

— Лорн имаше само петима мъже зад себе си — прекъсна го кралят, който следваше хода на собствената си мисъл. — Ти... Ти имаш двайсет и вече се надяваш на петдесет. Как?

— Всички са рицари, татко. Всички са от стари, благородни и хубави потомствени родове на меча. И всички са доброволци. Искат да носят вълчата глава и кръстосаните шпаги. За да ви служат и да ви защитават.

Ониксовата гвардия въплъщаваше кралската власт. Власт, от която самият Върховен крал се беше отказал, като се затвори в Цитаделата и повери управлението на кралицата. Мнозина преживяха този отказ като изоставяне, неразбираемо, трагично дезертиране, което водеше кралството към гибел. Но оттеглянето на крал Ерклант се беше оказало от полза за много амбициозни хора, които не искаха да се откажат нито от богатството, нито от влиянието, нито от почестите, които дължаха на кралицата и на собствените си интриги.

Така че съществуваша могъщи сили, които за нищо на света не искаха възстановяване на кралската власт. Алан знаеше, че те скоро щяха да се изпречат на пътя му и че някои вече интригантстваха против него. Подкрепата на Върховния крал му беше необходима, за да се наложи в Двора. Засега той все още беше един непостоянен, лекомислен принц, който си играеше на почитане на паметта на приятеля си. Но в момента, в който се докажеше, в момента, в който противниците му установяха до каква степен е голяма неговата решителност... Впрочем събитията във Върховното кралство се развиваха много бързо и отново съществуваше заплаха за война.

— Татко?

Алан чувстваше, че вниманието на баща му беше другаде. Като се обърна, забеляза, че той наблюдава гарваните върху стената.

— Татко...

Отсъстващ, изгубен, Върховният крал се усмихна зад воала си, докато гледаше как гарваните отлитат и се отдалечават, сякаш отнесени от порива на проливния дъжд, който се превръщаше в буря.

Само той ги видя как изчезват в далечината на фона на една светкавица.

Само той ги чу да грачат и това беше като някакъв добре познат призив.

ПЪРВА ЧАСТ

ПРОЛЕТТА НА 1548 ГОДИНА АРКАНТЕ

Построен на устието на Андор, град Арканте пазеше голямо пристанище. Ейрал — Белият дракон на светлината и на познанието — го беше основал, той му беше любим. Красив и благоденстващ, градът се бе превърнал в щастлив пристан на мъдростта и толерантността, където живееха учени, творци и философи.

Хроники (Книга за градовете)

Нощта се спускаше — мирна и прохладна.

Исандра, Господарка на Арканте, гледаше подготовката за обсадата от една тераса на двореца. Кули, огради, изкопи обкръжаваха вече нейния град. От земята се издигаха бастиони, в които разполагаха оръдията. Временни лагери се превръщаха в укрепени. По склоновете се издигаха ограждения от колове. Войски маневрираха и навсякъде — като отказ за подчинение — се вееха златно-лазурните знамена на Върховното кралство. Прислужник извести за идването на херцог Дьо Фелн.

— Да влезе — каза Господарката на Арканте.

Херцогът се появи, но остана на прага на терасата, сякаш се страхуваше от слънцето.

— Госпожо.

— Приближете се — каза Исандра.

Той се подчини.

— Добър ден, херцоже.

— Добър ден.

Тя не му подаде ръката си да я целуне.

— Повикали сте ме, госпожо?

— Разбрах, че заминавате.

— Така е.

— Много навременно заминаване.

Умел политик, Дънкан дьо Фелн се направи, че не забелязва иронията.

Върховното кралство все още не беше във война с Арканте. Макар че подготовката беше доста напреднала, макар че войските лагеруваха в покрайнините и обикаляха околностите, обсадата не беше започнала и имаше надежда, че може би изобщо нямаше да започне. Всеки можеше да влиза в града и да го напуска — при условие че знае паролата. Дори беше възможно да се избягнат проверките на постовете на Върховното кралство, ако се тръгнеше през нощта по обиколните пътища. Но колко ли време щеше да продължи това?

— Дела ме призовават в моите земи, госпожо. Земи, които впрочем ми беше забранено да напускам.

Като отявлен враг на кралица Селиан, херцог Дьо Фелн беше подложен на сериозен обрат в отношението към него, когато през есента тържествуващата кралица му беше забранила да напуска дома си. Той бе проявил достатъчно мъдрост да приеме съдбата си, без да прави скандали и да вдига врява, и докато повечето от неговите съюзници му обърнаха гръб, той спокойно беше останал в дома си в продължение на няколко месеца.

Това обаче не продължи дълго.

Защото когато Господарката на Арканте отказа да положи клетва за вярност пред кралицата, Дънкан дьо Фелн разбра, че Драконът на съдбата му предоставяше коз, който той трябваше да изиграе. Това се случи на Свети Аргюс, по време на празника на Зимата. По традиция едрите васали на Върховния крал му се заклеваха във вярност, преданост и покорство на тази дата. Откакто умирацията Ерклант II се беше оттеглил в Цитаделата, тази церемония не беше провеждана. Но амбициозната и горделива Селиан, придобила сили след политическата и военна победа над Иргаард, беше пожелала да се възползва от нов прилив на популярност, за да наложи окончателно властта си. Така че полагагането на клетва на Свети Аргюс щеше да се проведе отново сега, през зимата на 1547 година. И то трябваше да стане пред нея.

Неколцина дадоха да се разбере, че ще положат клетва само пред Върховния крал.

Сред тях беше и херцог Дьо Фелн — по сметка.

Граф Д'Аргор — от лоялност.

И Господарката на Арканте.

— Ако шпионите на Естеверис разберат, че съм тук — каза Дънкан дьо Фелн, — това може да навреди на интересите ви.

— Съмнявам се, че не го знаят.

— Разбира се. Но да не чакаме кралицата да не може да затвори очи за моите... отклонения.

Думата накара Исандра да се усмихне. Тъжно. Беше сериозна и красива, елегантна, с черна, къдрава коса.

— Казвахте, че кралицата никога не би посмяла да изпълни заплахите си — каза тя.

— И все още го твърдя — с широко движение на ръката Фелн сякаш помете приготовленията за обсадата. — Всичко това не е война. Все още не.

— Не си играйте с думите, херцоже. Ще бъдете далеч, когато първият оръдеен залп ще бъде изстрелян.

— Ако изобщо бъде, госпожо.

През зимата отношенията между Върховното кралство и Арканте бързо се бяха влошили. Кралица Селиан не можеше открито да се скара с високоуважавания граф Д'Аргор. Що се отнася до херцог Дьо Фелн, той си оставаше твърде богат и влиятелен, за да ѝ се опълчи. За сметка на това обаче малката провинция Арканте нямаше никаква тежест. Кралицата беше убедена, че Арканте няма да намери никого, който да я защити — както вътре, така и извън Върховното кралство. Така че спокойно можеше да се захване с нея и да заплаши Исандра с война, ако не отстъпи пред исканията ѝ. Защото Селиан не искаше просто Исандра да положи клетва пред нея. Тя претендираше за преразглеждане на статуса на свободен град, който позволяваше на Арканте да се измъква от най-важните кралски данъци и това осигуряваше неговото благоденствие. Арканте беше търговски град — богат и прочут. И отдавна предизвикваше ламтежи, сред които и тези на Върховното кралство.

— Кралицата не иска война — продължи настоятелно Фелн. — А и дори да я иска, няма средства, с които да я води.

— Хазната на кралството е пълна, откакто Иргаард плати данъка си.

— Разбира се, но граф Д'Аргор не подкрепя кралицата. Коего означава, че дребното благородничество на меча няма да бъде свикано.

Или едва. Така че кралицата може да разчита единствено на войските на Лангър.

— Това може да е достатъчно.

— За проява на сила? Несъмнено, както можете да видите. Но не и за обсада на такъв богат и могъщ град като Арканте. Ако иска да има и най-малък шанс за успех, кралицата ще трябва да свика армия от наемници. Вестфалд е пълен с такива, но добрите наемници струват скъпо, много скъпо. А обсадата е колкото продължително, толкова и несигурно начинание. И ако кралицата не го знае, нейните министри и генерали ще ѝ го кажат. Обсадата на Арканте ще разори Върховното кралство, госпожо.

Тъй като Исандра не казваше нищо, Фелн добави:

— Кралицата е горделива, завистлива, ревнива и перверзна. Амбициозна. Жестока. Не е завладяла сърцето ми, но трябва да призная, че не е нито идиотка, нито луда. Тя няма да позволи вашата разправия да доведе до гибелта на Върховното кралство — заключи той.

Всъщност прекрасно си представяше как кралица Селиан стига до крайности. Защото ставаше въпрос наистина за разпра между нея и Господарката на Арканте. Кралицата ненавиждаше Исандра от години, до такава степен, че Фелн се питаше дали не беше върнала традицията на полагането на клетва в деня на свети Аргюс единствено заради удоволствието да принуди Исандра да коленичи публично пред нея. Каквото и да се кажеше, кралицата беше достатъчно отмъстителна, за да го направи, и той го знаеше.

— Ще ми се да ви повярвам — каза Исандра.

Тя също познаваше кралица Селиан.

Даже я познаваше твърде добре и въобще не обвиняваше херцог Дьо Фелн. Беше слушала съветите му през последните седмици, но сама беше решила да не отстъпи пред исканията на Върховното кралство. Но дали беше взела това ужасно решение, водена от правилни подбуди? Дали наистина беше мислила за доброто на своя град? Понякога се съмняваше и се страхуваше, че ще открие — дълбоко в сърцето си — една непоносима истина. Тя също си имаше причини да мрази кралицата.

Все пак оставаше една надежда.

Дори в този момент течаха преговори между Върховното кралство и Арканте. Провеждаха се в пълна тайна, надзиравани от Ониксовата гвардия и под арбитража на епископа на Стал, който всъщност беше принц на Върховното кралство. Беше решено преговорите да се проведат тайно, за да се гарантира — по възможност — искреността на дебатите и да се осигури мирът. Дали Фелн знаеше нещо? Беше възможно, но не и сигурно. Исандра нямаше представа за това и щеше да ѝ е доста трудно да обясни защо бе пожелала да държи херцога настрана. Старо недоверие, несъмнено. Той имаше ли интерес мирът да възтържествува? Този циничен интригант нямаше ли да спечели повече, ако Върховното кралство бъдеше отслабено и разделено от една непопулярна обсада?

Тъй като Господарката на Арканте продължаваше да мълчи, Дънкан дьо Фелн се заблуди. Помисли си, че тя е на път да се откаже и каза:

— Да отстъпите пред капризите на кралицата означава да отстъпите пред силата против правото. Върховният крал е в уединение, но той все още царува. Каквото и да твърдят кралицата и марионетките, назначени от нея във Върховния съд, васалите на краля могат и са длъжни да полагат клетва единствено пред него. Лично.

— Зная го...

— За момента кралицата твърди, че именно към Върховния крал се изразява почитта, но чрез нея. А какво ще бъде утре? Какво значение ще има този малък нюанс, когато кралицата привикне едрите и дребните васали да коленичат пред нея? Пред нея, госпожо. Пред нея и пред никого друго.

Фелн хвана ръката на Исандра. Тя не я дръпна.

— Повярвайте ми — каза той сериозно. — Всичко, което кралицата предприема, има само една цел: да подготви Върховното кралство за деня, когато ще пожелае да седне на ониксовия трон...

— Никога — отвърна Господарката на Арканте със стиснати от ярост челюсти.

Дръпна ръката си и отново потъна в гледката на подготовката за обсадата. Тъй като мълчанието се проточи, Фелн скоро се почувства излишен. Той се поклонил и като докосна почтително сърцето си с ръка, без да каже и дума, се оттегли. Един час по-късно, когато вече напълно

се беше стъмнило, той дискретно напусна Арканте, като се съмняваше, че ще го види отново по друг начин, освен в пламъци.

ПРОЛЕТТА НА 1548 ГОДИНА ХЕРЦОГСТВО САРМ

Но тя толкова силно го беше обичала с тялото и душата си, че сякаш смъртта нищо не можеше да промени. Дните минаваха. Както и нощите. Без покой.

Хроники (Книга на Песните и Тъгите)

— Майка ти пристигна, Лис — каза Ейлин дьо Фелн, като влезе изневиделица.

Алисия дьо Лоранс четеше в стаята си.

Еlegantна и просторна, ухаеща, стаята беше потънала в полумрак, който запазваше прохладата, светлината проникваше през щорите на жълти, издължени вълни. Единственият шум, преди да влезе Ейлин, идваше от прелистваните страници и от вятъра, който подухваше в кедрите навън.

Алисия не вдигна глава от книгата си.

Ейлин прекоси енергично стаята и широко отвори един прозорец, нахлу поток от силна светлина, който заслепи Алисия и я принуди да си закрие лицето с ръка.

— Ейлин!

Но Ейлин не я слушаше.

Отвори и другите два прозореца и накрая стаята потъна в жива, топла светлина. После се обърна към приятелката си и скръсти ръце. Красива, миловидна и кокетна, тя полагаше големи грижи за лицето си в цвят на лилия, с малка, очарователно очертана коралова уста. Очите ѝ искряха. Черни къдрици обгръщаха изящното ѝ лице.

— Пак си чела цяла нощ, нали?

Алисия остави книгата си.

— Ти никога не си обичала книгите — каза тя уморено. — Не можеш да разбереш.

— Не се дръж с мен като с глупачка, става ли? Вече мина обяд, а майка ти те чака.

Алисия отметна една златисточервена къдрица от бузата си.

— Зная какво иска от мен.

Беше бледа и нещастна. Златото, което искреше в тъмните ѝ очи, беше избледняло. Бузите ѝ бяха хлътнали, а погледът ѝ бе помръкнал. Но от това красотата ѝ беше станала още по-крехка, по-изящна и ценна. Още нямаше двайсет и пет години, а вече преживяваше траура на една огромна любов.

— Аз също зная. И ще направиш добре да я изслушаш.

— За какво ми е?

Ейлин въздъхна.

Съчувствено седна до приятелката си и взе ръцете ѝ в своите.

— Зная, че го обичаше, Лис. Но времето минава и това... — обгърна стаята с поглед — не знам какво е това, но не е живот.

Говореше не само за тази стая, от която приятелката ѝ изобщо не излизаше, но и за отшелническия живот, който Алисия водеше тук от месеци, като отказваше всякакви посещения и не отговаряше на писмата, които получаваше. Единственото, което правеше, беше да чете. Четеше и четеше, отново и отново, книги, от които не запомняше и ред, но които я опиваха като лошо вино. Четеше до изтощение, понякога потъваше за няколко часа в сън и забрава, откраднати преди зазоряване.

Ейлин нежно галеше слепоочията ѝ с върха на пръстите си и Алисия повдигна към нея отчаян поглед.

— А какво искаш да направя? — попита тя умоляващо.

Той се казваше Лорн.

Беше го обичала, както се обича само веднъж, а за мнозина такава любов беше невъзможна. Внезапната му смърт я беше опустошила, издълба в нея ледена пропаст, в която всичко потъна. Над изпепелената ѝ душа се бе спуснал мрак. И оттогава насетне тя живееше, но беше само сянка, отсъствие, жалба, свита болка.

— Какво искаш да направя? — повтори Алисия.

Развълнувана, Ейлин целуна устните на разплаканата си приятелка и я прегърна.

— Не те карам да забравиш, Лис.

— Дори не можах да поговоря с него, след като се върна! — проплака Алисия. — Не можах да му кажа, че го чаках и че го обичам!

Но защо, защо Сивият дракон ми върна Лорн само за да ми го отнеме веднага след това?

— Не зная.

Ейлин остави Алисия да се наплаче в прегръдките ѝ.

— Аз... Наистина не зная — добави тя.

* * *

Вила Ливия представляваше голяма, красива постройка, изгубена във вътрешността на страната, потънала сред поля, лозя и кипариси. Имението принадлежеше на Ливерия дьо Лоранс, херцогиня на Сарм и Валанс, която всяка година идваше тук да прекара лятото далеч от оживлението и смърдящите канали на Аленсия. Обожаваше това място до такава степен, че го беше прекръстила: Ливия беше умалително от Ливерия. Тук въздухът беше чист, дните минаваха спокойно, а пейзажът бе очарователен.

Херцогинята обядва на терасата под един бял балдахин, седнала с лице към алея със столетни кедри, през чиито крехки клони преминаваха лъчите на сармското слънце в този пролетен следобед. Красива и улегнала, тя беше изпълнена с достойнство като жена, която познава положението си и държи на него. Пи малко, хапна едва-едва, бързо поиска да разчистят масата и извади тънка пура от един калъф.

Елда, компаньонката ѝ, я погледна укоризнено.

— Зная — каза херцогинята. — Но никой не може да ме види, а и ти няма да тръгнеш да разправяш, нали?

Всъщност множество въоръжени мъже стояха около терасата.

Ботушите им все още бяха прашни, те принадлежаха към ескорта, без който херцогинята на Сарм и Валанс не отиваше никъде. Дали наистина ги беше забравила? Те стояха мълчаливи и безстрастни, зорки, готови да извадят шпагите. Други войници пазеха околностите на вилата. А трети наблюдаваха пътищата наоколо.

Не по-малко от петдесет конници придружаваха херцогинята този ден. По принцип дващестина бяха достатъчни за обикновени пътувания в границите на херцогството. Но напоследък докладите на шпионите бяха станали тревожни, така че успяха да убедят херцога да вземе изключителни мерки. На въпросите на съпругата си беше дал

фалшив отговор, за да не тревожи никого, без да се налага: херцогството беше призовано да се бие заедно с Върховното кралство в конфликта, който се очертаваше с Арканте, и трябваше да се вземат мерки още отсега. Херцогинята не беше глупава, а освен това беше осведомена от собствените си шпиони. Знаеше, че опасността не идва от Арканте и неговите съюзници, а от Валанс — братското херцогство.

Херцогинята запали пурата си, наслади се на първата глътка тютюн, после бавно продължи да пуши, като се мъчеше да се отпусне със затворени очи и облегната назад глава. Наистина това място я успокояваше повече от което и да било друго. Обикновено живееше във Вила Ливия само през лятото. Сега я преоткриваше през пролетта и си мислеше, че може да живее тук през цялата година.

Хубава мечта, разбира се.

— Добър ден, майко.

Отвори очи и нежно се усмихна.

— Добър ден, Алисия.

Усмивката ѝ застина.

Не беше виждала Алисия от зимата и сега я виждаше все така повехнала. Новините, които получаваше в двореца Лауренсини в Аленсия, не ѝ бяха позволили да прецени състоянието на дъщеря си. Разбира се, знаеше, че е нещастна. Знаеше всичко за смъртта, която я бе връхлетяла и съсипала. Но бяха изминали шест месеца, откакто смъртта беше отнесла оногова, когото Алисия обичаше. Херцогинята се беше надявала... Не. Херцогинята беше искала да вярва, че дъщеря ѝ се чувства по-добре.

Почувства се виновна — чувство, което рядко изпитваше.

И това, че си казваше, че задълженията ѝ на херцогиня бяха по-важни от майчинския ѝ дълг, не я утеши. А всъщност именно заради този принцип днес беше тук.

* * *

Докато я целуваше, Алисия видя как изненадата в погледа на херцогинята отстъпи място на тъга и на известно разочарование. Сякаш виждаше собственото си отражение в някакво безмилостно

огледало. Смути се. Чувство, напомнящо срам, я накара да се почувства несигурно, но нищо не показва.

И за какво?

Алисия знаеше, че майка ѝ няма да направи нищо, за да я утеши. Още си спомняше деня, когато трябваше да бъде убита заради падане и счупен крак една кобила, която тя обожаваше. Тогава беше на единайсет години и беше напълно съкрушена, още повече че тя я яздеше, когато колибата ѝ беше паднала. От херцогинята разплаканата Алисия получи правото да чуе само тези думи: „Не трябваше да падаш.“ Единствен баща ѝ я беше подкрепил, като я остави да се наплаче на воля в ръцете му.

Алисия поздрави Елда.

Както винаги тя стоеше права и встрани. Както винаги беше облечена в сиво и бежово. И както винаги мълчеше, като наблюдаваше всичко. Двете с херцогинята се бяха запознали в манастира. Бяха на една и съща възраст, но Елда изглеждаше по-стара с десетина-петнайсет години. Също като чертите ѝ, и силуетът ѝ беше слаб и без никаква грация.

Елда отговори на поздрава на Алисия с кимане на глава.

— Ела — каза херцогинята, като стана. — Да се поразходим.

Забрави пурата си на масата, хвана дъщеря си за ръка и я поведе към алеята с кедрите. Алисия с облекчение видя, че Елда — без обаче да ги изпуска от поглед — не идва след тях. Като дете Алисия дълго време беше убедена, че Елда е вещица. Днес разпознаваше в нея черната съвест на майка си; тази, чиито съвети винаги бяха правилни, но рядко белязани с милосърдие. Тя беше гласът, който никой не искаше да чуе, но се налагаше да слуша — гласът на необходимостта и на дребните споразумения с правдата и морала в името на висши интереси.

Няколко войника ги последваха от разстояние, други тръгнаха от двете страни на алеята, като наблюдаваха околностите, майката и дъщерята повървяха известно време мълчаливо под сенките на кедрите, под клони, полюшвани от лек ветрец. Херцогинята вървеше спокойно, след малко каза:

— Баща ти купи това място за мен, знаеш ли?

— Не, не знаех.

— Подари ми го, когато разбра, че съм бременна с Енцио. Гадателите уверяваха, че ще родя момиче, но баща ти беше убеден, че ще е момче. Не искаше и да чуе за друго. Син! Беше полудял от радост.

С носталгична усмивка на уста херцогинята замълча, унесена от щастливите спомени, които Алисия не познаваше, но не искаше да прекъсва потока им. Повървяха, без да кажат дума до края на алеята.

— Като дете бях прекарала прекрасни лета тук. Имението принадлежеше на Силиери. Приятели на семейството на майка ми. После те го изгубиха... а годините минаха.

Обърнаха се към вилата и се загледаха в кафявите ѝ керемиди, стените и сводовете ѝ от сух камък, балконите и капаците на прозорците от тъмно дърво. Елда ги наблюдаваше от терасата. Следобедът преваляше.

— Вилата все така си стоеше тук — каза херцогинята. — Но отдавна беше изоставена. Както и цялото имение впрочем... И ето какво направи баща ти за мен. Мечта, в която прекарах някои от най-щастливите си дни. И както знаеш, ти си родена тук.

— Това... Това е великолепен подарък.

— Да, това е великолепен подарък — поде отново херцогинята. — Това е великолепен подарък, но твоят баща никога не ме е обичал.

Хваната неподготвена, Алисия не знаеше какво да каже.

Не беше толкова наивна, за да вярва, че баща ѝ и майка ѝ бяха сключили брак по любов. Бракът им беше посветен на съюзяването на две богати и могъщи семейства, а не на две влюбени сърца. Но за пръв път херцогинята говореше за това пред дъщеря си. Беше възпитана да се доверява малко и никога да не се оплаква — от свян или от гордост, което често е едно и също.

— Дойдох да те взема, Алисия.

— Разбрах.

— Стават вече месеци, откакто живееш тук като отшелница. Това повече не може да продължава. Ти си Лоранс, Алисия. И вече не си дете. Имаш задължения и отговорности. Нали не смяташ до края на дните си да страниш от светския живот? Не смяташ да се замонашиш?

Тя очакваше отговор, който Алисия едва пророни:

— Не.

— Тогава вече е време да поемеш отговорностите, които се полагат на името и ранга ти. Не можеш да продължаваш повече да се

окайваш в този траур.

Със сълзи на очи Алисия се възпротиви:

— Но аз не се окайвам в...

— Няма значение! Достатъчно.

Алисия млъкна.

С наведена глава, тя се остави майка ѝ да я отведе до една каменна пейка, обрасла с мъх, и седна до нея. За миг поседяха мълчаливо сред шума на клоните, после херцогинята каза:

— Баща ти беше повече от търпелив към теб.

Алисия разбра.

Значи не ставаше дума само да се върне към светския живот. И сякаш за да я убеди, майка ѝ допълни:

— Скоро ще навършиш двайсет и пет години, Алисия...

— Кой? — попита младата жена с глас, който трепереше повече, отколкото ѝ се искаше да покаже.

— Херцог Ериан д'Ансгорн.

Алисия бавно кимна.

— Кога?

— Тази есен.

Алисия знаеше, че нищо не можеше да направи.

След няколко месеца щеше да бъде омъжена за мъж, когото никога не беше виждала, но за когото знаеше, че е на годините на баща ѝ. И за миг не се съмняваше, че всичко беше уредено до най-малките подробности. Датата на годежа, мястото на церемонията, списъкът на поканените. Размерът на зестрата ѝ, разбира се. Дори цветът на роклята ѝ.

Гледайки право пред себе си, херцогинята каза:

— Зная, че тази истина ще ти се стори отвратителна, но ти имаше късмета да познаеш истинската, красивата любов. Това е много повече от онова, което бе дадено на мен. И е повече от онова, което ти бе обещано, когато дойде на този свят.

Очите на Алисия отново се напълниха със сълзи.

— Зная, майко.

— Тогава изплачи го, Алисия. Сега. Наплачи се до насита, но никога повече не започвай отново. Изплачи и последната от сълзите си. Плачи за Лорн тук и за последно. После си спомни коя си и ела при мен.

При тези думи херцогинята стана и тръгна, оставяйки дъщеря си толкова сама, колкото никога не се беше чувствала. Отдалечи се с бавно и достойно. И макар че нищо не показва и никой нищо не разбира, погледът ѝ се замъгли, когато чу как дъщеря ѝ избухна в сърцераздирателен плач.

* * *

Херцогинята се върна на терасата, без да се обърне, придружена от шума на равномерните си стъпки по чакъла. С мраморно лице тя седна и след миг направи лек знак с глава на Елда. Тя разбира и тръгна. Седнала сама на пейката в края на алеята, Алисия продължаваше да плаче.

Елда се върна заедно с Ейлин дьо Фелн и остана права, а младата жена седна.

Херцогинята не удостои Ейлин с поглед. Не я харесваше. В нея виждаше интригантка и изкусителка, при това още по-опасна, защото си придаваше невинен вид. Приличаше на баща си, за когото най-доброто, което можеше да се каже, е, че е умел политик, а най-лошото — че е безогледен кариерист. Ейлин беше негово творение и съучастница. За него тя беше прелъстявала, манипулирала и предавала. Може би дори беше предизвикала гибелта — буквално и преносно — на виконт Дьо Беорден, който я остави вдовица и много богата малко след като се бяха оженили. Виконтът беше възрастен и беше обществена тайна, че имаше болно сърце. Но всички бяха единомудни, че богатството му идваше тъкмо навреме, за да запълни хазната на Фелн, най-вече след като виконтът беше оставил завещание, особено благоприятно за неговата толкова млада и толкова красива съпруга...

Но следвайки правилните съвети на Елда, напоследък херцогинята се беше сближила с Ейлин. Първо, защото тя умееше да бъде прагматична. Освен това, защото не се съмняваше в искреното приятелство, което Ейлин изпитваше към дъщеря ѝ. Двете заедно можеха да убедят Алисия.

— Трябваше да ме предупредите доста преди... — каза херцогинята след доста дълго мълчание.

— Преди кое? — отвърна Ейлин. — Във всеки случай, Лис не беше готова. Познавам я добре.

— Аз съм ѝ майка.

— Да. А аз я познавам по-добре от вас.

Вбесена, херцогинята се извърна към Ейлин. Но тя издържа изпепеляващия ѝ поглед, без да трепне, и отби удара:

— Впрочем, нали за това ме повикахте, независимо от всичко лошо, което мислите за мен?

Херцогинята не отговори. След като се овладя, тя отново насочи вниманието си към дъщеря си.

— Освен това — добави Ейлин, — именно за доброто на Лис приех да ви помогна да я накарате да напусне това място. За нейното собствено добро, защото тя умира тук. Не за доброто на двете херцогства. Не за да служи на интересите на вашата политика.

Иронична усмивка сви устните на херцогинята.

— Трябва ли да разбирам от това, че от любов сте се омъжила за виконт Дьо Беорден? Смъртта му трябва да ви е съсипала...

— Нямам ли право да се надявам на нещо по-добро от брак по сметка за Алисия? Освен това днес аз съм млада, богата и свободна. По-свободна, отколкото сте вие и отколкото някога сте била, госпожо. И по-свободна, отколкото ще бъде някога дъщеря ви, ако последва вашия път.

— Съществува само този път.

— Наистина ли? Тогава трябва да се очертаят нови.

— И си мисля, че точно това правите, Ейлин. Вие чертаете вашия път.

Ейлин не си спомняше да е чувала досега херцогинята да я нарича с малкото ѝ име. При сегашните обстоятелства в това нямаше нищо топло, нито приятелско, но младата жена реши да покаже най-милата си усмивка. Тя приличаше на баща си и знаеше, че нищо нямаше да спечели от повишаване на тона.

— На кого е обещана Алисия?

Херцогинята се поколеба.

— Хайде, де! — каза Ейлин. — Не съм ли заслужила да узная? Всичко вече е уговорено, нали? И сигурно новината скоро ще бъде обявена.

Но херцогинята невъзмутимо мълчеше.

Ейлин беше заинтригувана и се забавляваше, погледна въпросително към Елда, после се обърна към херцогинята:

— Наистина ли? Няма ли да ми кажете? Страхувате се, че ще разкажа на всички? Че ще объркам нещата? Искате ли да се закълна, че ще мълча?

После подигравателно продължи:

— Готова съм да се закълна в гроба на покойния ми възлюбен съпруг, ако желаете...

Херцогинята прие шегата като проява на лош вкус, обаче Ейлин беше права: положението ставаше нелепо. Освен това Алисия не криеше нищо от най-добрата си приятелка.

— Херцог Д'Ангорн — каза херцогинята.

Ейлин престана да се усмихва.

— Херцог Ериан д'Ангорн — повтори тя, като се обърна по посока на Алисия. — Хубав брак...

Съчувстваше ѝ, докато една част от нея обаче вече обмисляше това, което току-що беше научила, под друг ъгъл, различен от личния и сантименталния. Херцогството Ангорн беше богата държава, васална на Върховното кралство. Ейлин иронизираше само наполовина, като каза, че това ще бъде хубав брак — той щеше да е от полза и за двете фамилии. Но член на фамилията Ангорн не можеше да се ожени свободно за чуждестранна принцеса. Необходимо беше съгласието на Върховния крал, което означаваше — като се имаха предвид обстоятелствата, — че кралицата беше дала съгласието си. Защо? Каква изгода имаше от това, при положение че се задаваше гражданска война? Нямаше никакво съмнение, че кралица Селиан и Естеверис, първият ѝ министър, се надяваха да извлекат политическа облага от този брак. Брак, за който при първа възможност Ейлин трябваше да предупреди баща си. Защото всичко, което беше в интерес на кралицата, вредеше на амбициите на херцог Дьо Фелн.

Ейлин се стресна — Елда беше плеснала с ръце, за да повика слугите.

Смрачаваше се.

Запалиха свещи на терасата и трябваше да занесат фенери на войниците, които бяха останали около каменната пейка, за да пазят Алисия. Херцогинята нареди да сервират лека вечеря, до която едва се докосна, и чакането продължи в мълчание.

Докато накрая Ейлин не издържа.

— Стига толкова — каза тя и стана.

— Къде отивате? — попита херцогинята.

— Да говоря с дъщеря ви.

— Забранявам ви!

— Хайде, бе! — промърмори Ейлин.

Тръгна да слиза по стълбите на терасата, когато усети, че я хванаха за китката. Обърна се — Елда я държеше. В този момент я обзе гняв, който се мъчеше да сдържи. Лош пламък се появи в очите ѝ, а чаровното ѝ лице се превърна в ледена маска.

Впила поглед в Елда, тя отчетливо рече:

— Пусни. Ме.

Елда не трепна, но погледна въпросително херцогинята. Тя въздъхна и примирена ѝ направи знак да остави Ейлин да върви. Когато ръката на Елда се отпусна, младата жена се освободи от нея с неприязнено движение.

— Благодаря — рече тя, преди да се отдалечи към тъмната маса на редицата от кедри.

Пътьом грабна един свещник, около който вече танцуваха нощни насекоми.

* * *

Алисия вече не плачеше, когато Ейлин седна до нея и сложи свещника на земята. Очите ѝ бяха сухи, гледаше някъде в далечината и мислеше.

— Значи херцог Ериан, а? — каза Ейлин след малко.

— Да.

— Съжалявам, Лис.

— Нищо не можеш да направиш. Нито пък аз.

— Можеше да е и по-лошо.

— Мисля, че никога не съм го виждала.

— Аз съм го виждала. Не точно гадняр, по-скоро суров. Чест, дълг, рицарство. От този сорт. Съмнявам се, че в замъка Ансгорн е много забавно.

— Ериан би могъл да ми бъде баща.

— И какво? Баща ти съвсем не е зле.

— Ейлин...

— Това, което искам да кажа, е, че зрелите мъже си имат своето очарование. Разбира се, не са така силни и енергични. Но са не по-малко пламенни и доста по-... — Ейлин търсеше подходящата, благовъзпитана дума. — Много по-внимателни. Освен това са имали време да се поучат от грешките си. Слушаш ли ме?

— Много добре. А Ериан какъв е?

Ейлин се поколеба.

— Ами... Доколкото си спомням, е по-скоро грозен. Съжалявам, че ти го казвам, но това е истината.

Алисия вдигна рамене.

— Добре е да знам какво да очаквам.

— Никога не съм виждала първата му съпруга. Но май е била много красива. Или невярна. Защото най-големият син на херцога е... Ммм! Ако останеше до мен...

— Само за това мислиш! — продума Алисия, която не можа да се сдържи и се усмихна.

Страхувайки се да не би войниците да ги чуят, тя шепнеше.

— Кой? Аз? — учуди се Ейлин.

— Хайде сега!

— Не толкова, както ти го казваш. Всъщност това е въпрос на уважение. Смятам, че отказът от удоволствията е оскърбление към тях.

Алисия се разсмя, но бързо стана отново сериозна. Приятелката ѝ я хвана за ръката и настъпи мълчание.

— Тази нощ пак го сънувах — каза Алисия.

И като се обърна към Ейлин, призна, разтърсвана от вълнение:

— Беше толкова истинско, толкова хубаво, толкова сладко отново да е при мен...

— Не, Лис! Не! — тонът на Ейлин беше съчувствен, но твърд. — Не можеш да продължаваш да...

— Зная! — възпротиви се Алисия. — Зная... — добави вече не така пламенно.

Много добре си спомняше Лорн на смъртното му легло, отпуснатата му ръка, която държеше, и ледените му устни, които целуна за последно. Успокои се, изтри сълзите, които мокреха клепачите ѝ, и меко каза:

— Толкава е хубаво да вярвам в това, разбираш ли? Толкова е хубаво...

Сложи глава на рамото на Ейлин, която я прегърна.

— Да, Лис. Разбирам. Но Лорн е мъртъв, а ти, ти си жива. Животът... Твоят живот продължава и трябва да вземеш най-доброто от него. Та макар и само заради него. Мислиш ли, че той би искал да си нещастна?

— Не — призна Алисия. — Но аз познах щастието в неговите прегръдки.

ПРОЛЕТТА НА 1548 ГОДИНА ЗАМЪКЪТ ЛАРИАН

Все така затворен и умиращ в своята далечна Цитадела, Върховният крал пожела обаче Ониксовата гвардия да бди над преговорите, започнали с цел да запазят мира с Арканте.

Тogaва принц Алдеран пое командването на Черните гвардейци според волята на Върховния крал, но против желанието на кралица Селиан, която, както казват, хранела други амбиции за любимия си син.

Хроники (Книга за Черния принц)

Принц Алдеран гледаше приближаващата се буря.

Облегнат на парапета, той беше загрижен, по лицето му се четеше усещането за лошо предзнаменование. Но не тежките облаци на хоризонта го тревожеха. Или не само те. Струваше му се, че тази буря беше предизвестие за други бури, а грохотът на гръмотевиците му звучеше като топовни изстрели.

— Скоро ще излязат — каза Вард, който също дойде да се облегне на парапета.

— Да.

— Кой знае? Може би днес ще са постигнали нещо?

Спогледаха се.

И двамата носеха еднакви черни кожени ризници, покрити с леки преплетени халки, еднакви ботуши за езда, еднакви саби на кръста. Принадлежаха към Ониксовата гвардия, която Алан вече официално командваше, и носеха бял шал, вързан на лявата ръка в знак на траур.

— Наистина ли го вярвате? — попита Алан, в гласа му се четеше лека ирония и примирение.

— Не — призна Вард. — Не наистина.

Свечеряваше се.

Ако обаче на другия ден на обяд преговорите, започнали преди две седмици, не постигнаха съгласие, Върховното кралство щеше да обяви война на Арканте. Първите операции по обсадата вече бяха започнали. Гордият град беше обкръжен и стигаше едно писмо, една заповед, за да се отприщи враждата. Кралица Селиан със сигурност нямаше да се поколебае да издаде тази заповед. Що се отнася до Господарката на Арканте, тя също изглеждаше напълно решена да не се поддаде на заплахата.

Алан изведнъж се почувства страшно уморен и се протегна.

Ставаха вече три седмици, откакто не беше напуснал замъка. На изток беше Вестфалд. На запад, там, откъдето се задаваше бурята, беше Върховното кралство. А по средата, бележещ границата, Арнст се простираше на повече от хиляда левги от устието си до Големите езера. Замъкът се издигаше на един остров, който всъщност представляваше скалист хребет, разцепващ течението на реката по дължина. Извисяваше се над нея и изглеждаше непревземаем. Укрепен мост на всеки бряг осигуряваше достъпа до него.

Алан лично беше избрал това място.

Някога оспорван от Върховното кралство и Вестфалдската империя, остров Лариан дълго време беше обект на раздор. Никой вече не си спомняше кой беше издигнал замък на това място, нито кой пръв го беше разрушил, за да го построи отново след това, да го изостави, да се върне, да го уголеми, да го отстъпи, да го завземе отново и пак да го напусне... В крайна сметка Върховното кралство и Вестфалд се бяха оказали достатъчно разумни, за да се откажат от претенциите си и заедно да отстъпят острова на Църквата на пожертвания Дракон-крал, която от своя страна никога да не се настани в него и на никого да не позволи да го направи.

Така измина един век, преди принц Алдеран да посочи острова за място за последните преговори, които Върховният крал беше разпоредил да се проведат с аркантците. Мястото му се струваше идеално. Островът беше църковна територия, така че делегациите щяха да са на неутрална земя. Член на висшето духовенство изглеждаше напълно решен да поеме домакинството на преговорите. А Ониксовата гвардия, която въплъщаваше властта на Върховния крал, а не на Върховното кралство, беше единствената способна да осигури спазването на реда. Последното предизвика пораждането на известни

недоволства в обкръжението на кралицата. Колкото до аркантците, те скръцнаха със зъби, когато научиха кой ще бъде духовният сановник, предназначен да осигури нормалното протичане на преговорите. Но принцът удари с юмрук по масата. И накара да зачетат рождението и ранга му. Припомни, че говори от името на Върховния крал. И спечели.

Това беше първата победа.

Лична победа за Алан, който се налагаше.

Победа и за ониксовите гвардейци, чийто край бяха обявили преждевременно и които сега се връщаха на преден план в политическата сцена.

Но играта далеч не беше спечелена.

Алан го знаеше, но осъзна напълно трудностите, с които щеше да се сблъска, едва през първите дни на преговорите. Между представителите на Върховното кралство и аркантците различията бяха политически, културни и дори религиозни, тъй като елитът на Върховното кралство почиташе Дракона-крал, докато елитът на Арканте беше останал верен на Белия дракон. Освен това делегациите вече на два пъти се бяха срещали. Познаваха се добре и единственото, което бяха постигнали, беше да се намразят. Чувството помежду им беше осезаемо. Недоверието присъстваше постоянно, а презрението беше едва сдържано. Загрижени за достойнството си, главните представители запазваха привидно благоприличие, като спазваха неотменно протокола и обичаите. В коридорите обаче слугите, секретарите и подчинените само чакаха удобен случай за разправи, дори за сбивания. Всичко ставаше претекст за обвинения и протести. Алан си мислеше, че беше направил най-необходимото, уверявайки се, че и едните, и другите биваха третирани равноправно, но това далеч не беше всичко. Сравняваше се височината на столовете, качеството на леглата, топлината на сервираните ястия и дори разстоянието, отделящо залата за преговори от апартаментите на всяка делегация. На няколко пъти принцът имаше чувството, че полудява и не минаваше ден, без да възникне нов проблем, ново обвинение, нов инцидент, нова разпра, която да укротяват.

— Те се ненавиждат — продума Алан след дълго мълчание.

И като се обърна към Вард, добави:

— Как биха могли да се договарят разумно и да постигнат каквото и да било?

— Все пак Вол е разумен — каза Вард. — И каквото и да си мислим за Естеверис, той е добър политик. Ако тези двамата пожелаят да се разберат, ще успеят.

Естеверис беше пръв министър на кралица Селиан. Определянето му за глава на делегацията беше предизвикало сензация и свидетелстваше — официално — за стойността, която Върховното кралство придаваше на тези преговори. Понеже не искаха да останат по-назад, аркантите веднага бяха посочили Вол за техен представител. Като Велик градоначалник той беше най-близкият съветник на Исандра, Господарката на Арканте.

— Може би. Но дали го искат? — запита се на глас Алан.

Вард вдигна рамене.

— Трябва да се надяваме — каза той.

Двамата мъже отново замълчаха, вятърът духаше все по-силно, а в далечината началото на бурята неизбежно се приближаваше към тях.

Алан почувства, че Вард иска да каже още нещо, но се приближи един черен гвардеец, на чиято буза имаше малък белег във формата на луна.

— Време е — извести той.

Принцът кимна.

— Да вървим — каза той без особено въодушевление.

* * *

Започна да вали, когато Алан влезе в двора.

Както всяка вечер през последните две седмици двайсетина души от черните гвардейци вече бяха там. Застанали мирно, те бяха строени в редица между квадратната кула, където се провеждаха преговорите, и вратите — от едната и от другата страна, — през които минаваха делегациите, когато идваха и си отиваха. Кулата се извисяваше в средата на двора. Квадратна, строга, висока три етажа и завършваща с назъбен парапет, тя не беше свързана с никоя друга постройка в замъка. В нея имаше голяма зала за преговорите и множество други зали, където дипломатите можеха да се събират и да

си почиват между две заседания под наблюдението на епископа на Стал. Алан се беше постарал комфортът сред тези сурови стени да е оскъден. Всяка сутрин той затваряше вътре делегациите. След това — освен ако не се случеше нещо непредвидено — вратите се отваряха чак на обяд, за да могат слугите да донесат храната. И така до вечерта, когато делегациите се прибираха в отредените им апартаменти.

Алан застана с лице към двойната врата на кулата и зачака.

Тъй като той ги беше избрал, познаваше всеки един от мъжете, които стояха под дъжда заедно с него или — в коридорите и по обходните пътища — наблюдаваха замъка. Повечето от ониксовите гвардейци принадлежаха към дребното благородничество на меча. Някои бяха бедни. Неколцина бяха дори пълни сиромаси. Например цялото богатство на Лирон, когато Алан го беше наел, се състоеше от името му, меча му и яростната му гордост. Друг рицар без земя беше Енград, който никога не бе нарушавал закона на честта независимо от ударите на съдбата, но изпитанията му се бяха отразили: на трийсет и пет години той изглеждаше с десет години по-възрастен. На пръв поглед по-облагодетелстван, Беор обаче беше принуден да продаде фамилното имение, за да плати дълговете, натрупани от баща му. Колкото до Ройс, който трябваше да наследи едно богато баронство, то той беше принуден да избяга и беше станал наемник, след като на седемнайсет години беше убил по-малкия син на могъщ благородник по време на честен дуел. Тук бяха и Ландрис, Верман, Емрин и други — всички произхождащи от дребното благородничество, но родени без богатство, те можеха да предложат единствено меча, смелостта и живота си.

Сред тях само Кай се различаваше. Също като Горланс, който беше поверил управлението на имението си на своята съпруга, или като Йериг, който беше отстъпил титлите и земите си на сина си, само неколцина от черните гвардейци бяха привилегировани от рождението и богатството си. Но никой не можеше да се сравнява с Кай дьо Белаерн, който — на дваисет и четири години и няколко седмици преди да склучи великолепен брак — се беше отказал от правата си на първороден, както и от златния живот, за да се присъедини към ониксовите гвардейци. Не искаше да дава сметка на никого и нищо не можеше да го спре. Защото като всеки от петдесетте рицари, които служеха сега под знамето на Черната гвардия, Кай беше уверен, че е

отговорил на призив. И не само на призив на дълга, а на призив на Дракона на съдбата.

Алан се беше погрижил всички да споделят това горещо призвание, да горят от този свещен огън. Беше се опитал да се увери, че всички, които наемаше, желяеха едно-единствено нещо — да защитават цветовете на Върховното кралство. Не искаше мъже, преследващи славата. Искаше предани, отдадени мъже, които да служат в името на честта. Мъже с идеал. „На Върховния крал служим. Върховния крал защитаваме.“ Това беше девизът, който всеки един от ониксовите гвардейци трябваше да приеме за свой, преди да се откаже от ранга си и да облече — като обикновен рицар — черната ризница с избродирани на сърцето вълча глава и кръстосани шпаги и да завърже белия шал на лявата си ръка в знак на траур.

И все пак, дали Алан не беше допуснал грешка?

В моменти на съмнение като този сега, когато чакаше под дъжда да разбере изхода от преговорите този ден, принцът се питаше дали не беше сбъркал за един или друг, за мотивите на този или за доверието, което можеше да гласува на друг. Всички ли притежаваха необходимите качества, за да бъдат членове на Черната гвардия? Дали Лорн щеше да отстрани същите, които той не допусна? Дали щеше да наеме други? И поради какви причини?

В кулата прозвуча камбана, която прекъсна размислите на Алан. По негов знак двама от хората му отвориха едновременно крилата на вратата. Делегациите чакаха в две редици в хола зад главните си представители и като видяха само сериозни изражения, принцът разбра, че за пореден път преговорите не бяха стигнали доникъде.

Принуждавайки се да остане невъзмутим, той поздрави с лек поклон.

Това беше сигналът, който делегациите чакаха, за да преминат прага заедно и да се разделят. Според установения протокол ониксовите гвардейци изчакаха, докато те напуснат двора в пълно мълчание, като всяка една излезе през една от диаметрално разположените врати, предназначена за нея. Тогава на свой ред и епископът на Стал се появи в хола, последван от своите секретари и съветници. С изопнати черти той отправи към принца поглед, който — макар да не беше необходимо — потвърди, че преговорите се бяха провалили.

Дъждът се засили още повече. Силен вятър духаше между покривите на замъка Лариан.

* * *

Лукас му поднесе чаша вино, когато Вол се върна в апартаментите си. Пребит от умора, Великият градоначалник на Арканте се отпусна на едно кресло и прие чашата, която му подаваха.

— Проклетите представители на Върховното кралство — изрече той, преди да отпие глътка от виното с подправки.

Тази глътка обаче го накара да се смръщи.

— Ама какво е това...? — започна той.

— Вестфалдско вино — обясни Лукас. — Нашите резерви за изчерпани.

— Това не е причина да се опитвате да ме отровите!

С лека усмивка на уста, но със сериозен поглед Лукас чакаше със скръстени ръце, облегат на една колона.

Вол опита втора глътка, но веднага остави чашата.

— Не — каза той. — Нищо не може да се направи. Категорично е време да напуснем това място...

Лукас почака малко, докато Великият градоначалник се отпусне, после каза:

— Значи никакъв напредък.

Вол въздъхна.

— Дори по-лошо. Тези от Върховното кралство поискаха да преразгледаме и редките точки, по които бяхме успели да постигнем съгласие през последните дни. В резултат вече нищо не е постигнато...

— Те не искат мир — каза Лукас. — Участват в тези преговори за успокоение на съвестта и за да запазят приличие в очите на Великите Кралства. А и защото не можеха да откажат, което означаваше да не се подчинят на Върховния крал, колкото и мизерен да е той. Но всички искат война, всички.

Лукас трудно сдържаше презрението и яростта, които трептяха в гласа му. Беше привлекателен, чертите на лицето му бяха изсечени, един белег го правеше да изглежда по-възрастен. Но сините му очи, пълни с блясък, издаваха неговите двайсет и четири години.

— Само си изгубихме времето тук — добави той.

— Не. Да се даде възможност на мира, колкото и малка да е тя, това никога не е загуба на време. Освен това... — той размисли за миг. — Освен това, не всички от Върховното кралство са такива, каквито ги наричаш. Естеверис например...

Вол прекъсна, защото Лукас не можа да се сдържи и направи гримаса, като чу името на първия министър на кралица Селиан.

— Естеверис — продължи Великият градоначалник натъртено — ми се струва по-склонен на мир. Но той не е сам. Други освен него също надигат глас и той има своята тежест. Естеверис е с вързани ръце.

— Естеверис е змия. Безпринципен нагаждач и амбициозен.

— Но той знае, че Върховното кралство ще загуби много, ако обяви война на Арканте. Освен това...

Вол стана и се протегна.

Висок и тежък, с яко тяло и широки рамене, физиката му беше повече на месар, отколкото на магистрат. Независимо от това той беше ерудит и умел служител, поет на времето си и беше учил няколко години в една от най-престижните академии за магия във Валмир. Предаността му към неговия град беше извън всякакво съмнение. И ако беше съветник на Исандра Аркантска, го дължеше преди всичко на ума си и на своята прозорливост.

— Освен това? — попита Лукас.

Великият градоначалник отиде до прозореца и видя, че бурята вече достигаше замъка. Замислен, той рече по-скоро на себе си:

— Освен това нямам доверие не толкова на представителите на Върховното кралство, колкото на принц Жал.

— Епископът на Стал? — учуди се Лукас.

— Няма значение каква дреха носи, той е роден и си остава принц на Върховното кралство. Ние не трябваше... — Вол се поправи. — Аз не биваше да се съгласявам той да е съдия в тези преговори.

— Вие нямахте избор. Освен това вие не бяхте единственият, който прие условията за тези преговори. А Църквата на Дракона-крал винаги е била благосклонна към мирно решение, както на няколко пъти го потвърди чрез гласа на Светия Синод.

— Църквата може би. Но Жал?

Лукас се приближи до Вол и като сниши глас, попита:

— Той би се подчинил единствено на себе си?

— Не зная — отвърна Вол и повдигна рамене. — Но не ми харесва. И мисля, че всеки път, когато насочи разискванията или поиска някакво уточняване под претекст да ги изясни, всъщност повдига някой деликатен проблем, който е по-добре да остане на сянка, докато малко по малко напредваме. Много време ми трябваше, докато разбере каква игра играе. Той е умел, но се възползва и от най-дребните различия между представителите на Върховното кралство или между нас. И всеки път с твърдението, че иска да помогне, че иска да се увери, че всеки е разбрал добре, че всичко е съвсем ясно, преди да продължим...

— Не можем ли да го изобличим? Да го разкрием и да поискаме нов арбитраж?

Вол се извърна от прозореца.

— В името на какво? Като не броим, че маневрите на Жал са твърде коварни и прикрити, за да бъдат доказани. Дори аз не съм убеден, че съм прав и се съмнявам, че и някой друг още споделя подозренията ми. Освен Естeverис, а и...

Примирен, Великият градоначалник добави мрачно:

— Така или иначе, вече е много късно.

Но Лукас не беше съгласен, че всичко трябва да се изостави.

— Остава утре сутрин. Преговорите завършват едва на обяд.

— Кое може да се реши за една сутрин, след като не намери решение две седмици?

Тъй като Лукас мълчеше, Вол съжали за иронията си.

— Извинете ме — каза той. — Уморен съм.

— Тогава това означава война.

— Страхувам се, че е така.

* * *

Нощта се беше спуснала и сега вече бурята трещеше над замъка. В една голяма оръжейна зала, където ониксовите гвардейци се събираха между две дежурства, Алан беше потънал в мрачни мисли, седнал настрани от всички до камина със запален огън. Със затоплено от пламъците лице той си чоплеше зъбите с една клечка от слонова кост и не беше казал и дума от цял час, така че малко по малко и

неговите хора също млъкнаха или тихичко разговаряха, за не го притесняват. Чуваше се само пращенето на огъня и грохота на гръмотевиците навън, светкавиците проблясваха през прозорците и ярките им светлини прорязваха дълбокия мрак.

Провалът на преговорите означаваше война. Но също така беше тежка обида за Върховния крал, който беше наредил те да се проведат, и пръв неуспех за Ониксовата гвардия, чийто зараждащ се престиж щеше да пострада.

Алан беснееше.

Този провал беше и негов личен провал. Какво значение имаше, че беше направил всичко по силите си, за да бъде постигнато съгласие за мир? Когато се върнеше в Ориал, неуспехът на преговорите щеше да падне върху него и позицията му в Двора щеше да стане още по-нестабилна. Дори бъдещето на ониксовите гвардейци не беше сигурно. Защото всеки знаеше или твърдеше, че знае, че Алан беше в основата на инициативата за тези преговори, които трябваше да дадат последен шанс. Че именно той беше подсказал тази идея на баща си и беше поискал Ониксовата гвардия да бди за правилното им протичане. И всичкото това както в името на престижа на Върховния крал, така и за неговия личен...

Да, ето какво щеше да се говори много скоро.

И щеше ли да е толкова погрешно?

— Топло е.

Принцът вдигна очи. Вард му подаваше чаша с димящо вино.

— Благодаря — каза Алан, като пое чашата в дланите си.

Вард придърпа една табуретка и седна, като отпиваше от греяното вино, обърнат към огъня, в очакване принцът да заговори.

И наистина накрая принцът каза:

— Понякога се питам дали някой наистина желае мир.

— Върховният крал — отбеляза Вард.

Алан не се сдържа и се усмихна примирено.

Кой ли вече можеше да знае какво иска или мисли Върховният крал? Дали самият той знаеше? След погребението на Лорн в Цитаделата Алан беше имал възможността да установи до каква степен моментите на ясен разум при баща му бяха редки. Впрочем може би точно поради тази причина кралят се беше оттеглил. Не за да си спести срама всички да присъстват на агонията му, а за да не

позволи да бъде манипулиран по време на кризите на слабост, когато реалността на света му се губеше и се появяваше — може би — някаква друга. Защото Върховният крал беше доверил на сина си, че Белият дракон му говори всяка нощ в сънищата му, освен знаците и знаменията, които му изпраща.

— Гарваните — беше му казал в тронната зала, когато тихо разговаряха. — На гробището. Ти... Ти ги забеляза, нали?

— Да, татко.

— Те отнасят душите на мъртвите, знаеш ли? Чакаха моята, но... взеха душата на Лорн.

— Татко, вие знаете, че...

— И ще ти кажа нещо, синко.

Тогава Върховният крал се беше навел и беше накарал Алан да се приближи, за да му каже на ухото:

— Мисля... — беше добавил почти недоловимо. — Мисля, че не загубиха от размяната.

След това дълго беше хихикал, сякаш доволен от фарса, който беше изиграл на Дракона на съдбата...

Алан се беше върнал много смутен от тази среща — първата, която беше имал насаме с баща си за последните три години. В началото му се беше сторило, че Върховният крал е с всичкия си ум, но принцът трябваше да приеме очевидното. При това положение какво можеше да мисли? Дали Върховният крал неусетно минаваше от ясения разсъдък към лудостта или вече живееше постоянно в някакво състояние, в което действителност и бълнуване бяха неразривно свързани? Алан с никого не беше говорил за всичко това. Кой още знаеше? — беше се запитал, докато се връщаше към покоите си. Вероятно Норфолд, капитанът на Сивата гвардия — кралската охрана. Лекарите на Върховния крал. Неговият изповедник. Неколцина грижливо подбрани войници и слуги. И неколцина други.

Което беше едновременно малко и много за държавна тайна.

На следващия ден Алан се беше видял с баща си насаме отново. Върховният крал не помнеше нищо от предишния им разговор. Но беше с ясен разсъдък и напълно съзнателно заповяда да бъдат проведени нови преговори между Върховното кралство и Арканте като последен опит да се избегне задаващата се война. И все пак Алан не успяваше да заличи мисълта, че беше манипулирал един умиращ

старец, който по стечение на обстоятелствата беше — или бе бил — негов баща.

И за какъв резултат!

— Вероятно моментът не е подходящ — каза Вард притеснено. — Но трябва да ви кажа нещо.

Алан знаеше за какво става дума. Знаеше и че няма никакво желание да го чуе, но въпреки това изпревари:

— Заминавате, това е, нали?

— Да. След тази мисия. След като се върнем в Ориал.

— Щом ми го казвате, това означава, че решението ви е взето.

— Така е.

Ако изобщо беше възможно, Алан помръкна още повече.

Някогашен кралски ковач, брат по оръжие и верен съратник на Върховния крал, Вард беше първият, когото Лорн нае в Ониксовата гвардия. След заминаването на Логан и Йерас беше дори единственият, когото Алан не беше наел. Той беше „Старият“, към когото всички се обръщаха с уважение било за да потърсят одобрението му, било за да получат мнението му.

— Ще имам нужда от вас, Вард. Повече от всякога.

— Дъщеря ми също. А и почти не съм я видял, откакто...

— Зная — прекъсна го Алан. — Разбирам. Но защо не приемете да сте в отпуск?

Вард се замисли.

— Тогава ще трябва да е неопределен отпуск. Защото наистина не зная кога ще...

— Имате разрешението ми.

— Наистина ли? — попита Вард, като смръщи вежди.

— Вие принадлежите към ониковите гвардейци преди да дойда аз. Ако зависеше само от мен, вие щяхте да ги командвате. Не се шегувах, когато ви предложих да застанете начело, и никой нямаше да възрази. Особено Лорн.

Старият ковач не беше глупав, усмихна се.

Дори и да искаше да повярва, че Алан е убеден в това, което каза, той се съмняваше, че принцът действително и доброволно щеше да отстъпи командването на ониковите гвардейци на когото и да било. Трябваше да си сляп, за да не видиш, че той обожава Ониксовата гвардия и че пое водачеството ѝ не само за да я защити и да се увери,

че тя ще продължи да съществува след изчезването на Лорн. Да, Алан не беше лекомисленият, безгрижен принц, когото мнозина имаха интерес да смятат за такъв. А обичаше почестите и за него Ониксовата гвардия беше идеалното средство да спечели признанието, влиянието и независимостта, за които мечтаеше.

Вард презираше политиката и нейните сметки, лицемерието й. Нищо не обичаше повече от самотата на своята ковачница и предпочете да смени темата:

— Тези преговори не можеха да завършат успешно. Пък ако ставаше въпрос да се помирят Арканте и Върховното кралство... Но вие знаете също като мен, че тук става дума за кралицата и Исандра и че омразата помежду им е стара и дълбока.

— Убеден съм, че майка ми иска мир.

— Да, несъмнено — съгласи се Вард, без да вярва на думите си. — Но миналото е причина Господарката на Арканте да не може да даде на майка ви това, което тя иска от нея.

— Но чак пък да се стигне до война!

Вард се смръщи.

— Водени са битки за много по-дребни мотиви от ревността на една жена и злобата на друга — каза той. — Ще трябва мирът да се установи независимо от тях. А за да стане това, ще трябва да се пролее кръв...

Двамата мъже за миг останаха смълчани, загледани в огъня, после Алан стана и каза:

— Чакай ме.

— Ако зависеше от мен — каза Вард иронично, — щяхме да забравим съветниците и посланиците. При цялото ми уважение към вас, принце, щяхме да затворим тези две жени в една стая и да ги изчакаме да уредят различията си. Дори да се разкъсат. В края на краищата по-добре оскубани коси, отколкото война, не е ли така?

* * *

Тъй като епископът на Стал го беше поканил на вечеря, Алан се появи на вратата на неговите покои в уречения час. Поканиха го да почака в един приятно мебелиран, осветен салон, където вечерята вече

беше сервирана на една кръгла маса. Бяха сложени два прибора, така че Алан си сипа чаша вино и прав, започна да чопли в чиниите, без да се притеснява.

— Не чака дълго.

Епископът влезе след малко. На около трийсет години, той носеше расото и черната шапчица, които показваха титлата му, но беше махнал късата бяла пелерина и кръста, който носеше на гърдите си, изобразяващ изправения Дракон-крал с разперени хоризонтално криле.

— Моля ви, принце, чувствайте се като у дома си...

Алан се усмихна и остави патешкото бутче, от което беше отхапал.

— Извинете — каза той и си изтри пръстите от покривката.

Но епископът също се усмихваше.

Двамата братя се прегърнаха топло, свободни от порядките и протокола, които ги задължаваха — на обществено място — да бъдат само принц и епископ. Жал беше с три години по-голям от Алан. И двамата бяха синове на кралица Селиан и си приличаха — но не приличаха на принц Ирдел, наследника на трона, син на Върховния крал от първата му съпруга. Една и съща чаровна усмивка, едни и същи руси коси, един и същ ясен глас. Но Жал беше по-сдържан от брат си. По-уравновесен. Умееше да укротява поривите си и да прикрива чувствата си. Много рано беше проявил искрена вяра и подчертано привличане към религията, беше посветен в свещеничество на възрастта, на която други биваха посветени в рицарство и — дори като се има предвид знатното му потекло — много бързо беше изкачил стъпалата на йерархията в Църквата на Дракона-крал. Интелигентен, амбициозен и поддържан от могъщи съюзници, той сякаш беше призван да стане най-младия кардинал на своето време и един ден да бъде част от Светия Синод.

— Не ме разбирай погрешно, но макар че се радвам, се учудвам, че можеш да имаш охота за ядене — каза Жал и наля вино в две чаши.

Подаде едната на брат си и добави съчувствено:

— Зная какво представляваше за теб и за твоята Ониксова гвардия успехът на тези преговори.

— За татко също.

Чукнаха се.

— Да. И за татко също.

— Но мисля, че остава една надежда да се стигне до съгласие — каза Алан.

— Мислиш за утре сутринта? Алан, съжалявам, но ще се изненадам, ако...

— Не. Мисля за тази нощ.

Жал поглед брат си неразбиращо.

— Какво?

Алан се приближи и след като се увери, че никое ухо, долепено до вратата, не би могло да ги чуе, попита:

— Ако успея да убедя Вол и Естeverис да седнат на една маса тази нощ, ще приемеш ли да участваш в това? Без съветници, без секретари. И без протокол. Вие тримата и само вие тримата. В пълна тайна.

И тъй като Жал внимаваше да не каже нещо, преди да е помислил, Алан убедително добави:

— Не се надявам на мирен договор. Но поне някакво съгласие, план, обещание. Нещо, което да дава основание за надежда. Нещо, което да отдалечава войната! Вол е добронамерен. Що се отнася до Естeverис, той не може да иска Върховното кралство да обсажда един от най-могъщите си градове... По дяволите, Жал! Може би остава още една възможност! Не искаш ли да опиташ?

Алан млъкна и докато бурята във бушуваше, чакаше с нетърпение какво ще отговори брат му, като дебнеше и най-малката реакция по невъзмутимото му лице.

— Да — каза накрая епископът на Стал. — Да. Разбира се. Можеш да разчиташ на мен.

* * *

Като излезе от покоите на Жал, Алан намери Вард, който го чакаше в коридора.

— Какво става? — попита Вард тревожно.

Принцът се поколеба за миг, после каза:

— Отивам при Естeverис — и тръгна уверено. — Елате с мен.

След което тихо обясни на Вард намерението си да събере насаме Великия градоначалник на Арканте и Първия министър на кралицата.

— И единствено в присъствието на епископа на Стал? — попита Вард.

— Да. Вие ми дадохте тази идея, като предложихте да затворим майка ми и Исандра заедно.

— Не исках да ви...

— Зная, всичко е наред. Без вас...

— Но какво ни кара да мислим, че Вол и Естеверис ще постигнат каквото и да било?

— Нищо. Но ако тези двамата искат да се разберат, ще успеят. Това са вашите собствени думи.

Минаха покрай няколко постови на Ониксовата гвардия в пустите коридори. Приближаваха до крилото, където бяха настанени аркантците и откъдето те нямаха право да излизат нощем. Същото се отнасяше впрочем и до представителите на Върховното кралство, като Алан беше наложил вечерен час и на двете делегации.

Алан спря пред една стълба.

— Подредете една зала за срещата — каза той на Вард. — Дискретна за предпочитане. И спокойна, отдалечена. След това елате при мен в крилото на аркантците и си пожелайте да не сте го направили за този що духа.

— Ще видим. Друго?

Алан се замисли.

— Не, това е всичко, струва ми се.

— Тогава отивам. Успех, принце.

Изведнъж смутен, Алан кимна.

— Благодаря — отвърна той, когато Вард вече не можеше да го чуе.

Пое си дълбоко дъх и тръгна по стълбите.

* * *

Освен упражняването на властта в живота си Естеверис имаше още две големи удоволствия. Дългите ароматни вани. И пастичките с

мед и портокалов цвят, които беше харесал по време на пътуванията си, когато още беше член на Църквата на Белия дракон. Що се отнася до ваните, той се бе погрижил да пристигне с личната си вана и не беше съжалил — замъкът Лариан, точно според сведенията му, нямаше нито баня, нито топли помещения. А колкото до пастичките, по които беше луд, беше донесъл достатъчно в багажа си.

Достатъчно, но само толкова.

И така, тази вечер пастичките, от които Естеверис похапваше, бяха последните. Разсеяно ги поднасяше към устата си с дебелите си пръсти, претрупани с пръстени, докато си почиваше във водата, от която се издигаше пара, прозрачната му памучна риза беше полепнала по зачервеното му дебело тяло. Бурята изглеждаше някъде далеч. За да бъде мигът съвършен, липсваше само една млада слугиня, която да намаже плешивата му глава с помадата, която — той смяташе така — намаляваше главоболието му. Но човек не можеше да иска прекалено много, нали? Със затворени очи, с дух, натезал от умората и парите от ваната, министърът бавно забравяше всичките си проблеми, когато на вратата се почука.

Естеверис не отговори.

Отново се почука и този път влезе довереният слуга на министъра. Казваше се Дранис и беше драк — същество от рода на влечугите, чиято раса, създадена според легендата от Драконите на сянката и забравата, се беше появила в Имелор по време на Войните на мрака. Люспите му бяха черни и блестящи като отблясъци на обсидиан, а наситено червените му очи сякаш светеха в полумрака.

— Какво има? — попита Естеверис, без да помръдне и без да отвори очи.

— Принц Алдеран. Той чака.

— Сега?

Тъй като това беше не толкова въпрос, колкото израз на учудването му, Дранис не отговори. Само продължи да чака мълчаливо и почтително.

Естеверис въздъхна.

— Добре — каза той. — Помогни ми.

Трудно измъкна тялото си от ваната, изтри се и бързо се облече, като метна един халат от коприна и брокат и завърши приготвянето си, преди да влезе в салона, където Алан нервно крачеше.

— Моля да ме извините, че ви приемам облечен в...

— Няма значение.

Сухият тон на принца изненада Естеверис.

— Нещо не е наред ли? — попита той.

Алан го погледна право в очите.

— Естеверис, желаете ли наистина да постигнете съгласие за мир с Арканте?

— Ама разбира се! — възпротиви се бившият прелат, без да е възможно да се определи искреността му.

— Все още ли го искате?

— Естествено.

— А бихте ли казали, че двама мъже могат да успеят да се разберат там, където две страни се карат?

— Да. Обаче...

— Тогава ето какво ви предлагам... — каза Алан, като отново го прекъсна.

Естеверис не изглеждаше обиден. Той мълчаливо и внимателно изслуша принца, като от време на време кимаше утвърдително, за да подчертае интереса си, но без да изразява никаква емоция. И когато Алан завърши, каза:

— На драго сърце приемам, защото няма да бъде записано в *Хрониките*, че Върховното кралство не е опитало всичко, за да избегне войната. Достатъчно е да ми кажете къде и кога и ще се срещна с Вол без моите съветници. Ако, разбира се, успеете да го убедите...

— Ще говоря с него незабавно.

— Това ми дава време да се приготвя... Може ли все пак да ви дам един съвет?

Алан вече беше тръгнал. Спря и рече:

— Разбира се.

— Ще имате по-големи шансове да убедите Великия градоначалник, ако епископът на Стал не присъства на нашата среща насаме за последна възможност.

— Наистина ли?

— Предложете на Вол да се срещне само с мен и той ще приеме. В присъствието на епископа не е толкова сигурно.

— Но защо?

— Доверете ми се, принце — каза Естеверис с любезната половинчата усмивка на човек, който прави услуга.

* * *

Алан излезе смутен от срещата си с Естеверис. Той го познаваше добре, особено откакто бившият прелат беше станал съветник на майка му. Знаеше, че е изключителен психолог и че рядко играеше, ако нямаше три хода преднина пред противника си. Защо беше казал, че Вол ще предпочете да разговаря в отсъствието на Жал? Дали беше вярно? Може би това беше само претекст, който Естеверис използваше, за да отстрани епископа на Стал. Но тогава защо? Ако се предположеше, че Естеверис иска мир, трябваше ли от това да се направи заключението, че преговорите щяха да имат по-добри шансове да приключат добре без участието на Жал? И ако беше така, това ли се случваше от самото начало? Дали Естеверис се опитваше да му каже нещо? Дали, без да го показва, се съмняваше в искреността на епископа?

Алан трябваше да признае, че ако беше така, тази маневра беше напълно в стила на министъра. Но нямаше време. Не можеше да си позволи да се колебае и беше решил да се довери на Естеверис. Жал щеше да разбере. Ако за момента неговото отстраняване щеше да улесни нещата с Вол, толкова по-добре. В най-лошия случай с нищо не можеше да навреди. В края на краищата, независимо от расото си на епископ и изявенията на Църквата на пожертвания Дракон-крал в полза на мира, Жал си оставаше принц на Върховното кралство. Аркантците основателно можеха да го подозират, че взема страна.

Освен това Вол и Естеверис не се нуждаеха от никого.

Потънал в мислите си, Алан за малко не се блъсна във Вард, който идваше при него. По инстинкт ръката му посегна към меча, но се учуди. Не беше ли казал на Вард да го чака при вратата на аркантците, след като приключи с приготвянето на залата за тайните преговори?

— Ама какво ст...?

— Имаме проблем — каза старият ковач разтревожено.

— После. Трябва да...

— Не, принце. Това не може да чака.

Тогава Алан забеляза, че от Вард течеше вода. С него имаше двама черни гвардейци, от които също се стичаше вода. Навън бурята не преставаше.

* * *

Светкавица разкъса мрака, докато Алан прекосяваше ПОД плющия дъжд един закътан двор зад кухните. Гръмотевицата изтрещя оглушително и за миг заглуши бученето на вятъра. С фенер в ръка Вард вървеше отпред и осветяваше пътя. След него вървяха двамата гвардейци, с които беше дошъл при принца.

Трети чакаше в дъното на двора, под един навес, който скриваше стара, забравена купчина дърва. Купчината отчасти се беше съборила и падналите цепеници бяха открили един труп. Веднага щом се озова на сухо, Алан свали качулката си и вдигна очи. Водата се стичаше през една дупка в покрива и мокреше дървата. Няколко цепеници се бяха плъзнали надолу, бяха повлекли други след себе си и шумът от падането им беше привлякъл вниманието на един черен гвардеец, който минавал наблизко. След като беше открил трупа, който дървата само отчасти скриваха, човекът веднага — но дискретно — беше вдигнал тревога.

— Кой знае? — попита Алан.

— Ние петимата — отговори Вард. — Никой друг.

Принцът клекна, за да разгледа трупа на млад мъж. Беше убит със силен удар по главата. Тялото беше студено, но в добро състояние и мъртвешкото вкочаняване едва започваше.

— Мъртъв е от около три часа — каза Ройс.

Той беше намерил трупа по време на обиколката си, освен това толкова често се беше сблъсквал със смъртта като наемник, че не можеше да греши.

Алан кимна и се изправи.

— Следователно е бил убит на свечеряване. Знаем ли кой е?

— Не — отвърна Вард. — Но ще го разберем веднага, ако се окаже, че липсва член от едната или другата делегация. Слуга от замъка, мисля. Какво ще правим?

— Нищо. Скрийте тялото и нищо не казвайте.

Гвардейците се спогледаха учудено.

— Моля? — каза Вард.

— Чухте ме. Ако се разбере, че е било открито тяло, целият замък ще бъде обзет от вълнение за по-малко от час. Да започнем разследване означава да поемем риска новината да се разнесе. И дума да не става.

Вард се поколеба.

Не смееше да оспорва заповед пред свидетели, но не можеше да мълчи. Приблужи до Алан и почти до ухото му каза:

— Може би този човек е бил убит, защото нещо е знаел. Или защото неочаквано е видял или чул нещо. В замъка има убиец. Убиец, чиято главна цел несъмнено не е бил този нещастник. Трябва да го намерим, преди да...

— Или може би този мъж е бил убит следствие на обикновена разпра. За жена. За дълг от комар. Или за някакво различие, което обаче няма нищо общо с това, което се разиграва тук от две седмици.

— Нищо не знаем, принце.

— Именно. Нищо не знаем и не искам да проваля последния шанс, който имаме, да бъде постигнато съгласие. Не казвам, че това убийство ще остане ненаказано. Не казвам, че няма да потърсим кой го е извършил. Но не тази нощ. Не и сега. И със сигурност не и за нещо, което може би е някаква лична драма.

Вард се сдържа.

— Ами ако в замъка се е промъкнал убиец! Наш дълг е да пазим делегациите...

— Точно това ще направим, Вард. Ще пазим делегациите и ще гарантираме спокойното протичане на преговорите.

Алан се обърна и като сложи край на този уединен разговор, заяви с тон, нетърпящ възражение:

— Ройс, заемете се с тялото. Намерете подходящо място, където да е далеч от погледите.

— Слушам.

Тогава Алан се обърна към другите двама гвардейци:

— Беор и Енград, вземете десет души с вас и организирайте оглед на стените. Търсете всякакво указание, позволяващо да се допусне, че някой се е вмъкнал в замъка. Енград, вие поемате

северната част на замъка, от малкия таен вход до старата врата. Беор, вие поемате южната част.

И като се обърна към Вард, добави:

— Искам да удвоите патрулите и постовите. Но дискретно. Искам и най-малкият коридор, най-малката врата, най-малката стълба да бъдат наблюдавани. И ако някой не спазва вечерния час, веднага да бъде задържан и затворен.

Алан беше принц и командваше ониксовите гвардейци.

Подчиниха му се.

* * *

Скривалището беше добро — на дъното на фурната на старата хлебопекарна. Там можеше да почака, притискайки към себе си черното острие, с което щеше да нанесе удара. Идиотът, който го беше изненадал, докато се промъкваше в замъка, за малко щеше да развали всичко. За жалост, смъртта му се оказа необходима.

Така беше пожелал Драконът на съдбата.

Колкото до Дракона-крал, той щеше да му прости.

* * *

Сам в стаята си, Вол се взираше в огъня с мрачен поглед и разсеяно дърпаше от дълга лула от слонова кост и сребро, когато Лукас дойде да му съобщи за посещението на принц Алдеран. Заинтригуван, Великият градоначалник го прие веднага и след като го изслуша, каза:

— Ще се срещна с министъра — само ние двамата. Обаче с ваше позволение поставям едно условие.

— Какво? — попита Алан.

— Рицарят Лукас да ме придружи и да пази вратата.

— Съгласен съм. Но искам от вас пълна тайна. Никой от вашите съветници не бива да узнае. Несъмнено от това зависи успехът на тази среща.

— Разбирам. Не се тревожете.

— Оставям ви. До полунощ?

— Ще бъда готов.

Лукас, който беше присъствал на разговора мълчаливо, изпрати принца и се върна при Вол. Той се беше настанил в креслото си до камината и, приведен напред, чистеше лулата си с един малък инструмент, който винаги носеше на колана си.

— Ето ти едно по-скоро неочаквано развитие, а?

— Питам се какъв е мотивът за тази крайна среща...

— Ами ако е искреното желание да се избегне война, която неизбежно ще разкъса Върховното кралство?

Лукас се поколеба, не можеше да разбере дали Вол иронизира, или не.

— Наистина ли го вярвате? След две седмици, прекарани в напразни преговори? По мое мнение представителите на Върховното кралство искат да изиграят хубавата роля. Тази тайна среща няма да остане дълго такава и те ще могат да претендират, че са опитали всичко, за да спасят мира...

— Инициативата за тази среща е на принц Алдеран.

— Или поне той така твърди. Но той не е ли от Върховното кралство?

Вол се изправи и леко потупа лулата в шепата си.

— Впрочем целият замък е пълен с тях. Хора от Върховното кралство. Чак до епископа на Стал, чиято справедливост не може да бъде поставена под съмнение, нали? — забеляза усмивката на Великия градоначалник. — Ще ми кажете, че и аз съм един от тях, нали?

Лукас беше син на граф Д'Аргор — един от най-могъщите владетели във Върховното кралство и от най-верните поддръжници на Върховния крал. Но се беше отделил от баща си, като се отказа от наследството си, и беше избрал живота на странстващ рицар, който го беше отвел в Арканте.

— Никой не поставя под съмнение вашата лоялност, Лукас. Но това, което се канех да ви кажа, е че ние всички сме от Върховното кралство. Аркантци или не, всички ние сме поданици на Върховния крал, а като че ли го забравяме.

Лукас изпадна в дълбоко мълчание, което Вол добре разбираше.

Като много аркантци по рождение или по желание, младият рицар се чувстваше преди всичко аркантец. Да каже, че е от Арканте, означаваше да е част от един великолепен, богат, космополитен град,

който обичаше изкуствата и науката и чиято известност се простираше из цял Имелор. Дори Ориал, славната столица на Върховното кралство, бледнееше в сравнение с красивия Арканте. Коемо можеше единствено да не се харесва на кралица Селиан и да се прибави към злобата и завистта, които Исандра, Господарката на Арканте, я караше да изпитва.

— Не зная дали мисията на Естеверис беше наистина да постигне съгласие с нас, идвайки тук — каза Вол. — Може би всичко това е просто комедия от страна на кралицата, която му е наредила да я изиграе. И може би тази нощ просто ще изиграем епилога й... Но съм убеден в искреността на принц Алдеран. Дори само от уважение към него и към Върховния крал бях длъжен да приема предложението му.

Лукас направи гримаса.

— Не се съмнявам, че Алан иска да избегне преговорите да завършат с провал. Но защо? Дали защото желае мира поради добрата си душа? Дали защото знае, че Върховното кралство ще спечели много, ако Арканте остане в лоното му? А дали не е затова, че неговата репутация и репутацията на Ониксовата гвардия са заложиени тук? Той знае много добре, че провалът на първо място ще бъде негов. Както и на Върховния крал, който е единствената му опора.

Вол отново се усмихна, но този път примирено.

— В политиката е по-добре да не се тревожиш много за причините, които мотивират хората. Единствено резултатът е важен, нали? Какво значение има дали някой е воден от интерес, а друг от амбиция, ако успеят да се разберат? Вместо да проучваме сърцата на хората, по-добре е да преценим какво ще се получи от действията им и да не създаваме трудности. Съмнявам се, че в политиката каквото и да било е направено за общото добро и от добра душа.

* * *

Жал не създаде никакви трудности, когато Алан го информира, че в крайна сметка тайната среща щеше да се състои без него. Не попита нито защо, нито кой беше пожелал да го отстрани. Може би за да не притесни брат си. Или защото отлично знаеше за какво ставаше дума.

— Благодаря, Жал. Надявам се, че разбираш.

— Не се тревожи ни най-малко. Разбирам.

— Но ти гарантирам, че ако излезе нещо добро тази нощ, непременно ще дам да се разбере, че...

— Убеден съм, Алан. Сега върви. Сигурно трябва да свършиш още много неща. Аз ще се моля за твоя успех.

Двамата братя се прегърнаха, преди Жал да го изпрати с усмивка, която изчезна веднага след като вратата се затвори.

* * *

Малко преди полунощ Алан намери Вард в залата, където щяха да дойдат Вол и Естeverис. Беше малка и потънала в полумрак, в огнището гореше огън. В центъра бяха поставени кръгла маса и две удобни кресла. През една амбразура със спуснатата над нея завеса се виждаше нощта навън и бурята, която най-сетне отминаваше.

— Всичко ли е готово? — попита Алан.

— Да — отговори Вард. — Ройс се постара да сложи тялото на сигурно място.

Беше изминал един час от откриването на трупа и до момента като че ли нищо не беше проличало. Алан се молеше това да продължи поне до зазоряване. Можеше ли да се надява, че ще мине повече време, преди някой да забележи отсъствието на мъртвия и да се разтревожи? Вероятно не. Мъртвият сигурно принадлежеше към персонала на замъка, което означаваше, че сутринта нямаше да се яви на работа.

— А Беор и Енград току-що ми докладваха — добави Вард. — Нищо не са намерили, но като се има предвид, че е тъмно и при тази буря...

Алан знаеше какво има предвид Вард.

Това, че не бяха открили никакъв белег за нелегално проникване в замъка, нищо не значеше. Някой убиец спокойно можеше да се вмъкне напълно дискретно и търпеливо да изчака подходящото време някъде.

— Зная — каза Алан.

Беше разтревожен.

Замъкът Лариан не беше огромен, но не липсваха скришни места. А не можеха да го претърсят из основи, без да събудят подозрения. Така че Алан беше решил да осигури възможно най-пряк и дискретен надзор. Беше удвоил броя на часовите и увеличил честотата на патрулите. Ониксовата гвардия беше в състояние на бойна тревога, макар външно нищо да не личеше.

Но дали това беше достатъчно?

Опит за убийство, насочен към едната или другата от делегациите, щеше да бъде истинска катастрофа. Независимо дали щеше да е успешен, или не, той щеше да ускори войната. И черните гвардейци нямаше да може да се оправдаят, особено когато станеше ясно, че Алан не беше взел всички необходими мерки, въпреки това, което знаеше.

Часовникът отмери полунощ.

Една врата се отвори и влезе Естеверис, ескортиран от ониксовите гвардейци, но придружен — както се бяха разбрали — само от един телохранител. Алан и Вард не бяха изненадани, когато го познаха. Висок, мургав, с орлов нос и коси, вързани на опашка, Сор Далк беше прокълнатата душа и изпълнителят на мръсните поръчки на министъра. Нямаше никакво съмнение, че Естеверис щеше да избере него. Алан не го харесваше, но поне Далк умееше да мълчи — с него тайната на тази среднощна среща не беше застрашена.

С меча на кръста, Далк остана до вратата, а Естеверис влезе и започна да разглежда залата.

Алан тръгна към него.

— Още веднъж ви благодаря, че приехте тази среща — каза той. — Сигурен ли сте, че никой не ви видя да напускате помещенията на вашата делегация?

— Сигурен съм, принце. Далк се погрижи.

Алан се обърна към Далк, който, с палци в халката на колана, бавно кимна в знак на потвърждение.

— Впрочем — продължи Естеверис любезно — толкова ли щеше да е страшно, ако ни бяха забелязали?

— За момента ми се ще да запазим тази среща в тайна. Така е по-сигурно.

Министърът се поусмихна хитро.

— Като ви слушам, бих могъл да си помисля, че имам достатъчно добри причини да не се доверявам на членовете на моята делегация...

Алан предпочете да не отговаря.

— Искате ли да седнете? — попита той.

— С удоволствие.

Естеверис за миг погледна масата и креслата, после избра огънат да му е от лявата страна. Седна, дръпна широките ръкави на халата си, постави ръце на облегалките и с изпънат гръб и поглед право пред себе си закача.

Минаха няколко дълги минути, отмерени от часовника. Никой не говореше, в тишината се чуваше само пращането на огъня и виенето на вятъра отвън. Дъждът беше все така проливен, но гръмотевиците се отдалечаваха.

Алан и Вард се спогледаха тревожно.

Вол закъсняваше и те се питаха защо, докато Естеверис оставаше невъзмутим, безразличен, сякаш духът му се беше отделил от тялото му.

— Аз... Мисля, че Великият градоначалник няма да закъснее — почувства се длъжен да каже Алан след известно време.

— Разбира се — отвърна министърът.

Но минутите минаваха, а Вол не идваше.

След четвърт час, понеже вече не издържаше, Алан се обърна към Вард, за да му каже да отиде да види какво става...

... когато най-сетне вратата се отвори.

Появи се Вол, придружен също като Естеверис от четирима ониксови гвардейци и един телохранител — очевидно рицарят Лукас.

— Моля ви да извините нашето закъснение — каза Вол, като влезе забързано. — Но трябваше да заобиколим, за да избегнем риска да ни забележат.

— Моля ви — каза Алан.

— Напълно сте извинен — каза Естеверис и учтиво се изправи.

После посочи с ръка креслото срещу своето.

Великият градоначалник разгледа креслото и мястото му спрямо подредбата на стаята. Не намери какво да възрази, но тъй като не искаше да позволи на Естеверис да вземе и най-малка преднина, изчаквайки Алан да го покани да седне, подхвърли:

— Стори ми се, че забелязах, че охраната в коридорите е многобройна от обикновено. Заблудил ли съм се?

В погледа на Естеверис пламна недоверие.

— Нещо не е наред ли? — попита министърът.

Хванат натясно, Алан прикри смущението си и се помъчи да измисли някаква лъжа, но не успя.

— Полунощ е — намеси се Вард. — Време за смяна на охраната. Застъпващите се разминават с отстъпващите.

— Разбира се — каза Вол.

Обяснението като че ли убеди и Естеверис.

— Господин Велики градоначалнико, бихте ли заели мястото си? — предложи Алан.

Този път Вол седна.

И зачака.

По знак, даден от Алан, малката стая се опразни мълчаливо. И когато останаха само тримата, той каза полугласно:

— Господа, не е нужно да ви казвам от какво значение са следващите часове. Не съм наивен. Не очаквам от вас да намерите основания за мирно споразумение. Впрочем дори не искам да преговаряте, искам от вас да си поговорите. Поговорете си, господа. Поговорете си като добронамерени мъже, каквито сте. Убеден съм, че заедно ще успеете да поставите основите на разбирателство. Не позволявайте преговорите да завършат неуспешно, защото знаете какво ще означава този провал. И ако ви е невъзможно да гарантирате мира между Върховното кралство и Арканте, тогава дайте най-доброто от себе си, за да отдалечите неизбежността на войната. Защото ето това очаквам от вас, господа. Не мир, а надежда за мир. Тази нощ дайте на всички ни причини да се надяваме.

При тези думи Алан се оттегли.

* * *

Щом вратата бе затворена, започна чакането.

Мина един час, после още един. Дъждът престана и дълбока тишина обгърна замъка. Много бързо Алан изгуби търпение и започна нервно да се разхожда пред погледа на Вард, който търпеливо седеше.

Залозите бяха такива, че Алан не разбираше как бившият кралски ковач можеше да е толкова спокоен. В този момент Върховното кралство и град Арканте бяха във война или почти. Преговорите не бяха довели до нищо и ако нещо добро можеше най-накрая да се случи, то това се решаваше сега, зад тази врата, към която принцът, против волята си, непрестанно поглеждаше.

Алан искаше да бъде постигнато някакво съгласие, колкото и скромно да беше. Искаше го за доброто на Върховното кралство и на Арканте, но и за Върховния крал, за Ониксовата гвардия и дори — макар да не искаше да си го признае — за себе си. Защото ако трябваше да се налага и да доказва колко струва, ако му се наложеше да се покаже достоен за амбициите, които вече предявяваше, трябваше да докаже и пред себе си, че има способности да бъде велик принц — дори велик крал. Всичко беше на негова страна — казваше си той. Освен потеклото си, той беше красив и харизматичен. Строг. Млад. Слънчев. Образованието, което му беше наложено, беше направило от него стратег, боец и учен. Имаше външен вид и обноски, на които рядко някой устояваше. Що се отнася до мъжете, повечето от тях искаха единствено да го следват и да му служат.

Така че всичко беше на негова страна.

Но Алан единствен познаваше слабостите, пукнатините и тайните, които не му позволяваха наистина да бъде такъв, какъвто е. За известно време беше намерил спасение в бягството. В края на краищата беше едва трети в списъка на наследниците и макар Жал да се беше отказал от правата си над короната, като се присъедини към Църквата, Ирдел оставаше предполагаемият наследник на Върховното кралство, нали така? Алан можеше единствено да бъде принц на Лангър. Можеше да се остави на безгрижието и на нетрайните радости, които животът му предлагаше, докато се изгуби напълно в пиянството, удоволствията и кеша.

Кешът.

Като си помисли за него, Алан усети как по тялото му преминаха тръпки.

Някога тази дрога му беше дала това, което търсеше — забрава, престорена увереност и илюзия за щастие. Както толкова много преди него, и той си мислеше, че може да я овладее. А после беше станало твърде късно, когато разбра, че се е превърнал в неин роб. Колко пъти

се беше опитвал да се освободи от нея? Не знаеше, понякога му се струваше, че е успял, но отново се връщаше в удоволствията на нежното, кехлибарено царство на кеша.

Втора тръпка разтърси Алан.

Изведнъж му стана топло и почувства, че започва да се изпотява. Ръцете му трепереха. Устата му беше пресъхнала и лепкава. Помъчи се да скрие неразположението си, но Вард вече го наблюдаваше смръщено. Застанали до вратата, Далк и Лукас като че ли нищо не бяха забелязали.

„Засега“ — помисли си Алан.

— Ще изляза за малко на въздух — каза той не толкова уверено, колкото му се искаше. — Елате да ме повикате, ако е необходимо.

Вард кимна, а той тръгна по витата стълба, която го изведе на върха на малката кула, в която се намираха. Придаде си бодър вид пред часовите, които срещна, но много добре познаваше симптомите, които чувстваше. Трябваше да се съвземе възможно най-бързо и имаше нужда от чист въздух, като се надяваше това да е достатъчно.

Властта, която кешът имаше над Алан, беше една от най-добре пазените тайни във Върховното кралство. Никой не знаеше, че той за малко не беше умрял от него, че се беше превърнал в дрипа, когато го бяха изкарали от пушалнята, в която пилееше последните си сили да смуче една угаснала лула, с тяло, покрито с рани и мръсотия, дрехи, втвърдени от мазнина, пот и урина. Беше изчезнал от няколко седмици и несъмнено щеше да живее още няколко дни. Лорн го беше открил, спасил, после го беше поверил на Белите свещеници, за да го лекуват в най-отдалечения от техните манастири. Там Алан беше прекарал една година, живееше като аскет и пречистваше тялото си от отровата на кеша.

Но дали наистина човек можеше да се освободи от кеша?

Съзнаващ, че никой не успяваше докрай, Алан все пак искаше да вярва, че го беше постигнал. Независимо от собствения си опит, въпреки очевидното. И въпреки кризите на липсата — за щастие, редки, — които все още го изненадваха, както сега. Не предупреждаваха, а се проявяваха по-лесно в моменти на криза, съмнение или самота. И тогава Алан знаеше, че можеше да направи само едно: да чака и да търпи, като се моли нищо и никой да не го

подложи на изкушение. Защото също така знаеше, че сигурно нямаше да може да устои.

Поне нямаше да рискува тук, в този замък, изгубен на границата между Върховното кралство и Вестфалд, да намери една унция кеш. Може би някой от членовете на едната или другата делегация беше донесъл кеш в багажа си, но изобщо не беше сигурно и Алан предпочете да прогони идеята от ума си. Облегнат на парапета, той се насили да започне да диша бавно и дълбоко, влажен, прохладен полъх галеше лицето му. Затворил очи, той изгуби представа за времето и постепенно се успокои благодарение на умствените упражнения, на които го бяха научили белите свещеници. Болката в мускулите му се стопи. Дупката във вътрешността му изчезна. Желанието, което пробуждаше всичките му сетива за удоволствения спомен за кеша, остана далеч.

— Принце?

Алан отвори очи.

Все така беше тъмно, но сега небето беше чисто и чак до хоризонта нямаше никакво облаче. Голямата мъглявина изглеждаше толкова близо, че му се струваше възможно да докосне нейните спирали и съзвездия, като вдигне ръка.

— Принце? — повтори Кай.

Алан се обърна към младия ониксов гвардеец, който, застанал страни, го гледаше любопитно и тревожно.

— Да — каза той.

— Господин Вард ме праща. Вол и Естеверис се връщат в покоите си.

* * *

Алан намери Вард в залата, която преговарящите току-що бяха напуснали, а черните гвардейци вече разчистваха. Свещите бяха почти изгорели. Огънят в огнището замираше.

— Е и?

— Достигнаха до съгласие — каза Вард.

— Какво?

— Не зная. Но изглеждаха доволни. Или по-скоро не недоволни.

— Трябва да разбере.

Алан вече се обръщаше да тръгне, но старият ковач внимателно го хвана за лакътя и тихо попита:

— Добре ли сте?

— Да.

— Наистина ли? Много сте блед и преди малко...

— Малко умора, това е. Не се тревожете.

Вард реши да не настоява.

* * *

Когато се върна в покоите си, Естеверис си сипа чаша ликьор и с въздишка седна в най-удобното си кресло, последната чиния с пастички беше до ръката му. Беше изтощен и копнееше единствено да си легне, но очакваше, че Алан ще дойде и не искаше да му се налага отново да се облича, а още по-малко да става пак.

Не се наложи да чака дълго.

— Принц Алдеран — извести Дранис.

— Въведете го.

Раменете и тилът го боляха, но Естеверис стана да посрещне Алан, който попита направо:

— Истина ли е? Постигнахте ли съгласие?

— Това може би е малко силно казано — отвърна министърът скромно. — Да речем... Да речем, че двамата с Великия градоначалник достигнахме до възможен терен за разбирателство.

Предпазливостта на Естеверис разтревожи Алан.

— Обяснете ми — настоя той. — И без обичайните ви ораторски увъртания.

С помирителна усмивка на уста бившият прелат се поклони.

И обясни.

Двата основни мотива за неразбирателство между Върховното кралство и Арканте бяха данъкът, който Върховният крал искаше да наложи занапред на града, и клетвата за вярност, която кралицата изискваше от Господарката на Арканте, която обаче приемаше да я положи единствено пред Върховния крал.

— По първия пункт — обясни Естеверис — се споразумяхме, че Върховното кралство няма да налага данък на Арканте, но като има предвид трудностите, през които минава Върховното кралство, то ще предложи плащането на една извънредна контрибуция, контрибуция, чийто размер тепърва ще бъде определен и която може да бъде подновявана от година на година, ако обстоятелствата го изискват.

— А по втория пункт?

— Господарката на Арканте няма да положи клетва лично. Но ще изпрати видни представители, които по време на церемонията по полагане на клетвата ще прочетат една официална декларация, уверяваща кралицата във верността и предаността на всичките ѝ аркантски поданици. И точно това казвам: на всички.

Следователно в това число и Господарката на Арканте.

— Мислите ли, че Исандра ще приеме? — попита Алан.

— Ще видим.

— А смятате ли, че кралицата ще се задоволи с толкова?

— И това ще видим... Позволявате ли? — добави министърът, като посочи креслото си.

— Моля ви.

Естеверис седна и с въздишка на облекчение облекчи краката си от тежестта на дебелото си тяло.

— Благодаря — каза той.

— А относно данъка, който се превръща в неопределена контрибуция? — попита Алан.

— По тази точка съм доста оптимистичен. Хазната на Върховното кралство ще има полза от това, а в момента това е най-важното. Що се отнася до Арканте, градът не само си спасява реномето. За него това ще бъде възможност да прояви своите превъзходство и щедрост.

Принцът замълча.

Добре познаваше майка си и нейната горделивост. Обикновено тя предпочиташе да взема, вместо да получава. Дали наистина щеше да поиска помощ от Арканте? Дали щеше да приеме да постави себе си и Върховното кралство в положението на получаващи, вместо в положението тези, които изискват и взимат? При други обстоятелства Алан вече щеше да се усъмни. Но тук ставаше въпрос за Арканте. И

най-вече ставаше въпрос за Исандра Аркантска. И когато човек познаваше злопаметствата и завистта, които разделяха двете жени...

Алан помръкна и седна.

— Дали това ще е достатъчно? — попита той.

Естеверис беше искрен:

— За да спасим мира — не зная. Но да отблъснем войната: да, така мисля. Утре сутринта ще положим всичко това на хартия в присъствието на официалните делегации. После всеки ще се върне у дома, за да предаде това предложение на правоимация. Ще отнеме време, докато се разбере дали ще бъде прието, или не. Време, за да се размисли и да се постигне съгласие. Време също така за тайни преговори, да се направят нови предложения и — може би — да се разберем.

Министърът сдържа една прозявка и се извини с поглед.

— Кой знае — добави той. — Може би тази вечер поехме по пътя, който ще ни отведе до мира. Само бъдещето ще ни каже какво е решил Драконът на съдбата. Но само преди няколко часа Върховното кралство беше сигурно, че започва война срещу Арканте. А вижте. Надеждата за мир, както казахте вие, можа да се възроди. Благодаря ви за това.

Алан се усмихна.

— Вие заслужавате благодарности, Естеверис. И Вол, разбира се — той стана. — Ще ви оставя да се възползвате от няколкото часа, които остават до сутринта, за да си починете.

Естеверис стана с мъка, пръстите му, покрити с пръстени, се бяха вкопчили в облегалките на креслото му.

— Благодаря. Малко сън ще ми се отрази наистина добре. И ако ми позволите една приятелска забележка, може би и вие също трябва да поспите. Не изглеждате много добре.

— Последните дни бяха изпълнени с изпитания. Лека нощ, Естеверис.

— Лека нощ, принце.

Като излезе от апартаментите на Естеверис, Алан се поколеба.

След няколко часа щеше да се съмне и той се чувстваше изтощен, но трябваше да свърши още нещо. Започналите преди две седмици преговори никога не бяха достигали толкова близо до успеха и нищо не биваше да ги провали.

Щеше да спи по-късно.

* * *

Бурята и дъждът бяха измили небето.

На сутринта ослепително слънце блестеше сред чиста, сияйна синева. Тук-там из дворовете и по обходните пътища проблясваха локви. Бъчвите под улуците бяха пълни догоре. От някои покриви още се процеждаше вода, а влажните камъни изглеждаха като полирани.

В крайна сметка Алан не беше спал.

Разтревожен, внимателен, нетърпелив, той беше обикалял охранителните постове, после лично беше ръководил претърсването на кулата, където за последен път делегациите щяха да се затворят. Днес обаче нямаше да става дума за преговори, а да се оповести и да се положи върху хартия това, за което Вол и Естеверис се бяха споразумели насаме. Несъмнено за всяка делегация това щеше да е изненада. Зъби щяха да скърцат. Първо зъбите на съветниците, враждебно настроени към най-малкия компромис. Зъбите на привържениците на войната. Както и зъбите на амбициозните и горделивите, които щяха да се засегнат, че нито са били попитани, нито уведомени, но сигурно щяха да са достатъчно умели, за да си замълчат. Накрая щеше да има и неколцина, които щяха да се зарадват, като чуят, че бойните барабани се отдалечават, докато едва до вчера те разтърсваха стените и душите.

С цел да пощадят чувствителните, Естеверис и Вол сигурно щяха да присъединят имената на всички съветници, които биха пожелали, към успеха на преговорите и към подписването на споразумението. От своя страна Алан беше осведомил брат си веднага, за да знае какво да очаква и да е подготвен. Официално Църквата на пожертвания Дракон-крал също щеше да е един от творците на мира в лицето на епископа на Стал.

Скоро щеше да удари осмият час и делегациите заедно, всяка през своята врата, щяха да излязат, за да се запътят в правилен ред към кулата. На двора двайсет и четирима ониксови гвардейци бяха строени под командването на Алан и Вард. Принцът се мъчеше да го скрие, но усещаше, че ги грози опасност. Независимо от това, което бе казал,

беше убеден, че някой се беше вмъкнал в замъка. Не непременно убиец. Може би някой агитатор, провокатор, страстен привърженик на едната или на другата страна. Но това нямаше значение. Нямаше нужда да има мъртвец. И най-малкият инцидент все още можеше да провали всичко. Макар Вол и Естeverис да бяха дали доказателство за единна добра воля, всеки водеше със себе си мъже, които — фанатици или просто ограничени — бяха способни да побеснеят и обвиняват.

Недоверието между делегациите беше такова, че нямаше да рискуват да направят каквото и да било в собствените си помещения, където ново лице нямаше никакъв шанс да мине незабелязано и най-малката нередност веднага щеше да бъде докладвана. Също така щяха да са в безопасност, докато не напуснат кулата за преговори, където Ониксовата гвардия проверяваше всяко тъгълче и наблюдаваше всички изходи. Но на други места в замъка беше различно. Каквито и да бяха взетите мерки, нищо не можеше да ги предпази от отчаяния жест на някого, решен да се пожертва. Също като Вард, Алан отлично го знаеше. Ако убиец се готвеше да нанесе удар и не му пукаше дали ще бъде заловен, ранен или убит, никоя мярка за сигурност нямаше да е достатъчно строга, за да го спре. Можеха единствено да си отварят очите, да чакат и да се надяват да реагират достатъчно бързо, за да избегнат най-лошото, ако се наложеше.

Гърлото на Алан беше пресъхнало, той мислеше за дипломатите, които — според предвидения график — вече бяха напуснали сигурността на запазените за тях помещения. В този момент те вървяха по коридори, слизаха по стълби, минаваха пред вратите, които Алан беше настоял да бъдат охранявани или заключени. Искаше му се да придружи лично всяка делегация. Искаше му се да е едновременно навсякъде и всичко да види, всичко да огледа, над всичко да бди. Но стоеше на мястото си и прикриваше тревогата си в плен на протокола, така че никой да не заподозре каквото и да било необичайно. Добре ли беше подбрал мястото на часовите? Не беше ли забравил някой килер, някое потайно кътче, скрита врата по пътя на делегациите? И най-вече не беше ли допуснал трагична грешка, като реши да не вдига тревога, след като през нощта откриха трупа?

Алан се окопоти.

Той командваше престижната Ониксова гвардия и занапред на него се падаше отговорността за такива решения. Каквото и да

ставаше, щеше да му се наложи да ги поема, да се утвърждава и да се изправя срещу критиките.

Водени от главните си представители, делегациите влязоха заедно в двора, всяка една от противоположна врата. Дотук всичко вървеше добре, но за Алан облекчението не трая дълго. Разбира се, дворът беше пазен добре. Навсякъде имаше черни гвардейци, други пазеха по балюстрадите, кулите и на обходните пътища. Но много прозорци и бойници гледаха към него — толкова многобройни, че се беше оказало невъзможно всички да бъдат затворени или наблюдавани. Външно невъзмутим, Алан ги наблюдаваше, докато делегациите вървяха напред. Някои от хората му правеха същото, като дебнеха най-малкото движение, сянка, слънчев лъч, отразен в острието на стрела.

Делегациите стигнаха до отворените врати на кулата. В правилен ред те влязоха и се подредиха в линия, за да изчакат епископа на Стал. Алан сдържа дъха си, докато и последният представител не премина прага.

Но нищо не се случи.

Алан предпазливо размени поглед с Вард.

Бяха ли се излъгали? Дали пък трупът, открит по време на бурята, нямаше нищо общо с протичащите преговори? Дали си бяха въобразили, че в замъка се крие убиец или най-малкото някой натрапник?

Алан не смееше да повярва и въпреки това...

В края на краищата убиецът, ако наистина имаше такъв, можеше да се е отказал. Може би беше предпочел да избяга, след като набързо беше скрил трупа на жертвата си под купчината дърва? А може би предвиждаше да удари по-късно.

По-добре беше да е предпазлив.

Когато на свой ред епископът на Стал и неговите съветници също пристигнаха, Алан не видя мъжа, който изскочи от една група слуги. Обърна се едва когато чу виковете:

— За Арканте! За Ирелис! За Арк...

И видя само блъсканица.

— Вард! — нареди той. — Затворете вратите на кулата! Затворете всички вътре!

Сигурен, че заповедта му е била изпълнена, той вече тичаше към хората, струпали се около брат му.

— Дръжте го! — извика някой.

— Внимавайте! Той има черен меч!

— Епископът е ранен! — извика друг, докато Алан разблъскваше тълпата с лакти.

Уплаши се.

Черно острие. Бяха ранили брат му с черно острие! Но кой можеше да е заповядал такова нещо? И защо?

Един мъж със стърчено, окървавено лице се бореше и ругаеше под тежестта на тези, които — свещеници, стражи, секретари — го държаха на земята.

— Отведете го! — нареди Алан. — Завържете и го пазете добре!

Като изблъска грубо два гърба, той най-накрая успя да стигне до Жал, който лежеше на една страна и се държеше за хълбока.

— Жал...

Наведе се и обърна брат си по гръб. Измежду свитите пръсти на Жал течеше кръв. Беше много пребледнял и не изглеждаше в състояние да отговори, нито да чуе.

— Помогнете ми. Трябва да го пренесем вътре.

С помощта на Ройс и Беор Алан повдигна брат си и го понесе, ескортиран от други ониксови гвардейци, които му проправяха път.

— И намерете този черен меч! — извика той през рамо точно преди да излезе от двора.

Въпреки всичките му усилия преговорите завършваха с неуспех и на обяд Върховното кралство официално щеше да е във война с Арканте.

Но това не го интересуваше.

Единственото, което имаше значение, беше да спаси брат си, ако все още беше възможно.

ПРОЛЕТТА НА 1548 ГОДИНА СЪБРАНИЕТО НА ИРКАНС

Понякога наричаха Пазителите Ирканци. За някои те бяха чисти духове. Те съставляваха Събранието на Ирканс и съблюдаваха за доброто изпълнение на желанията на Дракона на съдбата.

Хроники (Книга на Тайните)

— Звездата на Рицаря с меча продължава да блести и все със същия мрачен блясък — каза Първият пазител.

— Но този, чието име беше Лорн Аскарриан, загина — продължи Четвъртият.

— Следователно той не беше Рицарят с меча — каза Третият пазител. — Кой може да се съмнява в това сега?

Той тържествуваше и въпросът му беше косвено отправен към Седмия пазител, чийто противник беше открай време. За последен път Седмият му се беше противопоставил, твърдейки, че Лорн и Рицарят с меча — чиято важност за съдбата на Върховното кралство беше показана от звездите — са един и същ човек. Дори беше убедил в това Събранието за сметка на Третия, който сега му го връщаше.

Но Седмият пазител беше прекомерно горделив, тъй че отговори:

— Река може да напусне леглото си — каза той. — Може би плановете на Сивия дракон са се променили и...

— Достатъчно — прекъсна го Първият спокойно и властно.

Седмият замълча и около голямата каменна маса настъпи тишина.

Тя имаше формата на пръстен и на нея бяха издълбани старинни руни. В центъра ѝ се рееше сфера, над която падаше колона от бледа светлина и която блестеше със седефено сияние. Иначе стаята, която видимо беше огромна, тънеше в дълбок мрак, в който Ирканците едва се виждаха. Всеки беше седнал на мястото си — определено за него

веднъж и завинаги. Носеха мантии с широки качулки в цвят на пепел, тъй като сивото беше цветът на Сивия дракон.

— Заблудихме се — каза Третият пазител, който знаеше, че няма нужда да припомня по чия вина, така че се въздържа. — Лошо изтълкувахме звездите и сбъркахме, като решихме, че е необходимо да изведем назования Лорн Аскарриан от Крепостта на мрака.

— Съдбата на Рицаря с меча не беше негова — каза женският глас на Шестия.

— Но ние пожелахме да я изпълни — заключи Осмият, който обикновено слушаше мълчаливо.

Нещо, което Седмият не пропусна да отбележи.

С думите си всеки Ирканец го осъждаше и хвърляше вината върху него. Третият дори не трябваше да ги насърчава, а Първият — чиято широка качулка не покриваше абсолютен мрак, а звездна необятност — ги оставяше да говорят.

— Повярвахме, че така зачитаме волята на съдбата — каза Деветата пазителка. — Това беше грешката ни.

За Седмия пазител неодобрението беше пълно.

— Тази грешка доведе ли до тежки последици? — попита Четвъртият.

— Как би могло да е другояче? — иронично подхвърли Третият.

— За това — намеси се Първият — още нищо не знаем. Да изчакаме. И да наблюдаваме.

— А ако се окаже, че по наша вина изпълнението на съдбата е било възпрепятствано? — настоя Третият.

Волята на Сивия дракон накрая винаги се изпълняваше, дори и понякога да ставаше по обиколни и мъчителни пътища. Но най-прекият път винаги беше най-добър.

— В такъв случай — отвърна Първият пазител — ще трябва да вземем всички необходими мерки.

Над каменната маса отново се спусна мълчание и легна с цялата си тежест върху раменете на Седмия.

— Следователно този, който се нарича Алдеран дьо Лангър, е Рицарят с меча — каза Деветата пазителка след малко.

От всички тя най-малко желаше да напада Седмия.

— Наистина всичко ни кара да повярваме, че е така — потвърди Първият. — И винаги е било.

— Добре, така да е. Но ако така нареченият Алдеран дьо Лангър е Рицарят с меча, а не Черният принц, който се появява, кой тогава е Черният принц?

— Биха ли могли Рицарят и Черният принц да са един и същ човек? — запита се Деветата.

Никой не отговори.

КРАЯТ НА ПРОЛЕТТА НА 1548 ГОДИНА ВАЛАНС

За целите на своята политика и за да заздравя властта си, херцогът пожела годещът на дъщеря му с херцог Ериан да се състои не в неговата столица, а във Валанс, чиито най-влиятелни семейства бяха враждебно настроени към него. На тази враждебност херцогът противопоставяше популярността, на която се радваше сред народа и сред гражданите, които, завладени от неговата щедрост и от новите свободи, които им беше дал, го обичаха и охотно го приветстваха. Така че му беше необходимо да запази подкрепата на обикновените хора, което никога не може да стане без няколко хубави прояви щедрост.

Хроники (Книга за Илерийските държави)

Следван от двайсетина конници и три великолепно карети, граф Брендал дьо Форланд пристигна в Двореца на принцовете, ескортиран от трийсет благородници и петдесетимата алебардчици, които херцогът на Сарм и Валанс беше изпратил да го посрещнат. Оръдейни залпове го бяха поздравили, когато премина през градските порти, след което кортежът беше тръгнал по улиците, украсени с цветя и знамена, под ритъма на барабаните и овациите на любопитната, весела тълпа.

Времето беше прекрасно, а гледката превъзходна, но най-силно впечатление правеше графът, облечен в ризница в черно и злато. Той беше най-големият син на херцог Ериан д'Ансгорн и — на трийсет и четири години — репутацията му на предан, честен и смел мъж предшестваще появата му. Всеки искаше да види оногова, който наред боя беше дал коня си на своя ранен стар коняр. Или който с шепя хора беше защитавал един мост в продължение на три дни и четири ноци, докато населението на едно малко градче успее да стигне до сигурно убежище. Всъщност не беше ли това случаят, когато беше изгубил

едното си око и спечелил прочутия си белег? Или пък беше в битката при Лоенбор? Освен ако не беше при щурма на стените на Артозия. Или по време на един от онези турнири, каквито вече не се правеха никъде другаде освен в херцогството Ансгорн.

Тромпети засвириха, когато кортежът влезе в двора на Двореца на принцовете. Херцогът, херцогинята и дворът на Сарм и Валанс чакаха под огромен балдахин, който ги предпазваше от безмилостното валансанско слънце. Под друг балдахин стояха градските нотабили. Под трети — религиозните велможи. А под четвърти — великолепно облечени — знатните дами и господа от местното благородничество. Всички стояха прави сред почтителна тишина, готови да посрещнат граф Форланд с почестите, полагащи се на държавен глава. Защото чрез посредничеството на своя най-голям син след няколко дни херцогът на Ансгорн щеше да се сгоди за Алисия дьо Лоранс в катедралата на Валанс.

Следователно синът представляваше бащата.

* * *

— Знаеш ли, че си изнервяща — каза Ейлин, без да престава да наблюдава онова, което ставаше на двора.

От първия етаж на Двореца на принцовете тя гледаше през полуспуснатите щори на един прозорец, който хвърляха върху чаровното ѝ лице сянка и светлина.

— Ето ти и друго — отвърна Алисия.

Зад гърба на приятелката си тя вървеше между манекените, върху които бяха сложени двадесетте празнични рокли от сватбената ѝ прикя. Всички бяха коя от коя по-красиви и пищни. Всичките струваха цяло състояние и представляваха стотици часове труд, но въпреки това тя ги гледаше с безразличие.

— Ти трябваше да си на моето място — настойчиво продължи Ейлин. — Ти трябваше да дебнеш, а аз да се правя, че не ти завиждам за роклите. Между другото, само ще спомена, че бих убила за черната със сивия корсет и червените ширити.

Алисия погледната въпросната рокля и погали плата с уморена ръка.

— Не се женя за граф Дьо Форланд — каза тя.

— Ето, сестричке, кое е пълно със здрав смисъл — каза Денерио.

Седнал в едно кресло със заучено безгрижие, братът близък на Алисия отпиваше от чаша ликьор от кеш. Той имаше същите русо-червеникави коси и същите очи с цвят на тъмен кехлибар като сестра си. Елегантен, изискан, той винаги беше предпочитал книгите. Много млад беше приет в Академията по магия в Арканте и оттогава учеше в Арканеума и се беше върнал едва преди няколко дни за годеща на Алисия.

— Това не пречи — каза Ейлин.

Между Алисия и Денерио съществуваше пълно разбирателство — до такава степен, че понякога ѝ се случваше, макар да не го признаваше, да ревнува.

— Кое не пречи? — попита Алисия, след като размени с брат си усмивка, която Ейлин не можеше да види.

— Не пречи... — Ейлин подбираше думите си. — Не пречи да бъдеш под ръка с него през следващите дни и може би ще пожелаеш да узнаеш какъв е... При положение че това, на което прилича, е твърде добро — добави тя. — Дори по-добро от спомените ми...

— Наистина ли? — каза Денерио и стана.

Стигна до прозореца с няколко големи крачки.

На двора Форланд беше слязъл от коня. Държеше шлема си в ръка и вървеше уверено към херцога на Сарм, който също вървеше към него. Движеше се сдържано и със съвършена, спокойна увереност.

— Не му липсва външност — съгласи се Денерио.

— Де да беше само това — промърмори Ейлин.

— Какво казваш? — попита Алисия.

— Казвам, че сме прекалено далеч.

— Вие не сте длъжни да стоите тук. Но на мен ми е забранено да го виждам, преди да му бъде представена официално. Което няма да се случи преди... вдругиден вечерта, на вечерята.

— Това е идиотско — натърти Денерио.

— Каквито често са старите традиции. Тази е валансанска и нашият баща държи да я спазя.

— Най-вече не бива да засегнем нашите валансански приятели, нали? — иронично подхвърли Денерио, като се дръпна от прозореца.

Сестра му вдигна рамене и направи гримаса, която означаваше: „Аз какво мога да направя?“

Валансанското благородничество продължаваше да не приема съюза на двете херцогства — херцогство Сарм и херцогство Валанс — под една-единствена корона. Преди това влиятелните валансански семейства алчно си оспорваха властта и се редуваха, като прибегваха до интриги, подкупи и дори убийства, за да постигнат целите си. Сега, обединени зад виконт Лези дьо Латранд, те имаха един общ враг: Лоранс дьо Лоранс, херцог на Сарм и Валанс. За щастие, херцогът се ползваше с подкрепата на буржоазията и на дребното благородничество, чиито амбиции бяха задушавани от край време от знатните семейства, но които сега вече можеха да упражняват власт и да забогатяват. Радваше се и на благоразположението на народа, когото никога не забравяше да поласкае и да му предложи развлечения.

Така че по този начин херцогът правеше двоен удар, като организираше годежа на дъщеря си във Валанс, вместо в Аленсия — столицата на Сармското херцогство. Първо, защото публично заявяваше привързаността си към Валанс. А после, защото в този ден започваше седмица на празници, посветени на Гарлор — Драконът на Седемте Морета. Тази празнична седмица беше вписана от векове в традицията на Валанс, чийто дракон покровител беше Гарлор. Тя беше повод за пиршества, балове и игри и завършваше с надбягване на торани, пуснати по улиците на града. Обикновено тези празници се заплащаха от Принцовете, сиреч от Градския съвет. За да се хареса на нотабилите, херцогът беше поел да плати всичко от своя джоб тази година. А за да се хареса на народа, беше решил да харчи, без да прави сметка, освен че му предлагаше кралска сватба.

Обаче поемаше големи рискове.

Защото някои от привържениците на връщането към независимостта на херцогство Валанс бяха създали опасен заговор, наречен *спада* — или меч — на илерийски. В зловни пасквили членовете на Спада многократно бяха заплашвали със смърт херцог Дьо Лоранс, семейството му и съюзниците му. Смесваха политика, религия и защита на валансанските традиции и гледаха на годежа на Алисия — във Валанс и то по време на гарлорските празници — като на предизвикателство и оскверняване. Добре осведомен от шпионите си, херцогът знаеше, че трябва да приема заплахите на Спада много

сериозно: организацията вече беше нанесла няколко удара, като всеки път оставяше върху жертвите кървав белег, който беше нейният подпис. Така че той веднага се беше настанил в Двореца на принцовете — седалище на Валансанската власт, — за да вземе всички необходими мерки.

— Вчера срещнах Лези — каза Денерио. — Ще речеш, че е побеснял. Сдържа се, но очите му са кървявали. Изглежда като някой, който страда от колики и се страхува от публична катастрофа...

Алисия изпуктя.

— Този не мога да го понасям — каза Ейлин, като престана да гледа през щорите.

В двора вече не се случваше нищо интересно. Придружен от херцога на Сарм и Валанс, Форланд беше влязъл в Двореца на принцовете.

— И аз също — въздъхна Алисия. — Прилича ми на лешояд, дебнещ мърша.

— А ако го накараме да побеснее още малко? — предложи Ейлин заговорнически.

— Не ми харесва, когато очите ти блестят така...

— На мен ми харесва — каза Денерио.

— Това никога не предвещава нищо добро — припомни му сестра му.

— Ами да, де!

Алисия помисли, после:

— Не — рече тя, като мислеше за сегашните и бъдещите си задължения. — Освен това май вече минахме възрастта, когато правехме подобни шеги, нали?

Погледът ѝ се замъгли от тъга.

Бяха изминали два месеца, откакто майка ѝ беше дошла да я вземе от вила Ливия. Чувстваше се по-добре. Спеше и макар невинаги да имаше охота — ядеше. Случваше ѝ се да се смее и да забрави. Колкото до раната от убитата ѝ любов, тя още я болеше, но поне вече не кървеше. Примирена, че трябва да живее, тя беше разбрала, че в душата ѝ щеше да остане белег, нещо като чувствително втвърдяване, което всеки път, когато споменът го докоснеше, щеше да я кара тайно да потръпва и да събужда куп спомени — щастливи, нещастни, горчиво-сладки, непоносими и прелестни.

* * *

В полунощ в градините на Двореца на принцовете имаше великолепно фойерверки.

Те отбелязваха официалното начало на празниците, но пиршествата вече бяха започнали — по улиците и по дворовете. Смеховете, песните, музиката от цигулки, флейти и тамбурини станаха още по-силни веднага след последната заря, която — благодарение на известно подозрение в магия — очерта в синьо силуета на Дракона на Седемте Морета. Тогава празничните звуци се извисиха чак до Голямата мъглявина, докато падаха последните ракети — пламтящи и бързо угасени, отнесени от прохладен повей.

Алисия гледаше представлението от терасата на своите покои. После остана за малко сама, докато Ейлин дойде при нея, прегърна я почти любовно и сложи брадичка на рамото ѝ.

— Все още мислиш много за него...

С поглед, зареян към града, блестящ от факли и цветни лампиони, които не виждаше, Алисия не отговори веднага.

— По-малко — каза тя някак със съжаление. — Сега вече мога да затворя очи, без да го виждам. Спя. Жива съм. Понякога прекарвам цели часове, без да мисля за него. Но... — трябваше да си поеме въздух. — Но понякога изведнъж си помислям за него. За него, мъртъвия. Това сякаш ме блъска в корема и се питам защо правя това, което правя в момента. Защо чета книгата, която чета. Защо пиша писмото, което пиша. Защо... Всичко ми изглежда толкова отчайващо. Толкова тривиално. В такива моменти животът ми... животът ми се струва безполезен и ми се иска да съм мъртва, за да съм близо до него...

Алисия наведе глава.

Очите ѝ се напълниха със сълзи.

Тихо. Без хълцане.

— Не говори така, Лис — прошепна ѝ Ейлин, като я прегърна по-силно. — Пак ще обичаш. Животът е пред теб...

Тогава, като се съвзе, с влажни очи, но с блеснал поглед Алисия се изсмя леко и попита с горчивина:

— В Ангорн?

Ейлин въздъхна.
— Кой знае?

* * *

На другия ден преди обяд Алисия се намираше в салона на своите покои с почетните си госпожици и няколко дами от двора на Сарм и Валанс, които бяха дошли да я посетят. Облечена в бледозелена рокля, с изумруди на шията и перли в тежкия си кок, Алисия седеше сама на един диван. Дамите и госпожиците бяха около нея, седнали в кресла, на табуретки или на възглавнички според ранга си. Приказваха си, шегуваха се, говореха за изкуство и поезия, обменяха клюки. Разговорът се въртеше най-вече около празниците на Гарлор, обявените увеселения и — разбира се — годежа на Алисия, който щеше да бъде отпразнуван в катедралата на Валанс в присъствието на цялата илерийска аристокрация. Тъй като не беше показана публично, роклята, която Алисия щеше да носи, предизвикваше доста обсъждания. Знаеше се единствено, че щеше да е синя, според сармската традиция, и дамите и госпожиците се опитваха повече или по-малко умело да измъкнат някакви сведения от Алисия. Спореха, разсъждаваха на глас, изказваха предположения и като дебнеха реакциите на бъдещата годеница, се мъчеха да отгатнат дали са близо до истината.

Тази игра забавляваше Алисия, която охотно се включваше в нея.

Но пък отегчаваше Ейлин. Първо, защото вече беше виждала прословутата рокля, тъй като беше присъствала на всички проби. А освен това, защото не обичаше да дели и дълбоко в душата си предпочиташе моментите, когато — потънала в нещастieto си — Алисия искаше да бъде само с нея. Ейлин беше родена интригантка и неусетно смесваше истината за чувствата си със сметките, обслужващи интересите ѝ. Беше способна да изпита искрени и страстни пориви, но — колкото от предпазливост, толкова и от гордост — пестеше обичта си и особено доверието си. Даваше ги единствено като привилегия и винаги очакваше — съзнателно или не — да ѝ се отвърне с признателност. Тези, които обичаше, трябваше да я обичат с

благодарност и да проявяват към нея особено почитание. Най-омразното нещо за Ейлин дъо Фелн беше да е една от многото.

Застанала права настрани, усмихната от учтивост и отговаряща само когато не можеше другояче, Ейлин разлистваше голям хербарий, сложен върху един аналой. Често поглеждаше през прозореца, като разсеяно слушаше разговора, който според нея беше съвършено глупав, и се мъчеше да не изглежда отчаяна. Всъщност презираше повечето от тези жени и се дразнеше, че Алисия им подражава. Наистина ли нямаха други грижи, освен цвета, плата и верева на някаква рокля? Знаеха ли, че се намираха на територията на Спада? Че агентите на херцога на Сарм вероятно вече бяха разбили няколко заговора? Че другите иредийски държави, засенчени от смазващата мощ на обединените херцогства Сарм и Валанс, мечтаеха да ги видят разделени? Че Върховното кралство обсаждаше Арканте? Че Ансгорн беше взел страната на Върховното кралство против бунтовния град, който беше негов съсед? И че трябваше да си идиот, за да не разбираш, че чрез разиграването на различни съюзи този конфликт щеше да се отрази чак в Иредия?

И когато една госпожица компаньонка избухна в непоносимо кикотене, Ейлин затвори малко по-грубо хербария, като предизвика стряскане, дължащо се на всеобща изненада и почти тревожна тишина.

— Времето е великолепно — каза Ейлин с най-чаровната си усмивка. — Дали да не излезем да се поразходим в градините?

— О, да! — възкликна същата госпожица. — Можем да поиграем на сляпа баба.

Ейлин и Алисия се спогледаха.

Погледът на Ейлин беше измъчен. В погледа на Алисия се четеше, че се забавлява, така че Ейлин се запита дали приятелката ѝ не изпитваше удоволствие да я измъчва, когато приемаше придворните си дами.

* * *

По-късно някои си спомниха, че Ейлин беше поканила Алисия да излезе точно в този момент. Така че я обявиха за виновна за последвалата среща и за драмите, до които — според тях — тази среща

доведе. Дали нарочно я беше предизвикала, за да си поиграе или от жестокост? Или беше поставила годежа на приятелката си под лошо предзнаменование без да иска? Не беше ли казано, че някои хора привличат нещастieto върху близките си, без дори да се замислят? Ейлин дьо Фелн никак не беше обичана. Да я превърнат в предвестник на нещастieto означаваше да прибавят просто още една зловеща черта към и така немного ласкателния ѝ портрет на опасна интригантка.

Срещата стана в големия вестибюл на Павилиона на дамите, където бяха покоите на Алисия. С дамите и госпожиците, които я придружаваха, тя весело слизаше по стълбите, за да отиде в градината, когато Форланд и неколцина благородници, които говореха силно и вървяха бързо, се появиха ненадейно.

И за едните, и за другите изненадата беше пълна.

И притеснителна.

Но ако — тъй като Алисия и Форланд още не бяха представени официално — валансанските традиции забраняваха подобна среща, правилата на етикета се налагаха не по-малко. Сред шумолене на платове дамите и госпожиците веднага направиха реверанс и останаха така, с поглед сведен надолу, пред представителя на херцог д'Ансторн. Колкото до благородниците, които следваха Форланд, те сложиха ръка на сърцето си, като се поклониха, и почтително, с единия крак зад другия, също застинаха в тази поза.

Само Алисия и Форланд стояха прави.

Тя на една площадка сред множество разноцветни рокли. Той в подножието на стълбата с очи, вдигнати към нея.

Размениха продължителен, мълчалив поглед.

Той беше поразен от ослепителната, крехка красота на Алисия. Тя го прочете в очите му и това я развълнува, поласка, но и се смути. Висок, масивен, той не беше привлекателен, нито дори приятен. И все пак от него се излъчваше някакво сурово и интригуващо очарование. Връщаше се от езда, ботушите му бяха прашни, а челото му още лъщеше от пот. Косите му бяха черни и гъсти, леко чупливи, разрошени, лошо подстригани. Лицето му беше загоряло, спокойно, преждевременно белязано от изпитания, което го правеше да изглежда по-стар. Белегът, който имаше на лявата си страна и минаваше през окото му, беше дълбок и неравен. Слепоочията му сивееха.

„Не — каза си Алисия. — Граф Брендал дьо Форланд не е нито привлекателен, нито приятен. Но е силен и мъжествен. И по някакъв начин дори е хубав.“

Форланд я поздрави, после каза:

— Господа.

И тръгна, последван от благородниците си.

* * *

Още същата вечер бащата на Алисия дойде да говори с нея.

Намери я в спокойната, тиха библиотека, потънала в сенки и приятни ухания на дърво, восък, кожа и хартия. Беше сама и четеше, въоръжени мъже пазеха изходите. Светлина падаше само от нейната свещ — крехък пламък, потреперващ сред този свят от стари подвързии и търпеливи сенки.

Една врата се отвори.

Херцогът влезе, предшестван от двама от своите стражи, които останаха на прага, но с ръка на меча и с очи, вперени внимателно наоколо, задържаха двете крила на вратата, така че факлите от коридора да могат да осветят вътре.

Изненадана, Алисия вдигна глава от книгата си. После я затвори, като позна баща си и зачака, блясъкът от свещта галеше профила ѝ на контражурната светлина и трептеше по няколко букли от червеникаворусите ѝ коси.

Херцогът седна до Алисия.

И понеже се колебаеше както всеки път, когато трябваше — когато беше малко момиченце — да ѝ направи забележка, тя каза:

— Татко, уверявам ви, че срещата тази сутрин беше случайна. Наистина, аз най-много съжалявам, че стана така.

Което беше само наполовина истина, защото ѝ беше харесала леката тръпка, която я бе обзела, когато срещна погледа на Брендал дьо Форланд, без да знае точно дали причината за това беше графът или изненадата.

Но херцогът на Сарм не разбра веднага какво имаше предвид дъщеря му. Присви очи, после, като разбра, тръсна глава и каза:

— Не, не става въпрос за това... Тази традиция е идиотска и повярвай ми, за да се развихрят, злите езици не изчакаха да срещнеш годеника си, преди да си му представена. Вече от седмици виждат злокобни предзнаменования навсякъде и предвещават, че този брак ще донесе само нещастие. На теб. На нас. На херцогствата и на цяла Иредия.

Алисия забеляза, че при тези думи баща ѝ начерта с палеца си покровителствен знак в шепата си. Стори ѝ се трогателно, но го запази за себе си и нищо не каза. Херцогът беше суров мъж. Висок и елегантен, брадата му беше леко по-тъмно сива от гъстата му коса, беше красив и впечатляващ. Титлите и отговорностите му го задължаваха при всякакви обстоятелства да излага на показ атрибутите на строгостта и могъществото — това беше част от властта му. Но понякога, в редки моменти като този позволяваше да се види — по незабележими подробности — известна уязвимост. Първия път, когато с изненада беше видяла у баща си тази частица човечност, Алисия беше още съвсем млада девойка. Тогава беше разбрала, че той не е безпогрешният, вездесъщ бог, както винаги бе смятала, и оттогава го заобича още повече.

— Тогава за какво става дума, татко?

Херцогът хвана ръката на дъщеря си и каза:

— Зная... Зная, че беше много нещастна...

Алисия веднага се развълнува и кимна, докато баща ѝ продължаваше:

— След като Лорн изчезна... Трябваше да бъда там, при теб. За да ти дам сили. Да те утеша може би... Но аз...

— Зная — мило го прекъсна дъщеря му. — Вие бяхте твърде зает. За нищо не ви обвинявам.

— Не смятай, че не съм мислил за теб, Лис. Но преди да съм баща, аз съм херцог на Сарм и Валанс. Първият ми дълг е към моите херцогства, колкото и тежко да е това бреме понякога...

Херцогът остави изречението си недовършено и Алисия си помисли колко е уморен. Погледна към стражите, които стояха до вратата в сянката на стените, тези, които бдяха над нея, и тези, които придружаваха баща ѝ. Помисли си за Спада и за вековните разделения между иредийските държави.

— Застрашени ли сме, татко?

Той я погледна с лека, разнежена усмивка. Тогава, усмихвайки се на наивността на въпроса си, тя се поправи:

— Искам да кажа: наистина застрашени? В опасност ли сме?

Херцогът стана мрачен. Поколеба се, но никога не беше лъгал дъщеря си, откакто беше станала на възраст да разбира коя е и какво представлява.

— Нашите шпиони твърдят, че заплахите на Спада трябва да се вземат много насериозно, Лис. Особено тук, във Валанс. Ето защо... — с широко движение херцогът посочи неподвижните, мълчаливи войници, пазещи изходите. — Ето защо е всичко това.

Виждайки неспокойния блясък, който пробяга през очите на Алисия, той добави:

— Все пак не мисля, че ти си в опасност. Както и брат ти Денерио.

— Но ти си.

— Да. Също и Енцио, разбира си, защото е мой наследник. И майка ти, в по-малка степен. Но не се тревожи прекалено. Нашите шпиони са навсякъде и аз лично подбрах хората, които осигуряват личната ни охрана. Всички са благородници и всички са от Сарм.

Алисия замислено кимна.

— И все пак, ще се почувствам по-облекчен, когато Денерио се върне във Валмир — призна херцогът. — И когато ти отидеш в Ансгорн. Там Спада няма да може да те достигне. Само тук тя е влиятелна и истински опасна.

„Там“ — помисли си Алисия.

Трябваше само да се прекоси Свещеното море. Това беше само един ден път и все пак изглеждаше толкова далеч от Иредия, от нейните дворци и изящество. Толкова далеч от живота, който Алисия беше водила досега.

— Късно е — каза херцогът и стана. — А имам и още работа.

Алисия също стана и се притисна към него. Изненадан и очарован, херцогът на Сарм и Валанс нямаше друг избор, освен дълго да задържи дъщеря си в прегръдките си.

* * *

Алисия се запозна официално с граф Дьо Форланд по време на церемония една вечер в присъствието на двора на Сарм и Валанс, но и на най-видните светски и религиозни сановници на двете херцогства. Херцогът, съпругата му и дъщеря му бяха седнали на подиум, с гръб към великолепен гоблен, представляващ морска битка, под величествени полилеи. Херцогът беше седнал в средата, с лице към врата, през която в уречения час Форланд влезе, след като публично беше известена появата му.

Облечен в сив костюм, едновременно елегантен и строг, графът пристъпи напред, последван от благородниците, които бяха дошли с него от Ансгорн. Всички застанаха на едно коляно пред естрадата и единствен Форланд се изправи, за да поднесе почитанията си на херцога, херцогинята и тяхната дъщеря. После, като се обърна леко наляво и надясно, той първо поздрави Еленцио и Денерио, после неколцина прелати и знатни благородници, сред които виконт Лези дьо Латранд. Тогава херцогът го посрещна с добре дошъл и му представи дъщеря си. Форланд се поклони пред нея и — съвсем протоколно — ѝ направи комплимент според обстоятелствата. Тя му отвърна с учтиви думи и скромна усмивка, зачитаща условностите. Доволен, херцогът помоли ансгорнските благородници да станат. И докато оркестърът свиреше тихо и разговорите сред присъстващите се подновяваха, Форланд — преди да го обсеби някой придворен — има време да отпрати към Алисия развеселен поглед, който сякаш казваше: „Ето, най-накрая се свърши с тази идиотска протоколна комедия.“ Тя също му се усмихна съучастнически, после обаче трябваше да отговори на майка си, която вече за втори път ѝ задаваше един и същ въпрос.

Малко след това вечерята беше сервирана в огромна зала, украсена с трофеи и ловни сцени. Леко по-висока от останалите, почетната маса преграждаше помещението по ширина, с гръб към колосална камина, достатъчно висока и дълбока, за да може в нея да се пекат два вола. Другите маси бяха подредени покрай страничните стени, като по средата беше оставено голямо празно място. Оркестър, настанен в другия край на залата за приеми, точно срещу почетната маса, придружаваше дискретно ястията с леки мелодии.

Начело седеше херцогът, от дясната му страна беше съпругата му, а от лявата — граф Дьо Форланд. Макар и доста сдържан, той се оказа приятен събеседник. Той беше войник и страстен ловец, но също

така и учен. Беше изчел толкова философи, колкото стратегии и историци и знаеше наизуст цели пасажии от *Хрониките*. С херцога разговаряше за лов с кучета, за куртоазна любов — която според него беше все така жива в Ангорн — с херцогинята и за епически поеми с Алисия. Заинтригувана и необичайно мълчалива, Ейлин на няколко пъти погледна възхитено към Алисия. И при първия удобен случай, възползвайки се от това, че Форланд и Еленцио обсъждаха достойнствата на вестфалдската стомана, тя се наведе и ѝ прошепна:

— Твоят бъдещ съпруг наистина е много готин.

— Той не е бъдещият ми съпруг.

— Все същото. Но ти ако не го искаш, аз го искам.

Тогава Алисия направи жест, от който самата тя се изненада. Внимателно хвана китката на Ейлин, сякаш да я възпре.

— Не — каза тя.

Учудена, Ейлин сведе поглед към ръката на приятелката си. Погледът ѝ блестеше развеселен и очарован.

— Не? — попита тя.

Алисия си дръпна ръката.

— Не исках да кажа това! — прошепна тя твърде убедително.

Седнал срещу нея, Денерио видя с крайчеца на окото си смущението на своята сестра близначка.

— Какво не си искала да кажеш? — попита той, прекъсвайки внезапно разговора, който водеше със съседката си.

— Нищо — излъга Алисия, като погледна изпепеляващо към Ейлин. — Абсолютно нищо.

Ейлин обаче тържествуваше.

— Вие тримата какво заговорничите? — намеси се Енцио.

Седнал малко по-далеч, по-големият брат на Алисия и Денерио попита доста високо. Усмиваше се, погледът му блестеше от превъзходното вино, което им сервираха.

— Алисия казваше, че няма търпение да танцува — каза Ейлин.

— Наистина ли? — учуди се Енцио.

И тъй като Алисия — хваната натясно — потвърждаваше, той се зарадва, без и за миг дори да си помисли, че Ейлин лъже. Дали малката му сестра си връщаше вкуса към живота?

Енцио беше по-голям от близнаците само с четири години. Но той съзря много бързо, подготвян от най-ранно детство да поеме

наследството на своя баща и смазващите отговорности. Нито беше играл, нито беше израснал заедно с Алисия и Денерио, които го обожаваха, но го приемаха по-скоро като много млад чичо, отколкото като брат. А и самият той смяташе, че има към тях задължения, които не бяха само братски. След смъртта на Лорн му се искаше да подкрепи Алисия, да ѝ вдъхне сили, но тя го беше отблъснала, както отблъскваше всички с изключение на Ейлин. Самият той страдаше много и като не знаеше какво поведение да възприеме спрямо сестра си, не беше настоявал и сега дори се упрекваше за тази малка подлост. Имаше чувството, че беше изоставил Алисия, като позволи тя да го прогони.

Енцио се обърна към баща си.

— Идеята е добра, нали?

— Отлична е! — каза херцогът.

Балът не трябваше да започне толкова рано, но и той също имаше желание да види Алисия, на която никога не беше отказвал нищо важно, най-накрая да започне да се забавлява. Освен това третото месно блюдо закъсняваше.

— Вашето мнение? — попита херцогът на Сарм и Валанс, като сложи ръката си върху ръката на съпругата си.

Смутена, херцогиня Ливерия се съмняваше, че дъщеря ѝ има особено желание да танцува. А ако това беше така, тя се питаше защо. Беше я наблюдавала през последните седмици. Алисия като че ли беше по-добре и несъмнено трябваше да се поздравят за това, макар че без съмнение тя никога нямаше да престане — дълбоко в себе си — да обича Лорн. Но Елда беше предупредила Ливерия. Беше ѝ казала за една случайна среща в Павилиона на дамите и за един дълъг, много дълъг поглед, разменен между Алисия и Форланд. Дали херцогинята трябваше да се тревожи? Трябваше ли да се страхува, че дъщеря ѝ, чието сърце и душа все още кървяха смъртно наранени, ще намери утеха при граф Дьо Форланд? А какво можеше да изпитва той? Елда не беше пожелала да твърди нищо, но нейната интуиция рядко я беше лъгала.

— Освен това мисля, че третото месно блюдо доста се забави — добави херцогът на ухото на жена си.

Прекъснатата насред мислите си, Ливерия се съвзе, усмихна се и каза:

— Мисля като вас, приятелю. Да танцуваме.

Доволна, Ейлин изтърпя без да мигне погледа на приятелката си, която се обърна към Форланд и любезно му каза:

— Само ако вие желаете, графе.

— Разбира се. С удоволствие.

Наистина само годениците можеха да поставят началото на бала. Форланд стана и галантно, подавайки ръка на Алисия, каза:

— Херцоже, с ваше позволение...

— Моля ви, графе.

Херцогът се изправи и плесна няколко пъти с ръце, за да помоли за тишина. Оркестърът млъкна, а разговорите стихнаха до шепот, докато Форланд и Алисия се придвижиха между двете големи странични маси до центъра на пространството, запазено за танцуващите.

Там застанаха лице в лице и зачакаха.

Скоро в огромната зала настъпи пълна тишина. Алисия и Форланд се усмихваха с доверие един на друг. После диригентът на оркестъра почука три пъти с тока на обувката си. Музикантите подхванаха бавен сармски танц и годениците започнаха да танцуват.

— Съжالياвам, че ви хванах така неподготвен — каза Алисия. — Да обявим началото на бала не беше моя идея.

— Толкова непохватен ли ви се струвам?

— Не, не! Никак дори!

— Тогава не си обяснявам това чудо — призна Форланд, като я гледаше съчастнически.

Алисия леко се усмихна с разбиране.

— Много добре се справяте, графе.

— О, чакайте да започнат волтите. Или кадрилите. У нас танците са... по-прости.

— Ако се наложи, ще ви се притека на помощ.

— Още отсега ви благодаря.

Сармският танц свърши.

Алисия и Форланд се отдалечиха един от друг и се поздравиха, като останаха в тази поза, докато замряха и последните акорди. Бяха танцували в съвършена хармония, без никакво напрежение или непохватност, сякаш дълго бяха репетирали тази сарма заедно.

Настъпи кратък миг тишина.

После отекнаха възгласи, Ейлин и Денерио енергично ръкопляскаха. Херцогът и Енцио се бяха изправили, за да аплодират. Ликуването беше всеобщо, като се изключи херцогиня Ливерия, чиято усмивка беше застинала, а ръкопляскането ѝ беше механично. Като се извърна на стола си, тя погледна през рамо и видя Елда, която стоеше в сянката по-мрачна от всякога.

Двете се разбраха.

* * *

Вече беше късна нощ.

На балкона на своите покои херцогиня Ливерия най-сетне можеше да се наслади на малко спокойствие и свежест. Все така облечена в роклята, която носеше на вечерята, тя беше пуснала косите си и беше развързала корсета си. Погледът ѝ се рееше някъде далеч, а тя изглеждаше загрижена и уморена.

И така беше.

— Тя ми е дъщеря — каза, без да се обръща.

Нямаше нужда да я вижда, за да знае, че Елда е там — мълчалива и внимателна.

Неподвижна.

— Просто започва да си възвръща вкуса към живота — призна херцогинята. — Да се усмихва. Не искам да ѝ го забранявам.

Млъкна. Чакаше.

После стана нетърпелива:

— Ама кажи нещо най-сетне, де!

— Графът ѝ харесва — каза Елда със студения си, равен глас.

— Тя все още е уязвима. Има нужда да обича. Да бъде обичана.

— И тя се харесва на графа.

— Нищо не знаем за това.

— Напротив.

Херцогинята си пое дълбоко въздух.

Как нямаше дъщеря ѝ да се харесва на Форланд? Харесваше се на всички мъже. Освен че беше дъщеря на херцога на Сарм и Валанс, тя беше красива, млада, жизнена, образована, интелигентна. И най-вече в този момент беше много уязвима.

— Мъжете обичат уязвимите жени — каза Елда, която съвършено следваше мисълта на херцогинята.

Подразнена, херцогинята се обърна ядосано.

— Те знаят към какво да се придържат. Графът знае, че тя ще се омъжи за баща му. Тя също го знае. Какво значение има дали ще си подари малко мечти преди това? Познавам дъщеря си. Не е влюбена, но има желание да е. Има желание да живее. Да бъде щастлива. Няма ли право на това?

— А графът? — попита Елда.

— Няма значение какво изпитва. Той е мъж на дълга и честта. Няма да си позволи да има чувства към тази, за която баща му трябва да се ожени. А още по-малко да се поддаде на тези чувства.

Отначало Елда замълча.

Но разбра, че трябва да отговори и каза:

— Да си пожелаем да бъде така.

Херцогинята отново ѝ обърна гръб.

Размисли, после вдигна поглед към Голямата мъглявина, сякаш искаше да отгатне меандрите на бъдещето в млечните ѝ спирали. Помисли си, че щом бъдат сгодени, Алисия и Форланд ще бъдат неразделни до заминаването им за Ансгорн. Спада не причиняваше ли достатъчно тревоги? Трябваше ли на всичкото отгоре да се тревожи за скандала, който щеше да избухне, ако...?

Въздъхна примирено.

— Наблюдавай ги — нареди тя.

* * *

Годежът беше отпразнуван в катедралата на Валанс, бляскаво осветена и украсена в синьо и бяло, под статуята покровителка на Дракона на Седемте морета. Времето беше великолепно и нищо не смути церемонията. Всички смятаха, че годениците са много хубава двойка и някои се улавяха, че съжालяват, задето Алисия дъо Лоранс се омъжва за бащата, а не за сина. Приветствани от тълпата на излизане от катедралата, те потеглиха в открита карета, а камбаните на града биеха с всички сили, след тях тръгна дълъг кортеж до Двореца на принцовете. После имаше игри и балове в цял Валанс чак до зори,

весели хора се виеха по улиците под лампионите, бомбички избухваха по паветата.

На другия ден някои се кълняха, че са видели как в нощната Голяма мъглявина се очертава силуета на дракон. По общо мнение това беше прекрасно предзнаменование.

КРАЯТ НА ПРОЛЕТТА НА 1548 ГОДИНА ОРИАЛ

Докато една армия обсаждаше Арканте, друга — по-многобройна и по-силна — беше свикана близо до Ориал. Командвана от принц Ирдел, тя трябваше да се присъедини към обсадата и при заминаването си премина през целия град, така че всеки да види силата ѝ, превъзходството ѝ и решимостта на Върховното кралство да победи враговете си.

Хроники (Книга за Войната на Тримата Принцове)

Алан и Ониксовата гвардия не участваха в шествието, което премина през Ориал.

Облечен в черната ризница, принцът го наблюдаваше от кралската трибуна, под един голям балдахин, опънат пред катедралата, посветена на Ейрал. Мястото му беше един ред по-високо от това на кралицата, която седеше малко назад, но се виждаше отвсякъде. Пълно неодобрение, тъй като майка му му отказваше не само честта да премине начело на своите черни гвардейци, но и дори да седи до нея. Но обичаят го изискваше. Мястото на принца беше вдясно или вляво от кралицата по време на официалните церемонии. Но този ден кралицата приемаше не принца, а капитана на Ониксовата гвардия. Така протоколните изисквания бяха спазени, а посланието беше от най-ясните.

Невъзмутим, Алан се питаше дали напразно не се беше опълчил на майка си и дали можеше да си позволи да запази командването на Ониксовата гвардия още дълго. Но на кого можеше да я повери? Несъмнено Рейк Вард щеше да е добър избор. За жалост, той вече беше отказал да поеме командването на мястото на Лорн и смяташе скоро да се оттегли — не беше напуснал черните гвардейци само защото те преживяваха труден период. Тогава кой друг? Сред новонаетите някои със сигурност можеха да бъдат капитани. С

потеклото си Кай се радваше на известен престиж. Йериг притежаваше естествен авторитет, а Ройс имаше необходимия опит. Но никой не носеше цветовете на Ониксовата гвардия достатъчно дълго, за да може да се наложи. Самият Алан изобщо не се чувстваше на мястото си начело на черните гвардейци. Но му се струваше, че в отсъствието на Лорн никой — като се изключеше Вард — не го заслужаваше повече от него.

Ето защо беше устоял твърдо, докато кралицата не беше поискала настоятелно от него да остави Ониксовата гвардия. Това стана, когато се върна от замъка Лариан след провала на преговорите с Арканте, когато още не се знаеше дали Жал ще оживее от удара с меч, който беше получил. Тежестта на отговорностите му и на неуспехите му се прибавяше към тегобата на угризенията и чувството за вина върху раменете на Алан. Беше се провалил, беше недостоен за доверието, което му бе гласувано. Но нямаше да се откаже от обещанието, което беше дал на Лорн. Нямаше да позволи Ониксовата гвардия да изчезне и виждаше само един начин да успее — да остане начело на нея против и срещу всичко.

— Докога? — беше се ядосала майка му.

— Колкото дълго трябва, майко.

— Имам големи амбиции за теб. Ще предпочетеш ли дълга си на... капитан пред дълга си на принц?

— Не мисля, че са несъвместими.

— Както искаш...

Два дни по-късно Алан разбра, че средствата, определени за Черната гвардия, нямаше да бъдат подновени. Той беше принц на Лангър. Ползваше се от доходите на обширни имения и лесно можеше да издържа няколко полка от собствените си пари. Но по този начин кралската власт му даваше да разбере, че оттук насетне Ониксовата гвардия си беше само негова работа. Не му забраняваха обаче нито да я финансира, нито да я командва, което означаваше, че го изправят двойно пред отговорностите му, като при това го изолират. Ударът беше изигран толкова добре, че Алан подозираше, че Естeverис го беше измислил. Макар да нямаше властта да го направи, майка му несъмнено би предпочела да разпусне Ониксовата гвардия с риск да предизвика конфликт.

За сметка на това Алан беше убеден, че именно кралицата и единствено тя беше решила, че черните гвардейци няма да участват в преминаването на армията. Но не знаеше защо. Противно на това, което той смяташе, не ставаше въпрос за наказание, нито за заплаха, маскирана като публично унижение. Всъщност всичко беше решено набързо между Селиан и нейния министър в тайната на един будоар.

— Господарке, немислимо е принц Алдеран да бъде държан настрана от обсадата на Арканте.

— Разбира се. Но вие знаете, че цялото внимание трябва да бъде отдадено само на принц Ирдел.

— Как да го направим?

— За начало нека дадем на Алан само командването на скъпите му ониксови гвардейци. И да не му позволим да участва в парада.

— Така, тъй като принц Ирдел ще е единственият, когото народът е приветствал, ще бъде и единственият, когото народът ще укорява. Умело. Твърде умело.

— Не се опитвайте да ме ласкаете, Естeverис. Зная, че вече сте помислили за всичко това...

Никой не се съмняваше, че Алан си плаща за разногласията с майка си. Скоро се появиха анонимни памфлети по тази тема, някои вдъхновени от Естeverис. Отпечатани върху лоша хартия, те биваха закачани по стените и раздавани по улиците и от тях ставаше ясно, че сега единствен принц Ирдел се радва на доверието на кралицата. Все пак прикрито се казваше, че отпращането на принц Алдеран на пониско положение е грешка, която кралицата допуска от гордост и която щеше да навреди на Върховното кралство. Умело насадена в умовете, тази идея се опираше на прекрасната популярност на Алан сред народа. Естeverис знаеше, че когато настъпи моментът, тя щеше да поникне и с малко помощ щеше да донесе големи, богати плодове.

Сега обаче, застанал под кралския балдахин, Алан трябваше да прояви търпение и да се сдържа, докато гледаше как армията, командвана от брат му, преминаваше по украсените със знамена улици.

Лятото като че ли беше настъпило. Беше топло. Небето беше ослепително синьо и на слънцето катедралата блестеше от белота. Многобройна тълпа приветстваше полковете, които маршируваха под строй зад Ирдел под звуците на тропети и барабани. Стъпките им отекваха по паветата, броните блестяха, а знамената вече се вееха

триумфално. Ориал и Арканте бяха стари врагове и тук също агентите на Естeverис добре бяха поработили. В провинциите не беше точно така, но в Ориал войната, която Върховното кралство започваше против Арканте, се възприемаше като справедлива и необходима, и нейната цел беше да накара да се огъне един прекалено горделив град, който си мислеше, че може да не зачита кралската власт. Освен това обсадата щеше да е кратка — при условие че се водеше правилно. Арканте щеше да се предаде през есента и на Свети Аргюс Исандра Аркантска щеше да преглътне гордостта си и да положи клетва за вяроност пред кралицата. Тогава всичко щеше стане както трябва, щеше да бъде установен ред, в който Ориал и Върховното кралство да наложат своя закон...

Алан не мислеше, че обсадата на Арканте ще е лесна.

Не смяташе, че тази армия, която маршируваше под възторжените възгласи „ура“, ще се върне след няколко месеца. Но в този слънчев ден, понесен от народното ликуване, не можеше да се съдържи да не завижда на своя полубрат. Разделяха ги много години, достатъчно, за да не израснат заедно и — в крайна сметка — да се познават твърде слабо. Нямаха една и съща майка и не си приличаха по нищо. Единият беше мургав, мрачен и сдържан. Другият беше рус, усмихнат и импулсивен. И докато Алан беше прекарал младостта си в пълно безгрижие, Ирдел се беше подготвял да царува от най-ранно детство. Така че за него обсадата на Арканте беше от ключово значение. По всяка вероятност Върховният крал скоро щеше да предаде богу дух. Дали Ирдел щеше да наследи трона, увенчан с бойна победа или отслабен от поражение, това щеше да определи огромната разлика и да стовари цялата си тежест върху съдбата на Върховното кралство.

Погледът му бавно се рееше и Алан се улови, че мечтае. За него също тази обсада може би беше известна възможност. Възможност да върне блясъка на своя герб и на герба на ониксовите гвардейци. Възможност да се върне в предния план на политическата сцена на Върховното кралство. Възможност да си върне благоразположението на майка си. Защото макар да нямаше престижен командирски пост, макар да не дефилираше зад Ирдел, Алан също щеше да участва в обсадата на Арканте начело на своята Черна гвардия, която щеше да тръгне на другия ден сутринта с авангарда на армията на Ирдел.

Трябваше да се отличи. Трябваше му някакъв бляскав военен подвиг, който да порази умовете. Имаше пълно доверие в своите хора. С тях, само да им се удадеше възможност, беше сигурен, че ще може...

Някой го докосна по рамото.

Откъснат от мислите си, той леко наведе глава, за да може Беор да му прошепне нещо на ухото. От това, което научи, пребледня, но не накара ониксовия гвардеец да повтори. Потърси Естеверис с поглед и видя, че министърът, застанал няколко места по-нататък, също получаваше дискретно донесение от един от секретарите си.

Несъмнено същото.

Естеверис се обърна към Алан. Алан го погледна въпросително и министърът леко кимна, преди отново да се направи, че се интересува от дефилето.

— Застани на моето място — каза Алан на Беор.

* * *

Затворът се намирал в най-старата част на двореца, зад една дебела стена с бойници, през която се минаваше по подвижен мост, спуснат над дълбок изкоп. Имаше собствено гробище, в което повечето гробове бяха безименни.

Алан пристигна в галоп в един неприветлив двор и скочи от коня си, без да се погрижи за него. Вард и двама черни гвардейци го чакаха на вратата на огромна кръгла кула, осеяна с бойници и донякъде покрита с посивял, изсъхнал бръшлян. Той ги последва, мина по един коридор, после слезе по вита стълба, мина покрай няколко часови, без да ги погледне, и нервничеше всеки път, когато трябваше да изчака да бъде отключена някоя врата. Най-накрая стигнаха в най-отдалечения край на затвора, там, където миризмата на страх, отчаяние и смърт се носи постоянно, където факлите просветват сред злокобен мрак, където тишината е нарушавана от стенанията на умиращите, смеховете на полуделите и писъците на измъчваните.

— Стигнахме — каза Вард.

Много тъмничари се бяха струпали пред една отворена врата, която сякаш не искаха да преминат и се бутаха едни други, за да видят какво става вътре. Вард властно ги отстрани:

— Направете място! Място!

И стори път на Алан да мине.

Килията беше тясна, ниска и зловонна. Виждаше се какво има вътре благодарение на фенера на главния тъмничар, единствения, който беше посмял да влезе. Блед, разтревожен, той се поклони неумело пред принца, който раздражено го избута.

В дъното на килията едно тяло лежеше на сламеника. Беше на онзи наемник — полугол и свит на кълбо, — който беше опитал да убие Жал в края на преговорите между Върховното кралство и Арканте. По човека се виждаха следите от мъченията: охлузвания, разкъсвания, изгаряния, всичките нанесени умело, за да предизвикат възможно най-силни страдания. Но ако сега затворникът дишаше едва-едва и тялото му трепереше силно, това не се дължеше на страшните мъчения. Всъщност той лежеше сред две локвички черна жлъч, които не оставяха никакво съмнение за причината на неговото страдание — едната се стичаше от сгърчената му уста, а другата все още се процеждаше по бедрата му.

Тъмнината.

— Как се е случило? — попита Алан, като едва се сдържаше.

— Никой не знае — каза Вард.

Но Алан не искаше да чуе Вард.

Като се обърна към главния тъмничар, когото разпозна по огромната, тежка връзка ключове, която носеше на колана си, попита бавно и отчетливо, гласът му беше студен и заплашителен, погледът му блестеше от ярост:

— Как... е... станало?

Треперещ, мъжът сведе поглед, поколеба се, изломоти нещо неразбираемо и накрая съвсем вбеси Алан...

... който го зашлеви с всичка сила с опакото на ръката си.

— Говори! — избухна принцът.

Тъмничарят падна на колене и вдигна фенера, като се опитваше да запази ръцете си. Но Алан изтръгна връзката му с ключове и започна да го бие с тях по главата.

— Отговаряй, малоумнико! Отговаряй или ще те убия!

Човекът не можеше да си позволи да отвърне. Едва се осмеляваше да се защитава срещу принца и падна на плочите, докато

Алан удряше и удряше, все по-силно и по-силно, а ключовете се стоварваха върху главата му с тежко дрънчене.

— Отговаряй! — нареждаше Алан при всеки удар. — Отговаряй!

Накрая блисна кръв и се разля по стената, и тогава един юмрук стисна китката на Алан. Беше Вард, който не каза нищо, но и не трепна, а издържа вбесения поглед на принца. Бавно отпусна ръката си, докато Алан се успокояваше.

Проснат на земята, тъмничарят хълцаше.

— Милост... Милост... Ми...

— Млъкни — изплю се Алан презрително, като хвърли окървавената връзка ключове на земята.

Пребит, унизен, главният тъмничар беше заплатил за тревогите, притесненията и скорошния неуспех на принца. Алан го знаеше, но все още беше твърде ядосан, за да се обвини или да проумее, че този яростен изблик на гняв може би отвеждаше към друга болка, по-дълбока от тази.

В Ориал беше лесно да се снабди с кеш, особено за един богат принц. Изкушенията бяха големи, дори в кралския дворец, където Алан лесно можеше — напълно дискретно — да получи най-добрия кеш. Но беше успял да устои до този момент. Задоволяваше се с дребни лудории, които смяташе за безобидни, като виното, ароматизирано с ликьор от кеш, което обожаваше. Защото нямаше нищо лошо в това да обичаш вкуса на кеша, нали?

Почувствал силно желание, Алан се дръпна, обърна се с гръб към вратата и с ръце на хълбоците започна да диша бавно и дълбоко, като се надяваше хората да си помислят, че просто се опитва да се успокои.

Фенерът на тъмничаря беше угаснал при падането.

Вард нареди да донесат друг и да отведат ранения тъмничар да се погрижи за раните си. През това време Алан се беше овладял, макар че чувстваше леко гадене, което можеше да се дължи и на отровната атмосфера в килията. Наведе се и като внимаваше да не докосва, дори с подметките си, локвичките черна жлъч, започна да разглежда внимателно затворника, който все още дишаше леко, но вече не трепереше.

Отровен с Тъмнина. Ужасен край.

Но как?

Лек полъх на въздуха галеше лицето му и Алан вдигна глава, изправи се и забеляза тесен отдушник на тавана. Стигаше до дъното на тясна шахта. Невъзможно беше да се избяга оттам. В отвора трудно можеше да се пъхне ръка и само дете можеше да пропълзи в шахтата.

И все пак...

— Знае ли някой откъде идва тази шахта? — попита Алан.

— От един малък заден двор — отвърна един от тъмничарите от прага на килията.

— Пазен ли е?

— Не... Не мисля — каза тъмничарят, уплашен да не би да трябва да поеме последиците от грешка, която дори не разбираше.

— Идете да намерите главния палач — каза Алан.

— Сега ли? — учуди се Вард.

— Сега! — заповяда принцът по-сухо, отколкото му се искаше.

Въздъхна със съжаление, но не се извини и повече не каза дума, а зачака.

Главният палач — слаб мъж с кожена престилка, на чийто колан висяха остриета, куки и щипци — дойде скоро заедно с двама помощници. Почтително се поклони пред принца, любезен по обичая си, и каза тихо:

— Викали сте ме, месир?

Алан се обърна към Вард.

— Моля ви, затворете вратата.

Вард се подчини и остави тъмничарите в коридора.

— Този затворник е погълнал нещо — каза Алан на палачите. — Някакъв предмет. Намерете го.

Главният палач разбра и кимна, без да прояви ни най-малко колебание. Направи знак на подчинените си и тримата заедно сложиха изпадналия в безсъзнание затворник по гръб. Като си махна ръкавиците, той грижливо опипа стомаха му през ризата с глава, извърната настрани и поглед, зареян някъде далеч, сякаш искаше да се довери единствено на опитните си пръсти.

— Нищо — каза той. — Добре. Дръжте го здраво.

Помощниците се подчиниха, в това време той взе едно тънко острие, извито като сърп, което висеше на колана му. Сложи си ръкавиците, разкъса ризата на затворника отгоре до долу, после с уверено движение направи разрез в корема. Нещастникът изстена и се

опита да се съпротивлява, докато го изкормяха, но нямаше нито сила, нито свобода, единият палач го държеше за глезените, а другият притискаше ръцете му скръстени върху гърдите.

Когато разрезът стана достатъчно дълъг, главният палач пъкна пръстите си в черните, димящи, вонящи вътрешности и започна да рови. Измъчваният напразно се опитваше да се бори. Отвори очи, обзети от лудост, проникнати от Тъмнината. Искаше да крещи, но успя само да се задуши с поток от гъста жлъч, който бликна изведнъж и накара палача, който му държеше ръцете, да извърне глава, за да не го оплиска в лицето.

Напълно безразличен към страданието, което причиняваше, главният палач се беше съсредоточил над това, което напипваше с върха на пръстите си. Накрая като че ли намери онова, което търсеше, зарови по-надълбоко във вътрешностите и извади, стиснал между палеца и показалеца си, нещо, което почисти с парче от ризата на затворника.

Главният палач се изправи и показва намереното, а в това време жертвата му хълцаше и изтощена предаде Богу дух.

— Внимавайте, месир. Не с гола ръка.

Но Алан и Вард за нищо на света нямаше да рискуват да пипнат това, което мъжът им показваше в дланта си, покрита с ръкавица. Вард вдигна фенера и те видяха едно черно топче, което изглеждаше поресто, сякаш отчупено от вулканичен камък.

Алан почувства как ледена пот се стича по гърба му.

Точно както очакваше, затворникът беше глътнал камък на Тъмнината. И тъй като няколко пъти беше претърсен, когато го заловиха, той не можеше да е у него — което всъщност щеше да е опасно, дори смъртоносно. Следователно му го бяха дали, след като беше затворен тук.

Погледът на Алан се насочи към тесния отдушник на тавана.

— Някой да излезе и да отиде до шахтата да говори в нея — каза той.

* * *

Алан излезе на двора с облекчение. Вард вървеше с него, и той също дишаше трудно.

— И сега? — попита той.

— Естеверис вече знае — отговори принцът. — Следователно и майка ми. Вече нищо не можем да направим, а те не могат да се занимават с това сега, тъй като трябва да присъстват на вечерята, дадена в чест на Ирдел.

Забелязвайки един слуга, който държеше коня му за юздата, Алан му махна да се приближи.

— В крайна сметка — каза той, като сложи крак на стремето — лошите маниери, които майка ми демонстрира по отношение на мен, имат предимството да ми дадат отличен претекст да не се връщам там. Хората ще си помислят, че и аз съм се отдал на лошото си настроение...

— Къде отивате? — попита Вард.

— Да видя брат ми. До довечера.

Алан пришпори коня.

Вард кимна и го загледа как се отдалечава, без да каже дума.

* * *

Раненият епископ на Стал живееше в покоите, които имаше в двореца в качеството си на кралски син. Прие Алан, седнал в леглото си, покрит до гърдите, на краката му имаше малко писалище. Завършваше поправянето на някакъв документ, перото му зачеркваше, подчертаваше, отбелязваше разни неща в полето.

— Алан! — възкликна той топло, като видя малкия си брат да влиза.

— Как си?

— Много по-добре. Както виждаш, работя по малко.

— Преча ли ти?

— Не говори глупости. Позволяваш ли?

И тъй като Алан кимна в знак на съгласие, Жал сложи перото в мастилницата и позвъни със звънчето си, за да повика личния си секретар, като му каза:

— Моля ви, вземете тези неща. И да не ни безпокоят.

Секретарят излезе, като отнесе малкото писалище.

— Ти не присъстваш ли на дефилето? — учуди се Жал.

— Не.

— Научих какъв гаден номер ти е изиграла нашата майка днес.

Но ти я знаеш каква е...

— Да, зная.

— Изглежда също така, че те лишават от средствата, необходими за поддържането на твоята Черна гвардия?

— Подозирам, че го дължа на Естeverис.

— Правилно подозираш.

Размениха съучастнически усмивки. Църквата на пожертвания Дракон-крал също имаше своите шпиони в Ориал, дори и сред дебелите стени на кралския дворец.

Алан придърпа един стол и седна.

— Ти... Не можеш да си представиш какво облекчение е да те видя, че се чувстваш толкова добре. Никога нямаше да си простя, ако...

Развълнуван, той не довърши изречението си.

— Щях да съм просто първата жертва на тази война... Но както виждаш, добре съм. А освен това нищо не се е случило по твоя вина. Кой можеше да предположи?

Алан изобщо не беше убеден.

— Без значение — каза той, — много се уплаших. Твоето оздравяване е... чудодейно.

Думата не беше много пресилена.

Жал беше ранен с черно острие — острие, пропито от Тъмнината. По принцип Тъмнината трябваше да зарази раната и да увреди кръвта. Невинаги от това следваше смърт, но малцина бяха онези, които оцеляваха без последици след удар, нанесен с острие на Тъмнината.

— Чудодейно — поде Жал със скромна усмивка. — Може би не. Но мнозина се молиха за мен и несъмнено Драконът-крал ги е чул.

— Аз също се молих.

— Зная, Алан. Благодаря ти.

Настъпи мълчание, после Алан каза:

— Мъжът, който се опита да те убие, умря днес. Отровен с Тъмнина.

— С Тъмнина? Но аз си мислех, че той...

— Да, беше затворен. И добре пазен.

— Как се е случило?

Алан започна да описва килията, в която мъжът беше хвърлян между две мъчения. Разказа за малкия отдушник и за тесния проход, през който беше невъзможно да се мине, но през който лесно можеше да се пусне нещо.

И да се говори.

— Накарах един да излезе навън и да говори в шахтата, докато бях в килията. Не е нужно да говориш високо, за да те чуят. А звуците отекват странно. Сякаш идват от всички страни.

Заинтригуван, Жал чакаше брат му да продължи.

— Този човек беше фанатик. Не сме сигурни, че принадлежеше към Ирелис, но знаем, че беше в екстаз. Всичко, което успяхме да изтръгнем от него, беше, че Драконът-крал му говори и че той му е наредил да те убие. Някакъв откачалник. Мисля, че някой си е послужил с него и че този някой се е надявал той да бъде убит. Тъй като това не се случи, е трябвало да се поеме известен риск и да бъде елиминиран в килията си.

— Как?

— Като са му говорели и са пуснали топчето Тъмнина в шахтата. Ако нашият човек е вярвал, че Драконът-крал му говори, е можел да се подчини на всякаква заповед — Алан вдигна рамене. — Що се отнася до гласа от шахтата, разбира се, не съм сигурен в нищо...

Жал като че ли се замисли за момент.

— На мен това ми се струва добре обмислено. Така че, тъй като този човек е чувал гласа на Дракона-крал, ти си правиш извода, че не е бил с всичкия си...

— Е и?

Много сериозно Жал каза:

— Аз също го чувам. Драконът-крал ми говори. И то от най-ранното ми детство. Ще кажеш ли, че съм луд?

Алан погледна внимателно брат си, но той не трепна и почти заплашително настоя:

— Ще кажеш ли такова нещо?

Алан се смути. Никога не се беше съмнявал в набожността на Жал, който винаги беше проявявал гореща вяра. Но хиляди въпроси се

блъскаха в главата му и...

Жал се разсмя весело.

Объркан, най-накрая Алан разбра и се усмихна като добър играч.

— Глупак.

— Само да се беше видял какво физиономия направи! — подигра му се Жал, като продължаваше да се смее. — Наистина ли си помисли, че...?

— Не! Разбира се, че не!

— Обаче можеше да се каже, че...

Смехът на Жал премина в искрена усмивка, но в очите му блестеше цинична светлинка, която Алан не видя. Страхувайки се, че е прекалил, той разклати звънчето си.

Вратата се отвори почти веднага.

— Вино — каза епископът на Стал.

Секретарят му се поклони и затвори вратата.

Станали отново сериозни, двамата братя млъкнаха и настана неловка тишина, докато чакаха секретаря да се върне. Той беше свещеник, слаб и сух, с ясен поглед и черни, гъсти коси и от няколко години служеше при Жал.

Казваше се Ранел.

Върна се с две чаши и гарафа, сложени върху поднос, и първо сервира, а после, без господарят му да го е помолил, му помогна да се изправи и оправи възглавниците зад гърба му.

— Благодаря, Ранел.

Секретарят излезе.

Тогавя Алан забеляза, че Жал се пипа по хълбока с изопнати от болка черти — там, където мечът на фанатика го беше ранил.

— Добре ли си, Жал?

— Добре съм. Не се тревожи.

— Сигурен ли си?

— Раната зараства, но понякога ми напомня за себе си. А и преди малко не биваше да се смея толкова... Дай по-добре да се чукнем.

Което и направиха.

Виното беше добро. Според Алан беше малко блудкаво, но Жал го хареса, примлясна леко с език и каза:

— Преди малко ти каза, че не е сигурно, че моят... убиец е член на Ирелис. Но този луд извика точно това, когато ме наръга, нали? „За

Арканте, за Ирелис!“

Алан се намръщи.

Ирелис беше цвете, което растеше само в най-високите планини на Лангър. Дълголетно, грациозно, за него се предполагаше, че умее да се съпротивлява на вредното влияние на Тъмнината и се беше превърнало в емблема на едно тайно общество, което претендираше, че работи за съхранението на Върховното кралство. Наскоро след доброволното заточение на Върховния крал Ирелис се разбунтува против кралицата и регентството, което тя фактически упражняваше.

— Защо Ирелис ще иска смъртта ти, Жал? Това няма смисъл. Освен това меч на Тъмнината не е присъщ за нея. Твоят убиец, както казваш, сигурно е бил манипулиран. Но от кого?

— Именно от този меч. В края на краищата намериха ли го?

— Не.

Жал се вгледа внимателно в брат си за няколко мига.

— Сигурно е, че някой го е прибрал. Но така или иначе не можахме да го намерим.

— Това е много жалко — въздъхна Жал. — Мечовете на Тъмнината са редки и могъщи вещи. Може би този щеше да ни отведе до своя създател.

— Зная — каза Алан, като стана, за да си тръгне. — Но с изчезването на това оръжие и убийството на този, който го владееше, изглежда, че силите се обединяват, за да ни попречат да открием истинските виновници. Бъди предпазлив, Жал.

— Предпазлив?

— Помисли. Всички решиха, че като те убие, този фанатик смята да провали преговорите. Защо? Защото именно това се случи. Ами ако намеренията му или по-точно намеренията на господарите му са били други? Ами ако преговорите изобщо не са го интересували? А ако единствената му цел е била да те убие?

За миг Жал остана замислен, без да откъсва поглед от брат си. Накрая скептично каза:

— Аз наистина имам неколцина врагове, но чак пък да си помислиш, че ще замислят убийство...

После добави с тон на човек, който припомня съвършено смислена очевидност:

— Аз съм човек на Църквата, Алан. Мирен човек.

На лицето на Алан се изписа съжаление.

— Независимо от това. Някой несъмнено е желаел смъртта ти, Жал. А може би още я иска. Внимавай. Не се доверявай.

* * *

След като Алан си тръгна, младият епископ на Стал остана известно време замислен, след което повика секретаря си и му нареди да донесе обратно писалището.

Трябваше да довърши писмото, над което работеше, преди да дойде брат му. Искаше да го прочете още веднъж, за последно, за да се увери, че то изразява точните части признателност, смиреност и увереност. Защото макар че новината още не беше оповестена от Светия Синод, Жал знаеше, че щеше да бъде провъзгласен за кардинал преди да дойде зимата. Като цена за усърдието, което винаги беше влагал в службата си на Църквата на Дракона-крал, разбира се.

Кардинал.

Ето как си заслужаваше раната, която неговият телохранител дискретно му беше нанесъл с кинжал, за да накара хората да повярват, че ударът на убиеца е бил успешен. Тази рана го беше направила мъченик, ранен, когато се бореше за мир. Но най-вече му позволяваше да мине за излекуван по чудо...

Не беше ли оцелял от острие на Тъмнината?

Не беше ли това доказателство, че Драконът-крал го пази и има големи планове за него?

Във всички параклиси, всички църкви и всички катедрали, посветени на Дракона-крал, бяха отслужени литургии за него. Благодетство усърдие беше обзело вярващите и новината за неговото оздравяване — грижливо забавена и понякога дори отричана — беше преживяна като избавление.

След всичко това кой все още можеше да се противопоставя — на върховно равнище — на това той да стане кардинал? И ако организираният удар, който издигаше Жал, в същото време разрушаваше последните надежди за мир между Върховното кралство и Арканте, не беше ли от полза? Жал искаше войната и поражението на Арканте, който оставаше толкова верен на култа към Белия дракон.

Тържеството на правата вяра заслужаваше всички жертви.

Ранел донесе писалището и безмълвно помогна на Жал да се настани удобно. Вече се оттегляше, когато младият епископ го повика:

— Ранел.

Секретарят се върна и зачака. Тогава, докато четеше отново своята чернова с перо в ръка, Жал попита:

— Когато говорехте в шахтата, за да наредите на онзи луд да глътне камъка на Тъмнината, който му бяхте пуснали, нали го накарахте да вярва, че чува гласа на Дракона-крал?

Тъй като Жал не вдигаше поглед от писмото си, Ранел трябваше да отговори:

— Да, монсеньор.

— Това прилича на светотатство.

— Да.

— Без съмнение необходимо. Но светотатство.

— Да, монсеньор.

— Не забравяйте, че трябва да се покаете, нали?

* * *

Със спусната над очите качулка Алан се върна в Черната кула, без някой да забележи, че е той, сякаш беше обикновен гвардеец. Впрочем лицето му не беше особено познато. То не красеше никоя монета, а хората от народа познаваха от принц Алдеран дьо Лангър — в най-добрия случай — само силует и руса коса, която се забелязваше отдалеч, когато се появяваше на публични места.

Черната кула беше генералният щаб на Ониксовата гвардия в Ориал. Състоеше се от главна кула — истинската Черна Кула, — издигаща се в средата на кръгъл двор и заобиколена от множество постройки — бараки, конюшни, ковачница и други, опрени на крепостна стена с бойници. В двора се влизаше през укрепена порта, чийто горен праг беше украсен с герб и надпис. Гербът беше на Ониксовата гвардия; представляваше вълча глава над две кръстосани шпаги. А надписът беше нейният девиз, преведен от староимелорски:

НА ВЪРХОВНИЯ КРАЛ СЛУЖИМ.

ВЪРХОВНИЯ КРАЛ БРАНИМ.

Преди пет века, когато Ониксовата гвардия беше на върха на славата си по време на царуването на първия Върховен крал, девет подобни кули се извисяваха над Ориал. Столицата се простираше върху десет хълма, като девет от тях обграждаха изцяло десетия, на който беше разположен огромния Кралски дворец, неговите павилиони, кули, градини, парка и езерото му. Като строги часови Черните кули показваха пред очите на всички защитата, която ониксовите гвардейци даваха както на краля, така и на Върховното кралство. Но малко след като ониксовите гвардейци бяха разпуснати, всички кули бяха изоставени, разграбени и разрушени.

Всички с изключение обаче на една.

Тази, която Лорн беше реквизирал и построил отново сам или почти сам.

Тази, в която беше оставен като мъртъв, обвит от пламъците, с изтичаща кръв.

Накрая тази, която Алан изцяло беше възстановил след пожара, така че сега тя се извисяваше по-гордо от когато и да било в сърцето на квартала на червените павата и приютяваше петдесетте рицари на Ониксовата гвардия. Все още имаше няколко скелета по кулата, тъй като някои от черните ѝ камъни бяха запазени — като предизвикателство, като обещание, отправено към онези, които мислеха, че ониксовите гвардейци можеха да бъдат победени.

Когато се прибра, Алан бързо слезе от коня и го повери на един коняр. Тъй като ониксовите гвардейци се готвеха да потеглят на път за обсадата на Арканте на другата сутрин, Черната кула беше изпълнена с оживление, шумове и ентусиазъм. Веднага се спуснаха към него и Алан трябваше да се заеме със задачите, които тегнеха върху него като капитан: да отговори на куп въпроси и да реши също толкова проблеми преди — най-накрая — да се намери в спокойствието на своите покои.

Разположени на последния етаж на кулата, преди това те бяха покоите на Лорн. Тъй като пожарът ги беше унищожил, Алан ги беше

възстановил точно такива, каквито бяха. Строги и функционални, те не предлагаха никакъв комфорт, но Алан обичаше да се усамотява там, погледът му с удоволствие пробягваше по покривите на Ориал през кръглото прозорче на тихата му стая.

Свечеряваше се.

Нощта щеше да бъде ясна и лъчите на залеза огряваха ветропоказатели и прозорци, които заблестяваха, щом светлината паднеше върху тях.

Разкъсани облаци се простираха на хоризонта, примесени с пурпурни и оранжеви отблясъци. Яхнал бял змей, един кралски вестonosец мина и изчезна, като бавно направи завой зад една кула на Кралския дворец.

Алан се дръпна от прозореца, за миг огледа стаята си и се почувства уморен.

Онези, които се съмняваха в него, наистина ли грешаха?

В края на краищата Алан изобщо не се бе показал достоен за доверието, което му беше гласувано. Преговорите, които беше поискал и наложил с властта на Върховния крал? Бяха се превърнали в пълен провал и за малко не струваха живота на собствения му брат. Тази Ониксова гвардия, която поддържаше с цената на огромни разходи? Под неговото командване тя се беше оказала неспособна да предотврати нападението с меч, което беше сложило край на последните надежди за мир между Върховното кралство и Арканте. А задържания фанатик? Беше убит, преди да проговори...

Алан въздъхна обезсърчен.

За щастие, му оставаха още два коза.

Първият беше Ониксовата гвардия, за която Алан беше сигурен, че скоро ще се докаже при обсадата на Арканте. Колкото до втория коз, все още не знаеше нито как, нито кога да го изиграе. Така че го пазеше скрит и чакаше, убеден в неговата важност.

След като провери, че вратата му е хубаво затворена, Алан отвори едно скривалище в пода и извади оттам ковчеже, обвито в аркан, което отнесе на работната си маса. Седна, сложи ковчежето пред себе си, отвори го от една тайна ключалка и повдигна капака.

Бавно.

Потръпна от тревога, примесена с възбуда.

В ковчежето под едно бяло платно, което вече беше започнало да се поврежда и да почернява, се намираше мечът на Тъмнината, от който брат му беше оцелял. Алан устоя на изкушението да го докосне и погледът му стана суров, когато си спомни за ранения Жал, отнесен сред събралата се тълпа от своите телохранители след опита за покушение. Тогава Алан беше взел от земята оръжието и колкото и противно да му изглеждаше, тайно го беше отнесъл.

Беше действал, без да мисли, и все още му беше трудно да проумее това, което беше направил. Също както не разбираше защо продължаваше да държи скрито от всички това острие, което за малко не беше отнело живота на брат му. То очевидно беше важно доказателство, което един ден можеше да позволи да бъдат обвинени онези, които искаха смъртта на Жал. Следователно това че го притежаваше, беше коз, но защо той пазеше този коз в ръкава си? Защо не правеше нищо с него? Защо беше тази тайна? Със сигурност този меч на Тъмнината упражняваше зловредно влияние върху Алан. Но може би той предчувстваше, че загадката, обгръщаща това оръжие, заплашваше някого, който се интересуваше твърде много от него, та бил той и принц на Върховното кралство...

КРАЯТ НА ПРОЛЕТТА НА 1548 ГОДИНА АРКАНТЕ

Тя беше Господарка на Арканте. Никоя повече от нея не беше обичала толкова много своя град и не беше обичана толкова много от него.

Хроники (Книга за Арканте)

Тъй като Господарката на Арканте разпусна заседанието, членовете на Градския съвет се оттеглиха. Лицата им бяха сериозни и загрижени. Градът беше обсаден и Съветът нямаше да се събира повече, докато обсадата продължаваше. Вече щеше да заседава Военен Съвет, с други отговорности, с други приоритети и други задължения.

Исандра и Вол останаха сами, седнали до дългата маса в залата, която високи, елегантни прозорци осветяваха от единия до другия край. Рицарят Лукас пазеше една странична врата — тази, през която Господарката на Арканте щеше да се оттегли. Като капитан на Първата гвардия, той беше въоръжен — тежки ботуши, ризница и нагръдник, ръкавици, шлем в ръка и меч на кръста. Това не беше обичайното облекло, но вече от няколко дни — от Първата до Десетата гвардия — всички гвардейци на Арканте бяха в постоянна война готовност.

Когато вратите се затвориха, Лукас се приближи и подаде едно писмо на Исандра.

— Благодаря — каза тя. — От кого?

— От посланика на Валмир.

Тя разчупи печата и след като прочете писмото, се обърна към Великия Градоначалник:

— Нейно Превъзходителство желае да я приема на таен разговор.

— Тя чака от един час в едно преддверие — уточни Лукас.

— Добре. Ще я приема.

— Посочва ли мотива на посещенията си? — попита Вол.

— Не — каза Исандра, като грижливо сгъна писъмцето.

— Вярно е, че Валмир е исторически съюзник на Върховното кралство. Но връзките му с Арканте също са стари и здрави.

— Валмир не може да се лиши от подкрепата на Върховното кралство.

— А Върховното кралство не може да мине без подкрепата на Валмир. Дори ми се струва, че Върховното кралство има повече какво да изгуби, ако съюзът им бъде прекратен.

Валмир беше едно от петте велики кралства в Имелор. Богато и влиятелно, то почти изцяло беше обърнато към магията. В него се намираха най-добрите академии за магия, където видните имелорски семейства — както аристокрацията, така и едрата буржоазия — изпращаха охотно синовете си не за да правят магии, а за да получат изключително високо образование във всички области. Следователно Валмир дължеше благополучието си на познанието и науката, но също така и на значителна търговска флота, на своите магове и на занаятчиите си, които умееха да обработват аркана.

Вол не грешеше като каза, че Валмир е исторически съюзник на Върховното кралство. Между двете кралства съюзите бяха здрави и много стари, като Валмир даваше на Върховното кралство магическа помощ, а Върховното кралство простираше над Валмир своята военна и дипломатическа защита. Така беше от поколения.

И все пак Великият градоначалник запазваше доверието си.

— Валмир няма да ни обърне гръб — каза той.

Тъй като притежаваше собствена, при това реномирана академия за магия, Арканте беше най-валмирския от градовете във Върховното кралство. На първо място това се дължеше на географската близост между Арканте и Валмир, която улесняваше всякакви видове размени — за валмирските търговци Арканте беше вратата към Върховното кралство. Но това се дължеше най-вече на историческа и културна близост. Също като Валмир, Арканте беше ерудиран, отворен и космополитен. До такава степен, че като се оставят настрана търговските им интереси, мнозина валмирци се чувстваха аркантци. Някои живеяха в Арканте. Други бяха родени или израсли там и бяха привързани към него. Други пък имаха роднини, приятели, любовни връзки.

— Дано да е така — каза Исандра уморено. — Защото от известно време броят на нашите приятели не е такъв, че да можем да

си позволим да изгубим един...

И наистина както в дипломатическо, така и във военно отношение Арканте беше изолиран, откакто Върховното кралство му беше обявило война. Големи или малки — повечето имелорски кралства се бяха отвърнали от него. Било за да се съюзят — от подлост или от интерес — с могъществото на Върховното кралство. Било за да заявят неутралитет предвид на обстоятелствата под претекст, че конфликтът, който противопоставяше Ориал на Арканте, беше вътрешен конфликт, който засягаше само поданиците на Върховното кралство. От петте кралства Алгера беше излязла с едно принципно протестиране, но не си мърдаше и малкия пръст, Вестфалд гледаше другаде, а Иргаард, който беше далеч на север, като че ли чакаше. Така че оставаше само Валмир, който да се противопостави на Върховното кралство на страната на Арканте.

Но дали щеше да го направи достатъчно силно?

* * *

Посланикът на Валмир беше елегантна жена, слаба, с уверен поглед. Исандра я прие в един дискретен салон, където можеха да говорят спокойно, далеч от всякакви шпиони, които гъмжаха в двореца на Арканте. Също както всички останали сили в Имелор, Върховното кралство също имаше своите шпиони, като се разбираше от само себе си, че — дори в мирно време — не може да има добра дипломация без шпиониране. Но Исандра трябваше да се съобразява и с враждебните към нея фракции вътре в Арканте, които, макар и официално да бяха приели принципа на свещения съюз, всъщност не бяха обезоръжени.

Двете жени размениха приятелски усмивки, Господарката на Арканте посочи един диван, където двете седнаха една до друга.

— Благодаря, че ме приехте, Исандра.

— Моля ви.

Наталия д'Олмера беше на около петдесет. Кестенявите ѝ коси бяха вързани на плитка, украсена с арканови перли, не ѝ липсваше нито представителност, нито чар, но — както повечето жени — тя бледнееше до необикновената красота на Исандра.

— Дойдох като приятелка — каза Наталия.

Исандра кимна и зачака.

Двете се познаваха добре. Ценяха се и се уважаваха и често бяха уреждали и обезвреждали заедно — зад кулисите — много проблеми.

— Тази вечер в полунощ — продължи валмирката — Върховното кралство ще даде топовен изстрел. Ако Арканте му отговори, войната ще започне.

— Арканте ще отговори.

— Вие знаете, че Арканте не може да победи при тази обсада.

— Може да удържи. Да се съпротивлява.

— Ще бъде напразно.

— Не мисля. Някои битки трябва да бъдат водени. И Ейрал ми е свидетел, че опитах всичко, за да избегна тази.

— Всичко? Наистина ли?

— Исканията на Върховното кралство бяха недопустими. Впрочем не само аз ги отблъснах. Градският съвет гласува и реши в този смисъл.

— Но между кралицата и вас разпрата е лична.

Исандра погледна Наталия.

— Искрено ли смятате, че Върховното кралство обяви войната лично на мен?

— Кралицата ви мрази.

— Зная.

— И вие ѝ отвърщате със същото.

— Не, не я мразя. Но тя е лоша жена. Душата ѝ е черна и пълна със злоба. Преди, когато имаше всички основания да ме ненавижда, ми се е случвало да ми стане жал за нея. Разбирах — тонът на Исандра стана по-твърд. — Но сега! Но сега, когато застрашава моя град...

Преди десет години Исандра беше любовница на Върховния крал — последната от дълъг списък, но единствената, която имаше значение. Казваха, че кралят беше обичал две жени — първата си съпруга, починала при раждане в началото на царуването му, и Исандра в старите си години. По онова време тя все още принадлежеше към Лилиите — орден на елитни куртизанки. Също като сестрите си, и тя беше красива, умна и образована; притежаваше изкуството да се харесва и да задоволява; можеше да бъде вестителка, шпионка или посредник при преговори; беше добра съветничка. Но нямаше равна на себе си и изглеждаше, че един ден тя щеше да

ръководи Лилиите. Върховният крал беше луд по нея, но тя не се възползваше от това. Правеше го щастлив и го обичаше, но с една по-нежна и умиротворена любов. Кралицата беснееше от ревност и унижение. Откакто се бяха оженили, Селиан си беше затваряла очите за многобройните изневери на съпруга си, но не можеше да му прости тази, несъмнено заради искрените чувства, които го свързваха с неговата „курва“.

Всеки знаеше, че Селиан никога не беше вдъхвала подобни чувства.

Във всеки случай не и на Върховния крал.

Исандра беше разбрала, че от всички рани, изтърпени от кралицата, тази беше най-болезнената. Оттогава насетне как можеше Селиан да не я мрази? И независимо, че годините минаваха, можеше ли да забрави, да прости?

Но чак пък да предизвика война...

Исандра не можеше да повярва, че тя беше единствената причина, поради която Върховното кралство щеше да воюва с Арканте, но тази мисъл я плашеше и я терзаше.

— Ако ставаше въпрос само за мен... — каза тя.

Наталия взе ръката ѝ и каза меко:

— Ако беше въпрос само до вас и до чувствата, които я карате да изпитва, кралицата щеше да се задоволи да изиска от вас да преглътнете гордостта си и да положите клетва за вярност пред нея на Свети Аргюс. Но тя иска налагането на нов данък, който Арканте не може да приеме — валмирката впи поглед в очите на Исандра. — Аркантите ви обичат и подкрепят. Но мислите ли, че щяха да ви подкрепят, ако кралицата искаше само да положите клетва пред нея? Ако не ставаше въпрос за този несправедлив данък? Ако свободата на Арканте не беше застрашена?

Наталия замълча за миг, после добави:

— Ако Селиан искаше само да ви отмъсти, имаше как да го стори.

Исандра извърна глава и с поглед, вперен някъде далеч, каза:

— Кралицата иска тази война от самото начало. Вол е убеден, но аз исках да мисля, че не е така.

— По този въпрос херцог Дьо Фелн несъмнено ви е дал добър съвет.

Срещите ѝ с отявления противник на кралицата се предполагаше, че са тайни, но Исандра не си и помисли да отрича.

— Знаехте ли?

Наталия бавно наведе клепачи в знак на потвърждение.

— Аргументите на херцога изглеждаха като да тежат на мястото си — призна тя. — Защо кралицата би искала обсада, която единствено може да обезсили и раздели Върховното кралство и да опразни хазната ѝ? Може ли да е заслепена до такава степен от омраза или от злоба? Може би от горделивост?

— Не. Кралицата е горделива и способна да побеснее, но не е луда. Напротив, тя е хладна и пресметлива. Тогава защо? — запита се на глас Господарката на Арканте. — Защо иска тази война?

* * *

Нощта се спусна.

Малко преди полунощ Исандра стана. Гола и разрошена, тя дръпна един чаршаф от леглото си и се уви в него, докато вървеше към прозореца на своята стая. Оттук, от главните кули на двореца на Арканте, се виждаше надалеч. Голямата мъглявина осветяваше града, който изглеждаше странно заспал и опустял. Тъкмо обратното, в лагера на войниците на Върховното кралство отвъд изкопите, по кулите и оградите горяха стотици факли и лагерни огньове — чак до първите очертания на хребета. Откъм залива, пазен от кораби и вериги, духаше прохладен вятър, носещ мирис на море. Предвещаваше лятото по нормалното за него време, но тази година откриваше и сезона на войната.

Чертите на Исандра се бяха изопнали от тревога, която обикновено успяваше да скрие. Очите ѝ блестяха със смесица от тъга и ярост. Но и от съмнение. Дали беше направила всичко възможно? Разбира се, ако беше отстъпила пред исканията на кралица Селиан, щеше да бъде избегнато най-лошото. Но самите аркантци чрез гласа на своите градски първенци се бяха противопоставили. Арканте винаги беше проявявал вяност към Върховното кралство, той беше един от скъпоценните камъни в короната му. Но беше и горд. Искаше да остане независим и беше готов да се бие за това.

Кой обаче можеше да предскаже какъв ще е изходът от тази обсада? Кой — дори сред най-решените да се съпротивляват — си даваше действителна сметка за страданията и смъртта, които трябваше да преживеят? И кой, питаше се Господарката на Арканте, щеше да е първият, който да я упрекне, че е хвърлила своя град във войната с риск да предизвика гибелта му?

Може би щеше да е съвсем заслужено...

Гол до кръста, Лукас се приближи зад Исандра и я прегърна. Нежно я целуна по врата, под лудите къдрици и прошепна:

— Смелост.

През тялото ѝ премина сладостна тръпка, младият мъж я задържа прилепнала към него и сложи брадичка на рамото ѝ, за да погледне в посоката, в която гледаше и тя.

Тя се отпусна за малко и затвори очи.

— Обичам те — каза тя.

— Аз също те обичам — отвърна Лукас. — До полуда.

На четирийсет години Исандра беше една от най-красивите жени в Имелор. Беше висока, имаше дълги черни, къдрави коси, тъмносини очи и бяла кожа, която подчертаваше розовината на съвършено очертаните ѝ устни. Годиците бяха минали и бяха сложили своя отпечатък върху лицето ѝ. Но никаква бръчица не изглеждаше способна да засенчи красотата, изпълнена с увереност и уравнивесеност. Възрастта ѝ се беше отплатила с благородство за малкото, което ѝ бе отнела като свежест.

Въпреки разликата във възрастта, Лукас се беше влюбил в нея от пръв поглед. Исандра дълго беше устоявала на неумелите му, трогателни опити, но не успя да го обезсърчи. Отначало ѝ беше забавно, после се развълнува и смути от наивната буйност на този скитащ рицар и накрая се влюби и отстъпи. Обичаше го със същата искрена любов, но не толкова страстна, която искаше да запази в тайна — нещо, което той беше приел със съжаление.

— Ти не трябваше ли да си в кметството с всички останали? — попита Лукас.

— Не. Вол смята, че сега вече е по-добре да не се показвам много. Мисля, че има право.

— Това също е добре. Така ще мога да имам повече за себе си.

Тя се защити:

— Ти знаеше от самото начало, че...

Той я прекъсна с целувка по тила.

— Да, знаех, че ти си Господарката на Арканте и че си посветила живота си на този град. И в нищо не те обвинявам...

Тя въздъхна.

— Прости ми.

Лукас продължаваше да я държи в прегръдките си, тя се обърна с лице към него и се отпусна, сложила буза на рамото му, погледът ѝ блуждаеше. Стресна се, когато топовният изстрел на Върховното кралство отекна, но той я задържа до себе си. Тя не се възпротиви, зачака и когато топовният изстрел на Арканте отекна и повлече след себе си всички камбани в града, които забиха тревога, Исандра остави една сълза да се стече по бузата ѝ.

Знаеше, че е последната, която ѝ беше позволено да пролее за много време напред.

КРАЯТ НА ПРОЛЕТТА НА 1548 ГОДИНА ВАЛАНС

Според легендата Гарлор — Драконът на Седемте морета, един ден се преобразил в първия торан, за да спаси от вълните корабокрушенците, които се хванали за хълбоците му. Отвел ги до брега и там с копитото си, докато слънцето било в своя апогей, очертал границите на града, който трябвало да построят за него. Така се родил Валанс, който оттогава насетне не преставал да почита Синия дракон и така процъфтял.

Хроники (Книга за иредийските градове)

Херцогът на Сарм и Валанс стоеше на балкона на предната фасада на двореца на принцовете. Беше заобиколен от семейството си, като се изключи най-големият му син. Слънцето блестеше, по небето нямаше почти нито едно облаче. Пред двореца се бяха струпали хора, хора имаше и по прозорците на горните етажи на къщите. Но украсената със знамена улица беше странно тиха в този час, както бяха и другите големи улици във Валанс. Всички водеха на едно и също място в сърцето на града и скоро часовникът щеше да отброи пладне.

Също като всички, и херцогът наблюдаваше горната част на улицата мълчаливо. Застанала до него, жена му беше безизразна като мрамор, устните ѝ бяха пресъхнали и стиснати. Неясна тревога стискаше гърлата в топлия въздух. С воал на главата, който я предпазваше от слънцето, Алисия беше повече от тревожна. Тревожеше се за Енцио, разбира се, но не само. Чакането се проточваше, тя стисна ръката на Денерио, който се опита да я успокои с една доста неуверена усмивка...

Алисия подскочи, когато отекна първият удар на камбаната.

После се съвзе, докато цял Валанс крещеше и броеше.

— Две!... Три!... Четири!...

Дори херцогът и херцогинята се включиха в играта, загрижени да направят добро впечатление пред валансанците. Денерио ги последва.

— Осем!... Девет!...

Алисия отброи само дванадесетия удар и сдържа едно потръпване.

— Дванайсет! — закрепця тълпата весело, викове „ура“ и ръкопляскания се носеха от всички квартали на Валанс.

Избухнаха бомбички.

— Тръгнаха — каза Денерио.

Алисия кимна, неспособна да говори.

Голямото надбягване на торани се провеждаше в последния ден от празниците на Гарлор. Това беше върховият момент, най-сакралният, този, за който мъжете на Валанс се подготвяха от месеци и за който някои от тях умираха. То следваше пет трасета по улиците на Валанс, като всяко тръгваше от различно място, но всички се събираха в старата арена. Всяка година трасетата се обсъждаха разгорещено от кварталните комитети, той като градът преживяваше, променяше и задължаваше към изменения. Трябваше обаче трасетата да са еднакви. Никое не биваше да е по-късо или по-лесно от друго. Всички трябваше да вземат еднакъв кръвен данък и по този начин да дадат на всекиго възможност да докаже стойността си, като рискува живота си.

— Чувам ги — каза херцогът.

И наистина към тях се носеше глух тропот, сякаш въздухът започваше да трепери.

— Ето ги! — извика Денерио.

От прозорците, балконите, стрехите, по които бяха насядали безгрижни хлапета, се понесоха весели, насърчителни викове.

Алисия се напрегна.

* * *

Еленцио дьо Лоранс тичаше.

Бягаше наред с други двеста мъже, облечен също като тях в бяла риза и сини панталони — цветовете на Дракона на Седемте Морета. Блъсканицата още не беше започнала. Бягащите се движеха като цяло

или почти, без да се бутат. Но лицата бяха напрегнати. Тревогата беше осезаема. Всеки беше съсредоточен и се ослушваше.

Форланд тичаше до Енцио. Бяха се разбрали да останат заедно колкото е възможно и тъй като и двамата бяха в добра форма, пестяха силите си и дишаха равномерно. Енцио участваше в надбягването, защото беше син на херцога, който искаше да се хареса на народа и на градските нотабили на Валанс. Не беше нужно да си валансанец, за да участваш в Голямото надбягване. Но пък трябваше да си го правил поне веднъж в живота си, за да бъдеш валансанец. Това, че най-големият син на херцога лично беше пожелал да участва, свидетелстваше за уважението и почитта, които семейство Лоранс изпитваха — колкото и това да не се харесваше на противниците им — към Валанс и неговите традиции.

Що се отнася до Форланд, ако той беше там в този ден, то това беше заради Алисия. Беше присъствал на един разговор, когато тя беше научила от устата на Енцио, че смята да участва. Беше пребледняла, защото знаеше, че надбягванията с торани на празника на Свети Гарлор всяка година вземаха многобройни жертви, повечето от които мъртви или тежко ранени.

— Но защо? — беше попитала.

— Налага се — беше отвърнал брат й.

— Ами ако това е чиста лудост? Ами ако те убият? Татко ли го изисква от теб?

И тогава, понеже Енцио не отговори, а сълзите — смесица от тъга и гняв — напълниха очите на Алисия, Форланд обяви, че той също ще участва в надбягването. Алисия дълго го беше гледала, смутена и незнаеща какво да мисли. Той се беше усмихнал спокойно, а погледът му казваше: „Ще го пазя.“

Тя се беше почувствала успокоена. Признателна може би...

В далечината отекнаха гърмежи и крачките на бегачите веднага станаха по-дълги.

Бяха гърмежи от бомбички. Смесиха се със свистенето на ракетите, които зрителите изстрелваха между краката на тораните, които току-що бяха освободени в началото на петте трасета за бягане. Беше въпрос на минути тораните да настигнат бегачите на всяко трасе. Бомбичките известяваха приближаването им. Както и виковете на публиката и чаткането на дървените обувки по паважа.

Енцио почувства, че нещо сякаш го тласна в гърба и усети, че тораните приближават. Устоя на изкушението да се обърне и добре направи: пред него един мъж стъпи накриво и падна и той трябваше да го прескочи. Знаеше, че някои бегачи щяха да се мерят с тораните на улицата: опитваха се ловко да ги избягнат, да ги ударят по челото с ръка, да скочат върху тях и дори да ги яздят, хванати за рогата им. Енцио нямаше такова намерение. Смяташе да стигне до арената преди и последният торан да влезе в нея и вратата да бъде затворена след него. Тогава трябваше да откъсне от тораните сините панделки, закачени на рогата им. Игрите свършваха, когато и последната панделка бъдеше открадната или когато последният мъж напуснеше арената — изтощен, ранен или мъртъв. Енцио не се надяваше да спечели игрите. Но да се отличи в арената щеше да е подвиг, който дълго време да се помни.

Оставаше обаче да я стигне тази арена...

С помощта на страха и паниката надбягването се превърна в блъсканица. Сърцето на Енцио биеше лудо, слепочията му горяха и на него му се струваше, че усеща дъха на тораните в гърба си. Сега двамата с Форланд бягаха, без да мислят, в една малка група, която първите торани вече бяха задминали. Избягваха ги, водени от инстинкта си и най-тежкото за тях беше да запазят здравия си разум. И да не пропуснат да видят нещо. Страхът от падане беше най-голям, защото тогава стъпкването беше сигурно. Но трябваше да се внимава и за другите бегачи, както и за тораните, чието поведение понякога беше непредвидимо.

Тораните бяха бикове, чиито глави и вратове бяха покрити до раменете с черни люспи на влечуго със синкави отблясъци. Дебелите им рога и копитата им, под чието чаткане от паветата изскачаха искри, имаха същия метален вид. Агресивни и мощни, мъжките торани нападаха с готовност и не пускаха, щом веднъж бяха хванали жертвата си. В олелията и лудостта по улиците на Валанс те бягаха най-често с наведена глава, като събаряха и отхвърляха бегачите, които се окажеха на пътя им. Понякога обаче някой торан внезапно се обръщаше или спираше, за да се нахвърли върху нещастниците. Никой не оцеляваше.

Един торан, който бягаше с всички сили, докосна Енцио и блъсна един бегач без дори да намали.

— Отпред! — изкрещя Форланд.

В долната част на улицата, по която се спускаха, се беше образувало струпване около три побеснели торана, които с чела и рамене, лепкави от яркочервена кръв, тъпчеха и вдигаха на рогата си неколцина бегачи. Така че между тораните, жертвите им и смелчаците, които се опитваха да отвлечат вниманието на животните, за да спасят хората, улицата беше напълно задръстена.

А отзад идваха други торани.

Енцио си даде сметка, че двамата с Форланд щяха да попаднат в клопката.

— Там! — каза той, като набра малко преднина.

Форланд погледна балкона, който Енцио сочеше с пръст, и разбра.

Възползвайки се от устрема си, Енцио стъпи на един каменен праг и скочи във въздуха. Сграбчи ръба на балкона и като се оттласна, успя с едно движение да се закачи за един парапет с глезена си. Увиснал хоризонтално, тогава можа да подаде ръка на Форланд, който се затича, хвана се за китката му и си вдигна краката в мига, когато тораните минаха под него.

— Добре ли сте? — попита Енцио.

— Добре съм — отвърна Форланд.

— Ще ви пусна.

Форланд кимна и гъвкаво се приземи.

Докато Енцио падаше до него, той видя тораните, настигащи бегачите, които не бяха проявили рефлекс да се спасят на високо и не можеха да отидат по-нататък заради блъсканицата. Не можа да сдържи една болезнена гримаса, когато един мъж, наръган с рога в кръста, беше хвърлен във въздуха.

Двамата с Енцио се извърнаха.

Улицата им се стори странно спокойна, пуста, като се изключат няколкото проснати тела и куцащите, които някак се изправяха.

Последните торани бяха минали, но улицата си оставаше блокирана в долната си част.

— Още имаме време да стигнем до арената — каза Енцио, чието дишане се беше успокоило.

— А откъде? — попита Форланд.

Беше клекнал до един ранен, на когото помагаше да седне.

— Ще се оправите ли? — попита той тихо.

И тъй като мъжът кимна признателно, Форланд се изправи.

— По малките улички — каза Енцио, който мислеше единствено за арената.

— Позволено ли е?

Енцио се отдалечи с малки крачки, без да отговори.

След като се поколеба, Форланд го последва, спомняйки си за мълчаливото обещание, което бе дал на Алисия. Двамата мъже си помогнаха да прескочат една от дъсчените огради, които препречваха входа на една напречна улица, после хлътнаха в лабиринт от малки тесни улички.

— Трябва да ме видят на арената — почувства се длъжен да обясни Енцио, докато тичаше. — Не е моя вината, че улицата беше непроходима.

— Разбирам — каза Форланд.

Тонът му показваше, че разбира, но не одобрява.

Кварталът, през който минаваха, беше стар и беден. Беше и пуст; всички валансанци се бяха струпали покрай трасетата на надбъгването или в близост до арената — само привилегировани богаташи можеха да си позволят място на пейките. Енцио с мъка се ориентираше и няколко пъти трябваше да спре на някоя пресечка, за да помисли. Напрягаше слуха си и се доверяваше на инстинкта си. Форланд го следваше, без да казва нищо, но някакво безпокойство, отначало смътно, нарастваше у него.

— Следят ни — каза той по някое време.

Вгълбен, Енцио забави отговора си.

— А? Какво?

— Следят ни. Не се обръщайте и продължавайте да вървите напред.

— Сигурен ли сте?

Форланд се усмихна отчаяно: от колко ли засади беше оцелял?

— Да — каза той. — Въоръжен ли сте?

— Не. Правилата на надбъгването го забраняват.

— В края на тази улица надясно или наляво трябва да тръгнем?

— Струва ми се наляво.

— Добре. Започваме да тичаме веднага след като завием.

— Разбрано.

С крайчеца на окото си Енцио дискретно погледна към горната част на улицата, но нищо не видя. Не знаеше какво беше разтревожило граф Дьо Форланд. Но независимо от всичко чувстваше, че трябва да му се довери. Колкото до това кой би могъл да желае да посегне на живота на големия син на херцога на Сарм и Валанс, в това нямаше нищо сложно...

Спада.

Сам, без оръжие и застрашен в чуждия град, Енцио се почувства по-уязвим от когато и да било. И като се страхуваше, че всеки момент може да чуе как изсвистява стрела, той се готвеше да се затича с всички сили, когато някакви мъже излязоха от уличката, по която двамата с Форланд мислеха да тръгнат.

Спряха.

В същото време други двама мъже дойдоха отзад. Хванати натясно, Енцио и Форланд бяха в клопка. Без да се наговарят, двамата застанах гръб в гръб. Енцио почувства как устата му пресъхва и стисна юмруци. Страхуваше се, но присъствието на Форланд му даваше сили. Помисли си, че ако има мъж, до когото — след смъртта на Лорн — би искал да бъде по време на битка, то това е той.

— Вие тръгвайте — каза на Форланд един от заговорниците от Спада, който имаше лек акцент. — Нямаме работа с вас.

— Напротив. След като подлеци се обединяват, за да убият невъоръжен човек, те имат работа с мен.

Убийците бяха петима.

Въоръжени с мечове, четирима от тях бяха облечени като участници в надбягването на Гарлор. Само този, който беше говорил, не беше в бяла риза и сини панталони. Дрехите му бяха от лен и кожа и носеше широка барета, наклонена над дясното ухо.

— Както желаете — каза той презрително. — Но не...

Форланд нападна.

В ръката му се беше появил меч и той удари — изненадващо — единия от двамата убийци, които препречваха пътя им. Форланд го намушка три пъти в корема, преди да го обезоръжи и да го хвърли на земята през рамото си.

— Енцио! — извика той, като му хвърли меча на убицеца.

Енцио хвана меча още докато летеше във въздуха и навреме се обърна срещу мъжа с баретата и двамата му другари. Издърпа и изби

две меча със своя, ловко избягна третия, удари с лакът единия, с глава — другия, а с върха на острието прониза гърлото на третия. В това време Форланд се биеше с втория си противник. Меч срещу сабя — битката беше неравна. Или поне това може би си помисли убиецът, преди Форланд да го хване за китката, да му счупи лакътя и с рязко движение да му пререже гърлото с opakото на острието. Енцио също беше отстранил още един противник. Размина му се с драскотина по бедрото, но хълбокът му се оказа прекалено близо до мъжа с баретата. Онзи замахна, без обаче да довърши движението си. С вдигната ръка той политна назад и падна възник — мечът на Форланд беше забит в окото му.

На Енцио му беше необходим само миг, за да разбере, че битката вече беше свършила, бяха спасени, а около тях на паветата лежаха пет трупа.

— Благодаря — каза той. — Ако не бяхте вие...

— Ранен сте.

— Нищо сериозно. Но вие как така...? Този меч...?

Форланд се усмихна.

— Цял късмет е, че не знаех правилата на надбягването, нали?

* * *

Раната не беше толкова лека.

Форланд я превърза с ръкава, откъснат от ризата на единия от убийците, после претърси трупове, преди да помогне на Енцио, който чакаше седнал, да се изправи. Енцио направи гримаса от болка — кракът го болеше прекалено много, за да може да отпусне цялата си тежест върху него.

— Ще ви помогна — каза Форланд.

Енцио и Форланд, който го придържаше, стигнаха в Двореца на принцовете възможно най-бързо. Не привлякоха ничие внимание, когато тръгнаха по оживените улици. Докато игрите завършваха на арената, градът беше пълен с ранени участници, които се прибираха у дома, куцайки или носени от други. Форланд непрестанно се оглеждаше за други убийци, но напразно.

— Забелязахте ли, че мъжът с баретата имаше лек акцент? — попита Енцио.

— Да, но не можах да разбера какъв точно.

— Аз разбрах.

Веднага щом пристигнаха, за Енцио се погрижиха най-доверените слуги на семейството. Въпреки това Форланд остана плътно до него, докато го отнесоха в стаята му, сложиха го да легне и повикаха спешно личния хирург на херцога на Сарм и Валанс. Форланд настоя да удвоят стражите, после остана да наблюдава как хирургът и неговите асистенти зашиха раната и сложиха чиста превръзка. Тогава влязоха херцогът и херцогинята — забързани и разтревожени. Тъкмо се връщаха от арената, Алисия и Денерио вървяха непосредствено зад тях.

— Добре съм! — побърза да каже Енцио. — Добре съм.

Херцогът се обърна към своя хирург. Той кимна успокояващо, преди дискретно да се оттегли.

Алисия седна на леглото и взе ръката на брат си.

— Ранен ли си? Кажи ми!

— Няма нищо, сестричке. Но няма да правя чудеса на бала тази вечер.

Алисия се изправи и погледна брат си не толкова с гняв, колкото измъчено.

— Видяхте ли? Не ви ли казах? Това надбягване беше...

— Не ме рани торан, Лис — прекъсна я Енцио.

Тя го погледна невярващо.

— Какво?

— Вие там ли бяхте, господине? — попита херцогинята Форланд.

Стоеше права, бледа, безизразна и тревожеща.

— Да, госпожо. Там бях.

— Еленцио, какво се случи? — попита херцогът.

Денерио беше сложил ръка върху треперещото рамо на своята сестра близначка, докато Енцио разказваше за надбягването, отклоняването и засадата. Всички Лоранс бяха около леглото. Форланд свенливо остана настрана.

— Да се отдалечим от надбягването беше идиотско — каза накрая Енцио. — Но исках да стигна навреме на арената. И най-вече не

съм си и помислил, че може да бъда нападнат — обърна глава към Форланд. — Моята непредпазливост ни постави в опасност и двамата, графе. Моля да ме извините.

Форланд отговори на неговото извинение с лек, куртоазен поклон.

— Благодаря, графе — каза херцогът на Сарм и Валанс. — Ако не бяхте вие...

— Моля ви. Впрочем тези убийци заплашваха и моя живот.

— Те ви предложиха да си вървите — възрази Енцио.

— За да ме нападнат по-добре в гръб, убеден съм.

Денерио благодари на Форланд с кимване на глава и признателен поглед. Херцогинята направи пред графа дълбок реверанс, а дъщеря ѝ, която беше изненадана от този жест, веднага я последва.

— Благодаря, господине. Никога няма да можем да ви се отблагодарим напълно.

— Дами, моля ви, изправете се.

Което те направиха, като Алисия остана със сведени очи.

— Дали са били от Спада? — попита Денерио.

— Кой друг? — рече херцогът.

— Това, което не разбирам — намеси се Алисия, — е как тези мъже са могли да предвидят къде да ти направят засада. Ти самият не си знаел, че ще се отклониш от надбягването...

— Не го бяха предвидили — отвърна Енцио.

Форланд извади от ризата си един подострен рог от торан.

— Четирима от тези петима мъже — каза той — бяха с бели ризи и сини панталони. И всички имаха такива в себе си.

Херцогът разгледа рога, без да го докосва. Представи си го потънал в тялото на сина му, в плътта от неговата плът.

— Следователно са смятали да те убият по време на надбягването — каза той. — Без съмнение като се възползват от някое сблъскване. После тялото ти щеше да бъде намерено проснато на земята и наръгано от удари с рог...

— Но ти си ги изненадал, като си напуснал надбягването — продължи Денерио. — И тогава те е трябвало да импровизират.

— Което означава, че са те наблюдавали от самото начало — каза Алисия.

— Нищо ли не забелязахте? — попита херцогинята.

— Не, майко.

— Не — каза Форланд.

— Представям си как са били твърде погълнати да тичат пред разярените торани — иронично подхвърли Алисия.

Тя знаеше, че майка ѝ винаги е била склонна Енцио да участва в надбягването на Гарлор. Дори подозираше, че идеята за това е била нейна, ако не и на онази проклета Елда. Денерио сдържа усмивката си, но херцогинята не разбра. Херцогът обаче реши, че е по-добре да сменят темата:

— А водачът им? Как изглеждаше?

Енцио описа мъжа с баретата колкото можа, като подчерта:

— Имаше лек алгерски акцент.

Херцогът посрещна смутено тази новина.

— Ето кое обяснява всичко! — каза херцогинята.

— Наистина ли? — учуди се Алисия.

— Не — отсече херцогът. — Това нищо не доказва. Всеки може да прати някой алгерски наемник.

Ядосана и високомерна, херцогинята вдигна рамене. Под студения си вид тя винаги бе била по-склонна към гняв и отмъщение от съпруга си.

— Вашата предпазливост ви заслепява, приятелю — каза тя.

Алгера беше едно от петте кралства, сиреч — заедно с Върховното кралство, Вестфалд, Валмир и Иргаард — една от главните нации в Имелор. Днес западнала, тази морска сила живееше в спомена за старата си слава и в собствената си легенда. Дълго време беше държала в окупация и владяла херцогството Валанс, чиято аристокрация и традиции всъщност бяха алгерски. Оттам идваха надбягванията с торани и арената. Оттам идваше и враждебността на старата местна аристокрация към херцога на Сарм, който, също като валансанския народ, беше илериец.

— Алгера има прекрасни причини да поддържа Спада — добави херцогинята. — Било с надеждата един ден да си върне херцогството Валанс. Било най-малкото с надеждата да го види паднало в ръцете на господари, които да са по-благосклонни към алгерските интереси...

Форланд прецени, че за него беше време да се оттегли.

Поздрави и дискретно напусна стаята на Енцио. Но в коридора чу Алисия, която го викаше, докато го настигаше:

— Графе!

Той се обърна.

— Госпожо?

Тя се приближи — развълнувана и леко задъхана.

Светлината нахлуваше през високите прозорци, гледащи към градина на първия етаж. Бяха сами, като се изключат неколцината стражи, които пазеха вратата на Енцио в края на коридора и не можеха да ги чуят.

— Графе, аз... — подбираше думите си. — Благодаря, графе. Благодаря, че спасихте живота на Енцио.

— Моля ви. Всеки ансгорнски рицар щеше да постъпи като мен.

— Което с нищо не намалява заслугите ви. Нито моята признателност. Как бих могла да ви се отблагодаря, графе?

Той се замисли.

„Не искай нищо“ — каза си наум.

Но разкъсван между дълга си и зараждащите се чувства, които отказваше да признае, почувства как губи сили пред кехлибарените очи на Алисия и поиска единственото нещо, което можеше да си представи, без да нарушава твърде много честта и условностите:

— Ако... Ако искате, когато сме сами и само когато сме сами, наричайте ме с малкото ми име.

Тя се усмихна на този толкова свенлив и сдържан мъж и сякаш двамата размениха целувка.

— Съгласна съм, Брендал. А за вас ще бъда Алисия. Когато сме сами.

* * *

Тази вечер беше последния бал.

Той беше най-хубавият и най-изисканият. Беше в Двореца на принцовете, под изрисуваните тавани на големите салони, отворени към терасите и градините, където бяха опънати големи бели тенти. Всичко блестеше — златните съдове, кристалът — на светлината на стотиците запалени свещи, бижутата на дамите, шевиците на роклите и мъжките костюми. И Голямата мъглявина сякаш искреше — бяла и чиста на фона на мастиленосиньо небе.

Цялата сармска и валансанска аристокрация присъстваше на празника. Както и цялата богата едра буржоазия. И посланиците. И дамите и владетелите, дошли от съседните илерийски страни. За да отговорят на очакванията им, десетки слуги работеха усърдно. За да бъдат удовлетворени, бяха сервирани най-отбрани ястия и вина. Присъстващите пиеха, разговаряха, шегуваха се, смееха се или танцуваха. Оркестърът свиреше само увлекателни и весели, танцови и песенни мелодии.

След неуспешното покушение срещу Енцио за момент херцогът бе помислил да отложи бала. Но това беше немислимо — нещо, в което съпругата му лесно го убеди. Трябваше да се държат сякаш нищо не е станало, да покажат сила и спокойствие, да дадат най-хубавия бал и да покажат, че Лоранс бяха новите господари на Валанс. Впрочем никой нищо не знаеше за тази засада, като се изключат тези, които я бяха поръчали. Да го признаят публично означаваше да окажат прекалено голяма чест на Спада. Не, официално Енцио беше ранен от рог, докато смело участвал в надбягването с торани. Тази история беше изцяло в негова прослава и в прослава на Лоранс. Колкото до противниците, те би трябвало прекрасно да знаят какво да очакват, а Дворецът на Принцовете беше усилено охраняван.

— За какво мислиш? — попита Ейлин, като отиде при Алисия с чаша вино в ръка.

— За нищо — излъга Алисия.

Ейлин не знаеше абсолютно нищо за опита за покушение над Енцио и така трябваше да си остане. По този въпрос херцогинята беше съвършено ясна и очи в очи беше поискала от дъщеря си да запази всичко в тайна. Алисия беше обещала. Ейлин беше най-добрата ѝ приятелка, но също така беше дъщеря на херцог Дьо Фелн и умела интригантка. И ако верността и обичта ѝ към Алисия бяха искрени, беше невъзможно те да бъдат измерени. Самата тя несъмнено не можеше да го направи.

— Наистина ли? — настоя Ейлин.

— Наистина.

Изпълнена с подозрение, тя проследи погледа на Алисия и се заблуди. В съседния салон Енцио разговаряше, заобиколен от неколцина благородници и чаровни госпожици, които виждаха единствено него. Стоеше прав, подпрян на един бастун.

— Не се тревожи — каза Ейлин. — Енцио е силен. Нужен е повече от един удар с рог, за да го повали. А и защо му беше да иде да бяга пред тези торани? За да се прави на горд? На красив? Понякога мъжете са такива идиоти...

Алисия се усмихна.

— Права си! — възкликна тя.

След което открадна чашата на приятелката си, изпразни я на един дъх, остави я където ѝ падне и с блеснал поглед хвана ръката ѝ.

— Ела! — каза тя весело.

Изненадана, но очарована, Ейлин се остави да я повлече.

— Къде отиваме?

— Да танцуваме!

— Да танцуваме?

Оркестърът, който свиреше на терасата, тъкмо беше започнал кадрил. Лесно си намериха двама кавалери — други две двойки и с тях танцуваха сложен кадрил, като двойките непрестанно се разделяха и събираха в зависимост от стъпките, кръговете и фигурите.

След кадрила Алисия поиска да продължи да танцува.

Последваха бранла, волта, вестфалдски танц и накрая един бърз и весел, който Алисия танцува с Денерио и когато завърши, беше задъхана и доволна. Чашата на Ейлин не беше първата за тази вечер. Беше изпила няколко преди това и се чувстваше добре. Сякаш се беше освободила от огромна тежест.

— Ама какво ти става? — учуди се Ейлин, като последва Алисия на терасата.

Опряна на един парапет, Алисия си пое дълбоко въздух с удоволствие.

— Струва ми се — каза тя, — че отново започвам да се чувствам щастлива...

— Ти си пиана.

— Малко. Но не е това. То... Не виното ме прави щастлива. А по-скоро това, че благодарение на него си позволявам отново да бъда щастлива. Щастлива. Разбираш ли?

— Да, разбирам. И се радвам.

Ейлин беше искрена и се усмихваше.

Те се прегърнаха нежно и останаха така, докато Алисия забележа един прислужник, който чакаше, и се отдръпна от Ейлин. Като видя, че

най-накрая е забелязан, прислужникът пристъпи напред и подаде малка бележка, сложена върху поднос.

Ейлин на шега го грабна.

— Тази бележка е за мен — каза Алисия.

— Много пък знаеш — забавляваше се Ейлин.

— Само да му погледнеш физиономията — отвърна Алисия, като посочи прислужника.

Той наистина трудно сдържаше притеснението си.

— Благодаря — каза му Ейлин. — Можете да вървите.

Тъй като Алисия го беше успокоила с поглед, прислужникът си тръгна, докато Ейлин разглеждаше бележката.

— Наистина — каза тя, като я подаде на приятелката си престорено начумерена. — За тебе е.

И като продължи да играе с очи, вдигнати към небето, и показалец, сложен на красивите си устни, добави:

— Питам се от кого ли би могла да е тази бележка...

Алисия разгъна бележката и я прочете.

— Е? — нетърпеливо попита Ейлин.

— Някой ми определя среща.

— Кой? Форланд?

— Не зная.

— Какво?

— Не зная. Няма подпис.

— Още по-добре!

— Погледни и ти.

Което Ейлин направи, след като взе бележката.

— „Малката тераса на Кулата на Птиците — прочете тя. — Полунощ“. Ужасно романтично. Но наистина няма подпис.

Тогаваш крайчеца на околото си Алисия видя, че Елда ги наблюдава от един прозорец.

— Елда ни гледа — каза тя. — Задръж бележката. Сложи я в ръкава си, сякаш е твоя.

— В моя ръкав... — въздъхна Ейлин и завъртя очи, като пхна бележката в корсета си. — Ще отидеш ли?

— Мислиш ли, че е Форланд?

Ейлин вдигна рамене.

— Кой друг? Не че искам да те засегна, разбира се...

Ейлин се замисли.

Форланд се беше държал повече от дискретно през цялата вечер. Дори на Алисия ѝ се стори, че я отбягва и тя си беше казала, че той навярно е съжалил бързо за краткия миг на близост, който бяха споделили в коридора на покоите на Енцио. Но кой друг, както каза Ейлин, кой друг освен него можеше да си позволи дързостта да ѝ предложи тайна среща?

— Е? — настоя Ейлин, която най-много от всичко обичаше да наблюдава от първия ред някоя любовна интрига. — Ще отидеш ли?

* * *

Тя отиде, сърцето ѝ биеше до пръсване и се чувстваше по-жива от когато и да било.

Кулата на Птиците приютяваше пойните птици на двореца. Намираше се на спокойно място, отдалечено от бала, музиката и смеховете, които тук се смесваха в еднообразен шум под Голямата мъглявина.

Удари полунощ, когато Алисия излезе на малката тераса, където някой я чакаше...

Някой.

Но кой?

Не беше престанала да си повтаря каква лудост беше да отиде на среща с големия син на херцог Д'Ансгорн, чиято съпруга скоро щеше да бъде. И сега, едва сега си даваше сметка, че тази среща може и да е клопка. Начин да я привлекат настрана, далеч от стражите и часовите. Баща ѝ беше казал, че тя не е цел за Спада. Но именно поради това, не беше ли още по-уязвима, понеже никой не мислеше, че действително е заплашена? А херцогът не беше ли признал, че ще се чувства напълно спокоен, едва когато тя бъдеше далеч в Ансгорн?

Изведнъж я обзе страх.

Видя се изгубена, заобиколена от сенки, там, където единствена Ейлин знаеше къде се намира.

Трябваше да откаже.

Да избяга.

Но в този момент избухна първата ракета от фойерверките, която я накара да подскочи и прогони сенките от терасата.

Алисия видя силует, който вървеше към нея.

Силует на мъж.

— Брендал? — каза тя.

„Когато бъдем сами.“

— Аз съм — каза мъжът, докато над тях избухваха сини и червени звезди.

Алисия позна гласа, без да може да повярва.

Позна силуета му.

— Аз съм, Лис... Съжалявам.

Стоеше пред нея.

Беше Лорн.

ВТОРА ЧАСТ

ПРОЛЕТТА НА 1548 ГОДИНА ПЛАНИНТЕ НА АРГОР

*Нищо, освен забравата в смъртта, не би могло да
предпази един мъж от най-яростния сред враговете му.*

Хроники (Книга за Рицаря с меч)

Мъжът носеше тъмен воал, завързан като превръзка на очите му.

За миг застана неподвижен, с изпънато тяло, после се гмурна в езерото от височината на водопада, изчезна за една дълга минута и се показва по-нататък, встрани от разпенените води и водовъртежите. Преди това, както всяка сутрин, откакто беше възобновил тренировките си, той беше станал на зазоряване, за да бяга с равномерна крачка по стръмните пътеки, сам, погълнат от усилието си, облечен в ризница от метални халки и кожа, с меч, вързан на гърба му. Сега плуваше със силни, равномерни движения, които го изтласкваха напред, без да бърза. Пореше спокойните, чисти води на планинско езеро, в което се отразяха слънцето, скалисти хребети и заснежени върхове. Чуваше се само вятърът, шумовете от водопада, понякога далечният крясък на змей. Но сякаш душата му не живееше в това диво и величествено място. Тук мъжът можеше да бъде и първият човек на света. Или последният.

Казваше се Лорн Аскарриан и вече беше умираше няколко пъти. Първия път в тъмниците и мрака на Далрот, където Тъмнината почти беше унищожила душата му. Втория път в ослепителната пещ на една жарава. Онази вечер го чакаха убийци. С лица, скрити зад кожени маски, те го бяха обездвижили с отровен меч, бяха заковали ръцете му за една пейка и го бяха оставили агонизиращ в неговата подпалена Черна кула. Имаше късмет, че можаха да му се притекат на помощ, а после да го лекуват. Но в продължение на дълги дни беше повече мъртъв, отколкото жив, и неспособен да говори. Близките му се страхуваха, че никога няма да се възстанови, страхуваха се и че няма да могат да го защитят, ако враговете му се върнеха. Така трябваше да

умре още веднъж, а ковчегът му, пълен с камъни, да бъде положен в земята, докато самият той беше отнесен далеч от Ориал в най-голяма тайна. Нямаше никакъв спомен от пътуването. Когато най-сетне се изтръгна от дълъг, много дълъг кошмар, осеян с нетърпими страдания и гримаснически маски, една зимна вечер той се събуди и научи, че е в Аргор.

Три месеца по-късно все още беше там.

И съвсем жив.

Лорн заобиколи с плуване острова в средата на езерото, после заплува към дървото, под което беше оставил нещата си. Стъпи на земята веднага, щом под краката му се появи почва, и като вървеше напред, до кръста във вода, се протегна, опъна косите си назад и развърза превръзката, която пазеше очите му от слънцето. Беше гол, от него се стичаше вода, гърдите му бяха нашарени с белези, чийто рисунък напомняше корените на дърво — корени, които тръгваха от сърцето, ставаха все по-тънки, разделяха се, минаваха по едното му рамо и покриваха левия му хълбок, като покриваха гърба му с дребни разклонения. Тези белези се дължаха на Тъмнината. Нямаше ги, когато се върна от Далрот. Беше ги открил, след като се събуди в Аргор и не му трябваше много време, за да разбере какво означаваха.

Лорн излезе от водата, като разкършваше раменете си, изпитваше болка. Облечен само в ленени панталони, които залепнаха по бедрата му, той седна кръстат на една плоска скала и зачака със затворени очи да изсъхне на слънцето. Чувстваше се добре, макар че споменът за болката измъчваше лявата му ръка.

Беше белязаната му ръка, тази, която след Далрот носеше печат от червен камък, вдълбан в плътта — печатът все така показваше старинната, проклета руна на Тъмнината, но камъкът се беше разбил от пирона, който беше минал през него. Лорн си спомняше ужасната болка, много по-страшна от болката, която усети, когато палачите заковаха дясната му ръка. Тогава му се струваше, че огнен език се издига от лявата му ръка, като топи всичките му кости, обхваща рамото му и разяжда тила му чак до темето. За малко щеше да изпадне в несвяст и единствено яростта, единствено гневът, роден от омразата, му беше позволил да издържи. Благодарение на това бе могъл да види как заколват Дарил, беше почувствал на устните си целувката на

началника им и изоставен безпомощен в една обзета от пламъци кула беше имал времето да разбере, че ще загине изгорен жив...

... докато чу един познат глас да го вика, глас, който все още можеше да чуе сред стенанията и яростното пращане на пожара.

„Лорн! Лорн, тук ли си?“

Задуха студен вятър и Лорн почувства сякаш хиляди иглички се забиват в голата му, все още мокра кожа. Остана съвършено неподвижен, съсредоточен в дишането си, в необятността, която го заобикаляше и в тази сила, която трябваше да овладее, която чувстваше как се блъска в него, следвайки ритъма на сърцето му.

Накрая отвори очи.

Времето беше хубаво. Беше пролет, но често зимата се задържаше по-дълго във високите планини на Аргор. Лорн трябваше да се облече и да се раздвижи, ако не искаше студът да го победи. А и беше време да се връща.

* * *

Лорн нахлузи черните си панталони, ризата и ботушите си. Сгъна кожената си ризница в един вързоп, в който пъхна и меча си, заедно с ножницата и завърза всичко с колана си. С присвити клепачи огледа пейзажа наоколо със странното предчувствие, че преди да се върне отново тук, ще мине много време — а може би никога. Тогава различи силуета на Йерас, който стоеше на една височина, недостижима откъм езерото, и му направи широк знак, на който съгледвачът отговори. Заслепен от слънцето, което мъчеше до смърт разноцветните му очи, Лорн трябваше да сложи очилата си с опушени стъкла. После хвърли вързоп на едното си рамо и тръгна енергично.

Намери Йерас, който го чакаше на завоя на един път, седнал върху голям камък. На рамото му висеше чанта за дивеч, на кръста му беше запасан меч и той поправяше механизма на арбалета си. Беше едноок и на врата си имаше грозен белег от времето, когато го бяха помислили за мъртъв и го бяха оставили в Сивите степи в края на самоубийствена военна експедиция. По онова време служеше като съгледвач в армията на Вестфалд и беше оцелял благодарение на притъпеното острие.

— Разхождаш ли се? — попита Лорн с лека ирония.

— Ловувах.

— Чантата ти ми се струва доста празна.

— Нямах късмет — каза Йерас, като сложи стрела в арбалета.

— Случва се. Аз се прибирам, а ти?

— Аз също.

Тръгнаха заедно по пътя.

— Тук нищо не рискувам — каза Лорн по някое време.

— Това не е толкова сигурно — каза Йерас, като продължаваше да наблюдава околностите.

— Всички ме мислят за мъртъв, Йерас.

Съгледвачът вдигна рамене. Нямаше желание да аргументира убеждението си, но и нямаше да го промени.

Лорн се усмихна.

Йерас внезапно вдигна арбалета на рамото си и уби един заек на сто крачки от тях.

* * *

Като цяло замъкът представляваше огромна главна кула, заобиколена от крепостна стена с бойници. Разположен на скалист, остър връх, до който се стигаше по стръмна пътека, виеща се по склона на планината, той можеше да подслони един гарнизон и — ако е необходимо — да послужи за убежище на жителите на оределите съседни села. Командваше няколко от съгледваческите кули, които от левга на левга, от хребет на хребет отграничаваха графство Аргор и наблюдаваха набезите на гелтските племена. Именно тук, в тази отдалечена долина, недостъпна в продължение на седмици през зимата поради снеговете, затварящи прохода, беше скрит и лекуван Лорн.

Като минаха по подвижния мост, Лорн и Йерас с изненада видяха Орвен, който разговаряше на двора с Логан. Също като Йерас, Логан беше един от първите черни гвардейци, които Лорн прие — мълчалив и сдържан, той беше елитен наемник, спазващ Кодекса на желязото, както свидетелстваше белега, направен с нагорещено желязо на дясната му китка. Колкото до Орвен, той беше рицар с побелели коси и

потъмняла от слънцето кожа, който вярно служеше като съветник на граф Теожен д'Аргор от над двайсет и пет години.

— Сир Орвен! — възкликна Лорн. — Как сте?

Прегърнаха се.

— Като върху стари крака — отвърна Орвен. — Но имам само тези.

— Радвам се да ви видя отново, Орвен.

— Аз също! Особено като ви намирам в добра форма. Трудно ми е да повярвам, че...

— Че не съм умрял тази зима?

— В известен смисъл, да.

За последен път се бяха видели, когато Лорн дискретно беше напуснал замъка на граф Д'Аргор, където беше останал достатъчно дълго, понеже трябваше да лежи. Когато си тръгна, животът му вече не беше в опасност. Но все още беше твърде слаб и куцаше, така че нищо не позволяваше да се мисли, че възстановяването му ще е толкова бързо.

— Това е... чудо — добави Орвен.

Изглеждаше доволен, но като че ли не можеше да повярва.

Орвен беше ветеран от многобройни битки. Беше видял много мъртви, осакатени и ранени. Така че знаеше, че това възстановяване на Лорн беше цяло чудо, необикновено. Ненормално. Смутен, той се помъчи да види очите на Лорн, но в тъмните стъкла на очилата видя само собствения си размит и деформиран образ.

— Ако това ви успокоява — каза Лорн тихо, — все още имам жестоки болки, които ме държат буден по цяла нощ. Кое е върховно лекарство против кошмарите.

Това трябваше да прозвучи като шега и Орвен се принуди да го приеме като такава. Но тонът не беше шеговит. Напротив, Лорн изглеждаше страховито и дори заплашително, но само за миг, така че Орвен се усъмни в себе си и не знаеше какво да мисли.

Забелязвайки изведнъж, че имаше не един, а два оседлани коня, вързани на входа на кулата, Лорн се обърна и — разцъфнал целият в усмивка — видя Наерис.

— Нае!

Облечена като коняр, тя стоеше настрана, свенлива, нещо, което не беше в нрава ѝ. Тя беше дъщеря на Рейк Вард, който — сам — беше

успял да я отгледа чисто и просто като момче, каквото нямаше. Черните ѝ очи блестяха. Тя се усмихваше, дългата плитка падаше на едното ѝ рамо, беше хубава, въпреки белега на дясната ѝ буза, получен по времето, когато Лорн, Алан и тя прекарваха летата заедно в Цитаделата.

Тъй като тя се колебаеше, Лорн се пристраши и я прегърна. Тя се отпусна в ръцете му и затвори очи, пронизана от тръпка, когато той я притисна към себе си.

— Нае — прошепна той. — Ако знаеш колко ми е приятно да те видя...

— На мен също — отвърна тя развълнувано.

Като я пусна от прегръдката си, той хвана ръцете ѝ, облечени в ръкавици.

— А ръцете ти? — попита той.

Тя ги издърпа.

— Добре са — каза тя. — Скоро нищо няма да личи.

— Наистина ли? Много добре.

И като се отдръпна от Нае, Лорн попита:

— Но всъщност какво ви води насам вас двамата?

— Графът пристига — обясни Орвен. — Имаме преднина само от няколко часа.

* * *

„Лорн! Лорн, тук ли си?“

Лорн си спомняше какво беше почувствал, когато чу, че някой го вика сред грохота и пукането на огъня. Въпреки болката в обезкървените си крайници, се чувства така, сякаш му бяха вдъхнали нови сили за живот и му бяха върнали надеждата.

Задущаваше се сред пламтящата горещина, седеше на земята с разперени ръце и изпънати до болка рамене, с приковани длани към пейката, на която беше опрян.

Пламъците вече стигаха до краката му.

„Лорн! Отговори! Тук ли си?“

С мъка беше повдигнал глава.

И макар че очите му бяха пълни със сълзи, беше успял да различи слаб силует след пламъците и дима. Отново можеше да мърда. Малко. Въздействието на отровата намаляваше, но беше изчерпал последните си сили, докато се опитваше — напразно — да се освободи. Дали можеше да извика? Беше опитал и отначало се чу само някакъв стържещ звук. После опита отново и този път се чу да казва:

— Т... Тук!

И после по-силно, беше се изтощил напълно, докато повтори:

— Тук! Тук! Тук... съм!

Тогава Наерис се беше спуснала към него, като беше минала през разкъсваща огнена завеса, а в това време покривът вече започваше да се срутва около тях.

— Господи! Лорн! Но кой...?

— После... Клещи... Трябват ти... клещи...

— Какви клещи? Къде?

— В... ковачницата. Навън. Бързо...

При тези думи Лорн беше изгубил съзнание.

* * *

Когато граф Теожен д'Аргор пристигна, Лорн го посрещна на двора. Висок, тежък, Теожен обаче с лекота слезе от седлото. С него идваха трима рицари, сред които Лестер и Гаралт. Лорн ценеше Гаралт, но никак не харесваше Дориан дьо Лестер. Яхнал муле, натоварено с ловджийски чанти и колове, третият мъж беше стар коняр, чието име Лорн не знаеше, но си спомняше, че постоянно го беше виждал в Каларин — замъка на графа.

Теожен прокара широката си ръка по голото си теме и широко се усмихна, като видя Лорн. Беше облечен в бойна ризница и тежки ботуши, на кръста му висеше меч. Все така впечатляващ, прословутият му боздуган с перки се спускаше от седлото. Той никога не се разделяше с него.

— Графе.

— Рицарю.

Теожен сложи ръце на раменете на Лорн и го се вгледа в него.

— Добре — каза като на себе си. — Добре.

Без излишни превземки, той сякаш разглеждаше със задоволство творба, която беше създал или купил след дълго чакане — малко оставаше да накара Лорн да се завърти около себе си. Но погледът му беше повече от приятелски. Беше бащински.

И щастлив.

— Сигурно сте жадни и гладни — каза Лорн. — Влизайте. Масата вече е сложена.

— Ето това е приказка! — възкликна Теожен. — Но преди всичко...

Като се извърна леко, той извика:

— Салвен!

Старият коняр притича и му подаде една кожена чанта. Графът отвори чантата и извади от нея запечатано писмо, което подаде на Лорн.

— Пристигна преди три дни. За вас.

Лорн разгледа писмото и позна печата от черен восък на Върховния крал. После невъзмутимо го пъхна в ръкава си.

— Няма ли да го прочетете? — учуди се Теожен.

— Може би по-късно. Сега да идем да закусим.

Лорн покани графа да влезе, замениха потупване с Гаралт, кимна с глава на Лестер.

Конярят се зае с конете.

* * *

Докато се хранеха, Теожен, естествено, зае почетното място. Лорн беше седнал от дясната му страна и почти през цялото време разговаряха заедно. Откъснат от света, Лорн се оказа жаден да узнае какво се беше случило във Върховното кралство от миналата есен до сега. Така научи, че кралица Селиан, благодарение на новата си популярност, беше поискала полагането на клетва на празника на свети Аргюс да бъде отправено към нея. Научи и за кризата, която бе последвала от това, и му беше трудно да повярва, че Върховното кралство в момента се готвеше да обсажда Арканте. За щастие, Алан беше упражнил цялата си тежест, за да организира — под закрилата на

Ониксовата гвардия — нови преговори, чийто изход скоро щеше да стане ясен.

— Следователно има известен шанс за мир — каза Лорн.

— Да. Колкото и нищожен да е.

— А какво се чува за Върховния крал?

Теожен помръкна.

— До нас рядко достигат новини от Цитаделата — каза той. — Но истината е, че вече се чака само да научим за смъртта на краля. Впрочем сигурно това е дало на кралицата достатъчно дързост да иска дребните и едрите васали да полагат клетва пред нея. И пак това е накарало някои от тези васали да се поддадат на този маскарад. Властта премина в други ръце, рицарю. Властта премина в други ръце...

Теожен се разкъсваше между презрението, яростта и примирението. Той беше някогашен боен другар на крал Ерклант II и познаваше славните му военни години. Беше и верен, и лоялен слуга на Върховното кралство, поради което кралицата го беше отстранила. Завърнал се в своите скъпи планини в Аргор, той се чувстваше остарял и безпомощно наблюдаваше необратимия упадък.

* * *

— Безпокоя ли те? — попита Нае, като подаде глава през откренатата врата.

Лорн беше седнал на перваза на един прозорец, облегнат на камъка, със свито коляно. Погледът му се рееше някъде далеч, беше се замислил и нищо не виждаше.

Извърна глава към Нае и ѝ се усмихна.

— Никога. Влизай.

Беше в средата на следобеда.

Нае влезе, затвори вратата зад себе си и се опря на нея, сякаш се страхуваше да се приближи повече до Лорн.

— Орвен е прав — каза тя. — Ти... Изглеждаш в отлична форма.

— Така е.

— В Каларин не можеше да вървиш без бастун. И трудно можеше да направиш повече от десет крачки в стаята ти.

Каларин беше името на замъка на граф Д'Аргор, където Нае беше останала, след като Лорн замина. Преди това на практика не се беше отделяла от него, след като му спаси живота. Тъй като за малко не го изгуби, не можеше да търпи да бъде разделена от него. Винаги бе била тайно влюбена в него и беше убедена, че ако я няма, на него веднага ще му се случи нещастие. Този неразумен страх я беше измъчвал през дните и нощите след пожара до такава степен, че се съгласяваше да излезе от стаята на Лорн само когато идваше Алисия. После се беше вразумила. Или по-скоро се беше примирила, като разбра, че баща ѝ вече много се безпокои за нея. Освен това знаеше, че Лорн не я обича.

Във всеки случай не както тя би искала.

— За мен се грижиха и ме лекуваха много добре — обясни Лорн с намерението да успокои Нае. — Освен това тренирах. Всеки ден.

Което беше вярно, но не беше цялата истина.

Нае кимна.

— Добре — каза тя, преди да забележи, че Лорн държи писмото от Върховния крал.

То си беше все така запечатано.

— Още ли не си го прочел? — учуди се Нае.

— Безсмислено е.

— Така ли?

— Няма нужда да го отварям, за да разбера какво пише. Повикване. Какво друго искаш да бъде?

— Не зная.

— Ето — каза той, като ѝ подаде писмото. — Виж сама.

Тя се поколеба, после пристъпи напред, за да вземе кралското писмо и го отвори — не без известно вълнение, — като счупи восъчния печат.

— Прав си — каза, докато очите ѝ минаваха по редовете. — Върховният крал те вика. Трябва да отидеш в Цитаделата.

Лорн отново се беше обърнал към прозореца и към най-далечните хребети, които можеше да различи през лошите стъкла.

— Какво ти казах? — каза той уморено.

— Кралят... Той... те нарича „синко“?

— Да, понякога му се случва.

След което Лорн потъна в дълбоко мълчание.

* * *

Малко преди свечеряване Лестер видя как Лорн разговаряше с Логан, после яхна един оседлан кон и потегли в галоп. Заинтригуван, той отиде при бившия наемник в оръжейната зала и го попита:

— Лорн замина ли?

Логан тъкмо беше свалил връхната си дреха и навиваше ръкавите на ризата си.

— Да — каза той.

Лестер забеляза белега на дясната му китка.

Той означаваше, че Логан се беше заклел да почита Кодекса на желязото, който уреждаше правата и задълженията на наемниците. Наемниците на Кодекса на желязото образуваха братство. Бяха лоялни, компетентни и винаги спазваха поетите обещания. Имаха свои собствени закони и собствени тайни правила. Ако някой от тях бъдеше предаден, той знаеше, че ще бъде отмъстен. Ако обаче той извършеше предателство, тогава събратята му по оръжие поемаха задължението да го съдят и да го накажат според грешката или престъплението му.

— Знаете ли къде? — попита Лестер.

Логан издърпа своите остриета близначки от ножниците им и ги завъртя, като отиде в центъра на залата, за да си раздвижи китките.

Зае отбранителна позиция.

— Лорн ще се върне утре — каза той. — Извинете ме.

И започна да се упражнява.

* * *

Колибата се гушеше в една гънка на ливадата, на завет от вятъра, не далеч от изворче с бистра вода. Майрен беше облякла палтото си и се готвеше да иде да бере билки, когато чу коня. Спокойно остави торбата си на старата дървена маса, взе един кухненски нож и излезе на прага, като криеше оръжието зад гърба си.

Беше почти тъмно.

Лорн идваше по пътеката и държеше коня си за юздата.

— Добър вечер — каза той.

— Добър вечер, рицарю.

Като не се мъчеше повече да крие ножа, Майрен се върна в колибата и остави вратата откритата. Лорн върза коня си и я последва. Когато влезе, тя тъкмо събличаше палтото си.

— Излизахте ли?

— Нищо важно. Вечерял ли сте? Имам рагу, ако искате.

Малка тенджерка стоеше на топло на края на камината, близо до горящия огън, който беше единственото осветление в колибата, състояща се от една-единствена стая, изпълнена със сенки, в която се носеше мирис на дърво, земя и влажна слама. В дъното кремава завеса скриваше наполовина едно тясно легло.

— С удоволствие — каза Лорн. — Гладен съм.

Махна очилата си, които вече не му трябваха, откачи меча си от колана и седна. Тя му сипа в една дървена паница и мълчаливо го наблюдаваше как яде. Беше красива и млада, очите ѝ бяха светлосини, а къдравите ѝ коси — черни. Но в погледа ѝ се таеше мъдрост, която идва само с опита, изпитанията и многото смърт.

Майрен беше вещица.

Тя познаваше растенията, отварите и обредите. Познаваше и Тъмнината и също като Лорн носеше нейния белег, само че беше родена с него, камъкът на нейния печат беше сив и беше вдълбан в кожата ѝ зад дясното ухо, скрит от косата. Което не го правеше по-малко белег на Тъмнината и другаде, не в езическите места на планините на Аргор, сигурно щяха да я изгорят на клада. Тук се страхуваха от нея, но я уважаваха — или поне докато в долината не се появеше някой проповедник на Дракона-крал.

— Благодаря — каза Лорн, като остави лъжицата си в паничката.

Познаваше Майрен от една година.

Тя беше сред жените, които гелтските воители бяха отвлекли и които Лорн и неколцина други, водени от граф Д'Аргор, бяха освободили в края на кървава експедиция. Тъй като беше наясно с болестта, от която той страдаше тогава заради Тъмнината, тя му беше помогнала да преодолее една криза една вечер в бивака, по пътя на връщане към Каларин. След това една сутрин беше заминала, отнасяйки своята загадъчност.

И остави Лорн странно самотен.

„Ще я видите, ако Сивият дракон го пожелае“ — му бе казал тогава Теожен.

Майрен стана, за да иде да сложи паницата на Лорн в една кофа с вода.

— Как се чувствате? — попита тя, като се върна и седна отново до масата.

— Добре.

— Покажете ми.

Той свали ризницата и повдигна ризата си. После на светлината на огъня тя разгледа жилките, които тръгнаха от сърцето на Лорн и се простираха върху рамото и хълбока му. Потърка някои с върха на пръстите си и каза:

— Престанали са да нарастват.

— Да, и на мен така ми се струва.

— Това е добре.

Остави го да се облече сам и поднесе две чаши с медено вино. Чукнаха се, след като Лорн облече и ризницата си.

— Заминавам утре — каза той, след като отпи една глътка. — Върховният крал ме вика при себе си.

Тя го погледна.

— И вие заминавате, за да отговорите на неговото повикване?

Той се усмихна, без наистина да се учуди, че тя беше отгатнала, че той си беше помислил да си тръгне, но не за да отиде в Цитаделата.

— Наистина нямам избор, нали?

И той като тя не отговаряше, добави:

— Няма да остана до края на дните си тук. Сега, когато си върнах силите, мога да се възползвам от моята смърт, за да си отмъстя.

— На кого? На онези, които ви предадоха на времето?

— Не. Тях ги познавам и те нищо не губят, ако почакаат. Сега ще си отмъстя на тези, които поръчаха убийството ми.

— Може би са едни и същи.

Лорн се намръщи.

— Съмнявам се.

Знаеше, че дължеше на Ирелис — организацията, чийто информатор беше и която сега беше ръководена от херцог Дьо Фелн — това, че беше обвинен в предателство и изпратен в Далрот. Но не я смяташе за способна да наеме убийци, за да го унищожи.

— Кралицата? — предложи Майрен.

— Може би да. Убийството напълно отговаря на нрава на тая никаквица.

— Или на Иргаард.

— Да — съгласи се Лорн. — Или на Иргаард.

Замисли се.

Унижена от поражението си в Ангборн, Черната хидра имаше всички основания да мрази Лорн. До степен да поиска да го убие? Възможно беше, но в такъв случай Лорн нямаше как да получи справедливост. Как да си отмъсти на едно от петте кралства и на Божествения дракон, който заемаше престола му?

Майрен отпи малко вино и каза:

— Пазете се от Тъмнината.

— Вече нямам кризи.

— Може да започнат отново. Особено в близост до силен източник на Тъмнина.

— Мислех, че вече Тъмнината ме закриля...

— Не е толкова просто.

Лорн въздъхна.

— Зная — каза той.

Майрен допи чашата си и стана.

— Прекарайте нощта тук, рицарю.

— Вие имате само едно легло.

— Да, но имам желание за мъж.

Тя отиде до леглото си и като развърза роклята си, остави я да падне на земята, прекрачи я и изчезна гола зад завесата.

* * *

Тръгнаха на другия ден сутринта.

Лорн, Орвен и Нае поеха по пътя за Каларин, а Логан и Йерас се запътиха към Ориал, където трябваше да чакат Лорн тайно да дойде при тях.

В Каларин Лорн се възползва за няколко дни от гостоприемството на граф Д'Аргор. Но не можеше да остане, без да поеме риска да бъде разпознат. Една нощ на най-високата кула на

замъка той си взе сбогом с граф Д'Аргор, целуна Нае, която сдържаше сълзите си и възседна змея, който Орвен държеше за юздите. Тъкмо щеше да излети, когато един коняр дойде тичешком и подаде продълговат пакет на Теожен. Тогава Лорн видя, че графът му прави знак и се приближи.

Лорн чакаше.

Теожен разви обвивката и се показа дръжката на меч, после подаде пакета на Лорн.

— Вашият меч — каза той силно, за да надвика свистенето на вятъра. — Бил е намерен в пепелищата на Черната кула. Ще видите, като нов е.

Лорн безпогрешно позна ръкохватката — едновременно здрава и изящна — на меча, който му бе подарила майка му. Трябваше да устои на изкушението да го извади от ножницата.

— Но как? — изумено попита той.

— Принц Алдеран я намерил. Беше тъжна гледка и острието му беше изкривено, но е нужно повече от пожар, за да се унищожи добрата скандска стомана, нали така? При случай идете да благодарите на стария ковач, който я възстанови. Той се оттегли и живее почти като отшелник в планините, но за вашия меч се съгласи да запали още веднъж пещта на своята ковачница.

Теожен завърза здраво меча за седлото на Лорн.

— Не зная как да ви се отблагодаря, графе.

— Моля ви, рицарю. От моя страна аз се радвам, че той се върна навреме, защото, както видяхте, за малко щяхте да се разминете. Хайде! Попътен вятър!

Лорн направи кръг в небето под Голямата мъглявина за последен поздрав и потегли на юг — към Закрилящите планини и Цитаделата, където го чакаше Върховният крал.

ПРОЛЕТТА НА 1548 ГОДИНА СЪБРАНИЕТО НА ИРКАНС

Сред Пазителите, съставляващи Събранието на Иркaнс, съперничеството между Третия и Седмия беше отдавнашно и непреклонно, каквато и да бе причината за него. И сто пъти единият си мислеше, че е победил другия.

И сто пъти другият намираше причина да си върне.

Хроники (Книга на Тайните)

— Звездата на Рицаря с меча продължава все така да блести и с все същия мрачен блясък — каза Първият пазител.

— Но онзи, който носеше името Лорн Аскарин, загина — продължи Четвъртият.

— Следователно той не е бил Рицарят с меча — каза Третият пазител. — Кой може сега да се съмнява в това?

— Река може да излезе от леглото си — каза Седмият пазител. — Може би плановете на Сивия дракон са се променили и...

— Достатъчно — прекъсна Първият спокойно и властно.

Седмият замълча.

Знаеше обаче, че беше прав. Този, който носеше името Лорн Аскарин, беше Рицарят с меча по волята на Сивия дракон. И ако звездата на Рицаря с меча продължаваше да грее след смъртта на носещия името Лорн Аскарин, беше просто защото той все още беше жив.

Около голямата каменна маса настана тишина.

— Ние се заблудихме — каза накрая Третият пазител. — Зле изтълкувахме звездите и сгрехихме, като сметнахме за необходимо да извадим носещия името Лорн Аскарин от Крепостта на мрака.

— Съдбата на Рицаря с меча не беше негова — обади се женският глас на Шестия пазител.

— Но ние пожелахме той да я изпълни — заключи Осмият.

Осмият говореше рядко и поради това думите му имаха още по-голяма тежест. След него всеки Ирконец изрази мнението си, като осъждаше Седмия и хвърляше вината върху него повече или по-малко открито. Третият можеше само да слуша и да тържествува, докато Първият ги оставяше да говорят.

— Повярвахме, че така зачитаме волята на съдбата — каза Деветата пазителка. — Това беше грешката ни.

Седмия пазител се сдържаше, гневен, че не може нито да се защити, нито да възрази. Но както знаеше, че братята и сестрите му грешат, така също знаеше, че не може да ги накара да чуят доводите му. Те си мислеха, че той отказва да си признае грешката. Обвиняваха го, че се е оставил да го заслепи гордостта му. Третият наистина се беше постарал добре.

— Тази грешка доведе ли до тежки последици? — попита Четвъртият.

— Как би могло да е другояче? — иронично подхвърли Третият.

— За това — намеси се Първият — още нищо не знаем. Да изчакаме. И да наблюдаваме.

— А ако се окаже, че по наша вина изпълнението на съдбата е било възпрепятствано? — настоя Третият.

— В такъв случай — отвърна Първият пазител — ще трябва да вземем всички необходими мерки.

Ново мълчание.

— Следователно този, който се нарича Алдеран дьо Лангър, е Рицарят с меча — каза Деветата пазителка след малко.

— Наистина, всичко ни кара да повярваме, че е така — потвърди Първият. — И винаги е било.

— Добре, така да е. Но ако именуването Алдеран дьо Лангър е Рицарят с меча, а не Черният принц, който се появява, кой тогава е Черният принц?

Никой не отговори и Седмият остави Събранието да се губи в напразни догадки. Знаеше, че най-добрият от неговите Пратеници беше открил следите на именуващия се Лорн Аскарин, така че на него не му оставаше друго, освен да чака, преди да разкрие истината. Третият нямаше да се съземе, а другите щяха да побързат заблудите им да бъдат забравени. Тогава властта, която Седмият упражняваше

над Ирканиците, щеше да е сравнима със смущението им и дълго време никой нямаше да си помисли да му се противопостави.

ПРОЛЕТТА НА 1548 ГОДИНА ЗАКРИЛЯЩИТЕ ПЛАНИНИ

Там, в крепост, обладана от смъртта, един агонизиращ крал, за когото казваха, че прокълнат, чакаше един рицар, който — надяваше се той — щеше да му помогне да спаси душата и кралството си.

Хроники (Книга на Легендите)

Лорн измина за една седмица сто и двадесетте лангрийски левги, които го отделяха от Закрилящите планини. На кон щеше да му отнеме два пъти повече време, при условие че всеки ден сменяше коня и почти не преставаше да язди. Яки и сигурни, змейовете, които се отглеждаха в Аргор, се смятаха за най-добри в света. И с право. Въпреки умората и студа този, който граф Теожен повери на Лорн, нито веднъж не изпръхтя недоволено.

Когато пристигна в Закрилящите планини, Лорн трябваше да намали скоростта и да лети по-ниско, за да не се изгуби. Следваше долини, които ставаха все по-тесни, премина все по-високи клисури. Първата нощ прекара в една разрушена наблюдателна кула. Следващата нощ се подслони в друга кула в началото на един проход, която беше в по-добро състояние, но все така пуста. Никой вече не наблюдаваше, нито пък бранеше планините, където на времето първият Върховен крал се беше оттеглил с последните си отряди, за да даде отпор на Дракона на сянката и забравата. Героичните времена на Войните на мрака бяха далеч. Пет века бяха минали. Днес светът вече не беше заплашен от разрушение. Драконите на Ада бяха победени, а Божествените дракони — макар че оставаха почитани — вече не царуваха над Имелор, с изключение на Черната хидра в Иргаард.

Но Върховното кралство беше в упадък.

И независимо че крал Ерклант II все още живееше в Цитаделата, построена от славния му дядо, той беше само един умиращ старец, неспособен да царува и заобиколен от стотината членове на своята

Сива гвардия. Казваха, че тази дълга агония се дължи на Голямото зло. Според една легенда, записана в *Хрониките*, то поразяваше кралете, извършили ужасна грешка. Жестоко престъпление. Светотатство, водещо до изпълнението на съдбата. Но тази грешка, каквато и да беше, се отразяваше върху Върховното кралство. Докато не бъдеше поправена, тя щеше да бъде причината за страданията на Върховния крал, но и за размириците в кралството.

На третия ден Лорн стигна до края на своето пътуване.

Сред остри скали — все по-голи, по-високи и по-близки — той прелетя над няколко крепостни стени, преди да стигне до Цитаделата и да кацне на една тераса на Кралския дворец. Тя беше отчасти издълбана в скалата, на която се опираше крепостта. Извисяваше се над останалата част от Цитаделата, чиито укрепени квартали преминаваха в градини, стигащи до първата крепостна стена.

Лорн беше очакван от капитан Норфолд и десетина сиви гвардейци с шлемове, всичките застанали за почест. Скочи от седлото, погали врата на животното и повери юздите на един змеяр, дошъл да се погрижи за него.

— Погрижете се добре.

— Аргорски, нали? — каза човекът, като се възхищаваше на змея с поглед на познавач.

— Да. И вече десет дни лети.

— Великолепен е. Но не се тревожете, добре ще се погрижим за него.

— Убеден съм в това.

Без да знае как трябва да го разбира, змеярят смръщи вежди, докато гледаше как Лорн се отдалечава и поздравява капитана на Сивата гвардия.

— Норфолд.

— Кралят ще ви приеме утре, рицарю. Тези мъже имат заповед да ви придружат до стаята ви.

— И няма никакво съмнение, че ще я изпълнят безотказно.

Норфолд не отвърна. Обърна се и тръгна, без да крие нищо от омразата и презрението, които Лорн му вдъхваше. Върховният крал му беше наредил да посрещне Лорн. Той го беше направил, също както щеше да се подчини, ако заповедта беше да ескортира Лорн в територията на гелтите и да го пази на всяка цена. Но това не

означаваше, че трябва да го цени, нито дори да се прави, че го цени. Норфолд беше мъж на честта и дълга и сега, когато беше на повече от петдесет години, се оказваше съвършено неспособен да прикрива чувствата си.

Лорн гледаше как Норфолд се отдалечава и си спомняше със смесица от гняв и горчивина деня, когато трябваше да му предаде меча си. Наистина Лорн беше принадлежал към сивите гвардейци, когато беше осъден, че е издал — за да попречи на подписването му — съдържанието на таен договор между Върховното кралство и Иргаард. Норфолд го беше арестувал и — убеден в неговата вина — оттогава го мразеше. Лорн го знаеше. Норфолд не искаше и да знае, че Лорн беше официално оневинен от Върховния крал. Изобщо не го интересуваеше, че Върховният крал беше оказал на Лорн честта на абсолютно доверие, като го направи Пръв рицар на Кралството. И въобще не го интересуваеше какво беше направил Лорн за Върховното кралство, откакто се беше върнал. В Лорн Норфолд виждаше само предателя, чието безчестие беше опетнило Сивата гвардия, която още тогава той командваше. Ако останеше само до него, Лорн щеше да бъде обесен веднага, щом вината му бе призната.

Лорн се обърна към гвардейците, които го чакаха с шлемове на глава, пет черни корони красяха щитовете им. Позна единия от тях.

— Рилсен, нали?

Офицерът потвърди с кимане.

— Добре сте дошли, рицарю.

— Радвам се да ви видя отново, Рилсен.

— Мислехме, че сте мъртъв, рицарю.

— Лош навик.

— Оттук, рицарю.

— Следвам ви.

Лорн тръгна редом с Рилсен, ескортиран от останалите гвардейци. Изкачиха се по една стълба, минаха по няколко пусти, тихи коридора, слабо осветени от бойниците, прорязани в стените. Лорн разбра, че го водеха към кулата, в която вече беше настанен по време на първото си посещение миналата година, след като се върна от Далрот.

— Държа да ви благодаря и да ви поздравя за това, което извършихте в Ангборн, рицарю. И зная, че говоря от името на всички

тук.

— Благодаря — каза Лорн. — Но се съмнявам, че Норфолд споделя чувствата ви.

— Вие се изправихте сам срещу Иргаард, за да изпълните волята на Върховния крал.

— Не бях сам.

— Но без вас сега Ангборн щеше да е иргаардски.

— Този ден паднаха много стойностни мъже.

— И *Хрониките* ще запомнят имената им.

Лорн си помисли за Дуайн, умрял пред очите му с гърло, пронизано от стрела.

— Те го заслужават — каза той.

После:

— Как е кралят? — попита той, докато завиваха по един коридор.

Рилсен се поколеба.

— Не зная какво да ви кажа, рицарю. Вече цял месец Върховният крал държи дори охраната си настрани. Не излиза от покоите си. Само капитан Норфолд, лекарят му, изповедникът му и трима-четирима слуги имат правото да се доближават до него.

Пристигнаха.

На Лорн му беше отредена същата стая както последния път и пред вратата чакаше същият войник. Висок, със сурово изражение и войнишки мустаци, той надвишаваше Лорн с една глава и носеше сивия шлем на гвардейците на Върховния крал. Белег във формата на луна подчертаваше дясната му скула.

Лорн благодари на Рилсен, който се поклони и се оттегли заедно с ескорта.

След това Лорн се обърна към постовия и каза:

— Вескарстендир. Вескарстендир Хурственскарен.

— Рицарю.

— Странно, но за мен е удоволствие да видя отново тъжната ви физиономия, Вескарстендир Хурственскарен.

Нито едно мускулче не трепна по лицето на сивия гвардеец.

— Подобно щастие изпитвам и аз, рицарю.

Лорн се усмихна.

— Харесвате ми, Вескарстендир Хурственскарен.

— Хурст е достатъчно, рицарю.

— Зная, Хурст. Шегувам се.

Лорн влезе в стаята си и веднага позна голите стени и строгата мебелировка. Но си спомняше, че леглото беше удобно. Чакаха го чисти дрехи — изгладени и сгънати. Както и кобурите на седлото му, окачени на една кука.

— Отново ли сте натоварен да ме следите, Хурст?

— Да ви пазя — отвърна постовият, застанал в рамката на вратата.

Лорн се наведе да погледне през прозореца навън. Цитаделата беше все така страховита. Освен това небето, което сега беше сиво, изглеждаше застрашително.

— Успокойте се, този път няма да се опитвам да избягам по покривите.

— Радвам се да го чуя, рицарю.

— Хайде, бъдете така добър и престанете с това „рицарю“, Хурст — каза Лорн като се изправи. — Вече не съм Пръв рицар на Кралството.

— Доколкото ми е известно, продължавате да сте такъв, рицарю. Смъртта не ви е отнела титлата. И тъй като Върховният крал не определи никого за ваш заместник...

Лорн се вгледа в Хурст и си даде сметка, че той имаше право.

Смутено погледна лявата си ръка, на която беше носил ониксовия пръстен с корона, вълча глава и кръстосани шпаги — гербът на Първия рицар. Странно, но понеже пръстенът не беше на безименния му пръст, му беше трудно да си представи властта и задълженията, които все още бяха негови.

Вдигна очи и срещна философския поглед на Хурст, който сякаш искаше да каже: „Така е рицарю. По-добре да го приемете.“

Лорн се намръщи.

— По дяволите...

Обърна се към прозореца. Тъкмо беше започнало да вали и ситни капчици мокреха перваза на прозореца.

Лорн помръкна.

— Ще ида да се поклоня на гроба на баща ми, Хурст. Не е нужно да идвате с мен.

* * *

Хурст остана на входа на гробището, докато Лорн отиде да се поклони на гроба на баща си.

Гробът беше настрани, в малкото гробище на квартала на шпагите и беше съвсем скромнен. Каменна паметна плоча. Издълбано име. Дата. Това беше малко за кралски оръжеен майстор, който — най-верен сред верните — беше посветил живота си на Върховния крал, беше проливал кръвта си за него по бойните полета и беше негов приятел. Но това беше всичко, на което можеше да се надява един луд старец, когото искаха да забравят колкото се може по-бързо.

Когато се върна от Далрот, Лорн не бе събрал смелост да иде на гроба на баща си. Баща му беше починал по негова вина, докато той беше в затвора, и той го знаеше. Защото след арестуването и осъждането му баща му непрестанно се бе мъчил да получи преразглеждане на процеса. Беше убеден в невинността на сина си и се беше борил. Къде бяха доказателствата, които осъждаха Лорн? Къде бяха свидетелите, които го обвиняваха? Впрочем процесът беше протекъл при затворени врати, за да бъдат запазени държавните тайни, включително договора, който Върховното кралство се готвеше да подпише с Иргаард. Така че бащата на Лорн навсякъде се беше сблъскал с една и съща стена. С едно и също мълчание. След дълги постъпки и молби накрая се беше уморил, после беше полудял. Малко по малко всички му обърнаха гръб. Не му ли беше достатъчно, че е баща на предател? Трябваше ли на всичкото отгоре да прави и скандал? Дори самият Върховен крал публично се бе отрекъл от него, но това не го бе накарало да е откаже. Беше се разорил и изтощил.

И това бе довело до смъртта му.

— Моля те за прошка, татко — прошепна Лорн, докато над Цитаделата се свечеряваше.

Още с арестуването му го бяха държали в тайна. Но дори да можеше, дали щеше да има смелостта да признае на баща си, че е виновен за всичко, в което го обвиняваха?

Не знаеше.

Баща му беше умрял, като го смяташе за невинен и може би така беше добре.

* * *

Тази нощ Лорн заспа трудно, после потъна в неспокоен сън. Завит в чаршафите си, пропити от пот, той сънуваше и отговори на призив, дошъл от дълбините на една близка планина. Серкарн — Драконът на разрушението, намери път към духа му и му говори, проникна в душата му като безмилостно желязо, потъващо в жива рана.

Лорн се събуди внезапно, втурна се към прозореца и повърна черна жлъч. После си изтри устата и дълго седя смутен, докато чакаше сърцето му да се успокои. Хладен вятър галеше лицето му и той вдигна очи към лъкатушещите извивки на Голямата мъглявина, където — казват — съдбата на всеки мъж и всяка жена е предначертана.

* * *

На другата сутрин Норфолд дойде да вземе Лорн начело на шестима сиви гвардейци. Носеше шлема си с гребен в ръка и го придружи, без да каже и дума, в светаята светих на Цитаделата, до залите и коридорите, издълбани в скалата. Тук тишината беше пълна, смазваща. Тя припомни на Лорн тишината на мрака в Далрот, където беше прекарал три години в борба да не полудее, а тялото и душата му бяха разяждани от Тъмнината. Това беше най-старинната част на Цитаделата. Датираше от много древно време — може би от първата Война на мрака. Никой не знаеше точно кой я беше построил, нито защо.

Върховният крал прие Лорн, облегнат на големи възглавници в легло със завеси. Лорн откри стая, цялата обвита в черно, светлината проникваше едва-едва през прозорците, закрити с плътни черни воали. Подобни воали покриваха картините и огледалата, закачени по стените. Други висяха от колоните на леглото. Тежки ухания висяха във въздуха, разнасяни от съдове, в които гореше тамян, но те не успяваха да изпълнят предназначението си: да прикрият миризмата на гнило, която хващаше за гърлото всеки, който влезеше.

Тази миризма на труп се носеше от краля.

— Ще остана тук — каза Норфолд, преди леко да затвори вратата.

Като сдържаше гаденето си, Лорн се поколеба да пристъпи към леглото.

Ерклант II втори лежеше там с гола глава, дългите му сиви коси падаха от двете страни на лицето му с хлътнали бузи, изпъкнали скули и безплътни устни. Костеливите му ръце почиваха върху чаршафа, беше съвършено неподвижен, с притворени клепачи и затворена уста. Единственият знак, че е жив, беше свистящото му дишане, което повдигаше гърдите му, чиито кости изпъкваха под нощницата.

Върховният крал отвори очи и обиколи с поглед полумрака, в който стоеше Лорн.

— Лорн? — продума кралят.

Гласът му беше слаб и дрезгав.

— Лорн? — повтори той. — Ти ли си?

— Аз съм — отговори Лорн, като направи крачка напред.

— Приближи се, синко. Приближи се...

Лорн пристъпи сред гнусната смесица от уханье на тамян и мъртвешка смрад. От двете страни на леглото горяха свещници; които за миг го заслепиха. Премигна, за да успокои очите си.

— Аз... Щастлив съм да те видя отново, Лорн.

— Благодаря, сир.

— Когато разбрах, че убийци са се опитали да те убият, аз... много се изплаших за теб... И дори когато Алан ми каза, че ще симулира смъртта ти, ти... не се беше оправил, нали?

— Не.

— Алан... Алан се страхуваше, че никога няма да оздравееш от... от твоите... рани... Огънят. Пироните. Пробождането с меча... — кралят трябваше да спре, за да си поеме въздух. — Върна ли си напълно силите?

— Да.

— Добре, добре. Това ме прави щастлив.

След тези думи Върховният крал замълча. Тогава Лорн видя меч, нагръдника и шлема му с корона в един ъгъл и това събуди любопитството му. Дали кралят хранеше илюзията, че отново ще носи тези оръжия? Или те бяха воинските останки от една безвъзвратно отминала епоха? Ерклант бе бил велик крал. Победоносен крал, който

беше водил армии в битка и сам се беше бил наравно с всички. Крал, чието царуване бе славно.

Заслужаваше ли този крал да умре така? И тук?

Може би, в крайна сметка.

— Искам — поде отново Върховният крал — да ти възложа... една мисия. Искам да пазиш... Алан.

— Алан? — учуди се Лорн.

— Той... Той е все още твой приятел, нали?

— Да, така е. Но от какво трябва да го пазя?

Кралят въздъхна и каза съвсем тихо:

— От него, на първо място...

И после по-високо:

— Аз умирам, Лорн. Преживях последната си зима...

— Сир, вие...

— Не! Аз... Зная го. Така е... И това е много добре...

Върховният крал замълча и изведнъж сякаш се отнесе, не беше там. Дали мислеше за смъртта като скорошно освобождение? Ако беше така, то погледът му никак не беше ведър.

— Валя ли? — попита Върховният крал полугласно.

— Извинете, сир?

— Тази нощ. Валя ли?

— Вчера вечерта валя.

— Какъв беше? Какъв... Какъв беше дъждът?

Накрая Лорн разбра.

Върховният крал се тревожеше от белите дъждове, които — според оракулите — бяха предупреждения, които му отправяше Ейрал, Драконът на познанието и на светлината.

— Беше ситен и прозрачен — каза Лорн.

— Наистина ли?

— Да, сир.

Върховният крал изглеждаше доволен. Направи знак на Лорн да се наведе към него и — с дъх, който сякаш идваше от гроб — му каза на ухото:

— Питам теб, защото те... невинаги ми казват всичко... Дори Норфолд. За... За мое добро, разбираш ли? Искат... Искат да ме пощадят.

Лорн кимна, че разбира, преди да се изправи.

— Но това е добре — продължи кралят. — Добре е... Ако вчера не е валил бял дъжд, то... то значи, че Белият дракон е доволен.

Лорн присви очи.

До такава степен ли вярваше Върховният крал на предзнаменованията? Доколкото Лорн знаеше, „белите дъждове на Ейрал“ можеше да са просто дъждове, примесени с пепел. В закрилящите планини имаше стари, угаснали вулкани. Склоновете на някои от тях оставаха покрити с пепел, а понякога ветровете духаха много силно и вдигаха вихрушки. Тогава до облаците се вдигаха сиво-бели колони от пепел.

— Каквото и да си мисли Норфолд — каза кралят, — знаех, че постъпвам добре, като отново те повиках... Ейрал... Ейрал Белият мисли като мен...

Закашля се.

Суха, слаба кашлица, която обаче го умори и го принуди да замълчи и да изчака дишането му да се успокои.

Лорн чакаше и разсеяно разтриваше белязаната си ръка.

— Вземи... Вземи онази табуретка, синко. И седни тук. Близко до мен... Това, което искам да ти кажа, е важно... а силите вече не ми стигат.

Лорн отиде да вземе табуретката, която Ерклант II му сочеше с костеливия си пръст. Донесе я до леглото и я възседна, наведен напред, за да може да чува шепнещия глас на Върховния крал.

— Когато... Когато умра — каза кралят, — Върховното кралство ще потъне във война. Това... Това е написано... Вътрешна война. А може би и външна война.

— Срещу Иргаард?

Върховният крал отпъди въпроса с неопределен жест.

— Иргаард. Алгера. Вестфалд — рече той отегчено. — Няма никакво значение...

Лорн се сепна.

Кралица Селиан беше алгерска принцеса. Що се отнася до Вестфалдската империя, тя беше в мир с Върховното кралство от дълго време. Защо обаче Алгера или Вестфалд щяха да обявят война на Върховното кралство?

— Когато войната избухне, Алан ще има нужда от съюзници... Сигурни съюзници. Верни... Но най-вече от смели съюзници. Като

теб... Ще трябва да го пазиш от враговете му. Но и от него самия. И... И от кралицата... — кралят се оживи и хвана Лорн за ръкава. — Всичко е заради проклетото пророчество, знаеш ли? Кралицата смята, че Алан... Но ти не бива да го позволяваш... Ти... Не бива!

Върховният крал замълча.

Лорн наблюдаваше без никакво съчувствие този умиращ старец и се питаше дали му беше известно точното положение на неговото кралство. Дали знаеше поне коя година беше, и ако беше така, имаше ли някаква представа за интригите и амбициите, които подкопаваха Върховното кралство? За политическите и религиозните разделения, които заплашваха да го разкъсат? За заплахата, която представляваше Иргаард? Разбира се, кралят беше информиран. Но дали му казваха всичко и дали разбираше всичко, което му докладваха? Това, което научаваше сутринта, не го ли беше забравил на обяд, преди да си спомни за него вечерта като за някакъв далечен сън. Селиан обичаше Алан. Публична тайна беше, че го предпочиташе неизмеримо пред Ирдел — който не беше неин син — и че беше готова на всичко за него. Как можеше да иска да му навреди? Лорн се съмняваше в ясения разум на Ерклант II. Дори се съмняваше в умственото му здраве. След като беше опустошило тялото му, Голямото зло като че ли беше обзелo и ума му.

— Ти... Ти ще разбереш — каза Върховният крал, сякаш беше прочел мислите на Лорн.

Посочи въжетo, което висеше на една от колоните на голямото му легло.

— Моля те, повикай ги вместо мен.

Лорн дръпна въжетo и почти веднага влезе един слуга, като носеше пергамент, сложен върху поднос. Слугата се поклони и подаде подноса на Лорн.

Лорн се поколеба.

— Вземи — каза кралят. — Това... е за теб...

Лорн взе пергамента, чийто огромен печат от черен восък висеше на яркочервена панделка. Тогава видя пръстена, който беше останал на подноса.

Беше ониксовият пръстен с герб на Първия рицар на Кралството.

— И пръстена също — каза Върховният крал. — Вземи го.

Лорн се подчини, но не сложи пръстена на пръста си.

— Това е декларация — обясни кралят, докато слугата излизаше толкова дискретно, колкото беше влязъл. — Подписана от моята ръка. Официална. Само... Само от теб зависи да я направиш обществено достояние.

Лорн счупи печата с трепереща ръка.

После отгърна пергамента, наклони го към светлината на един свещник и в полумрака разчете няколко реда, които започваха така: „Аз, Ерклант II, Върховен крал по рождение и по волята на Боговете, тържествено заявявам...“

Лорн го прочете.

После, като се сдържаше, вдигна очи към Върховния крал:

— Какво...? Какво означава това?

— Истината, Лорн. Ти... Ти си мой син.

— Не.

— Лорн, ти...

— Не!

— Това е... самата истина, Лорн. Майка ти и аз се обичахме и...

— Замълчете — каза Лорн, като чувстваше, че го обзема гняв.

Но кралят не чуваше. Или не разбираше. Изгубен в мъглите на едно минало, което го измъчваше, говореше, без да чува:

— Една нощ... Само една нощ...

— Млъкнете — извика Лорн, в чиито светли очи гореше мрачен огън. — Умолявам ви.

— И сега моята кръв тече във вените ти...

— Млъкнете! — изведнъж изкрепя Лорн. — Млъкнете, преди да съм ви...

Без да се усети, беше станал и беше хванал Върховния крал за яката на нощницата. Пиян от бяс, за малко щеше да удари този луд дъртак с юмрук, когато чу:

— Лорн! Дръпнете се!

Рязко се извърна.

Норфорд беше влязъл в стаята с меч в ръка.

— Отстъпете! — заповяда той. — Дръпнете се от леглото.

Като се сдържаше с огромна мъка, Лорн се подчини.

Сивите гвардейци влизаха след капитана си, който се приближаваше към Лорн внимателно, без да откъсва очи от неговите, както се приближава диво животно, което знаеш, че е готово да скочи.

— Мечът ви — каза Норфолд.

Лорн се усмихна.

— Не — чу се да отговаря. — Не и този път.

— Мечът ви, рицарю — настоятелно повтори Норфолд.

Лорн извади меча си.

— Ела да го вземеш.

В мрака на пещерата един дракон се надигна въпреки дългите, тежки окови от аркан, които го впримчваха, и като разпери старите си кожени криле под скалистия свод, нададе рев, който разтърси дълбините на планината и събуди Тъмнината.

* * *

Лорн дойде в съзнание, когато почувства, че някой го слага да седне и поднася прясна вода към пресъхналите му устни. Измърмори нещо, отпи малко, измърмори още веднъж и отблъсна купата с трепереща ръка, преди да отвори очи.

Килия.

Намираше се в килия с голи стени и под от отъпкана пръст, а до него беше приклепнал един бял драк.

Драковете се срещаха рядко на други места, освен в областите — често планински и отдалечени, — които населяваха, откакто тяхната влечугова раса беше изпълзляла от Кралствата на сянката и забравата. Драковете, чиито люспи бяха бели, а очите им — наситено тюркоазено сини, бяха още по-необичайни. И ако Лорн се съмняваше, че вече е срещал този, пръстенът с герб на безименния му пръст и халката от черен аркан, която пробиваше веждата му, позволяваха да го познае лесно.

Той се казваше Скерен и беше Пратеник на Ирканците.

— Трябва да престанем да се виждаме така — каза Лорн и направи гримаса поради мигрената, която му разбиваше главата.

— Сиреч?

— Когато се събуждам. Притеснително е.

— Можем да кажем нещо, което не е за казване?

Точно така.

— Не се бойте, вашата репутация е неопетнена. Още малко вода?

— Не, благодаря.

Лорн се изправи и се опря хубаво на стената. Затвори очи и като въздъхна, започна да си разтрива слепоочията.

— И все пак — каза Скерен — трябва да призная, че според мен сте неблагодарен. Миналата година, когато ви намерих в Мъртвите земи, мисля, че ви спасих живота.

— Възможно е. А днес?

— Обикновено посещение от куртоазия.

— А как разбрахте, че съм тук?

— Търся ви от известно време.

— Бях умрял.

— Не за всички.

Лорн отвори отново очи и с отпуснати ръце, с длани върху свитите си колене дълго гледа драка, като се питаше какво можеше да иска от него Събранието на Иркианс.

— Искате ли да хвърля едно око на раната ви? — попита Скерен.

Лорн предпазливо опипа тила си. Раната беше подута и болеше, но вече не кървеше. Беше се образувала коричка, пълна с корави косми.

— Лоша цицина — каза той. — Нищо толкова сериозно.

— Позволете ми все пак да видя.

Лорн неохотно се обърна, без да става, и наведе глава напред. Скерен разгледа раната, после започна да я почиства с кърпичка, натопена в малкото вода, която беше останала в паницата.

— Кой ден сме днес? — попита Лорн. — Дълго ли бях в безсъзнание?

— Днес сме следващия ден след вашия подвиг. Но какво ви прихвана? Да извадите меч в стаята на Върховния крал? И да се съпротивлявате на сивите гвардейци? Наистина?

Лорн сдържа една усмивка.

— Аз... Причерня ми пред очите... А и Норфолд събуди много лоши спомени, като ми поиска моята скандка.

— Това с нищо не извинява поведението ви.

— Зная.

Лорн за малко не беше ударил краля, после не се беше поколебал да нападне и да рани мнозина от кралската стража, преди Норфолд да го повали със силен удар с дръжката на меча си. По никакъв начин не

можеше да оправдае поведението си, но и не успяваше да се обвини в нищо. Първо, защото без да стига дотам да претендира, че не се е контролирал, се бе видял да прави повече, отколкото бе направил. А освен това, защото му бе доставило дяволско удоволствие.

— Ето — каза Скерен, когато свърши с почистването на раната.
— За да е съвсем добре, трябва да направя и превръзка.

— За да е съвсем добре, трябваше да нося шлем.

— Можеше да е и много по-зле. Ако Върховният крал не беше заповядал на своите стражи да ви пощадят...

Скерен седна с кръстосани крака срещу Лорн и известно време го гледа, без да каже нищо. Лорн издържа тюркоазения му поглед, без да може да прочете и най-дребното изражение по влечуговото лице на Пратеника.

— Това е може би началото на обяснение за вашето причерняване, а? — предположи Скерен, като посочи с пръст лявото рамо на Лорн.

На Лорн му бяха взели меча и връхната дреха. Беше по панталони и ботуши, а яката на ризата му беше разкъсана и се виждаше рамото му с жилките на Тъмнината.

Лорн си придърпа ризата.

— Може би — съгласи се той.

Но частта, която Тъмнината му беше отнела, частта, която сега заемаше в него, не беше тема, по която имаше желание да се доверява.

Друго го терзаше.

— Вярно ли е, че Върховният крал е мой баща?

— Вашият истински баща е този, който е направил от вас мъжа, който сте.

— Не си играйте с думите.

— Да, вярно е. Върховният крал е ваш баща.

Лорн се вгледа в Пратеника.

— Защо трябва да ви вярвам?

— Нищо не ви задължава. Но вие вече знаехте истината, преди да ми зададете въпроса. Знаехте я дори преди кралят да ви я каже, нали?

Лорн не отговори. Дракът имаше право и въпросът му беше съвършено реторичен.

— От колко време го знаете? — попита Лорн.

— Аз ли? От скоро.

— Пазителите?

— Винаги са го знаели.

— А кралят?

— Мисля, че винаги е подозирал каква е истината. Но бях натоварен да му я разкрия едва неотдавна.

— За да ме освободи от Далрот — каза Лорн, който знаеше тази част от историята.

— Да. Но и за да можете да изпълните съдбата си. Според Пазителите вие сте Рицарят с меча.

Лорн прие новината с иронична физиономия.

— Само това? И какво толкова велико трябва да извърши този Рицар с меча?

— Не се подигравайте — сръза го Скерен хладно. — Желанията на Сивия дракон винаги трябва да бъдат зачитани.

Но Лорн изобщо не беше впечатлен.

— За малко животът на вашия Рицар с меча щеше набързо да бъде съкратен. Просто с един удар с меч. В една кула в пламъци.

— Именно. Вие оцеляхте, което доказва, че Сивият дракон бди над това да изпълните съдбата си.

— Очевидно, ако все още съм жив, го дължа на смелостта на една млада жена и на предаността на неколцина приятели. И не ми казвайте, че те са оръдия на Сивия дракон — това е отговорът на всички възражения.

— Дори и да не ви харесва, вие имате съдба, рицарю.

— Знаете ли кой искаше смъртта ми?

— Не.

Лорн беше убеден, че Скерен го лъже.

— И сам ще го намеря — каза той.

При тези думи той се надигна трудно, дракът веднага го последва, като го задържа за ръката, когато малко залитна.

— Добре ли сте? — разтревожи се Скерен.

Лорн кимна и скоро престана да му се вие свят.

— Можете ли да ме измъкнете оттук? — попита той.

— Вие не сте затворен, Лорн. Оставиха ви в тази килия само докато се съвземете, в случай че ви се случи друг пристъп на... лудост.

— Същият резултат щеше да се получи, ако ме бяха затворили в стаята ми.

— Съгласен съм.

Лорн си потърка ребрата и направи гримаса.

Спомни си за няколкото гадни ритника с ботуши, получени, когато го хвърлиха в килията. Но му беше трудно да се сърди на онези, които си бяха излели нервите върху него по този начин. В края на краищата, доколкото си спомняше, не беше сдържал ударите на меча си в стаята на Върховния крал. Като не се брой, че той си оставаше предател за тези, които служеха в Сивата гвардия, когато беше задържан и осъден...

— И сега, когато се върнахте от царствата на сянката и забравата, какво смятате да правите? — попита Скерен.

— Все още не съм се върнал напълно — отвърна Лорн. — Можете да се възползвате от това.

— Ще рече?

Като накуцваше леко, Лорн вече вървеше към вратата.

Обърна се.

— Можете да съобщите на вашите господари, че няма да играя техните игри. И ниции други.

— Само това ли искате? Да си отмъстите?

В гласа на Пратеника се долавяше лека нотка на презрение. Засегнат на болното място, Лорн втренчи в него мрачен, искрящ поглед, изпълнен със сдържана ярост.

— Те ме чакаха — гласът му трепереше. — Пронизаха ме в хълбока. Отрязаха главата на Дарил пред очите ми. Заковаха ръцете ми за една пейка. Оставиха ме наред пожара, докато кръвта ми изтичаше... Когато преживеете всичко това, Пратенико, но само когато сте го преживели, ще можете да ме упреквате, че искам да си отмъстя.

* * *

Лорн намери Хурст, който стоеше на пост в коридора пред килията. Тъй като не знаеше къде точно се намира в Цитаделата, той попита:

— Накъде?

— Отгук — отвърна Хурст, като посочи първите стъпала на една вита стълба.

— Ще ми покажете пътя, нали?

Сивият гвардеец кимна и тръгна напред.

* * *

Скандският му меч и ризницата му го чакаха в стаята му. Както и ониксовият пръстен, сложен на видно място. Лорн го взе, преди да го стисне в шепата си и да се обърне навън, седнал на перваза на прозореца. Първоначалното му намерение беше да напусне Цитаделата незабавно, но все пак можеше да отдели малко време, за да помисли.

Така, Върховният крал искаше той да остане Пръв рицар на Кралството. Което означаваше, че му дава огромна власт. Безмерна. И наистина, Първият рицар беше много повече от представител на Върховния крал. Той не само говореше и действаше от негово име.

Той беше неговото възплъщение.

Традицията датираше още от кралете на Лангър, още преди да се роди Върховното кралство. По онова време кралят посочвал Пръв рицар, когато имал нужда от победител, който да носи неговите цветове по време на турнир, ако бил ранен, или за да защитава честта му с оръжие в ръка — кралят не можел да се бие на дуел. В тези случаи Първият рицар притежавал цялата кралска власт — за времето, докато изпълнявал задачата си, той и кралят били едно. Записана в законите и обичаите на Върховното кралство, длъжността на Първия рицар беше изпаднала в забвение, но оставаше действаща. Обаче макар и нищо в текстовете да не твърдеше обратното, никой никога не си беше представял, че Върховният крал можеше да посмее да определи някого за Пръв рицар за повече от няколко часа.

Лорн вдигна ониксовия пръстен на светлината.

На него бяха изобразени, инкрустирани със сребро в парче оникс, вълча глава, корона и кръстосани шпаги — това бяха неповторими гербове, които единствен Първият рицар на Кралството имаше правото да носи. Достатъчно беше Лорн да сложи този пръстен на пръста си и всичко да започне отново. Бързо щеше да си върне

всички прерогативи и целия си престиж, цялото си влияние. Щеше да си върне и своята Ониксова гвардия.

Но дали го искаше?

Ако приемеше отново да поеме дълга на Пръв рицар, той се излагаше на опасност. На интригите, заговорите и заплахите. Но не това го възпираше. Мъртъв и безименен, той можеше да действа — и да удари — в тъмното. Освен това да стане отново Пръв рицар беше все едно да приеме ролята, която искаха да го накарат да играе, да се остави на течението на съдба, която той отказваше. Накрая, той се питаше защо и как Върховният крал продължаваше да му оказва своето доверие. До такава степен ли беше луд? Дали си въобразяваше, че Лорн ще му бъде покорен завинаги сега, когато знаеше, че е негов син? Или изпълняваше сляпо желанията на Събранието на Ирканс така, както Скерен ги беше представил? Пазителите на истината на съдбата можеха да оказват огромно влияние върху един оглупял, каещ се старец, разяждан от Голямото зло...

Обаче Лорн все още се радваше на свободната си воля.

— Хурст! — извика той.

Сивият гвардеец влезе.

— Да, рицарю?

— Наредете да ми оседлят кон.

* * *

Лорн не пое веднага по посока на Лангър.

След няколко прохода и три часа езда, той стигна до пуста, ветровита долина, където поривите на вятъра вдигаха вихрушки от сивкав прах. Растителността беше рядка и ниска, изсъхнала. Навсякъде имаше само скални струпвания. Слънцето, застанало високо на небето, приличаше на диск от бяла, помръкнала слонова кост.

На пътя Лорн подмина дълга редица поклонници. Мъже. Жени. Деца, някои от тях съвсем малки. Опирайки се на голяма тояга, по която висяха свещени талисмани, един рошав свещеник ги водеше, като припяваше заклинания. Също като Лорн, и той отиваше в гробницата на Ерклант I. Преди петстотин години този крал на Лангър беше командвал човешки армии по време на последната Война на

мрака, преди да ги поведе към победа благодарение на пожертването на Дракона-крал. Той беше основал Върховното кралство, после, според *Хрониките*, беше нападнал и убил Серкарн — Дракона на разрушението. Той бе първият Върховен крал. Оставаше си най-славният, този, чиято памет продължаваше да бъде не само уважавана, но и почитана. Въпреки отдалечеността му, въпреки трудностите и опасностите, които се срещаха, докато се стигнеше дотам, гробът му продължаваше да привлича многобройни поклонници и през 1548 година. Ерклант I беше историческа и легендарна фигура, баща на Върховното кралство.

Храмът, който пазеше гробницата, беше построен на склона на най-високата от Закрилящите планини. На свещениците с бръснати и татуирани глави, които го посрещнаха, Лорн беше достатъчно да покаже своя пръстен на Първ рицар на Кралството, за да стигне до светаята светих. Защото намерението му не беше да отиде при огромния надгробен паметник, издигнат в прослава на Ерклант I, този, в чието подножие поклонниците преминаваха бавно и мълчаливо под бдителните погледи на свещениците. Впрочем под този паметник не се намираха останките на първия Върховен крал. Те почиваха в тайна зад каменните врати, в сърцето на планината.

* * *

Светла черта прониза мрака, после стана по-широка и светлината нахлу, докато вратите — широки и дебели, по-високи от десет човешки ръста — бавно се отваряха.

Лорн премина сам огромния праг и изчака вратите да се затворят зад него и да се възцари дълбока тишина. Едва тогава тръгна напред към каменния подиум, към тронове близнаци, сложени един срещу друг, и запалените свещници, които горяха в тъмнината.

С ръка върху дръжката на меча той изкачи стъпалата на подиума, като чувстваше как го обзема страх. Единият от каменните тронове беше празен — този, на който седнаше Ерклант II, когато все още имаше сили. На другия беше поставена статуя, чийто реализъм смущаваше. Тя изобразяваше първия Върховен крал, чийто истински гроб от черен мрамор, прошарен с аркан, се намираше зад нея.

Ерклант I беше изобразен с оръжие и корона — като могъщ крал воин, какъвто беше.

Лорн очакваше този шок и въпреки това потрепери. Злокобната аура на дракона го поразил като вятър в ледена буря. Страшен студ обзе вътрешностите му. Трябваше да устои на изкушението да избяга или да се свие. За малко инстинктивно щеше да извади меча си и да се приготви за защита.

— *Ето те най-накрая* — каза един спокоен, мощен глас, който отекна в ума на Лорн.

С тежко стържене на веригите по камъните Драконът на разрушението сложи огромната си лапа върху кралския гроб и подаде главата си на светлината на свещниците. Тя беше гигантска, ужасяваща, въпреки нашийника и гривните от аркан, които го държаха. Един и същ пламък гореше в очите му и в бучащото гърло.

— *Не чуваше ли, че те викам?*

Въпросът беше упрек, а упрекът звучеше като глуха заплаха. Но Лорн остана прав и намери в себе си достатъчно сили да не трепне.

— Ти ме излъга, Серкарн.

Весело пламъче заблестя в очите на Дракона на разрушението.

— *Наистина ли? Я ми разкажи как...*

— Искаше да ме накараш да повярвам, че кралят ме лъже и че не съм негов син. Искаше да ме накараш да повярвам, че ме пощадяваш, защото си ме избрал и че искаш да бъдеш мой съюзник. Зная, че всичко това е лъжа.

— *Знаеш? Или си мислиш, че знаеш?*

— Зная. Това, което не зная, е защо.

— *Ти го каза. Искан съюзник. Съюзник отвън. Тук времето тече бавно. Дори за мен.*

Предишната година Лорн беше научил, че Драконът на разрушението продължава да е жив, че е пленен и затворен тук, в тази планина, където бе намерил убежище в края на Мрака. Ерклант I наистина се беше бил с него и го беше победил, но противно на това, което се твърдеше в *Хрониките*, не го беше убил. Беше го покорил. Как? Лорн не знаеше точно. Но знаеше, че всички Върховни крале обладаваха свръхестествената мощ на Серкарн, откакто той бе победен, и че по силата на споразумение или на мощна магия той не

можеше да навреди на никого, който беше от потомството на първия Върховен крал.

— *Напълно ли си сигурен в това, което твърдиш?* — настоя Серкарн. — *От кого си го наследил, та изобщо не се съмняваш и се появяваш пред мен?*

Макар да знаеше, че кръвта на Върховния крал, която течеше във вените му, го пази, Лорн се уплаши. Серкарн вече не беше Божественият дракон, какъвто беше преди Мрака. Може би дори вече се радваше само на част от необикновените сили, които бе притежавал, когато Ерклант I се беше изправил срещу него. И все пак продължаваше да бъде способен да направи човек на пепел с един каприз, с едно духване.

Лорн чуваше как сърцето му бие до пръсване. Не се съмняваше, че Драконът на разрушението също го чува, но въпреки това каза:

— *Тогава давай, драконе! Покажи мощта си!*

Веригите задържаха гърдите му, но Серкарн подаде напред едното си рамо, протегна врат, доближи главата си толкова близо, че Лорн почувства на лицето си бавното му, спокойно дишане.

— *Тъмнината ли ти дава толкова много дързост?* — въпросът изненада Лорн. — *Не, не ми отговаряй. Няма нужда...*

Драконът на разрушението бавно извърна глава, сякаш за да разгледа по-добре Лорн само с едното си око. Лорн видя отражението си в блестящата сфера на това лъскаво, червеникаво око. Никога не се бе чувствал до такава степен наблюдаван, проучван, оголен както в този миг.

— *Да, точно Тъмнината е. Дори и ти да не си даваш сметка. Макар и да си още твърде наивен и да вярваш в свободния си избор... Ти знаеш обаче, че Тъмнината в теб се е променила, нали?*

— *Да, зная. И се чувствам много по-добре.*

Драконът продължаваше да го разглежда търпеливо.

— *Несъмнено. За момента...*

На някои места и при благоприятни условия се случваше Тъмнината да се съсредоточи и да се развие, докато осъзнае самата себе си. Тогава се раждаше това, което свещениците-магове наричаха „Дух от Тъмнина“. Духовете от Тъмнина обикновено обитаваха различни места. Понякога живееха в животни или в чудовища.

И много по-рядко в човешки същества.

— *Значи Дух от Тъмнина.*

Лорн потвърди, неспособен да се изтръгне от властта на Серкарн. После драконът внезапно вдигна глава и магията прекъсна. Лорн си пое въздух. Чувстваше се все едно излиза от черна вода, в която е потъвал, без да го знае.

— *Аз... Дойдох да ти кажа, че няма да съм твоя жертва — заяви Лорн. — Дойдох да ти кажа, че няма да ти служа. Че прекратявам споразумението, което ни свързваше. Че си връщам свободата, и ти нищо не можеш...*

Драконът се изсмя тихо.

— *Е, добре, върви, рицарю. Върви, докато се чувстваш свободен и достатъчно силен, за да владееш Тъмнината в теб. В крайна сметка ще разбереш, че имаш нужда от съюзници и че аз можех да съм най-добрият от тях. Тогава ще се върнеш, но ще бъде много късно.*

Драконът тръгна назад и главата му изчезна в мрака.

— *Забрави кой си мислиш, че си, рицарю. И се моли Тъмнината да те лиши от спомените за гнусните деяния, които ще те накара да извършиш. Това ще те предпази от лудостта, понеже няма да може да заличи престъпленията ти.*

ПРОЛЕТТА НА 1548 ГОДИНА КОМАНДЕРИЯ „ГОРАТА НА ГИЛДЕР“

Орденът на монасите рицари на Светите покровители беше създаден, за да пази Великия храм на Ейрал — Драконът на познанието и на светлината. Покровителите бяха изпълнени с мъдрост и милосърдие, но бяха и страховити воители, владеещи мечи и пазени както от вярата си, така и от стоманените халки на ризниците си. От първата си командерия те постепенно се бяха настанили в цялото Върховно кралство, а после и в най-отдалечените области на Древната Империя.

Хроники (Бяла книга за Ейрал)

Недалеч от планините на Ангорн, там, където граничат Върховното кралство и Вестфалд, слънцето залязваше над командерията „Гилдер“ и обширната гора от черни борове, която се простираше наоколо.

Камбаната вече беше ударила три пъти, за да предупреди пътниците, че трябва да се забързат, за да пристигнат, преди да се стъмни. Мястото не беше сигурно. Отдалечено, слабо населено, през него минаваше само един стар път, чиито широки плочи бяха обрасли с високи треви и храсталаци. Върховното кралство беше престанало да поддържа и да пази този път, който датираше от времето на Имелорската империя и беше оцелял от Мрака. Границата вече не се пазеше или се пазеше толкова лошо, че разбойници и контрабандисти я преминаваха както си искаха. Най-голямата опасност обаче не идваше от неприятните срещи, които можеше да се случат. Нито от дивите животни. Нито дори от наемниците и крадците, привлечени от размириците във Вейлд. Идваше от Тъмнината, която в някои нощи излизаше от гората като черна мъгла и застрашаваше тези, които бяха имали нещастieto да се изгубят, като се простираше чак до стените на командерията.

Малка и отдалечена, командерията „Гората на Гилдер“ наброяваше едва — като се изключат неколцина новодошли коняри — петнадесетина монаси рицари, които се мъчеха да поддържат нещо подобно на ред и справедливост в областта. Задачата беше тежка, но те се стараеха против и напук на всичко, въпреки умората и опасностите. Тези ветерани неуморно патрулираха покрай стария имелорски път, който се отдалечаваше на изток към Вестфалд, а отвъд негостоприемните планини — към Вейлд на север. И на драго сърце приемаха поклонници, скитници и търговци, предлагаха им подслон и храна, но най-вече — та макар и само за една нощ — спокойствие на духа зад здравите и добре пазени стени. Командерията беше сигурен пристан, където всеки намираще подкрепа и закрила срещу всички заплахи.

* * *

Загрижен, брат Илас се качи на патрулния път, издигащ се над входа на командерията, и попита:

— Все още нищо?

— Не — отвърна монахът, който даваше наряд.

Илас дълго и внимателно оглежда пътя с присвити очи. Напразно. И от едната, и от другата страна оставаше пуст. Но един брат все още не се беше прибрал, а скоро трябваше да затворят вратите за през нощта, както го изискваше Правилникът в областите, където Тъмнината представляваше опасност.

— Вече трябваше да се е върнал, нали?

— Да — каза часовият.

Когато научи, че едно дете страда от силна червена треска във ферма наблизо, брат Ярл взе чантата си с лечебни билки и яхна коня, въпреки късния час. „Ако се справя бързо — беше казал — ще се върна преди залез-слънце.“ Но и дума не можеше да става да чака до другия ден — червената треска можеше да отнесе дете за една нощ.

След което беше препуснал — сам — в галоп.

Илас въздъхна.

Изпитваше обич и уважение към брат Ярл. Бяха на една възраст, ще рече на около петдесет. Бяха се молили и воювали един до друг,

бяха делили воднистия походен бульон, огъня от съчки, бяха спали на един сламеник. Друга тяхна обща черта беше това, че се бяха присъединили към монасите рицари на Светите покровители доста късно.

Това обаче правеше ли ги приятели?

На брат Илас му се струваше, че всъщност никой не познава истински Ярл. Той говореше малко и на никого не се доверяваше, но умееше да слуша и никога не се колебаеше да предложи помощта си. Щедър, предан, усмихнат, той беше уважаван от братята и ценен от местните хора, които се обръщаха към него, когато бяха болни или ранени. Наистина Ярл умееше да намести счупено, да зашие рана, да лекува пламнали вътрешности или да успокои мигрена. В това затънтено място името му беше познато на селяните, на дърварите, на ловците и дори на просяците и на скитниците, което за него означаваше, че непрекъснато му се налагаше да обикаля околността, освен че трябваше да изпълнява религиозните и военните си задължения.

Илас чу виене на вълк и се обърна към спускащия се мрак.

Когато и последният слънчев лъч се скриеше зад хоризонта, нямаше да има друг избор — в качеството си на монах вратар — освен да нареди вратите да бъдат затворени.

Наистина тази нощ щеше да бъде нощ на Тъмнината.

Тъмнината щеше да бъде достатъчно силна, за да напусне околните гори в преследване на живот, на душа, която да погуби. Може би дори щеше да доведе в тази гъста, прашна мъгла гладни същества, които да дойдат дадушат въздуха, да дерат земята и да драскат по камъните. Щяха да ги чуят как стенат и ръмжат. Стоновете и призивите им под стените щяха да смущават съня и да събуждат най-дълбоките, най-тайните страхове. Но нито Тъмнината, нито нейната пасмина нямаше да влязат... при условие че вратите бъдат затворени, преди да се стъмни, и ейраловите глифове, които ги защитават, бъдат погалени от живота и светлината на последния слънчев лъч.

Единствено и само това пазеше командерията. Вратите можеха да бъдат отворени едва на зазоряване. Дори не и за миг. Дори не и колкото за един удар на сърце. Защото на Тъмнината не ѝ беше нужно повече, за да се промъкне и да извърши гнусното си дело.

— Може би брат Ярл е предпочел да прекара нощта на място — каза постовият. — При родителите на детето, което тръгна да лекува. Няма съмнение, че са му предложили подслон и храна.

— Може би.

Но никак не му се вярваше.

Когато напусна командерията, Ярл беше оставил един болен брат, чието състояние го тревожеше. И като познаваше Ярл както само той го познаваше, Илас не се съмняваше, че е предпочел да изчака следващия ден, за да се прибере, та дори и с риск — ако е закъснял — да пристигне след затварянето на вратите. Тогава щеше да бъде хванат в клопка — сам и обграден от Тъмнината.

Което значеше обречен.

Разтревожен, брат Илас наблюдаваше залязващото слънце, което приличаше на плосък купол сред пламтящо море. Щеше да чака до последната светлинка, до последната надежда, преди да нареди да затворят вратите, но не повече.

* * *

Канеха се да я изнасят, когато Ярл ги свари на поляната.

— Пуснете я.

Двамата мъже, които притискаха девойката към земята, вдигнаха глави. Този, който беше клекнал между бедрата ѝ, се извърна объркан. Също като съучастниците си, и той пребледня, когато видя монаха рицар, който се приближаваше. Не можеше да го сбърка. Непознатият носеше облеклото на ордена на Светите покровители: високите ботуши, дългата ризница от синкави стоманени халки, бялата връхна дреха със сребърни ширити, пристегнатата в кръста с тежък кожен колан... и меч, който спокойно и решително извади от ножницата.

— Казах: пуснете я.

Мъжът, който беше спечелил на зарове правото да мине пръв, се изправи, като забързано вдигаше панталоните си. Искеше да каже нещо, но един удар на меч отпрати главата му да се търкаля по тревата, докато той си оправяше колана. Другите двама скочиха на крака и се хванаха за оръжията. Ярл отби нападението на единия, преди да го изкорми с опакото на острието, после се обърна към

последния, който... вече се измъкваше тичешком и изчезваше сред гъсталаците.

Монахът рицар се наведе над девойката.

Зашеметена, тя трепереше и хълцаше. Беше облечена в мъжки дрехи, мръсни и разкъсани, които, свита на кълбо, се мъчеше да оправи от свян.

— Всичко е наред — каза ѝ Ярл тихо.

С пълни със сълзи очи девойката трескаво кимна.

— Как се казвате? — попита Ярл.

— Лен... Леня.

— Всичко е наред, Леня. Позволете ми да ви помогна. Съгласна ли сте?

Ярл внимателно ѝ помогна да си оправи ризата, после да нахлузи панталоните, останали закачени за единия ѝ глезен. Лицето ѝ беше изцапано със засъхнала кръв, но за момента той се отказа да прегледа раната на главата ѝ, от която по разрошените ѝ коси беше полепнала кръв. Това можеше да почака, докато стигнат до командерията.

Ако успееш.

Командерията беше наблизко, но небето вече беше тъмно над полянката, а от дълбините на гората се пробуждаше заплаха.

— Трябва да тръгваме — каза монахът рицар и взе Леня на ръце. — Стъмва се.

Облечена, че най-сетне може да се отпусне в ръце, които я защитаваха, младата жена се остави на волята му. Беше по-скоро дребна, така че той я вдигна без усилие.

— Благодаря — прошепна тя, като сложи глава на рамото му.

— Конят ми е наблизко — каза той.

Отнесе я, като остави конете на тримата мъже, които бяха вързани за един дънер и ставаха все по-нервни.

* * *

— Там — извика един от часовите, като посочи с ръка.

— Най-сетне — рече брат Илас.

Мнозина братя бяха дошли при него на обходния път, за да гледат дали Ярл се връща. Всички погледи се обърнаха към стария

павиран път и към рицаря, облечен в бяло, който пристигаше в галоп.

— Ярл ли е? — попита брат Гардион.

— Да! Той е — потвърди възторжено брат Лето.

Илас пресметна скоростта на Ярл и разстоянието, което все още го отделяше от командерията. Като се обърна към залеза, разбра, че времето ще му стигне.

Дори съвсем щеше да му стигне.

— Ще дойде ли навреме? — попита един от новите коняри.

Никой не му отговори, но всички споделяха един и същ страх.

— Бавен е — каза брат Тален. — Необичайно бавен.

Смутен, старият Гардион присви очи. Той беше на шейсет и две години и това го правеше старши на общността, а очите му вече не бяха така добри, както преди.

— Може би конят му е изтощен — предположи той.

— Не — каза Илас. — Не е това. Гледайте...

Ярл не яздеше сам. Той притискаше някого на седлото пред себе си и държеше юздите с една ръка, а конят препускаше с всички сили.

— Какво става? — попита командор Едрас.

Направиха му път да стигне до бойниците.

Плешив и с правилно оформена брада, той беше едва на трийсетина години, но вече беше опитен в командването и в битките. Един поглед му беше достатъчен, за да прецени положението.

— Кой е? — попита той, като посочи с брадичка към конника, който се приближаваше.

— Брат Ярл — каза Илас.

— Ще успее ли?

— Не зная.

— Братко Реал — извика Едрас силно. — Искам да се качите на камбанарията на параклиса. Наблюдавайте здрачаването и ударете веднъж камбаната точно преди последния слънчев лъч да изчезне зад хоризонта.

— Разбрано!

— Братко Тален?

— Тук!

— Вземете трима братя и идете да затворите вратите наполовина. Оставете само толкова, колкото да може да мине конник. После бъдете готови да бутнете вратите по сигнала на брат Реал.

— На вашите заповеди.

След това, като се наведе към Гардион, командорът му каза тихо:

— Уверете се, че всичко е готово в лечебницата, моля ви.

Брат Гардион тръгна.

Илас беше чул последната заповед, дадена от Едрас. Двамата мъже се спогледаха загрижено и командорът се почувства длъжен да добави:

— Никога не се знае.

Илас кимна.

Макар че перспективата Ярл или човекът, когото водеше, да бъдат ранени, не беше най-тревожната.

— Ето я Тъмнината — зловещо каза един от братята.

* * *

Ярл идваше в галоп от североизток по стария имелорски път, който минаваше през гората. От тази страна на небето вече беше тъмно и Тъмнината излизаше сред дърветата. Тя можеше да приема различни форми. Имаше ветрове, камъни, дъждове и блата на Тъмнината. Тук Тъмнината беше гъста и тъмна мъгла, осеяна с пурпурни вени, които слабо просветваха. Изглеждаше като жива, сякаш привлечена от пътя, който покриваше след монаха рицар.

Нямаше нужда Ярл да се обръща назад, за да разбере, че е преследван от нощта и Тъмнината. Отначало се беше надявал, че свещените стълбове, които братята бяха забили от двете страни на стария път, ще са достатъчни, за да държат Тъмнината настрана. Обикновено беше така около командерията. Но тази нощ не беше като другите и Тъмнината, която обичайно се ограничаваше до дълбините на горите, изглеждаше толкова мощна, колкото беше по времето на Мрака, преди светът отново да стане плодотворен. Въпреки глифовете, които ги красяха, тя поглъщаше белите стълбове покрай пътя със същата лекота, с която беше преминала другите, забити там, където започваше гората, сякаш това бяха обикновени дървени стълбове.

Оглушал от чаткането на копитата на жребеца, Ярл притискаше Леня към себе си с едната си ръка. Тя беше неподвижна и главата ѝ се поклащаше в ритъма на препускането. Той се надяваше тя да е само в

безсъзнание. Можеше ли раната на главата ѝ да е по-сериозна, отколкото му се бе сторило? Може би. Но сега не беше моментът да се притеснява за това. Мислеше, че ще може да се върне навреме и не се съмняваше, че братята му щяха да чакат по последния миг, преди да затворят вратите на командерията. Но въпреки всичко не беше сигурен, че конят му няма да бъде обзет от внезапна слабост или да падне. И най-вече трябваше да внимава за Тъмнината, която напредваше, а конят му видимо се уморяваше. Чувстваше присъствието ѝ — жадно и ледено — в гърба си, сякаш беше вълна, която се разбива, готова да го погълне.

Петстотин метра.

Оставаха му само петстотин метра, но нощта почти се беше спуснала и Тъмнината приближаваше.

* * *

В командерията всички бяха готови.

— Наблюдавайте внимателно, братко Реал! — нареди командор Едрас откъм обходния път. — Дайте време на брат Ярл до последния слънчев лъч. Но не чакайте и секунда повече, преди да дадете сигнала! Иначе ще обречете всички ни!

Застанал на върха на камбанарията на параклиса, Реал не отвърщаше поглед от залязващото слънце, но направи знак, че е чул. В далечината слънцето вече беше като златно-розова локва по върховете на черните борове. В нощното небе вече ясно се виждаха млечните извивки на Голямата мъглявина.

— Ето го! — предупреди Едрас.

И наистина Ярл идваше в галоп, а мъглите на Тъмнината се затваряха зад него и докосваха задницата на коня му — запенен и полудял. В мъглата безформени силуети скачаха, ръмжаха, посягаха с нокти и челюсти.

— Бъдете готови! — нареди командорът на братята, които чакаха да затворят вратата. — При сигнала затворете, без да се колебаете! Каквото и да се случи!

Братята знаеха, че нямат избор. Но мисълта да обречат на сигурна смърт един от тях им беше непоносима.

— Братя, не проявявайте слабост. Заклевам ви.

Странен, далечен крясък наруши тишината. Беше известяването на пълната нощ — празник за Тъмнината.

Брат Илас сдържаше дъха си.

Погледът му се движеше от хоризонта до камбанарията, от камбанарията до пътя, после се върна към хоризонта. Ярл вече беше на един хвърлей разстояние от двете тежки откренати крила на вратата, но последният лъч щеше да изчезне. Само след миг нощта щеше да настъпи и изглеждаше, че Тъмнината — като огромно море — ще покрие света.

Камбаната отекна.

Братята забутаха крилата.

Ярл пришпори.

— Яху!

Конят скочи с цвилене.

Крилата на вратата се затвориха в последния миг. Глифовете, издълбани в дървото с ейралски букви, проблеснаха за секунда в бяло сияние. Отекна злокобен вой, докато Тъмнината се отдръпваше от командерията и оставаше на разстояние като море, което отстъпва около остров при отлив.

В командерията за миг настана мълчаливо вцепенение...

Последвано от победни викове.

Ярл беше успял, вратите тежко бяха хлопнали зад него, а конят му за малко не беше паднал на двора.

* * *

Аед беше избягал, за да спаси живота си.

Толкова по-зле за Орикт, който бе предпочел да се бие. Толкова по-зле и за Ерган, който така и не видя откъде дойде ударът, който го обезглави. В края на краищата нали точно на него му беше хрумнала идеята да изнасят момичето? Ако той не беше пожелал „да се позабавлява“, ако се беше задоволил да се подчини на заповедите, както искаше Аед, Ерган още щеше да е жив. Както и Орикт. Ерган беше виновен за това, че Орикт беше убит. Не Аед. Какъв смисъл

имаше да остане и да се бие? Щеше да има само още един труп на полянката, това е.

Тъй като монахът рицар, изглежда, не смяташе да го преследва, отначало Аед си помисли, че се е измъкнал. Но продължи да тича, после спря, за да ориентира, като се мъчеше да се убеди, че шумовете, които чуваше в края на гората, са плод на въображението му.

Аед не обичаше тази гора.

Смятаха я за прокълната и ако момичето не беше опитало да се спаси в нея, той никога нямаше да пристъпи там. Но Ерган беше настоял. С ръка на меча беше припомнил какво беше обещаното възнаграждение. Толкова злато за тая никаквица — това си струваше да се поемат известни рискове. Освен това Аед познаваше добре каква съдба очаква страхливците и подлеците.

„На страхливеца главата винаги му е на мястото си“ — каза си Аед.

И тъкмо когато мислеше, че се е изгубил, намери стария път и белите стълбове покрай него. Това, че напусна гората, беше облекчение, но наемникът бързо си промени мнението с падането на нощта — сега, когато...

Сега продължаваше да тича, изплашен, с обезумял поглед.

Мъглите на Тъмнината, които бяха излезли от гората, го обгръщаха. И той ги цепеше, следвайки павирания път, като хипнотизиран от сивкавата пътека, която той очертаваше пред него под Голямата мъглявина. В мъглата чуваше въздишки, жалби, стенания, внезапни крясъци и страховито ръмжене. Отгатваше очи, бивници, гримасничещи лица и увиснали муцуни, които не искаше да вижда. Понякога парче измъчена мъгла го хващаше за глезена или за ръката. Той се освобождаваше лесно, но все по-ужасен, а кръвта му се смразяваше.

Тъмнината си играеше с него.

Аед знаеше, че е обречен и единствено страхът не му позволяваше да се примири със съдбата си. Така че тичаше и — неспособен да мисли — щеше да бяга до последния си дъх.

Но вече се чувстваше изтощен.

Дробовете му горяха, а краката го измъчваха от болка. Собствената му пот го заслепяваше, гореща при допир с очите. Бягането му беше вече някакъв ад. Залиташе и на няколко пъти за

малко не падна, препънат в някоя разместена плоча. Намали, скоро вече можеше само да върви. Тогава Тъмнината стана по-гъста, по-черна, по-задушаваща. Но не се затвори върху него и го остави да върви напред — с последни сили, като залиташе на всяка крачка.

Капнал от изтощение, победен, разбит, наемникът започна да се моли, хълцайки.

Тогава се строполи на земята и зачака смъртта...

— Милост — шепнеше той. — Милост...

— Патетично.

На Аед му трябваше известно време, докато разбере, че наистина беше чул тази дума.

Разтреперан, той отвори очи и видя две конски копита близо до лицето си. Отвратителният страх, който почти го беше подлудил, беше изчезнал, заменен от чувството за скрита заплаха, което му беше станало твърде познато.

— Стани.

Аед застана на колене и забеляза, че мъглите на Тъмнината се бяха отдръпнали. Вдигна поглед и заслепен от огромните арабески на Мъглявината, позна свещеника в черна ризница, който му говореше със суров глас.

— Прав.

Наемникът се подчини, но погледът му остана наведен.

— Къде са Ерган и Орикт? — попита отец Д'Елвантир.

— Те... Те са мъртви.

— Отнесени от Светата тъмнина?

Аед се осмели да погледне.

— Не, убити от един монах покровител.

Шлемът, който скриваше лицето на елвантския свещеник, беше украсен със същите кървавочервени извивки, както нагръдника и тежките му ръкавици. Позволяваше да се видят само очите му, в които на Аед му се стори, че вижда блясъка на омраза при споменаването на монаха рицар.

— Говори — заповяда свещеникът.

Зад него двайсетина конници чакаха на седлата. Всички бяха наемници без вяра и закон, също като Аед, когато свещеникът беше наел във Вейлд. После той се беше научил да се страхува от него.

— Намерихме момичето в гората — каза Аед. — Но дойде един монах рицар. Първо уби Ерган. А после Орикт. С... Струва ми се, че после отведе момичето.

— А ти?

— Аз?

— Ти защо не си мъртъв?

Аед с мъка преглътна от притеснение.

— Избягал си — отсече отец Д'Елвантир.

— Не! Аз... Не избягах! — защитаваше се наемникът. — Искан да ви предупредя! Трябваше да остане някой, който да каже какво се е...

— Имаш късмет — прекъсна го свещеникът. — Тази нощ е Свещена нощ.

Аед пребледня. Погледна свещеника невярващо.

— Светата тъмнина да те приеме.

При тези думи свещеникът подкара коня си в тръс.

Аед скочи встрани, за да не бъде съборен.

— Милост! — извика той. — Не! Милост! Не ме оставяйте!

И като разбра, че няма на какво да се надява от елвантския свещеник, потърси помощ от другите конници. Те бяха негови другари, братя по оръжие, някои му бяха дори приятели. Но всички минаха покрай него, без да го погледнат, безразлични към молбите му.

— Не ме изоставяйте! Не тук! Вел! Естал! Олам! Моля те, Олам. Вземи ме зад себе си. Олам!

Знаеше, че единствено властта на свещеника държи Тъмнината настрана. Отчаяно се опита да се вкопчи в едно седло, но единственото, което получи, беше жесток ритник с ботуш, който го отпрати да се търкаля по земята. Главата му се удари в един камък.

Беше замаян и му трябваше известно време, за да се вдигне.

— Не ме оставяйте — крещеше той, а кръвта се стичаше по челото му. — Милост! Не ме оставяйте! Мръсници! Гадняри! Не ме...

Но и последният конник вече се отдалечаваше, а Аед чувстваше, че вече няма сили нито да тича, нито да вика.

— Милост — повтори той полугласно и падна на колене. — Милост...

Избухна в плач и остави Тъмнината, нейните призраци и кошмари да се стоварят върху него.

* * *

Лечебницата на командерията представляваше тясно, спокойно помещение близо до спалните. Шест плетени легла бяха подредени едно до друго в червеникавия полумрак, на светлината на няколко свещи. На стената в дъното висеше диск от светло дърво, на който беше издълбан профилът на Ейрал — Белия дракон на познанието и на светлината.

Леня лежеше на едно от леглата, които командорът беше наредил да приготвят. Бледа, с хлътнали бузи, тя спеше дълбоко. Сега беше облечена в нощница, която беше много голяма за нея, главата ѝ беше превързана с чиста и свършено точно направена превръзка.

— Остани при нея, Рилт — каза Ярл на новака, който служеше при него като чирак.

Макар и с гигантски ръст, Рилт едва излизаше от юношеската възраст. Той кимна и остана до леглото на момичето, а господарят му отиде при командор Едрас. Командорът търпеливо чакаше в един ъгъл на стаята Ярл да му каже най-накрая какво се беше случило, тъй като монахът рицар му беше обещал да му разкаже всичко, но не преди да се е погрижил за пациентката си. Първо трябваше да я прегледа, да се погрижи за нея и да се увери, че животът ѝ не е в опасност.

Това вече беше направено.

— Връщах се от фермата на семейство Фарел, когато забелязах странни следи на половин левга отгук — каза Ярл тихо. — Имаше стъпки от крака и капки кръв, покрити от следите на няколко подковани коня. Бяха съвсем пресни и прекосяваха полето по посока на гората. Реших да ида да видя какво става.

Ярл се обърна към леглото на момичето, което му се стори твърде младо и крехко за изпитанията, които беше преживяло.

Продължи:

— Бяха трима и се канеха да я изнасят, когато ги намерих на една поляна. Убих двама от тях. Третият избяга.

— Тя каза ли ви нещо?

— Каза, че се казва Леня.

— И това е всичко?

— Горедолу да. Почти веднага изгуби съзнание от изтощение.

— На колко ли години е?

— Не повече от шестнайсет-седемнайсет.

— А тези мъже какви бяха?

— Наемници. Или разбойници, тръгнаха да плячкосват.

— Несъмнено са видели в това младо момиче лесна жертва.

Опитала се е да им се измъкне, но са я хванали в гората, където е искала да се скрие. Може би дори по някое време са я преследвали, за да си поиграят с нея...

Откакто провинция Вейлд от другата страна на планините се беше надигнала против Иргаард, бандите в областта бяха станали още по-многобройни. Пътници биваха обирани. Отдалечени ферми бяха нападени. До този момент командерията беше успяла да запази района от плячкосване благодарение на всеотдайността на монасите рицари и на закрилата на Белия дракон. Но колко ли време още можеше да удържи?

— Тя носеше това — каза Ярл, като показва един медальон от слонова кост и сребро.

Медальонът представляваше Дракона-крал — дракон с корона, изправен прав, с крила, разперени хоризонтално, за да се очертае кръст.

— Учителю! — извика внезапно Рилт.

Леня току-що беше отворила очите си, пълни със страх. Изведнъж дълбоко си пое дъх и се изправи, сякаш ѝ беше липсвал въздух, сграбчи чирака за яката и умолително продума:

— Идват! Те... Не бива да... Мечът! Аз... Отец Домн... Отец Домнис! Трябва... да... говоря с него... Отец Домнис... Мечът на кралете! Не бива да... Мечът... на... кр...

Не можа да довърши.

Пръстите ѝ продължаваха да стискат бялата дреха на чирака, но тя отново изгуби съзнание. Смутен, Рилт я задържа и внимателно сложи главата ѝ на възглавницата, преди да се обърне към Ярл и Едрас с питащ поглед.

Чувайки по коридора шум от забързани стъпки, Ярл се обърна към вратата. Брат Илас отвори. Беше въоръжен и леко задъхано каза:

— Трябва да дойдете.

— Какво става? — попита Едрас.

— Конници. Пред вратата са.

* * *

Когато стигна до обходния път над вратата на командерията, повечето от братята рицари вече бяха застанали на стената. Освен дългата ризница от стоманени халки, която носеха от сутрин до вечер, те бяха сложили и шлемовете си с кръстообразен процеп за очите и бяха грабнали големите щитове с изображението на Ейрал. Всички бяха еднакво решителни, чираците, облечени в подплатени ризници, довършваха зареждането на арбалетите, които — подредени в една линия — чакаха само да бъдат сложени на рамо.

Командорът се приближи до бойниците и уверено рече:

— Аз съм командор Едрас.

Отвън имаше двайсетина конници, мръсни и окъсани, яхнали изтощени коне. Носеха най-различни ризници от дебела кожа. Шлемове и качулки съвършено скриваха лицата им в тъмнината, но на командора му се стори, че въпреки това може да различи твърдия, жесток блясък в погледите им. Кой бяха те? Разбойници или войници? Наемници? Дезертъори?

От групата се отдели конник в яркочервено наметало.

Едрас беше доблестен и благочестив мъж. И въпреки това трябваше да сдържи потреперването си, когато разпозна извивките, красящи шлема, и черната стоманена ризница на конника. Изискани, елегантни, те бяха в същото ярко червено като плаща, който покриваше раменете му, и не оставяха никакво съмнение относно този, който ги носеше.

Това беше свещеник на Елвантир — Драконът на Тъмнината.

— Искаме момичето — заяви той с глас, който шлемът променяше и правеше още по-ужасен.

Командорът не отговори.

Наоколо Тъмнината беше навред, докъдето поглед стига. Командерията беше обгърната отвсякъде, но това не беше попречило на свещеника и неговия отряд да дойдат до нея. По копитата на коня му висяха парцали от черна мъгла, а покривалото му беше толкова бледо, че изглеждаше призрачно на светлината на Голямата мъглявина.

— Тя е сред тези стени — продължи свещеникът. — Отворете вратите си.

— Вратите ни ще останат затворени — каза спокойно Едрас.

По гърба му се стичаше ледена пот. Но ако свещеникът на Елвантир черпеше от Тъмнината страховитите си сили, това означаваше също така, че има причини да се бои от магията на Ейрал. Против действията на Тъмнината свещените глифове на Белия дракон пазеха малката командерия по-добре от каменните ѝ стени.

Поне до известно време.

Скрит зад шлема си, свещеникът известно време гледа внимателно Едрас. После бавно обиколи с поглед бойниците, сякаш преценяваше защитните сили на командерията.

— Предай момичето — повтори той. — Предай момичето и ние си тръгваме.

— Не. Сега вече Ейрал я пази.

Свещеникът се изсмя.

— Както желаш...

Даде знак за тръгване и бързо той и хората му се обърнаха и изчезнаха в тъмнината и черната мъгла.

* * *

След кратък размисъл командор Едрас заповяда да се съберат веднага и повика братята-рицари в параклиса, с изключение на неколцина, които останаха на стените, за да дежурят.

— Как е тя? — попита той Ярл, който го чакаше пред параклиса.

— Все така в безсъзнание. Рилт е при нея, но не мисля, че животът ѝ е в опасност. Млада е и е по-силна, отколкото изглежда. Нуждае се само от почивка.

— Съмнявам се, че дълго ще може да си почива тук...

Влязоха.

Параклисът беше повече от скромен. Островърхите му прозорци бяха без стъкла, а по стените нямаше никаква украса. Нямаше пейки, братята се молеха прави или на колене върху голите плочи. Олтарът представляваше голямо парче бял камък, леко поогладен.

С Ярл до себе си, Едрас застана с гръб към олтара и изчака десетината братя рицари да се съберат пред него сред войнствено потропване на халки и ремъци, държеше шлема си под мишница, а

ръката му лежеше върху дръжката на меча. Виждаха се само посивели или побелели глави, тук-там плешиви. Само мрачни, решителни лица. Само спокойни погледи. Всички бяха ветерани. Знаеха, че моментът е много сериозен и не се страхуваха. Опитът и вярата закаляваха решимостта им.

Ясно и спокойно командорът каза:

— Свещеник на Елвантир иска да му предадем една душа, която Ейрал доведе при нас. Командва двайсетина наемници и несъмнено разполага с ужасна власт, черпена от извора на Тъмнината. Пред лицето на тази опасност чакам мненията ви, братя.

— Той ще се върне — каза брат Илас. — Трябва да се подготвим да се защитаваме.

Мнозина от братята се съгласиха.

— И то незабавно — каза един от тях. — Ако ще нападат, то ще е тази нощ, докато Тъмнината е мощна. Тя е техният най-добър съюзник, повече и от стоманата.

— Но закрилата на Ейрал се простира над това място — каза брат Лето. — Този свещеник не може да не го знае и ще помисли добре, преди да нападне.

— Освен това стените ни са дебели, а шпагите ни остри — подчерта старият Гардион.

— Така е — каза Едрас. — Обаче аз много се съмнявам, че този свещеник ще се откаже от плячката си.

— Какво знаем всъщност за това момиче? — попита брат Тален след известно мълчание.

— Нищо или почти нищо — призна командорът.

— Знаем ли поне защо свещеник на Елвантир я преследва?

Едрас се обърна към Ярл и го прикани да пристъпи напред и да говори.

— Братко?

— Каза, че се нарича Леня — заяви Ярл. — Намерих я мъртва от изтощение, докато трима мъже се готвеха да я изнасят в гората.

— Какви мъже?

— Наемници. Отначало помислих, че са дезертъори и минаващи разбойници, но сега мисля, че бяха част от отряда на свещеника. Според следите, които можах да открия, Леня е идвала по пътя. Опитала се е да им избяга, като се е затичала към гората, но напразно.

— Откъде може да идва? — попита Илас.

— Според мен от Вейлд. През планината Галаар.

— Сама?

— Дори и да имало други с нея, само тя е успяла. И то с опасност за живота си.

— Двамата с Ярл мислим, че е идвала тук, преди да е била принудена да бяга към гората — каза командорът. — Първо, защото нашата командерия е най-доброто убежище от тъмнината. А после...

Поколеба се и размени поглед с брат Ярл.

— После, защото изглежда иска да бъде отведена при отец Домнис — каза Ярл.

Новината изненада братята, защото всички знаеха, че отец Домнис е изповедник на принц Алдеран — вторият в списъка на наследниците на трона на Върховното кралство. Но тя смути още повече онези, които познаваха миналото на Ярл. Домнис бе принадлежал към ордена на Светите покровители. И през годините на службата си е бил брат по оръжие и приятел на Ярл.

Съвпадение?

Това означаваше да се подцени Ирканд — Драконът на съдбата...

Погледите се приковаха в Ярл, който стоеше пред олтара, под голямата статуя на Ейрал — крилата на Дракона на познанието и на светлината сякаш бяха разперени за него.

— Тя не каза защо на всяка цена трябва да се срещне с отец Домнис — добави той, като изпреварваше въпросите. — Напълно съсипана от умора, отново изпадна в несвяст.

— И все пак — каза Едрас — имаше време да спомене Меча на кралете.

Братята млъкнаха и се спогледаха объркано.

Мечът на кралете беше мечът на първия Върховен крал и на неговите потомци. Последният, който го беше носил, беше един прадядо на Ерклант II, сегашния Върховен крал. Той го счупил в битката при връх Тиернас, точно преди да бъде убит от принца-дракон, с когото се биел. Рицарите рискували всичко, за да отнесат тялото на своя крал, докато свирела тръба за отстъпление, но забравили меча в кървавата кал на бойното поле. Смяташе се, че оттогава насетне е изгубен и беше станал част от легендата.

Дали Мечът на кралете е бил намерен отново?

— Която и да е тази девойка — каза старият мъдър Гардион след дълго мълчание, — няма никакво съмнение, че Ейрал я е направлявал да дойде дотук.

— В такъв случай наш дълг е не само да я защитим, но и да ѝ помогнем да стигне до целта си.

Всички се прекръстиха.

Останаха за миг смълчани с наведена глава в тихия параклис, под закрилящите крила на Ейрал, на светлината на няколко свещи, чийто слаб пламък потреперваше при най-малкия полъх на въздуха.

Навън, в мъглите на Тъмнината, се надигаше стенание.

* * *

Свещеникът беше начертал на земята руни с върха на меч за жертвоприношения. Родлан и останалите го бяха гледали, докато го правеше, разтревожени, но без да посмеят да кажат нищо, обградени плътно от Тъмнината. Формите, движенията, шумовете, които различаваха в плътната мъгла, изостряха нервите им до краен предел. Всичко в тях им крещеше да бягат. Но къде? Тъмнината беше като огромно море около тях.

Родлан разбираше, че хората му вече не издържат.

Преследването, в което бяха участвали през планините на Вейлд, ги беше изтощило, но това не беше най-лошото. Те бяха наемници, бойни кучета, животни. Умееха да страдат, както и да карат другите да страдат. Издържаха на мъки, бяха здрави, жестоки, повечето неспособни на милост. Всички бяха грабили, крали, изнасилвали, измъчвали и убивали. Понякога без истинска причина. Заради играта. Защото страданията на жертвите им ги развличаха. Защото гледката на мъж, който конвулсивно рита с крака, преди да издъхне, увесен на въже, или на момиченце, което разплакано се претрепва от работа, беше добра компания за пиянството им или пък просто убиваше скуката им.

Разбира се, Асранир ги закриляше.

Благодарение на свещеника на Елвантир влиянието на Тъмнината нямаше опасност да ги достигне. Както и съществата и призраците, обитаващи мъглата в тази ужасна нощ. Но никой не

можеше да стои до Тъмнината, без да изпитва тревога, недоверие или отвращение. Без значение кой. Без значение какво беше направил и преживял. Беше все едно да доближиш пламък до кожата си, острие до окото си, паница, гъмжаща от червеи до отворената си уста. Тялото се бунтуваше. Надигаше се усещането за нещо гадно, срещу което човек се изтощаваше да се бори непрестанно. Тъмнината беше зловредна, противоестествена, гнусна. А присъствието ѝ — което никога не беше напълно безобидно — подлагаше на изпитание и най-здравите нерви.

Вече от няколко дни напрежението в групата на наемниците беше много силно. Няколко разпавии вече бяха избухнали, а други, още по-лоши, тлееха. Родлан знаеше, че хората му са като затворени зверове. Съществуваха заплахата в крайна сметка да се хванат за гушите, понеже нямаше да посмеят да се нахвърлят върху Асранир, от когото с право се страхуваха. Но щеше да им е по-лесно да се нахвърлят върху шефа си. Страхуваше се от метеж, който при всички случаи щеше да е кървав. И щеше да бъде щастлив, ако на другия ден трябваше да се оплаква само от няколко бягства.

Но как можеше Асранир да не си дава сметка за всичко това? Как можеше да не разбира, че скоро щеше да се окаже сам, ако не направеше нещо? До такава степен ли не му пукаше, както изглеждаше? Родлан не разбираше. Със сигурност обаче предпазливите предупреждения, които беше отправил към свещеника, като че ли не го разтревожиха. Дори не го заинтересуваха.

Руните, начертани от Асранир, образуваха пръстен около наемниците и конете им.

— Внимавай хората ти да не излязат от този кръг — беше казал свещеникът на Родлан. — Той ще ви пази от Тъмнината в мое отсъствие. Но не отговарям за нищо, ако някой от вас излезе извън него. Разбра ли?

— Да, свещенико.

— Пожелавам ви да е така.

При тези думи Асранир съвършено спокойно беше яхнал сивия си кон.

— Противно на това, което твоите хора и ти самият мислите, тази Свещена нощ е неочаквана придобивка. Скоро всичко ще свърши. По волята на Елвантир и благодарение на родената от него Тъмнина.

Тогава беше подкарал коня си в тръс, без да погледне назад, а в това време наемниците се скупчиха около началника си.

— Къде отива? — попита един от тях.

— Не зная — призна Родлан.

— Ти напоследък не знаеш много неща...

Засегнат на болното място, Родлан се напрегна.

— Ти май имаш нещо да ми кажеш, а, Сед?

Двамата мъже се измерваха с поглед. Наемникът пръв сведе очи, но съвсем неохотно.

— Не — продума той.

— Сигурен ли си, Сед? Съвсем сигурен? — настоя Родлан.

— Да — отвърна другият, като отстъпи.

— Тогава си затваряй устата, разбра ли?

И тъй като Сед не отговаряше, повтори:

— Разбра ли?

— Да. Разбрах!

Тогава Родлан се обърна към останалите от малкия отряд.

— Ако някой друг иска да каже нещо, сега е моментът. Тук и сега!

Някои се колебаеха.

Началникът на наемниците понесе и изтърпя няколко лоши погледа, но никой не посмя.

— Добре.

Прикривайки облекчението си, той замълча за миг, после каза високо, сякаш нищо не се е случило:

— Руните на свещеника ни пазят от Тъмнината. Но никой да не е посмял да премине зад тях!

Всички потвърдиха и се обърнаха към невидимата бариера, която ги пазеше от мъглите на Тъмнината.

Също като тях Родлан се питаше какво беше тръгнал да прави Асранир и защо ги беше оставил сами. Изоставяше ли ги? Но в такъв случай защо си беше направил труда да ги предпазва? Със сигурност не беше от душевна доброта. Освен това, все още се нуждаеше от тях, нали? Тъпачката, която преследваха още от Вейлд, нямаше да излезе сама от тази командерия.

Като прогони тези въпроси от ума си, Родлан заповяда:

— Естал, погрижи се за огньовете! Йорг, ти поемаш първата стража. Олам и Калгрин, идете при конете. Внимавайте най-вече да са добре завързани.

Иначе никой не беше гладен, а и отдавна и последният мях с вино беше изпит, така че беше безсмислено да се пазят хранителните припаси. Не беше необходимо да се организират и смените на стражите. Но все трябваше да се прави нещо, макар че Родлан се съмняваше, че той или някой друг ще може да заспи...

От височината на хълма, на който се бяха разположили наемниците, можеха да се видят огньовете на малката командерия в далечината. Изглеждаше доста безпомощна и изолирана, изгубена под огромната мъглявина на звездното небе.

Колкото до свещеника на Елвантир, той беше изчезнал в тъмното.

* * *

Асранир съвсем не се беше отдалечил.

Щом като се изгуби от погледа на другите, той слезе от коня и седна на земята със скръстени крака, като само главата и раменете му се подаваха над мъглата. Носеше качулката си и шлема от черна стомана с яркочервени орнаменти. Беше сложил ръцете си, облечени в ръкавици, върху коленете, гърбът му беше изправен, а погледът — прикован в далечината, безизразен, извън този свят.

Когато мигът настъпи, той се остави с тяло и душа на Тъмнината. После с глас, който идваше от дъното на гърлото му, започна дрезгава, бавна, дълбока песен, която призоваваше към него мощта на Елвантир.

* * *

— Чувате ли? — попита изведнъж един от наемниците.

Родлан напрегна слух.

— Тишина! — заповяда той тихо.

Останалите млъкнаха и се заслушаха, никой не помръдваше.

— Това е свещеникът — каза Родлан. — Той... той пее.

Веднага почувства, че нещо не е наред.

Песента на свещеника беше странна. Сякаш се чуваше съвсем ясно и в същото време беше твърде далеч, за да бъде доловена.

— Може би се моли... — предположи Олам.

— Да — отвърна Родлан. — Може би.

Смутен, той помисли малко и добави:

— Асранир каза, че това е... Свещена нощ. Може би затова се моли.

И неуверено вдигна рамене.

— Свещена нощ! — изръмжа един от наемниците.

Изплю се на земята с омраза и ярост, но в неуверения му поглед, с който огледа наоколо, се четеше страх. Инстинктивно, без дори да си дават сметка, всички се събраха в центъра на кръга, който ги пазеше, колкото се може по-далеч от Тъмнината. Обземаше ги скрит страх. Отначало Родлан си помисли, че песента на свещеника беше причина за това. Протяжна, страховита, тя караше вътрешностите им да се преобръщат. Но не, имаше нещо друго...

Конете станаха неспокойни.

Родлан усещаше, че сърцето му бие все по-силно и се втренчи в мъглата, която ги обгръщаше. Нещо ставаше, чувстваше го. Нещо ужасно и опасно. Родлан се обърна натам, накъдето беше тръгнал Асранир, сякаш се надяваше да го види, че се връща.

Напразно.

— Гл... Гледайте! — каза един от наемниците. — Мъглата. Тя...

Станала още по-плътна, мъглата около тях се издигаше нависоко. Като че ли някаква сила я тласкаше към невидимата стена, издигната от свещеника, и тя се опитваше да я премине.

Родлан се завъртя няколко пъти около себе си.

Мъглата на Тъмнината неумолимо се издигаше и той нищо не можеше да направи.

— Какво ще правим? — попита го наемник на име Вел.

Той не отговори, устата му беше пресъхнала, а стомахът му се беше свил от страх.

— Всички ще изпукаме! — извика Вел. — Аз се махам!

За малко и други да тръгнат с него към конете, но като се съвзе, Родлан го задържа за ръкава.

— Вел! Какво правиш?

— Махам се! И дума да не става, че ще остана тук да чакам да...

— И къде ще отидеш? А? Къде?

Вел не отговори.

— Погледни, по дяволите! — настоя Родлан. — Погледни наоколо! Наистина ли искаш да се хвърлиш навън? Ама върви, моля ти се! Но повярвай ми, тук все още сме на сигурно място.

Вел се отскубна със силно движение с рамо. Трепереше, но като че ли разумът му се връщаше.

— А, така ли? Ти пък какво ли знаеш?

— Отвори си очите, Вел. Още сме живи, нали?

— И докога?

Родлан вдигна рамене.

— Прави каквото искаш — каза той. — Свободен си да се самоубиеш. Това се отнася и за вас — добави той, като се обърна към другите трима-четирима, които бяха тръгнали след Вел.

Обаче Тъмнината продължаваше да се надига.

Сега вече ги обграждаше стена, висока около два метра. В мъглата се виждаха някакви призрачни пурпурни форми. Те плуваха на вълни, сякаш носени от капризни течения. Повечето преминаваха слепи и безразлични. Но някои като че ли се интересуваха от наемниците. Приближаваха се и извъръщаха към тях празните си орбити. Или поне Родлан си го представяше така. Поне това си мислеше, че вижда или може би си въобразяваше, докато погледът и душата му се губеха в сенките, които бяха толкова дълбоки и толкова...

Готови да го приемат?

Призив ли беше почувствал?

Стенания го освободиха от вцепенението му.

Паникьосани, конете се блъскаха, опъваха кожените ремъци, които ги държаха за муцуните. Освободиха се и побягнаха.

— Не се опитвайте да ги върнете! — изкрещя Родлан, когато видя, че конете изчезват в Тъмнината.

Ненужна заповед.

Родлан забеляза, че погледите на хората му са празни, сякаш са омагьосани. Самият той също чувстваше как го обзема някакво

вцепенение. Изведнъж си даде сметка, че напевната песен на свещеника го люлее, отнася, успокоява и притъпява волята му.

Съпротивляваше се с всички сили.

— Асранир! — изрева той. — Асранир!

Сега вече разбираше.

„Тази Свещена нощ е неочаквана придобивка. Скоро всичко ще свърши. По волята на Елвантир и благодарение на родената от него Тъмнина.“

Скоро всичко ще свърши...

— Асранир!

В този миг Тъмнината се изля като прилив, който отнася дига, и Родлан си спомни уплашено, че свещеникът беше начертал руните на кръга за защита с меч за жертвоприношения.

Изкрещя, когато Тъмнината го погълна.

* * *

Свещеникът на Елвантир се усмихна под шлема си, когато Тъмнината прие душите, които ѝ принасяше в жертва. В мъглите се пробуди сила, която бързо започна да расте.

* * *

Когато Леня се събуди в лечебницата на командерията, брат Ярл беше до нея. Тя искаше да се изправи, но той я спря с внимателно, но силно движение на ръката.

— Спокойно — каза той. — Спокойно. Тук сте на сигурно място.

Тя погледна наоколо си. Сините ѝ очи блестяха от тревога на светлината на свещите, бледото ѝ лице контрастираше на фона на черните ѝ коси.

— Къде съм?

— В командерията „Гората на Гилдер“. Аз съм брат Ярл, спомняте ли си?

— Колко...? Колко време съм спала?

— Само няколко часа. Още е тъмно.

Тогава тя разбра, че е облечена в чиста нощница и докосна с върха на пръстите си превръзката, която пристягаше челото ѝ.

— Превързах раните ви — обясни Ярл. — Скоро ще сте на крака. Имате нужда просто от почивка.

— Къде са ми дрехите?

— Чисти и изгладени — каза монахът рицар. — Ще ви ги донесат.

— Искам ги сега. Трябва да тръгвам.

— Никъде няма да ходите.

Тя се ядоса:

— Но аз трябва да тръгвам!

— Не и през нощ на Тъмнината.

— Нощ на...

Не довърши, поразена.

— Тук сте на сигурно място. Тъмнината не може да премине нашите порти. Вие сте под наше покровителство. И под покровителството на Ейрал.

С показалеца си Ярл се прекръсти на сърцето.

— Тогава утре — каза Леня решително. — Ще тръгна утре на зазоряване.

— Изтощена сте. Имате нужда да възстановите силите си.

— Утре...

Ярл погледна младата жена и не му беше трудно да разбере, че решителността ѝ беше напълно категорична. Именно тази решителност я беше довела чак дотук, като беше преодоляла изпитания, които монахът рицар можеше само да си представи. Но и точно тя за малко не я беше погубила.

— Толкова спешно ли трябва да се срещнете с отец Домнис? — попита Ярл.

Стресната, тя се вгледа в него. Точно както той очакваше, тя не си спомняше какво беше казала, когато за миг бе дошла в съзнание малко преди това.

— Как...? Как разбрахте?

— Преди малко, когато не бяхте на себе си, проговорихте. Изглеждаше като че ли бълнувате, после отново изгубихте съзнание. Молехте да ви отведат при отец Домнис. Звучеше като въпрос на живот и смърт.

Погледът на момичето се замъгли.

— Да... Много е важно.

— Защо?

— Трябва да му предам едно съобщение. Изключително важно съобщение.

— Но не искате нищо да ми кажете за това.

— Не.

Ярл въздъхна.

— Ние сме готови да ви помогнем. Но ще трябва да говорите с нашия командор. Каквато и да е тайната ви, с него тя ще е добре запазена.

Леня помисли. После примирено каза:

— Приемам.

— Добре — каза Ярл. — Искате ли да отида да го доведа сега?

— Да. Благодаря.

Монахът рицар стана. Нарочно не беше казал нищо за Меча на кралете.

— Последно нещо...

— Да?

— Един свещеник на Елвантир ви преследва. Знаете ли кой е?

— Казва се Асранир — каза девойката с разтреперан глас. — Той... Той тук ли е?

— Какво иска от вас?

— Исква да изтръгне от мен една тайна. Но по-скоро ще се убия, отколкото да попадна в ръцете му!

— Трябва ли да се боим от него?

Леня не отговори, но погледът ѝ, едновременно тъжен и ужасен, беше повече от достатъчен.

* * *

В коридора Ярл намери Рилт, който чакаше пред вратата.

— Пази я — каза той. — И най-вече да не напуска тази стая.

Новакът кимна, че е разбрал.

— И... И внимавай много с нея — добави монахът рицар полугласно.

Новакът отново кимна, но този път не така уверено.

Ярл тръгна, като си мислеше за Леня.

Беше убеден, че направи добре, като не спомена Меча на кралете. Благодарение на това девойката беше казала повече, отколкото си мислеше, и сега той беше убеден, че тайната, която тя пазеше, се отнасяше до изгубения меч на Върховните крале. Дали беше намерена? Свещениците на Елвантир бяха отшелници. Те не напускаха сенките на своите храмове за нищо и никакво. Но какъвто и да беше истинският залог в цялата тази работа, Леня не казваше всичко. Без съмнение от предпазливост или от недоверие. Или може би просто защото трябваше да крие компрометиращи истини.

Изведнъж камбаната заби тревога на оръжие.

* * *

Когато излезе на двора, камбаната продължаваше да бие. Неколцина монаси рицари бързаха да се качат на стените, но повечето вече бяха там, обърнати навън, с шлемове и щитове, неподвижни като въоръжени статуи.

Ярл спря един новак, който минаваше.

— Иди да намериш Рилт в лечебницата. Кажу ми да ми донесе шлема и щита.

— Да, месир.

Като освободи новака, Ярл прекоси двора с големи крачки и изкачи, като ги взимаше по четири, стъпалата, които водеха към обходния път над главната порта. Камбаната млъкна в мига, когато той стъпи там. Бързо забави крачка — над командерията внезапно се спусна тревожна тишина. И той зае мястото си на бойниците, а в това време се надигаше немощно стенание, което не идваше от вятъра.

Тъмнината пееше и песента ѝ беше призив.

В мъглите се приближаваха силуети, които се виждаха до бедрата. Като че ли прииждаха от всички страни. Сиви. Безплътни. Костеливи рамене и изпъкнали ребра, хлътнали коремни — вървяха напред прегърбени, а ръцете им се поклащаха.

Вампирки.

— Идват от гората — каза Едрас.

Ярл извърна глава към командора, който не изпускаше Тъмнината от очи, и продължи:

— Отвърщат на призив.

— Призивът на жреца...

— И на Тъмнината.

Вампирките бяха трупове, обладани от Тъмнината.

Монасите рицари знаеха, че гората ги приютява. Дори на няколко пъти бяха правили експедиции против тях, когато бродеха прекалено близо до пътеките и застрашаваха пътниците. Но не знаеха, че са толкова много. И най-вече никога не ги бяха виждали да излизат от гората, дори в най-тъмната и страшна Нощ на Тъмнината.

— Проклет жрец — рече Едрас през зъби.

Ярл се обърна и дочу стъпките на Рилт.

Сложи си шлема, който младежът му подаде, после взе щита си в ръка.

— Благодаря, Рилт.

Новакът не отговори.

Стоеше като истукан, хипнотизиран от ужасната гледка, която се разкриваше отвъд стените.

Все пак Ярл успя да привлече погледа му.

— Всичко е наред, Рилт. Ще ги отблъснем.

— Да, месир — каза младият гигант, като се мъчеше да изглежда спокоен. — Простете ми.

— Само лудите не се страхуват, Рилт. Истинската смелост не е в това да победиш тези страхове, а да не им обръщаш внимание. Разбираш ли?

— Да, месир.

— Сега се върни при нашата болна. Искам да я заведеш в църквата и да се затворите там с другите нови.

— Въръжете се — каза командорът. — Но се барикадирайте и не се опитвайте нищо да правите. Каквото и да се случи.

— Чакайте да ви повикаме — каза накрая Ярл. — Или слънцето да изгрее.

— На вашите заповеди.

— Светлината на Ейрал да те води.

Рилт размени прощален поглед със своя учител. После смутено изчезна.

Вампирките идваха — безбройни.

Ръцете им късаха парцали от мъглата. Зъбите им стърчаха. Очите им блестяха жестоко и алчно. Всички напредваха с големи крачки към командерията, сякаш водени от една-единствена воля.

Вдясно от Ярл стоеше командор Едрас. Ярл погледна наляво и видя профила на брат Лето. Той се беше втренчил в някаква далечна точка и тихо се молеше, устните му леко помръдваха.

Бяха петнадесетина.

Бяха петнайсет монаси рицари, петнайсет ветерани, прекарвали целия си живот в армията, единственото, което имаха, за да отблъснат орда, появила се от Тъмнината, беше мечът, смелостта и вярата. Ярл си помисли за тези мъже, с които беше прекарал години от живота си.

Гардион, Тален, Реал...

Илас.

И Рилт. Новите.

Колцина ли щяха да умрат тази нощ на стените на тази изгубена командерия?

Няколко вампирки бяха стигнали до границите на мъглата.

Въпреки нетърпението, което ги разяждаше, те не смееха да преминат свещените граници, обикалящи командерията. Поклащаха се, ръмжаха, плюеха. Удряха с нокти в празното и хвърляха погледи, изпълнени с омраза и алчност към неподвижните монаси. Ярл знаеше, че не биваше да позволяват да ги заблудят внезапните им жестове и гротескните им движения на лошо сглобени кукли. В необходимото време можеха да покажат невероятна бързина и гъвкавост. А особено способни бяха на огромни скокове.

Песента на Тъмнината замлъкна. Под Голямата мъглявина настъпи тежка тишина.

Едрас извади меч си и всички го последваха.

— С милостта на Ейрал! — извика той.

— С милостта на Ейрал! — повториха братята в един глас.

— Да бъде волята му!

— Да бъде волята му!

— Да живее светлината му!

— Да живее светлината му!

Вампирките нападаха.

Сред дивашка олелия те преминаха кръга на белите стълбове. По сухите им тела се появиха димящи изгаряния. Няколко се подпалиха и се строполиха с крясъци, разкъсани от бял огън. Но повечето преминаха и се струпаха под стените на командерията, започнаха да се изкачват, хвърляха се отново и отново, като се опитваха да се вкопчат в тях. Някои успяха да стигнат до укрепленията и започна неравна битка между монасите рицари и Тъмнината.

Докато отсичаше главата на първата си вампирка, Ярл си помисли за Леня и нейните тайни. Белият дракон не можеше да желае смъртта ѝ. Закле се да я пази до последния си дъх.

КРАЯТ НА ПРОЛЕТТА НА 1548 ГОДИНА КРАЛСКИЯТ ДВОРЕЦ

Когато се завърна в Ориал след провала на преговорите, които беше пожелал и пазил, принц Алдеран отказа да се подчини на исканията на кралицата, която — загрижена единствено за амбициите, които хранеше за него — настоя той да напусне и да разпусне ониксовите гвардейци.

Хроники (Книга за Войната на Тримата Принцове)

Кралица Селиан задържа Естеверис в края на един Съвет, докато министрите и секретарите се оттегляха. Когато вратите се затвориха, кралицата стана и — сигурна, че Естеверис я следва — излезе на голям балкон, пазен от двама алебардчици в ливреи, застанали до стената. Отиде до балюстрадата, затвори очи и се наслади на ласките на слънцето върху лицето си. Останал назад, Естеверис чакаше, заел поза, изразяваща почитание и скромност. Ако не бяха пръстите му, отрупани с пръстени и скъпоценни камъни и прекомерния лукс на бродираната му роба, всичко в него напомняше духовника, какъвто беше, преди да стане министър.

Най-накрая кралицата се обърна с лице към своя Пръв министър.

— Вчера говорих с принц Алдеран — оповести тя.

Естеверис чакаше.

Благодарение на свой шпионин той вече знаеше всичко за разговора, който кралицата и синът ѝ бяха провели предишния ден. Но тъй като на кралицата ѝ харесваше да разкаже...

— Отказа да напусне командването на черните гвардейци — обясни тя.

— Не успяхте ли да го накарате да чуе гласа на разума?

— Не. Така че реших да разпусна Ониксовата гвардия. Зная, че тя е под властта единствено на Върховния крал. Но вие ще намерите

начин да уредите това, нали? Може би с някой от онези декрети, чиято тайна познавате?

Естеверис се поклони.

— Разбира се, господарке.

Но не каза нищо повече, което беше достатъчно кралицата да застане нащрек.

— Не го ли одобрявате?

— Господарке, ако решението ви е взето...

— Искам да чуя мнението ви.

Министърът се поколеба само няколко секунди.

— Не поемате ли риска да си навлечете гнева на принца?

— Няма да продължи дълго. Познавам сина си.

— Несъмнено. Все пак привързаността на принц Алдеран към Ониксовата гвардия е голяма. За него тя е средството да отдаде почит на рицаря Лорн.

При името на Лорн кралицата се напрегна. Мразеше да го споменават в нейно присъствие, особено за да ѝ припомнят влиянието, което той упражняваше върху сина ѝ.

— Принц Алдеран е още млад — продължи Естеверис. — Понякога любовта му е кратка, но винаги е искрена. Би могъл да реагира... импулсивно. А дали наистина това е, което желаем?

Кралицата се поколеба.

Тя беше висока, мургава, все още красива. Живият ѝ, блестящ, страстен поглед контрастираше с обичайната студенина на чертите ѝ.

— Не — съгласи се тя. — Но тъй като изглежда, че доста време сте размишлявали над този въпрос, какво предлагате? Алан ми се съпротивлява и вече достатъчно много му отстъпих.

— Предлагам доходите, отпуснати от Кралската съкровищница на черните гвардейци, да не бъдат подновени.

Кралицата вдигна рамене. Винаги беше готова да покаже презрението си.

— И какво от това? Забравяте ли, че моят син е принц на Лангър? Той е богат. Доходите от неговите имения ще му позволят охолно да поддържа Ониксовата гвардия. Без дори да говорим за кралската издръжка, която му се плаща. Но може би мислите и нея да прекратите?

Естеверис беше свикнал със сарказмите на кралицата. Поклони се и обясни:

— Нека посочим на принца неговите отговорности, господарке. Трябва да бъде съвършено ясно — за него и за всички, че Ониксовата гвардия вече е единствено и само негова отговорност. Така не му отстъпвате. Но публично отбелязвате своето несъгласие, като му давате свободите, които той като че ли отстоява. Принц Алдеран иска Ониксовата гвардия? Така да бъде. Да я поддържа и да я командва, както желае. Но отсега нататък тя ще е единствено и само негово задължение.

Кралица Селиан размисли, като хапеше долната си устна. Струваше ѝ се, че идеята на Естеверис все пак показваше известна слабост, нещо, което тя ненавиждаше. И все пак трябваше да щади сина си... без обаче да му отпуска юздата твърде много.

— Добре, съгласна съм — каза тя.

Естеверис се поклони, показвайки по този начин каква чест му оказваше кралицата, като приемаше предложението му. Но той знаеше, че с нея победите винаги бяха краткотрайни на бойното поле на горделивостта. Така че министърът не се учуди, когато тя добави:

— Няма никакво съмнение, че Алан ще реши да задържи командването на Ониксовата гвардия и да я издържа със собствените си доходи.

— Разбира се.

— При това положение не мога да стоя просто така и да не реагирам — каза кралицата, като мислеше на глас. — Хората няма да разберат. Ще се питат...

Погледът ѝ се зарея в далечината и тя замълча, докато Естеверис я наблюдаваше. Познаваше я много добре и знаеше какво я измъчва. Кралицата не искаше да държи сина си далеч от делата на Върховното кралство.

— Да се възползваме от парада — каза кралицата и се усмихна.

— Простете, господарке?

— Да забраним на Ониксовата гвардия да участва в парада на армията, която се готви да замине за Арканте. Алан ще присъства, но на моята трибуна.

— Господарке, немислимо е принц Алдеран да бъде държан настрана от обсадата на Арканте.

— Съвършено очевидно. Но вие знаете, че единствено принц Ирдел трябва да бъде въздигнат в светлина.

— Как да го направим?

— За начало нека да дадем на Алан само командването на неговите скъпи ониксови гвардейци. И да не му позволим да участва в парада.

— Така, понеже принц Ирдел ще е единственият, когото народът е приветствал, ще бъде и единственият, когото народът ще низвергне.

— Има светлини, от които е по-добре да се стои настрана.

Министърът направи възхитено изражение.

— Умело. Твърде умело.

— Не се опитвайте да ме ласкаете, Естeverис. Зная, че вече сте помислили за всичко това... Важното е хората да си мислят, че причината за немилостта спрямо моя син е единствено отмъстителната ми природа. Да ме вземат за луда, водена от гордостта и злобата, е най-доброто ми оръжие. По такъв начин ще се страхуват от моите пристъпи на гняв и няма да търсят по-далеч.

Естeverис се поклонил още веднъж, много почтително.

КРАЯТ НА ПРОЛЕТТА НА 1548 ГОДИНА ОРИАЛ

Било поради безразличие, било защото искаше да си даде време да помисли добре, било защото връщането в Ориал го караше да мисли, че там бездруго щеше да се върне към съдба, която искаше да оттласне, Лорн пропътува на кон, без да бърза дългите левги, които разделяха Закрилящите планини от столицата на Върховното кралство. Пътуването му беше самотно и спокойно, доколкото една душа, обитавана от Тъмнината, можеше изобщо да е в мир.

Хроники (Книга за Рицаря с меча)

Ориал се простираше върху девет хълма, който обграждаха десети, зает изцяло от комплекса на Кралския дворец. Прекосявана от река Ейрдър, столицата беше огромна, до такава степен, че никой не знаеше точния брой на кварталите, някои от които преминаваха в други или пък — миниатюрни и притиснати — често се оказваха забравени. Той беше столица на Лангър, преди да стане столица на Върховното кралство. Беше градът на всички Върховни крале, а преди тях, преди Войните на мрака, когато Божествените дракони царуваха, беше градът на Ейрал — Белия дракон на светлината и на познанието. Днес Ориал беше политическото и дипломатическо сърце на Върховното кралство, което означаваше и на цял Имелор. По-населен и арогантен от когато и да било, той благоденстваше, опасан от високи крепостни стени и винаги закрилян против Тъмнината от Бдителните кули, които валмирските магове някога бяха построили за него. Десет укрепени порти пробиваха стените му, като главна беше Бялата порта — наречена така, тъй като беше посветена на Ейрал.

Лорн се смеси с тълпата от търговци и пътници, които чакаха да влязат в Ориал. Те идваха от всички провинции на Върховното кралство и от други страни. Под топлото слънце и в надигналия се

прахоляк хората вървяха бавно и говореха лангрыйски, вестфалдски, алгерски, иредийски и дори естурийски или скандски сред крясъци на животни, разпавии, заплахи, призивите към ред на войниците, които задържаха тълпата, скърцането на каруците със стока и на ръчните колички. Лорн нарочно беше избрал най-посещаваната и най-задръстената с хора сред портите на столицата. Държеше коня си за юздата, а скандският му меч беше затъкнат на гърба. Лявата му ръка беше увита, все едно е ранена, за да скрие каменния печат, който я бележеше. Лорн беше свалил черните си очила, но понеже беше принуден да пази по-светлото и по-слабо от очите си, го беше скрил под дебела препаска, която го правеше да изглежда като едноок. С черните си коси, дълги до раменете, и загорелия си тен лесно можеше да мине за чуждестранен наемник. За сармец например. Или за валмирски заговорник. Авантюристите и войниците изобилстваха в Ориал и никой — надяваше се Лорн — нямаше да се учуди да види, че идва още един.

И все пак по-добре беше да е предпазлив.

Разбира се, Лорн беше мъртъв и поради това се съмняваше, че някой ще го търси. Но шпионите на министър Естеверис наблюдаваха плътно както Върховното кралство, така и неговата столица. Те бяха навсякъде: на градските порти, в хановете, на тържищата. Разбира се, имаше и доста изявени информатори, на които министърът плащаше заплати. Но най-вече беше публична тайна, че всяко сведение можеше да струва пари и човек нищо не губеше, ако съобщеше за подозрителни движения или за пристигането на нов съсед. Това можеше дори да донесе голяма печалба, само да знаеш към кого да се обърнеш, а сведението да се окаже полезно за полицията. Така че беше достатъчно нещо съвсем незначително, по което някой да забележи Лорн, и някой агент на Естеверис — от усърдие или по навик — да реши да се интересува от него. Кой можеше да каже какво щеше да излезе от това?

Копиеносци и арбалетчици стояха на пост на влизане и на излизане под двата големи свода на портата на Ейрал. Други стояха вътре, на тротоарите. Те принадлежаха към Пурпурната гвардия, чиито двайсет полка отговаряха за крепостните стени и за улиците на Ориал. Жестоки и подкупни, те на драго сърце злоупотребяваха с властта си, за да се обогатяват, всички ги ненавиждаха, но не от тях Лорн се

страхуваше най-много. Боеше се от онези, които не се забелязваха лесно. Онези, които дебнеха отдалеч или изглеждаха заети с нещо друго. Онези, за които не можеше да се оглеждаш, без да привлечеш вниманието им и веднага да станеш подозрителен. Онези, които — може би — също като него се бяха смесили с пътниците.

След като тъпка на едно място под свода — на горещината и в полумрака, — Лорн се намери на открито със задоволство, което внимаваше да не му проличи. Спря за миг, направи се, че се колебае накъде да поеме, после — като се надяваше, че не го следят — тръгна по една улица, по която имаше само ханове и конюшни. Знаеше, че не се е измъкнал. Първо, защото може би го бяха забелязали — в такъв случай този, който го дебнеше, щеше да изчака да се отдалечи, за да започне дискретно да разпитва за него, когато най-малкото очаква. А освен това, защото се намираще в „свободен квартал“, където предпазливостта беше особено препоръчителна.

В Ориал свободните квартали не заслужаваха името си. Разположени до портите или до търговското пристанище, те бяха свободни само доколкото пътниците имаха правото да престоят в тях няколко дни без да представят паспорт. На другите места всеки беше длъжен да обяви самоличността си пред хазяите или ханджиите, които бяха длъжни да водят точен регистър на разположение на властите. Така че свободните квартали приютяваха чужденците, авантюристите, пътуващите търговци. Бяха квартали и на всякакви видове търговии и контрабанда, където можеше да се купи всичко, стига да има цена. Но тъй като гъмжаха от доносници, в крайна сметка се оказваха най-наблюдаваните квартали на столицата. Естевверис знаеше всичко, което ставаше там, всичко, което се даваше под наем и се продаваше. Слуховете твърдяха също, че от посредник на посредник министърът получава своя дял от всяка печалба. Главорезите от Пурпурната гвардия също не се лишаваха.

Лорн остави коня и нещата си в една конюшня. След това, тъй като беше жаден, бутна вратата на една кръчма с нисък таван и също толкова мрачна. Виното беше средна ръка, но пивко. Лорн го изпи, като се заслушваше, неизвестен и мълчалив, седнал заедно с други мъже на голяма маса, излъскана с восък за свещи. Всички говореха само за обсадата на Арканте. Тъй като преговорите, поискани от принц Алдеран, се бяха провалили, като за малко не бяха стрували живота на

брат му — епископа на Стал, армията се готвеше да се присъедини към частите, които вече обграждаха Арканте. Голяма армия, която лагеруваше в околностите на Ориал и чието командване щеше да поеме принц Ирдел. Толкова голяма впрочем, че хората се питаха дали Върховното кралство щеше да може да я издържа дълго време. На което някои отговаряха, че Арканте бързо ще сложи оръжие, а други предричаха дълга обсада и скорошно налагане на „изключителни“ данъци. Така или иначе, не завършваха ли винаги по този начин капризите на могъщите? С нови данъци?

Лорн не остана дълго.

Напускайки успокояващия полумрак на кръчмата, той присви очи на слънцето и се отдалечи спокойно. Като дебнеше с крайчеца на очите си, направи няколко кръга, завъртя се по едни и същи улици и когато се увери, че не го следят, влезе в един от многобройните параклиси, посветени на Ейрал, с които градът се гордееше, освен с църквите си и с великолепната си катедрала.

Но съвсем не го избра случайно.

Параклисът беше скромен и спокоен, през стъклописите проникваше жълто-синя светлина. Пейките бяха почти празни, а клисарят, който дремеше в един ъгъл, седнал на един стол, едва отвори очи, когато Лорн влезе и се приближи до олтара.

Свещи от бял восък горяха под статуята на Белия дракон, а на ноктите му бяха закачени малки хартийки, свити на руло и завързани с разноцветни панделки. Тези хартийки бяха все послания, отправени към Ейрал: молитви, желаня, молби, благодарности. Свещениците редовно ги отнасяха и когато вятърът духаше от юг, ги изгаряха с тържествена церемония, така че димът да отнесе мислите на вярващите до планините на Лангър, където Ейрал ги приемаше. Обикновено цветът на панделката отговаряше на естеството на посланието. Така че имаше най-вече бели, сини и червени. Няколко бяха жълти. А имаше и две-три зелени.

Но никоя не беше черна като тази, която Лорн използва, за да закачи — на четвъртия нокът на дясната лапа на статуята — малкото руло, което беше приготвил и в което нищо не пишеше.

* * *

— Учителю?

Сибелиус вдигна глава от тежкия том, който четеше, седнал на работната си маса.

— Да?

— Един посетител.

Главният архивар се изненада. Неочакваните посещения бяха повече от редки в Кралските архиви, от които като че ли никой не се интересуваше. И все пак Архивите бяха паметта на Върховното кралство, което сега беше застрашено от амнезия поради липса на персонал и на финансови средства. В Кралския дворец неколцина министри и съветници смятаха, че всичките тези стари документи в края на краищата струваха твърде скъпо.

— Името му?

— Не зная, учителю. Пътник е. Каза, че иска да ви предаде много ценен документ.

Любопитството на Сибелиус се пробуди. Кой ли можеше да идва да го види в неговия отчайващ свят от прах, дърво, хартия и мастило? И какъв можеше да е този документ?

— Добре — каза той. — Ще го приема.

Младият слуга излезе, като остави време на Сибелиус да стане и да се пооправи. Минал шестдесетте, той беше среден на ръст, но леко прегърбен от годините, които беше прекарал наведен над книгите. Погледът му беше буден, брадата му беше грижливо подрязана и на слепоочията се сливаше с корона от къса коса — брадата и косата му бяха еднакво чисто бели. Пръстите му бяха изцапани с мастило, беше облечен скромно и си изтупа ръкавите, за да махне праха по тях.

Влезе един мъж, чийто силует се стори странно познат на главния архивар. Но тъй като книгите не обичаха нито слънчевите лъчи, нито пламъчетата на свещите, източниците на светлина бяха редки в Кралските архиви. Полумракът не позволи на Сибелиус веднага да познае посетителя. Трябваше Лорн да пристъпи напред и да махне превръзката от дясното си око.

— Добър ден, Сибелиус.

Поразен от изненада, Сибелиус за малко не извика, но Лорн бе по-бърз — хвана главата му с лявата си ръка и му запуши устата с дясната.

— Всичко е наред, Сибелиус. Не съм призрак и не съм дошъл да ви тормозя. Чисто и просто съм жив, но трябваше да ме мислят за мъртъв. Сега може ли да си махна ръката?

Главният архивар кимна и Лорн го пусна.

— Лорн! — възкликна Сибелиус тихо. — Лорн! — повтори той, като отиде да се увери, че вратата на кабинета му е добре затворена. — Лорн!

След пожара в Черната кула той беше от онези, които бдяха над леглото на Лорн, докато той агонизираше, после от онези, които му отдадоха последна почит. Беше носил траур за него.

— Съжалявам, че ви изиграх този лош фарс, приятелю. Но в интерес на истината не аз съм авторът.

Сибелиус трябваше да седне.

Беше видял Лорн мъртъв. Студен. Неподвижен.

— К...? Как?

— Дрога, направена от един валмирски маг алхимик. Изпийте я и ще изглеждате като труп в продължение на три дни. Впрочем съвсем същото усещане имате и когато се събудите...

— Но защо?

— Казах ви: по-добре беше да ме смятат за мъртъв. За моя сигурност. В противен случай онези, които се опитаха да ме убият, щяха да се върнат — рано или късно — и да довършат делото си.

Естествено, Сибелиус разбираше.

Но изумлението му беше толкова голямо, че му беше трудно да мисли, да успокои емоциите си, да направи връзка между всички мисли, които се блъскаха в главата му. Отчасти продължаваше да не вярва и трябваше да се убеждава отново и отново, да си повтаря непрекъснато, че не сънува, че Лорн чисто и просто беше тук, пред него. И че беше жив.

И изведнъж сякаш получи просветление.

С влажни очи и широка усмивка на уста Сибелиус стана и отиде да прегърне горещо Лорн.

— Лорн! Лорн, приятелю! Ако знаете какво щастие е за мен да ви видя отново! Толкова е...

— Ненадейно? — рече Лорн шеговито.

— Да! Ненадейно! Но не се подигравайте. Вие сте знаели. И сте си мислели, че все някой ден ще се върнете. Но ние... Ние...

Сибелиус спря, отдръпна се от Лорн, изведнъж го изгледа подозрително и попита:

— Защото все пак не съм аз единственият, който...?

Лорн се засмя.

— Не, Сибелиус! Не!

— Тогава кой знаеше? Или по-точно: кой знае?

Лорн се замисли.

— Не много хора. Алан и граф Теожен. Нае. Вард. Логан и Йерас.

В този списък липсваха няколко имена, но Лорн не искаше да каже повече.

— Не и Алисия? — учуди се главният архивар. — Нито брат й Еленцио?

— Не. Това, че нищо не знаят, ги пазеше — както тях, така и мен. Това се отнася и за вас.

— Да. Да, разбира се — каза Сибелиус.

Въпреки това обаче той не успяваше да сдържи известно огорчение. Огорчение, че може би е бил преценен като недостоен за доверие. Или по-просто казано, че е бил държан настрана от важна тайна. А сега, когато се съвземаше от чувствата си, най-горделивата част от него смяташе, че е заслужавал да знае. Почувства се истински наранен — в името на приятелството.

Лорн се досети какво мисли архиварят.

— Не аз избрах кой да знае и кой не — каза му той. — Дори не бях в съзнание. Алан и Теожен са решили всичко. Те организираха и направиха всичко. А без тях може би днес щях да съм мъртъв.

— Но вие сте жив, приятелю! — отново се зарадва Сибелиус, като прогони лекото недоволство, появило се у него.

Той беше добър и великодушен мъж.

Но най-вече беше искрен приятел, зарадван истински, че отново вижда своя другар. Главният архивар изпитваше към Лорн близост, сякаш бяха братя по оръжие.

— Но аз продължавам да си мисля — каза той като смръщи вежди. — Вие не ми казахте дали кралицата знае. Знае ли?

— Тя смята, че съм мъртъв и това е много добре. Дори ми се ще да продължи да мисли така колкото се може по-дълго.

Сибелиус се ококори.

— Все пак не мислите, че тя е могла...?

— Аз я унизах в Ангборн. Съмнявам се, че изобщо някога ще ми го прости.

— Но чак пък да нареди да ви убият!

— Има и други заподозрени. И за да може най-добре да се отдели вярното от невярното, ми е необходимо още известно време да остана в сянка. Ето защо дойдох по този начин при вас.

— Значи не възнамерявате да... възкръснете?

— Не.

— Вашето доверие е чест за мен, рицарю. С мен вашата тайна е в безопасност.

— Зная, Сибелиус.

— Мога ли да направя нещо за вас? Искате ли ви подслоня? Моят дом е и ваш.

— Не. Това би означавало да ви изложя на опасност. А може би шпионите на Естеверис ви наблюдават.

— Мислите ли? — разтревожи се Сибелиус.

Лорн се усмихна безразлично.

— Ако научите, че е точно така, много ли ще се изненадате?

Главният архивар се замисли над въпроса.

— Не — съгласи се той. — Излиза, че нищо не мога да направя, за да ви помогна, така ли? Имам малко пари.

— Нямам нужда от пари, благодаря. Дойдох просто да поздравя един стар приятел. Стар приятел, когото впрочем ще изложя на опасност, ако остана по-дълго...

* * *

Кръчмата се намиреше близо до търговското пристанище на Ориал, в квартала на корабите. Това беше един от най-лошите квартали в града, където моряци, авантюристи, контрабандисти и крадци идваха да търсят развлечения и да въртят далавери. Неговите улички и пасажки образуваха истински лабиринт, в който Пурпурната гвардия влизаше само в краен случай. Кръчмите и публичните домове никога не затваряха. Задните дворове бяха видели много прерязани гърла, а някои необитаеми места бяха истински гробища.

Лорн трябваше да се наведе, за да влезе.

Като остави вратата да се затвори зад него, той огледа залата, изпълнена с дим от лули, долнопробни пури и газови лампи. Беше претъпкана и мрачна, ниска, смърдяща. Шумът от разговорите беше оглушителен.

Лорн привлече само няколко безразлични погледа. Видът му на наемник тук не правеше никакво впечатление. Той видя едно свободно място на тезгяха и тръгна натам, заобиколи една маса, на която моряци пиеха и се смееха с няколко пияни жени, облакът се и поръча чаша бира, която плати веднага.

Бирата не беше толкова лоша, колкото можеше да се очаква. Силна и ароматна, тя му подейства добре и той си даде сметка, че трябва да внимава с нея, за да не се напие.

Повика мъжа с кожена престилка, който му я беше сипал от една от бъчвите, подредени край стената зад него, и попита:

— Има ли кеш вътре?

Мъжът кимна утвърдително.

— Още една? — попита той.

— Може би по-късно.

Мъжът вдигна рамене и престана да се интересува от Лорн, който се обърна с гръб, опрян на тезгяха, и обиколи залата с поглед. Докато посрбваше от бирата си, се запита колко ли може да е часът и дали трябваше да чака още дълго. И ако не дойдеше нито Йерас, нито Логан, къде можеше да избере да прекара нощта? Може би това, че отблъсна гостоприемството на Сибелиус, не беше толкова добра идея.

В края на краищата щеше да е само за една-две нощи...

Млада жена стана от масата на моряците и за да стигне до тезгяха, се промъкна между Лорн и съседа му. Лорн се дръпна достатъчно, без да мърда от мястото си.

— Съжалявам — каза момичето със закачлива усмивка.

Развързаният ѝ корсаж позволяваше да се види пищна гръд.

— Няма нищо — отвърна Лорн.

Погледът му се спря за миг върху гърдите на младата жена, която забеляза и се усмихна поласкана. Като повика кръчмаря по име, тя поръча три гарафи орвалско вино.

— Бъчвата е празна — отвърна мъжът. — Трябва да ида да взема друга от избата.

— Ами направи го.

— Не искаш ли нещо друго?

— Не.

Безразлична към недружелюбния поглед, който ѝ отправи кръчмарят, младата жена се обърна към Лорн и почти прилепена към него, започна да го разглежда без притеснение, с лека усмивка на устните и пламнал поглед.

— Казвам се Лив — каза тя.

Лорн само кимна, докато гледаше настрани.

— Отдалеч ли идваш? — настоятелно продължи тя.

— Не.

— Ама така изглежда.

Той не отговори.

— Не ти ли харесвам? — попита тя.

Лорн отпи глътка бира.

— Вече си заета.

— Какво? С тия типове?

— Да.

— Не съм се оженила за тях...

Лорн не отговори.

Моряците, на които момичето правеше компания, я държаха под око и бяха престанали да се смеят и да разговарят.

— Не ми каза името си — каза момичето, като се приближи още повече.

Предизвикателно притисна гърдите си към ръката на Лорн. Той остана безразличен и отвърна:

— Да, не ти го казах.

— Жалко — прошепна Лив на ухото му. — Защото знаеш ли какво? Ами, струва ми се, че между теб и мен би могло много добре да се...

Не довърши.

Лорн беше хванал китката ѝ дискретно, докато тя се опитваше да му открадне кесията, закачена на колана. Той едва беше помръднал, но хватката му беше здрава и безмилостна. Стисна още по-силно, изви ръката ѝ и младата жена се смръщи, като леко наклони рамото си.

— Ти... причиняваш ми болка...

— Зная. Но ще те заболи още повече, ако се дърпаш.

Намръщени, моряците започваха да подозират нещо.

— Пусни ме. Ако... ако обичаш.

— Идваш с мен — каза Лорн, като остави празната си чаша.

— Къде?

Тя го гледаше смутено.

Всичко, което в началото ѝ беше харесало у този мрачен мъж, на когото личеше, че е опасен, сега я тревожеше. Изведнъж ѝ се стори хладен и безчувствен. В светлосиньото му око блестеше черен пламък, а под превръзката, която скриваше дясното също се долавяше лошо проблясване.

— Ще видиш. Усмихни се. Направи знак на приятелите ти, за да ги успокоиш.

— Не. Не искам.

— Не ме принуждавай да ти счупя лакътя.

Тя се уплаши и се подчини, докато Лорн вече я мъкнеше към вратата и я държеше под ръка, прилепнала към него. Когато излязоха от кръчмата, навън вече беше тъмно. Сигурен, че моряците ще тръгнат след тях, Лорн бутна крадлата в една уличка, после в друга и стигнаха до покрит двор, заринат със стари дъски и натрупани чували.

— Остави ме да си вървя — умоляваше Лив. — Извинявай. Не исках...

Понеже Лорн беше отслабил хватката си, тя се опита да се освободи, но успя само да му обърне гръб, все така здраво хваната в ръцете му.

— Пусни ме!

Застанал зад нея, той бръкна в корсажа ѝ и хвана едната ѝ гърда.

— Не! Пусни ме!

Но той не я слушаше. Очите му се бяха превърнали в две черни, блестящи топки. Отдавна дремещата Тъмнина, която го обладаваше, искаше своята дан.

Лорн бутна Лив до една каса и грубо я наведе напред. Челото на младата жена се удари в дървото. Докато я държеше така, тя разбра, че той бърка в панталоните си. Разбра какво щеше да ѝ се случи. Не ѝ беше за пръв път и тя знаеше, че беше по-добре да не се съпротивлява.

По-добре беше да изтърпи.

— Не — изстена тя. — Моля те, не така. И аз го искам. Не така...

Очите ѝ се замъглиха.

* * *

— Ще ни я оставиш ли после? За тебе ще е чиста, а за нас ще е загрята...

Трима мъже се приближаваха по уличката.

Някакви мърляви главорези, жестоки и доволни.

Задъхан, с едната ръка опряна на гърба на Лив, Лорн се обърна към тях и ги погледна с черното си като обсидиан око.

— Какво каза? — попита единият от мъжете.

Без да знаят защо, те започваха да се чувстват не толкова уверени.

— Когато има за един, има и за четирима, нали? — опита се да се пошегува най-високият от тримата.

Лорн ги изгледа пренебрежително, докато си закопчаваше колана.

— Но ако предпочиташ да те оставим на мира... — каза единият от тях.

Вече не се усмихваха.

Този път видяха мрачен блясък в окото му и се уплашиха. Но там едва се виждаше. Можеше и да са се объркали. Можеше да е само отражение върху...

Стана изневиделица.

Лорн скочи върху тях, преди те да успеят да реагират. Не извади меча си. Удари единия по гърлото и му премаза гръкляна. Почти в същото време хвана другия за яката и грубо го наведе напред точно върху вдигнатото си коляно, като му счупи носа, зъбите и челюстта. Третият мъж искаше да извади меча си. Твърде късно. Лорн го сграбчи за китката, вдигна ръката му и я изви. Бандитът падна на колене със сгърчено лице, парализиран от болката. Нещо в Лорн искаше да кара другите да страдат. Изви още повече ръката. Лакътят се счупи с пращане.

И мъжът изрева.

Лорн се олюля сякаш викът го беше ударил.

От черни очите му станаха сиви, после стъклени и накрая нормални с три премигвания и без да разбира, Лорн видя уличката, тримата мъже, единият от които се задушаваше на земята, и онова

разплакано момиче, уплашено, с което смътно си спомняше, че излезе от кръчмата, но кога? И как? Струваше му се, че се събужда от неспокоен сън, в който е потънал, и сега внезапно се измъква от него.

Двамата бандити, които все още се държаха на крака, се възползваха от объркването на Лорн, за да избягат — накуцвайки, — като изоставиха другаря си да агонизира. Лорн ги гледаше как се отдалечават. После се обърна към момичето, към... Лив?

Да, тя се казваше Лив.

Но какво щеше да й направи в тази уличка? Или какво й беше направил? Все така объркан, той искаше да й каже нещо, но тя се нахвърли върху него като фурия. Удари му няколко плесници, преди той да реагира и да я хване за китките.

— Престанете! — повтаряше той. — Не искам да ви сторя нищо лошо! Спрете, аз...

Тъй като тя не го слушаше, трябваше да я отблъсне. Тя падна назад и се удари, после, изгубила изведнъж всичките си сили, се разплака. Той се опита да посегне към нея, но тя се сви и извика:

— Остави ме, мръсноко! Разкарай се... Разкарай се!

Той се поколеба и този път тя се разкрещя:

— Разкарай се!

Тогава той се уплаши и избяга.

* * *

Йерас тъкмо щеше да бутне вратата на кръчмата, когато чу, че го викат. Обърна се и видя Лорн, който излизаше от една близка уличка.

— Едва сега ли пристигате? — попита Йерас.

— Да — излъга Лорн.

— Всичко наред ли е?

Блед и разсеян, Лорн не отговори веднага.

— Да — каза той.

— Наистина ли?

Лорн забеляза моряците, които се връщаха, след като напразно ги бяха търсили — него и момичето. Трудно му беше да мисли и имаше едно-единствено желание: да избяга.

— Всичко е наред. Да се махаме оттук.

Заинтригуван, на Йерас му се искаше да разбере от какво като че ли трябваше да бягат. Обаче Лорн вече се беше отдалечил.

— Хайде! — настойчиво и тихо подкани Лорн. — Накъде?

Йерас го настигна.

— Квартала на монетите — каза той и мина пред него, за да показва пътя.

* * *

Прекошиха Ориал през нощта, като заобикаляха, за да избягнат кварталите, които спазваха вечерния час. Потънал в мислите си, Лорн следваше Йерас разсеяно с риск понякога да се блъсне в него, когато спряха на ъгъла на някоя улица, за да проверят дали пътят е чист. Почти не говореха и се криеха всеки път, когато бившият разузнавач чуваше да се приближава патрул. Кварталът се намирал близо до крепостната стена. Беше простолудно място, по-скоро спокойно, където беше приятно да се живее. Пристигнаха без прекеждия.

— Тук — каза Йерас.

Минаха през една постройка, после поеха по стълби, прекошиха галерия над един двор, други стълби, които ги изкачиха на един допълнителен етаж и стигнаха до врата, на която Йерас почука.

Веднъж. Два пъти. Веднъж.

— Това е условният сигнал — каза той.

Лорн кимна: щеше да го запомни.

Вратата се отвори и с едната от остриетата близначки в ръка Логан ги въведе, после затвори и заключи след тях. Лорн се озова в голяма таванска стая, обзаведена скромно, в дъното чаршафи, заковани на гредите, отделяха три тесни легла от преплетени ремъци. Подът беше от грубо дърво. В няколко чинийки горяха свещи.

— Ето — каза Йерас, сякаш се извиняваше. — Това е всичко.

— Ще свърши работа — каза Лорн. — Спокойно ли е?

— Много.

— А в случай на нужда?

— През покривите — отвърна Йерас, като посочи малка стълба, поставена под голям кръгъл прозорец.

— Отлично.

Тогава Лорн се отпусна и тримата се прегърнаха.

— Радвам се да ви видя отново.

— Ние също, рицарю — каза Йерас с усмивка.

Логан потвърди с кимване, преди да прибере меча близо до леглото си.

— Гладен ли сте? Жаден? — попита Йерас, като посочи една разклатена маса и три разнебитени стола около нея.

— Не много — каза Лорн.

— Това също е добре. Защото се страхувам, че храната ще е оскъдна, за това пък лоша.

Йерас донесе бучка овче сирене, парче сланина и черен хляб, увити в една кърпа. Логан сложи чаши и бутилка вино на масата.

— За щастие, виното е още по-лошо — добави Йерас. — Това е почти успокоително.

— Пари ли нямате? — учуди се Лорн.

В Аргор той беше дал доста добра сума на своите хора, преди да тръгнат за Ориал.

— Наемът ни струва цяло състояние — обясни Логан.

Лорн не можа да се въздържи и огледа критично обстановката.

— Предполагам, че гледката си заслужава, иначе...

Йерас се усмихна.

— Всъщност — каза той — това, което плащаме най-скъпо, са въпросите, които собственикът не задава. И тези, на които обеща да не отговаря, ако Пурпурната гвардия го попита.

— Разбирам — каза Лорн.

Логан беше сипал вино в трите чаши. Вдигна своята и каза:

— Добре дошъл в Ориал, рицарю.

* * *

Докато вечеряха, Лорн почти нищо не разказа за престоя си в Цитаделата. Нито каза нещо за срещата си със Скерен, нито за разкритията на Върховния крал, нито за това, което се беше случило после. Нищо не каза и за това, което беше доверил на Сибелиус. Но се осведоми колкото можа по-добре. Беше изпратил Логан и Йерас в Ориал, за да подготвят пристигането му, за да бъдат те там негови очи

и уши, докато го няма. И се бяха разбрали, че ще ги предупреди за идването си като закачи — с черна панделка и в различен параклис в зависимост от деня — желание на четвъртия нокът на дясната лапа на статуята на Ейрал. В този момент те знаеха къде да го намерят същата вечер или най-късно на другия ден.

Тъй като все още бяха част от черните гвардейци, Логан и Йерас имаха ако не пълни, то поне точни сведения за последните преговори между Върховното кралство и Арканте. Говореше предимно словоохотливият Йерас, а в това време Логан се грижеше за любимите си шпаги.

— Преговорите можеха да завършат добре, което щеше да е от полза както за Върховното кралство и за Арканте, така и за принца и за Ониксовата гвардия. Но опитът за убийство, насочен против Жал, провали всичко.

— Един-единствен мъж, така ли?

— Това е, което знаем.

— Чух да се говори, че е използвал острие на Тъмнината.

— Истина е.

— И разбраха ли кой е?

— Той нападна, като викаше „За Арканте! За Ирелис!“ След това телохранителите на епископа за малко щяха да го пребият от бой. За щастие, черните гвардейци проявиха по-голямо хладнокръвие и успяха да го затворят на сигурно място.

— Къде е той сега?

— В тъмниците на Кралския дворец.

— В такъв случай най-накрая ще каже каквото знае. И ще издаде съучастниците си, ако има такива.

Недотам убеден, Йерас сви рамене.

— Несъмнено — каза той.

— Какво? — попита Лорн. — Мъжът не е ли разпитван?

— Напротив. Но според всички черни гвардейци, които са били в досег с него, това е някакъв фанатик. Луд.

— И все пак някой трябва да е сложил меча на Тъмнината в ръката му, нали? Това не е нищо.

— Разбира се.

Замислен, Лорн изпи на един дъх чашата си и веднага съжали.

— А Алан? — попита той. — Как се справя?

Йерас се поколеба.

— Досега — каза Логан, като прибра съвършено смазаното острие на единия си меч — не се е проявил като недостоен за уважение.

Както често биваше при Логан, казаното беше едновременно малко и много. Заедно с Вард, Йерас и Логан бяха последните от неколцината ониксови гвардейци, които Лорн лично беше наел — Дуайн беше умрял на крепостните стени на Саарсгард, а Лиам, тежко ранен, беше принуден да се оттегли. Така че те на времето бяха една шепа, но никой не можеше дори да си представи какво можеха да направят заедно. Завинаги ги свързваше братство по оръжие и безрезервна вярност към Лорн. И точно по причина на тази вярност им беше трудно да приемат, че някой друг, освен него, ще ръководи Черната гвардия. Нито Логан, нито Йерас оспорваха това право на Алан. Знаеха, че това беше необходимо, за да оцелеят ониксовите гвардейци, а принцът имаше най-голямо право да поеме командването след своя приятел Лорн. Освен това, както Логан беше подчертал, Алан не се беше показал недостоен за уважение. Но въпреки всичко това, че той командваше черните гвардейци, за тях беше някак нередно — почти като предателство или светотатство. Така че Логан и Йерас доброволно бяха напуснали Ониксовата гвардия след „смъртта“ на Лорн. Първо, защото тази лъжа им позволяваше да отидат с него в Аргор, а те нямаше да го изоставят за нищо на света. Но и защото им спестяваше задължението да служат под заповедите на Алан заедно с тези, които този принц — твърде амбициозен в очите на Логан — не беше закъснял да наеме.

— Ониксовата гвардия — каза Йерас — ще стане пак Ониксовата гвардия, само когато вие я командвате отново, рицарю.

Лорн предпочете да не отговаря.

Той стана, прозя се и посочи плетените легла.

— Кое е моето?

— Лявото. Чаршафите са чисти.

— Благодаря. Утре сутрин ще напиша едно писмо, което някой от вас ще иде да занесе в Белия дворец. Но сега съм много уморен. До утре.

— До утре, рицарю.

— До утре — каза Логан.

* * *

Лорн не можеше да заспи.

Това, което му се беше случило тази вечер, не излизаше от ума му и макар да не си спомняше почти нищо, мисълта, че Тъмнината го беше надвила, го плашеше. Разбира се, Майрен и Драконът на разрушението го бяха предупредили, всеки по свой начин, тя — за да го предпази, а той — за да го заплаши. Но да знае, че е обсебен от Дух от Тъмнина беше едно нещо, а да го изпита, се оказа съвсем друго. Доколкото Лорн можеше да си спомни, Духът се проявяваше за пръв път, но как можеше да е сигурен? Дали Духът можеше да се пробуди когато си иска? Можеше ли да тласне Лорн да извърши какво ли не? Лорн знаеше, че Духът нямаше да направи нищо, за да му навреди пряко, защото по този начин щеше сам да се обрече. Но ако Духът не представляваше опасност за Лорн, беше опасен за другите.

Лорн беше извадил голям късмет тази вечер.

Какво щеше да стане, ако тримата простаци не си бяха помислили, че може да се възползват от далаверата? Единият беше мъртъв, а другите си бяха тръгнали в доста окаяно състояние. Но колкото и жалко да изглеждаше всичко това, то беше най-малкото зло. Ръцете на тези мъже със сигурност бяха изцапани с кръв, а на съвестта им лежах не малко лоши деяния — или поне Лорн се опитваше да се убеди, че е така. Ами момичето? Какво беше направила, за да заслужи Лорн да я завлече насила в онази уличка? Какво ли насилие беше изтърпяла? И накрая, кой ли щеше да е следващата жертва? Защото за Лорн нямаше никакво съмнение, че това щеше да се повтори, а той нищо не можеше да направи...

Отстъпвайки пред умората, накрая потъна в неспокоен сън.

* * *

Нарбио не знаеше защо тази вечер в кръчмата на пристанището, където беше дошъл да изиграе последните си бронзови монети, този мъж — а не някой друг — беше привлякъл вниманието му. Инстинкт може би. Или този скандски меч, който носеше на гърба си. Разбира се,

Нарбио не знаеше, че този едноок мъж в ризница от кожа и метални халки беше мъртвец. На пръв поглед по нищо не се различаваше от наемниците, които Ориал привличаше, както извор привлича зверовете.

И все пак...

Нарбио бързо беше разбрал, че нещо не беше съвсем наред между едноокия и момичето. Не знаеше какво, но беше ясно, че тя не го следваше напълно по свое желание, когато излязоха забързано от кръчмата. Моряците, на които момичето правеше компания и дискретно ги преджобваше от началото на вечерта, също се бяха усъмнили. Или може би не им харесваше, че са ги изиграли. Както и да е, но те също бяха станали и Нарбио трябваше да се сблъска с тях, за да ги забави. И тук пак инстинктът. Но ако едноокият подготвяше някой подъл номер, по-добре беше да му даде време да го започне, нали така?

Когато моряците излязоха от кръчмата, едноокият и момичето вече бяха изчезнали в тъмното. За Нарбио също беше много късно. Но докато моряците бяха тръгнали да търсят наслуки по улиците, Нарбио се беше задоволил да чака на един ъгъл. Пак инстинктът. И наистина, след известно време едноокият се върна. Сам. Нарбио нямаше време да се запита какво се беше случило с момичето, за което изобщо не му пукаше. Пред кръчмата едноокият се беше срещнал с един мъж, който беше дошъл да го търси, и двамата веднага бяха тръгнали заедно.

Нарбио ги беше проследил чак до квартала на монетите. Тия типове криеха нещо, това беше сигурно. Какво? Нямаше никаква представа и смяташе, че не е негова работа да го разбира. Впрочем сержантът на Пурпурната гвардия, към когото се беше обърнал, беше на същото мнение. За доказателство му беше наредил да се омиа веднага след като му плати.

Което Нарбио беше направил, без да се обръща.

* * *

Два дни по-късно, когато се стъмни, Лорн отиде сам в Белия дворец. Мястото носеше най-различни имена, но всички те не успяваха да опишат какво представляваше като цяло: игрален дом, къща за

удоволствия, театър, библиотека, убежище, място за срещи — официални или нелегални, светски или частни, понякога срамни. Но в Ориал това беше преди всичко генералният щаб на Лилиите. Заемаше цяла група къщи, като от улицата се виждаше само една висока бяла стена, и се състоеше от множество постройки, дворове и градини, които преминаваха едни в други. Имаше няколко входа и тайни пасажа, един от които — както се твърдеше — водеше направо в Кралския дворец.

Лорн почука четири пъти и каза:

— Оникс.

Ниската врата беше открената почти веднага — точно колкото да може да мине с едното рамо напред — и веднага след това се затвори. Красива девойка в сива рокля го чакаше с факла в ръка в една тъмна стая. Без да каже дума, Лорн свали качулката си и последва момичето, като се питаше дали беше нова или просто слугиня. Тя вървеше пред него по мрачен, влажен коридор, после тръгнаха по тясна стълба, която изкачиха все така безмълвно.

Когато стигнаха горе, младото момиче изчезна пред една врата, която Лорн бутна и влезе сам. Излезе в красив вътрешен двор, осветяван от Голямата мъглявина, по колоните на галерията над него се виеше бръшлян. Пристъпи напред и веднага разбра, че го наблюдават. Няколко осветени прозореца гледаха към двора, но там като че ли нямаше никого. Значи го наблюдаваха от друго място, в което нямаше нищо изненадващо, защото Белият дворец беше буквално осеян с прозорчета, плъзгащи се стени и скрити врати. Лорн не си направи труда да разбере откъде точно го наблюдават. Беше безполезно и макар че да се чувства дебнат му беше особено неприятно, не мислеше, че тук е в опасност.

Една врата под галерията се отвори в мига, когато сваляше превръзката от окото си. Той изчака спокойно, после се поклони с уважение пред тази, която идваше.

— Добър вечер — каза госпожа Мерил.

Висока и слаба, елегантна, тя протегна ръка. Лорн я пое и я целуна, отгатвайки в полумрака първите мотиви на великолепната татуировка, която се губеше под ръкава на роклята на Мерил и стигаше до рамото ѝ, за да продължи — несъмнено — и върху гърба ѝ. Със своята сложност, изисканост и дължина татуировките на Лилиите

показваха ранга на тези, които ги носеха. Това не бяха обикновени татуировки, а магически, живи, които се променяха и преставаха да се развиват при онези, които напускаха ордена. Лорн никога не беше виждал татуировката на Мерил и нямаше представа какъв е рангът ѝ, но знаеше, че е много влиятелна.

— Добър вечер, госпожо.

— Много ми е приятно да ви видя отново, рицарю.

— Благодаря.

— Да седнем, желаете ли?

Тя посочи една каменна пейка, на която седнаха един до друг, като Лорн се мъчеше да устои на очарованието, което тя упражняваше върху него. Чувстваше се добре, отпуснат, изпитваше доверие. И знаеше, че това е клопка.

— Не се страхувайте — каза госпожа Мерил със съчастническа усмивка. — Тук имате само приятели.

Лорн се усмихна: до такава степен ли беше прозрачен?

Лилиите бяха известни както със своята красота, така и с ума, културата и любовните си таланти. Дискретни и ревностни, те съставляваха орден от елитни куртизанки, които служеха също така и като пратенички, шпионки, посреднички, договарящи във всякакъв вид обществени или частни дела. Защиатаваха всички интереси при подходящата цена, но този, който защитаваха най-добре, беше техният. С годините бяха започнали да играят важна политическа и дипломатическа роля в Имелор. От тях се страхуваха и ги уважаваха и може би им приписваха по-голямо влияние, отколкото действително имаха. Те обаче си оставаха преди всичко опасни съблазнителки. Според една добре позната в Имелор поговорка умееха да се харесват, както убийците умеят да убиват. И най-опасните не бяха винаги тези, които хората си мислеха — добавяше се понякога...

— Най-напред, как е граф Теожен? — попита госпожа Мерил.

— Чувстваше се много добре, когато се разделихме.

— Възстанови ли се след онова падане?

Лорн се стресна.

Наистина през зимата граф Д'Аргор беше паднал от кон по време на лов и се беше разминал само с леко натъртен глезен. Така че това не беше никакъв особено тежък инцидент. Случка, която не заслужаваше

да бъде съобщена, освен на някой, който е до такава степен добре осведомен, че знае всичко — както важното, така и случайното.

Лорн се усмихна отново, този път усмивката му изразяваше съучастие.

Мъжът, който той беше преди една година, сигурно щеше да се задоволи да замълчи и да не се замисля много-много, но той каза:

— Не си правете труда да ми показвате влиянието си. Вече ми е известно. И ме интересува единствено доколкото може да ми е от полза.

Госпожа Мерил не трепна.

Беше се запознала с Лорн преди една година в Аргор, точно когато беше обявен за Пръв рицар от Върховния крал, но още не беше започнал да възстановява Ониксовата гвардия. По онова време Лорн беше освободен преди три месеца от Далрот и й беше направил впечатление на измъчен и наранен човек. Днес беше само измъчен.

Мъките бяха излекували раната.

— Както желаете — каза тя. — Но няма да спечелите нищо, ако се държите грубо с мен.

— Уморен съм от игри и преструвки.

— В Ориал? Пожелавам ви много удоволствие, рицарю.

— Именно. Нямам намерение да подхващам отново тази игра.

Госпожа Мерил изгледа Лорн предпазливо.

— Наистина ли?

— Искам само едно: да откроя хората, които опитаха да ме убият. Зная, че графът ви е натоварил да проучите кои са били. Това е причината за моето посещение. Какво открихте?

Лилията се поколеба.

— Носеха кожени маски — настойчиво продължи Лорн. — Маски, чиито мотиви се променяха. И мога да ви уверя, че не им беше за пръв път.

В началото на своето оздравяване при граф Д'Аргор спомените му все още се смесваха с кошмарите, които беше преживял, докато лежеше между живота и смъртта, и Лорн имаше известни съмнения. Изваяни маски, чиито деликатни, хармонични арабески бавно се движеха, сякаш оживени от собствен живот? Дали изобщо беше възможно? А дали най-вероятното не беше, че от момента, когато го бяха отровили с три удара с меч в хълбока, до мига, в който Нае го

беше спасила от пожара, бълнуване и действителност са се смесили непоправимо в ума му?

Лорн беше повярвал, че е така и несъмнено още щеше да продължава да вярва, ако два съвършено ясни спомена най-накрая не бяха осветлили — като фарове, отстраняващи мъглата, — събитията с безспорна светлина. Първият от тези спомени беше за очите на шефа на убийците — толкова бледосиви, че изглеждаха бели, за които Лорн в същия този миг си беше казал, че никога няма да ги забрави. Вторият спомен беше целувката на този мъж, който бе повдигнал маската си отдолу, за да допре устните си до Лорн, преди да го остави агонизиращ сред пламъците. За тези очи и за тази целувка Лорн нямаше никакви съмнения.

И никога нямаше да има.

— Дори само благодарение на маските им — добави Лорн — сигурно ви е било лесно да откриете убийците, не е ли така?

— Не се заблуждавайте. Не беше лесно.

— Но все пак успяхте.

— Да.

— Слушам ви.

Госпожа Мерил подбираше думите си, после, като снижи гласа си, каза:

— Разберете, че ни се наложи да вдигнем воала върху една от най-добре пазените тайни на валмирците.

Валмирците?

Изненадан и заинтригуван, Лорн се приведе напред. Как беше възможно маговете от Валмир да са замесени в това?

— Знаете ли какво представлява ложата „Наказание“?

— Една от ложите на Арканеума.

Арканеум беше събранието, което управляваше Валмир. То оглавяваше множество ложи, на които бяха възложени различни компетентности и отговорности. Ложа „Наказание“ беше това, което се доближаваше най-много до един вид валмирско Министерство на войната. С тази разлика, че Валмир нямаше армия и разчиташе на Върховното кралство да защитава границите му. Лорн го знаеше много добре, още повече че се беше бил известно време по границите на Валмир против далатските племена.

— Както всички правителства — продължи госпожа Мерил, — Арканеумът има своите шпиони, подставени лица и убийци. Те заместват армията във Валмир и всички или почти всички принадлежат към ложа „Наказание“.

— Тогава моите убийци...

— Не. Те не принадлежат към ложа „Наказание“. Или по-точно вече не са част от нея. Отделили са се и са създали братство, което наричат „Ардат ен Освехир“ — „Синове на Освехир“. И предлагат услугите си за цени в злато.

— Освехир. Драконът на сянката.

Заедно с Дракона на тъмнината и Дракона на забравата Освехир беше един от тримата хтонични дракони, които бяха започнали Войните на мрака и за малко не бяха успели да разрушат света.

— Нищо чудно няма в това, че заявяват принадлежността си към Освехир — каза госпожа Мерил. — Тези убийци обичат мрака. Благодарение на магия те се движат в него, а най-добрите от тях дори напълно потъват, за да излязат отново по-далеч.

— Магове ли са?

— Валмирците се кълнат, че не са. Но на тях вече им беше много трудно да признаят, че са създали чудовища и че тези чудовища са се изплъзнали от контрола им. Съмнявам се, че ни казаха всичко...

Лорн размисли, после рече:

— Магове или не, тези Синове бяха само изпълнители. Ще си отмъстя, когато мога, но кой ги е наел?

— Някой могъщ, в това няма никакво съмнение.

— Какво? Не знаете ли кой е бил?

Госпожа Мерил избра да отговори от името на Лилиите.

— Ние не знаем.

— А изобщо опитахте ли се да разберете? — ядоса се Лорн.

Отговорът дойде ясен и отсечен:

— Не.

Лорн млъкна.

— Преценихме, че това ще ни струва твърде скъпо — обясни лилията.

— Скъпо? Да проучите! Ще платя.

Госпожа Мерил се усмихна.

— Забогатели ли сте, рицарю? Всъщност не става дума само за пари.

— А за какво тогава?

— За услуги. За услуги, които ще ни бъдат направени, и за услуги, които ще трябва да направим един ден. Някои, които бяха наши длъжници, ще престанат да бъдат. А на други ще ни се наложи да обещаем много. Твърде много може би. И всичкото това за какво?

Лорн се усмихна горчиво.

— Значи ли това, че аз и Лилиите не преследваме една и съща цел? — иронично рече той. — Не ме ли уверявахте в това при първата ни среща у граф Д'Аргор? Вие и аз заедно? За благо на Върховното кралство?

Госпожа Мерил спокойно издържа погледа на Лорн, в който се четеше гняв и презрение. И заяви:

— Преди малко казахте, че сте уморен от преструвки, е, сега е мой ред да бъда груба. Вие и ние да работим заедно за благо на Върховното кралство? Но това беше преди!

— Преди?

— Преди да ви убият. Преди да изчезнете. Тогава бяхте Пръв рицар на Кралството. А сега кой сте? Вие сте мъртъв, рицарю. Кое то означава, че вече сте никой.

* * *

Лорн си тръгна мрачен и ядосан от срещата си в Белия дворец. Когато се върна в къщата в квартала на монетите, намери Логан и Йерас, които го чакаха разтревожени.

— Какво става? — попита той, като закачи скандския си меч на стената.

— Разни мъже задават въпроси из квартала. Доносници. А Логан казва, че патрулите на Пурпурната гвардия са се увеличили.

Лорн се обърна към бившия наемник, който потвърди с кимване на глава.

— Това може и да няма нищо общо с нас.

— Може би — съгласи се Йерас. — Но е по-доб...

— Но е по-добре да сме предпазливи, да! — извика ядосано Лорн. — Зная.

Логан и Йерас се спогледаха предпазливо, докато Лорн беснееше. Точно от това се нуждаеше сега! Дали полицията на Естеверис вече беше по следите им? И ако е така, как се беше случило? Противно на онова, което си мислеше, може би Лорн е бил забелязан още с пристигането си в Ориал. Или преди това, в някой хан по пътя към столицата. Или може би след това, в кръчмата на пристанището. В крайна сметка нямаше значение. Йерас и Логан също можеше да са привлекли вниманието към себе си. Как можеше да се разбере?

Каквото и да беше станало, Лорн трябваше да ги изпревари.

— Трябва да се срещна с Алан — каза той.

* * *

Рейк Вард гледаше калаената гарафа, която държеше в ръцете си, сложена на масата. В гарафата беше останало малко вино на дъното и Вард се колебаеше. Вече беше изпил една гарафа в повече. И други две след това. Обаче едва усещаше действието на опияняването.

Опияняване, в което впрочем нямаше нищо приятно.

Вард се чувстваше ужасно уморен.

Стар.

Тази вечер виното беше жалък приятел, но той нямаше по-добър. Сам на масата си, Вард изпразни гарафата на един дъх и вдигна ръка към сервитьорката.

— Още една.

— Сигурен ли сте? — попита жената.

На устните ѝ имаше мила усмивка и погледът ѝ беше пълен със състрадание. Не обичаше да гледа как Вард пие, както пиеше тази вечер.

— Сигурен — каза той.

— А няма ли да е по-добре да се качите? Има една свободна стая. Вече е късно и скоро ще затваряме.

— Още една гарафа, Ларя.

Сервитьорката вдигна рамене със съжаление и тръгна към кухнята. Вард беше от редовните посетители. Посещаваше „Грифона“

от една година и понякога спеше на етажа. Ханът беше чист и спокоен, добре поддържан, близо до генералния щаб на Ониксовата гвардия в квартала на червените павета. Храната беше добра. Черните гвардейци с удоволствие идваха тук да се отпуснат и да пийнат по едно.

Ларя се върна с пълна гарафа. Докато минаваше през салона, черните гвардейци, които бяха седнали заедно на друга маса, я спряха.

— Колко такива е изпил? — попита Кай, като посочи Вард с брадичка.

— Прекалено много, месир. Опитах се да го накарам да разбере, но...

Младият мъж кимна.

— Понякога слуша — добави сервитьорката. — Но не и тази вечер.

— Благодаря, Ларя.

— На вашите услуги.

Кай се обърна към другарите си на масата.

— Какво ще правим? — попита той.

— Не мисля, че е редно да правим каквото и да било — каза Енград.

— А вие, Ройс?

Ройс направи гримаса.

— Не зная.

— Онзи ден нямаше сили да се прибере — настоя Кай. — Прекарал е нощта навън.

— От кого знаете? — попита Ройс скептично.

— От ханджията. Намерил Вард рано сутринта под един заслон. И с голяма мъка го завлякъл в една стая. Нямало да се справи, ако слугата от конюшната не му бил помогнал.

— Всички вече пихме повече от разумното — отбеляза Енград.

— Но според ханджията това не се случва за пръв път — уточни Кай.

Както всички ониксови гвардейци, той изпитваше най-голямо уважение към Вард. Някогашен кралски ковач, Вард беше един от най-верните и близки бойни другари на Върховния крал, преди да стане първият, когото Лорн Аскаринан наема в своята Черна гвардия. За Кай Вард беше легенда. Той въплъщаваше това, за което — присъединявайки се към ониксовите гвардейци — Кай се беше отказал

от титлата, ранга и богатството си. Но се боеше, че вижда как тази легенда го разочарова.

— Защо търси забрава във виното? — запита се той на глас.

Нито един от другарите му не отговори. Ройс нямаше двајсет години, когато му се наложи да изостави всичко вследствие на дуел. Енград беше рицар без земя и добре познаваше мизерията. И двамата знаеха какво може да накара един мъж да пие. И двамата бяха преживели дълги, самотни вечери, когато тъгата и умората са като ситен дъжд, който те смразява до костите, чак до душата.

— Мисля, че е време да се прибираме — каза Ройс.

Другите двама се съгласиха и станаха, след като оставиха няколко монети на масата.

— Чух да казват, че Вард иска да напусне гвардията — каза Енград.

— Тогава защо не го прави? — попита Ройс.

Кай наблюдаваше Вард в другия край на кръчмата.

— Защото битката не се напуска насред най-яроствния бой — каза той. — Тръгвайте. Ще ви настигна.

Без да чака, той мина между масите — повечето празни по това време на вечерта — и стигна до масата на Вард. Той пиеше направо от гарафата, погледът му беше прикован някъде и празен.

— Вард? — рече Кай.

Вард бавно повдигна очи към него.

— Да?

— Аз съм с Ройс и Енград. Понеже стана късно, ние се връщаме в Черната кула.

— Разбрано.

— Искате ли да дойдете с нас, вместо да вървите сам след малко?

— Не, благодаря.

— Смятате ли да спите тук?

— Може би.

Кай се почувства неудобно и не знаеше какво повече да каже.

От своя страна, Вард разбра какво се опитваше да направи младият мъж и като видя притеснението му, въздъхна и каза:

— Добре съм, Кай. Не се тревожете за мен.

— Добре — каза Кай със съжаление. — Тогава... До утре за проверката?

— До утре.

Кай още не беше напуснал хана, а Вард — по-самотен от всякога — отново започна да пие. Погледът му отново стана празен и втренчен, а мислите му препускаха в най-различни посоки.

Когато извести Алан за намерението си да си тръгне, решението му беше взето току-що и той не се беше отказал от него — за момента — само защото черните гвардейци преживяваха лош момент. Той обаче се стремеше към почивка и освен това изобщо не ценеше онова, в което се бе превърнала Ониксовата гвардия. Да, командваше я принц с кралска кръв. Да, сега беше по-многобройна, по-богата и по-добре екипирана от когато и да било. Да, тези, които бяха наети, бяха все мъже на дълга и опитни бойци. Но богати или бедни, всички те бяха благородници. А Лорн беше наел един странстващ войник, един бивш каторжник, един наемник, един дезертър... и един стар ковач. С Алан Черната гвардия се беше превърнала в един вид рицарски орден.

Какво ли щеше да си помисли Лорн, когато се върнеше?

Като вдигна гарафата си, Вард мълчаливо се чукна за здравето на Лорн и отпи голяма глътка, преди да се замисли какво щеше да прави, когато напуснеше черните гвардейци. Колебаеше се дали да се върне в Цитаделата, или да замине за Аргор. Интуицията му казваше, че дългът го зове при Върховния крал. Но в Аргор щеше да бъде с Лорн, от когото нямаше никакви новини. Щеше да иде при Нае, неговата дъщеря, която ужасно му липсваше. Най-накрая щеше да намери покой, далеч от интригите и светската суета. Беше посветил живота си в служба на Върховното кралство. Не беше ли направил вече достатъчно? Трябваше ли да чака да се превърне в изнемощял старец, който няма желание дори да си свали ризницата и да закачи меч?

Някой седна на масата му и прекъсна размишленията му. Вард се поклащаше на стола си. Не погледна натрапника, но каза дрезгаво с глас, в който звучеше заплаха:

— Не си уцелил случая, приятелю. Тази вечер нямам желание за компания. И тъй като не липсват свободни маси...

— А аз си мислех, че ще ме почерпиш една чаша. Какъв съм наивен.

Вард позна гласа на Лорн, после лицето му, скрито в сянката на качулката. Изненадата му беше толкова голяма, че за малко не политна назад заедно със стола си и Лорн трябваше здраво да го задържи за

лакътя. Щом столът застана стабилно, Вард тревожно огледа салона, преди да се наведе напред и да попита тихо:

— Ама ти какво правиш тук?

— И аз се радвам да те видя.

— Тъкмо това е мястото за шегички! Този хан е известно сборище на Пурпурната гвардия. Тук и стените са шпиони на Естeverис! Отдавна ли дойде?

— По-малко от половин час. Достатъчно време, за да...

— Не тук! В Ориал!

— Преди два дни. Малко е трудно да те проследи човек, знаеш ли?

— Пих. И изобщо не очаквах посещението ти. Извини ме, че съм малко стреснат.

— Прощавам ти на драго сърце. Защото знам, че сърцето ти е чисто.

— Това е то. Шегувай се, хлапе. Като нищо някой доносник вече те държи под око.

— Зная. Оня тип, който се прави, че спи, седнал с гръб към стената, на масата в дъното. Зад дясното ми рамо.

Вард бързо погледна.

— Мислиш ли?

— Мисля. Дали да не излезем? Ще можем да поговорим по-спокойно и малко чист въздух ще ти се отрази много добре, струва ми се.

— Добре. Но може би ще трябва да ми помогнеш да стана. Само малко.

* * *

Неподвижен, с ръце скръстени на гърдите и дишайки равномерно, той наблюдаваше всичко изпод клепачите си, които изглеждаха затворени. Така че видя как двамата мъже станаха и с известно усилие, като единият поддържаше другия, тръгнаха към изхода.

Доносникът знаеше кой е Вард.

Обаче другият му беше непознат и дори не беше успял да зърне лицето му. Сигурно беше обаче, че Вард го познава. Защото не го беше прогонил, а тази вечер беше отказал на всички да седнат при него. Следователно Вард, най-старият от действащите черни гвардейци, беше срещнал човек, който му беше достатъчно близък, за да си позволи да седне на масата му без да е поканен, и който смяташе за необходимо да крие лицето си под качулка.

Заслужаваше си да се проверят някои неща.

Доносникът изчака двамата мъже да излязат, после стана и прекоси кръчмата.

Без да бърза.

Първо, защото не искаше да привлича вниманието. После, защото със скоростта, с която старият Вард вървеше, жертвите му нямаше как да му се измъкнат.

Така че шпионинът се оказа още по-изненадан, когато излезе от хана и откри, че улицата е пуста. Примига и си каза, че ако двамата мъже са тръгнали надясно, още трябваше да може да види силуетите им на светлината на Голямата мъглявина. Следователно бяха тръгнали наляво, преди да свият някъде при първа възможност.

Доносникът ускори крачка и стигна до първата пряка, но и там нямаше никого.

Нито надясно.

Нито нал...

Без да разбере как, доносникът изведнъж се оказа лице в лице с мъжа с качулката, който му се усмихваше и го удари право в челюстта. Последва удар с коляно, който го преви на две. И накрая удар по тила, който го уби.

Той се строполи.

— Ето на — каза Лорн, като си разтриваше ръцете. — Виждаш ли? Казах ти. Това е оня тип, който се правеше на заспал на масата в дъното.

— Браво. Нищо не ти убягва — отвърна Вард. — Но аз продължавам да си мисля, че поемаш големи рискове, като се показваш в квартала. Макар и по тъмно.

— Първо, не се показвам наистина. Освен това трябва да се видя с Алан. Дискретно. Можеш ли да го уредиш?

— Кога?

- Утре или вдругиден.
- Ще стане по-скоро вдругиден.
- Разбрано. Накъде сега, когато сме сами?
- Насам.

* * *

Излязоха от квартала на червените павета, после на една спокойна улица Вард отвори една врата с ключ, който държеше у себе си.

— След теб — каза той.

— Къде сме? — попита Лорн, като влезе в тъмен коридор.

— У дома — отвърна Вард и затвори вратата. — Тук ще сме на спокойствие. Почакай за малко.

Опипом намери една свещ и огниво с прахан в една ниша в стената на височината на рамото си. Запали свещта и като мина напред, обясни:

— Купих тази къща с наградата, която Алан ми даде за моите големи и лоялни заслуги. Същата награда очаква Йерас и Логан в хазната на Гвардията. Впрочем те как са?

— Добре.

— Те също са тук, в Ориал, нали?

— Да. Живеем в квартала на монетите.

— Нямам търпение да ги видя тези двамата.

Влязоха в една стая, която изглеждаше по-голяма, понеже беше почти празна. Въздухът миришеше на спарено. Капаците бяха затворени. Малкото мебели бяха покрити с бели чаршафи и в полумрака можеше единствено да се различат формите им.

Вард запали втора свещ от пламъка на първата и я подаде на Лорн.

— Ей сега се връщам — каза той. — Чувствай се като у дома си.

Когато се върна, завари Лорн седнал на пода, с гръб, опрян на стената, свещта беше сложена пред него между разтворените му крака. Вард седна вдясно от него и леко се намръщи, когато коленете му се сгънаха, после му подаде едната от две бутилки ароматно вино, които беше отишъл да донесе.

— Сигурен ли си, че е разумно? — попита Лорн.

— Веселото вино прогонва тъжното. А аз съм дяволски доволен да ви видя отново, рицарю.

— Аз също.

— За нас? — предложи Вард, като вдигна бутилката.

— За нас.

Махнаха восъчните тапи, чукнаха се и отпиха по глътка. Виното беше добро и те го оцениха, но и по-лошо щеше да свърши работа.

— И за баща ти — добави Вард с уважение.

Лорн прие и бутилките се чукнаха втори път, после отпиха по една голяма глътка. За миг Лорн си помисли дали Вард знаеше кой беше истинският му баща. После се замисли за майка си.

Той носеше нейното име.

Според скандската традиция Лорн не носеше фамилното име на баща си, а на майка си. Това беше доказателство за любов. Майката на Лорн беше пленничка, която един скарх — варварски цар от Скандия — беше подарил на Върховния крал наред с други подаръци, за да скрепи един политически и военен съюз. Селения Аскарин беше дъщеря на победен крал и беше воин — красотата ѝ беше равна на гордостта ѝ. Еран Фаргалд се беше влюбил в нея от пръв поглед и бе пожелал да се ожени за нея. Като не знаеше какво да я прави, Върховният крал на драго сърце се беше съгласил и така една есенна вечер в Ориал оръжеен майстор от Върховното кралство се бе оженил за скандска принцеса. Фаргалд беше любящ съпруг и уважаваше вярванията и обичаите на съпругата си. Така че беше пожелал Лорн да носи нейното име. Тя се казваше Селения Аскарин, което означаваше Селения, дъщеря на крал.

Той щеше да бъде Лорн Аскарин.

Син на крал.

Тъжна ирония...

— Добре ли си? — попита Вард.

Лорн се отърси от мислите си.

— Да — излъга той.

Старият ковач за миг се загледа в него, той не беше глупав. После попита:

— Как е Наерис?

— Добре е. Остана в Каларин. Раните ѝ заздравяха. Вече е съвършено възстановена.

— Като че ли и ти също.

— Да. Добре съм.

— Тя щастлива ли е?

Лорн се сепна.

— Нае? Да... Да, така мисля.

— Знаеш ли, тя е влюбена в теб. Винаги е била.

— Зная.

— Но ти не си.

— Не, не я обичам както тя ме обича.

Вард въздъхна.

— Опитай се да не я направиш много нещастна. И я уважавай. Винаги. Само за това те моля.

Лорн кимна в знак на съгласие, преди да отпие глътка вино.

Настъпи мълчание, после Лорн посочи къщата, като завъртя ръката си, и попита:

— Ще ми обясниш ли?

— За Нае е. Не е за мен. Не е палат, но поне така тя ще има собствен покрив. Нотариалният акт е на нейно име. Но ще съм спокоен, ако знам, че ще бдиш над нея.

Лорн се обърна към Вард и впи поглед в неговия. Видя огромна, почти отчаяна умора. Това го разтревожи.

— Какво става, Вард?

— Нищо. Чувствам се стар, това е.

— Но защо?

— Вероятно защото съм. Роден съм преди много време, Лорн. Видял съм много неща. Повечето бяха грозни и се страхувам, че следващите никак няма да станат по-хубави. Можеш ли да повярваш, че ще воюваме против Арканте?

Тревогата на Лорн нарасна.

Вард разбра и реши да го успокои. Напрегна се да се усмихне и като на игра удари едно рамо на Лорн.

— Но ти си прав — каза той. — Пих много и разправям всякакви глупости. Забрави го и вместо това ми кажи за какво си дошъл в Ориал. Още ли си Пръв рицар на Кралството?

— Такъв съм — Лорн се поколеба. — Е, ако искам.

— А ти не искаш.

— Вече не знам какво искам. Надявах се да се възползвам от това, че ме смятат за мъртъв, за да открия кой се опита да ме убие, но не мисля, че ще успея да разбера повече от това, което зная, като остана в сянка.

— А какво точно знаеш?

— Чувал ли си за Синове на Освехир?

Вард потръпна, като чу името на Дракона на сянката.

— Не — каза той. — Но това не предвещава нищо добро.

Тогава Лорн му обясни какво беше научил от устата на госпожа Мерил за валмирските убийци.

— Повярвай ми — каза накрая, — с удоволствие ще ги заставя да си изядат собствените черва. Но тези Синове на Освехир бяха само изпълнители. А аз искам да разбера кой е дал заповедите.

— А Лилиите отказват да открият това за теб.

— Не и за хубавите ми очи във всеки случай.

— А за очите на един Първи рицар, който ще им бъде задължен, така ли?

— Разбра.

Вард се замисли. После попита:

— Затова ли искаш да се видиш с Алан?

— И затова.

— В такъв случай е най-добре да не се бавим. Докато се криеше, без да мърдаш, смъртта те пазеше. Но сега, когато се върна, рискуваш да те открият. А ако враговете ти те намерят преди официално да се върнеш към живота, няма да имат никакви скрупули да те премахнат. Така и така си мъртъв, нали?

Лорн се усмихна леко и млъкна.

— Какво те тревожи? — рече Вард след малко. — Познавам те. Неспokoен си.

Смутен, Лорн дълго се колеба.

Но как да признае, че в него има Дух от Тъмнина? Как да признае, че този Дух го прави опасен? И най-вече как да признае, че се осланя на илюзията, че нещата може би ще да се подобрят? Че Духът от Тъмнина няма повече да се проявява или че ще намери начин да го овладее, независимо от това, което Драконът на разрушението му беше известил?

Лорн знаеше, че е слаб.

Искаше да живее на всяка цена и се чувстваше изправен срещу собствената си подлост, която му пречеше да признае нещо очевидно и да извлече всички последици от това: той беше чудовище.

Така че реши да излъже, макар да знаеше, че разноцветните му очи го издават.

— Всичко е наред — каза той.

* * *

Срещнаха се два дни по-късно, по тъмно, в парка на катедралата, посветена на Белия дракон. Парадът на армията на Ирдел беше завършил следобед и Лорн предпочете да избегне преддверието, където разваляха трибуните на светлината на факли. Пристигна по-рано и зачака, както беше уговорено, близо до един фонтан встрани от главните алеи.

Нощта беше ясна и прохладна под мирната Голяма мъглявина.

След няколко минути Лорн чу как чакълът скърца под нечии подметки. С ръка на меча, той отстъпи крачка назад и застана зад един храст, в този миг видя, че някой се приближава.

Мъж.

С меки ботуши и кожена ризница, покрит с качулка.

Лорн разпозна стъпките и силуета на Алан. Но остана скрит достатъчно дълго, колкото да се увери, че никой не го следи. За да дойде, самият той беше взел предпазни мерки, за които не знаеше дали бяха необходими. Откакто кварталът на монетите изглеждаше наблюдаван по-внимателно от обикновено, Лорн се чувстваше ако не дебнат, то най-малкото застрашен като самотен войник на вражеска територия. Основателно или не. Обаче нямаше никакво съмнение, че Естeverис шпионираше Алан. И как ли можеше да бъде другояче? Оставаше само да се надява, че Алан е бил достатъчно предпазлив.

Лорн пристъпи напред.

— Тук съм — каза той.

Алан се усмихна и свали качулката си.

— Лорн! — възкликна той сякаш с изненада.

Колебаеха се.

После Алан пристъпи напред и двамата се прегърнаха — срамежливо и непохватно. От двамата Лорн беше по-притесненият, чувстваше се като затворник на самия себе си.

— Как се чувстваш? — попита Алан.

— Чудесно.

— Никакви усложнения? Наистина?

— Само белези, които, за щастие, не навредиха на чара ми.

Принцът повярва на тази лъжа. Размениха още няколко леки, приятелски думи, после Алан попита:

— Беше ли в Цитаделата? Видя ли баща ми?

— Да, срещнахме се.

— И?

— Той е съвсем зле. Съжалявам.

Алан помръкна и седна на ръба на фонтана.

— Мислиш ли, че трябва да ида при него?

— Не зная.

Лорн замълча.

Алан му беше приятел от детинство. А сега беше и негов полубрат. Дали знаеше? А ако научеше, как ли щеше да реагира? *Хрониките* свидетелстваха, че кралските копелета невинаги бяха приемани от законните наследници. Рано или късно те се оказваха династична заплаха и винаги ги подозираха, че имат скрити амбиции. Лорн си каза, че сред всички тайни, които пазеше, тази несъмнено беше най-опасната.

Наруши мълчанието:

— Разкажи ми за Ониксовата гвардия.

Алан въздъхна и започна:

— Сега тя наброява трийсет мъже — каза той. — А Черната кула е напълно възстановена. Видя ли я?

— Отдалеч.

— Постарах се колкото можах, докато те чаках, но се боя, че не успях да нося цветовете на ониковите гвардейци достатъчно високо. Дори се страхувам, че ги изложих на провал. Присъства ли днес на триумфалния парад на Ирдел?

— Не.

— Аз присъствах. От кралските трибуни. Разбира се, майка ми наказва мен пред очите на всички. Но Черната гвардия също беше

държана настрана, сякаш не беше достойна да бъде приветствана. И това стана по моя вина.

— Защото кралицата е искала да те накаже?

— Тя не обича да ѝ се съпротивляват.

— А ти защо ѝ се съпротивляваше? За да браниш Гвардията, нали?

Алан се сепна.

— Откъде знаеш?

— Познавам те, познавам и кралицата.

Алан присви очи подозрително.

— Вард ти е казал, истина ли е?

— Да — призна Лорн с дяволита усмивка.

Като добър играч, Алан на свой ред се усмихна.

— Както и да е — каза той като стана, — но аз не съм ти. Харесваше ми да командвам Ониксовата гвардия. Това беше чест, но е време да се върнеш. Още ли си Пръв рицар?

— Да.

— Тогава няма място за колебание. Черната гвардия заминава да се бие в обсадата на Арканте, Лорн. Тя се нуждае от теб и несъмнено и ти се нуждаеш от нея.

Лорн се замисли.

* * *

Два часа по-късно Лорн се връщаше в квартала на монетите и продължаваше да мисли, без да е сигурен, че е взел правилното решение. Но мнението му се изясни окончателно, когато откри, че групата къщи, където се намираше скривалището, наето от Логан и Йерас, беше обградена. Пурпурни гвардейци се разгръщаха дискретно, като тръгнаха от главните улици и започваха да наблюдават малките улички и пасажите. Капанът скоро щеше да е затегнат и вече нямаше да има излизане.

Нито пък влизане.

Скрит под навес, откъдето можеше да наблюдава един сержант, който тихо даваше заповеди, Лорн прецени положението. Очевидно Пурпурната гвардия беше тук заради него и неговите хора. Готвеше се

да разбие тяхната врата и разчиташе да ги залови, докато спят. Без съмнение очакваше да се бие, защото всички бяха в пълно въоръжение.

Лорн незабелязано се върна назад.

Да, полицията на Естеверис наистина работеше добре. Как беше успяла вече да ги забележи? Тя не знаеше с кого има работа, защото в противен случай нямаше да рискува да арестува Първия рицар на Кралството — независимо дали е действащ, или не. За сметка на това обаче беше събрала достатъчно елементи, за да прецени, че подобно обкръжаване щеше да е необходимо против тримата мъже, които нелегално се бяха настанили тук. Може би вече беше разбрала кои са Йерас и Логан и в такъв случай разпитът на двама бивши ониксови гвардейци нямаше как да не се хареса както на Естеверис, така и на кралицата, ако се предположеше, че тя е уведомена за тази операция.

Лорн се плъзна между две къщи и стигна до пуст заден двор. Оттам тръгна по една уличка, която дискретно го доближаваше до скривалището. Логан и Йерас вероятно спяха. За да стигне до тях и да ги предупреди, Лорн трябваше да изпревари пурпурните гвардейци, без те да го забележат, преди окончателно да обградят квартала.

После...

После щяха да импровизират.

Лорн тръгна през един тесен пасаж и излезе в дълъг двор, притиснат от къщите. Прекоси го с котешки стъпки и стигна до една решетка...

... затворена с верига и тежък катинар.

— Мамка му!

Но Лорн не можа да продължи да ругае.

— Кой е там? — извика глас зад гърба му.

Лорн спокойно се обърна.

Двама пурпурни гвардейци го гледаха. На коланите им имаше къси шпаги, а в ръцете им — оловни палки. Единият вече държеше свирката си готова на устата.

— Всичко е наред, момчета — каза Лорн, като вдигна ръцете си и тръгна към тях.

Ако дадяха тревога, Лорн знаеше, че ще съумее да се отърве от тях и да се измъкне. Но това без съмнение щеше да отприщи атаката — макар и преждевременна — срещу скривалището, където Логан и Йерас щяха да се окажат хванати в клопка.

— Какво? — настойчиво продължи Лорн. — Не ме ли познавате? Гвардейците се спогледаха, после присвиха очи към Лорн, който все така се приближаваше с леко наклонена глава така, че да не могат да го видят добре.

От двамата гвардеецът със свирката беше по-подозрителен.

— Кой си ти? — повтори той. — Името ти!

Лорн го изненада с удар с юмрук в слънчевия сплит, от който му спря дъхът, точно преди да удари мълниеносно другия с лакът под брадичката и да го задържи докато пада, за да не вдигне шум. Превит на две, първият се опираше на една стена с едната си ръка, а с другата се мъчеше да надуе свирката. Лорн го довърши със силен удар с коляно в корема и го остави бавно да се свлече на земята, стенойки.

За момент Лорн погледна двамата гвардейци в безсъзнание.

Очите му се превърнаха в блестящи черни топчета.

Невъзмутимо, той извади меча си и заби върха на острието в тила и на двамата. Това бяха два кратки, точни удара, нанесени безмилостно. След това прибра меча в ножницата и без да мисли повече за тях, спокойно огледа двора. Тъй като не можеше да мине през заключената решетка, погледна нагоре към покривите.

* * *

Логан не спеше.

Когато чу, че от външната страна на кръглото прозорче се чука, той разтърси Йерас, който дремеше събут, но облечен на своето легло, и отиде да види.

Предпазливо. С меч в ръка.

Лорн почука още веднъж по дебелото стъкло и веднага щом различи силует през него, залепи голата длан на лявата си ръка. Логан позна печата на Тъмнината и веднага отвори.

— Вземете вашите и моите неща — каза Лорн полугласно. — Бързо. Пурпурната гвардия обгражда квартала.

Логан и Йерас не зададоха никакви въпроси. Пригответяха се мълчаливо и събраха вещите в три вързопа, които подадоха на Лорн. После и те излязоха през прозорчето и издърпаха след себе си малката

стълба, която позволяваше да се стигне до него. Оставиха я безшумно, докато Лорн затваряше прозорчето.

Вече се отдалечаваха по покривите, когато Пурпурната гвардия разби вратата. Разминаха се за минута-две.

— Къде отиваме? — попита Йерас.

— Там, където никой няма да посмее да дойде да ни търси — отвърна Лорн. — Дори и Естеверис.

Поеха към Черната кула, сами и мълчаливи под огромното небе и Голямата мъглявина.

* * *

На другата сутрин Далк влезе в празния таван.

След като не намериха никого, при положение че бяха сигурни, че двамата или тримата мъже, които искаха да задържат, живеят там, пурпурните гвардейци бяха претърсили навсякъде. Малкото мебели бяха преобърнати или счупени. Леглата бяха изтърбушени. Разкъсани чаршафи се валяха по пода. Но безредието не беше толкова голямо. Онези, които бяха живели тук нелегално, се задоволяваха с малко и не бяха оставили кой знае какво.

Застанал напред тавана, Далк дълго го разглежда, като оглеждаше всичко с професионален поглед в търсене на някакъв детайл, нещо нередно, нещо, което да привлече вниманието му. Той беше талантлив копой. И умееше да се доверява на интуицията си.

Но нищо не забеляза.

Беше дошъл твърде късно. В състоянието, в което се намираше, това място не можеше да му каже каквото и да било. Далк обаче усещаше, че беше по следите на важен дивеч...

Далк не помръдна, когато един сержант от Пурпурната гвардия влезе, като буташе пред себе си един доносник, който обикновено се подвизаваше в свободния квартал на корабите, близо до търговското пристанище. Далк беше наредил да му го доведат, защото — ако се вярва на докладите, които беше прегледал — всичко беше започнало с този мъж.

— Оставете ни, сержант.

Сержантът излезе.

Застанал неподвижно, Далк се направи, че не обръща никакво внимание на доносника, а през това време той чакаше, внимателен и несигурен. Нарбио не знаеше какво точно се иска от него, но знаеше кой е Далк. В Ориал всички знаеха. Далк беше довереният човек на министър Естеверис. Неговият шпионин и убиец. Неговият изпълнител на мръсни поръчки. Говореше се, че Далк няма нито душа, нито съвест и че убива, без никога да изпитва угризения. Но това, което най-много притесняваше Нарбио, беше, че Далк никога не си даваше труда да отиде някъде за нищо. Ако беше тук, значи работата беше важна. А Нарбио знаеше, че в една важна работа за такъв като него имаше само лоши удари. Действително доносникът бързо можеше да се превърне в неудобен свидетел.

— Този мъж — каза изведнъж Далк, без да удостои Нарбио с поглед. — Онзи, когото си проследил миналата вечер до тук. Разкажи ми за него.

— Беше висок. Едноок. Заплашителен. Наемник, струва ми се.

— Едноок?

— Имаше превръзка на едното си око. Дясното, мисля.

— Това не означава, че е бил едноок.

— Вярно е, месир.

— И какво друго?

Нарбио помисли.

— Нищо, месир. Това... това е всичко, което си спомням.

Далк помълча малко, после каза спокойно:

— Свободните квартали гъмжат от наемници. Кажи ми тогава, Нарбио, ако в този не е имало нищо особено, защо си го последвал, защо него, а не някой друг? По твой вкус ли беше?

Нарбио не разбра кое го разтревожи най-много. Името му в устата на Далк? Или жлъчта в последния въпрос?

— Не зная — каза той, като отчаяно търсеше отговор, който да задоволи шпионина на Естеверис. — Не зная... Може би... — и изведнъж се сети. — Може би меча му. Да, меча му!

Далк изглеждаше заинтригуван.

— Какъв меч?

— Този мъж. Той носеше меч на гърба си. Скандски меч. Точно затова го забелязах.

За пръв път Далк се обърна към Нарбио.

— Сигурен ли си в това? — попита той.

— Убеден съм, месир. Аз съм от Самаранд. Скандските мечове са рядкост и там, но могат да се видят повече, отколкото тук. Категоричен съм. Беше скандско острие.

Далк се замисли, заставяйки Нарбио да чака.

— Това е добре — каза той накрая. — Можеш да си вървиш.

— Благодаря, месир.

— Като излезеш, поискай от сержанта да ти плати за сведението. И не напускай квартала на корабите до нова заповед. Ако имам други въпроси, бих искал лесно да мога да те намеря.

— Да, месир. Благодаря, месир.

Нарбио излезе, щастлив, че се е отървал толкова леко.

Но не поиска пари от сержанта и дори избегна да срещне погледа му, когато излезе на двора. Всъщност побърза да се прибере вкъщи, събра оскъдните си вещи, взе малко пари назаем и напусна Ориал, заминавайки за Самаранд след по-малко от два часа.

* * *

Далк отиде при своите хора на двора, където те говореха със сержанта и неколцина от пурпурните гвардейци. Като благодари на гвардейците, той изпрати един от своите за подкрепление и заедно с другите четирима се запъти към свободния квартал на Бялата порта. Благодарение, между другото, на разпита на собственика беше сигурен, че знае кои бяха двамата наематели на тавана: Логан и Йерас, и двамата бивши ониксови гвардейци. Верни от самото начало, те бяха изчезнали след смъртта на Лорн Аскаринан и също като него не изпитваха особена симпатия към кралицата или към Естeverис. Опасни мъже, чието завръщане не вещаеше нищо добро. И които трябваше да бъдат следени, още повече че се бяха установили нелегално в Ориал. Ако нямаха нищо за криене, защо бяха наели този таван за толкова висока сума? Защо не бяха потърсили гостоприемството на Черната кула? Нямаше никакво съмнение, че там щяха да бъдат приети с разтворени обятия.

Като стигна до това заключение, Далк вече имаше абсолютно основание да се интересува кой беше онзи, когото Логан и Йерас бяха

приютили. Но се водеше преди всичко от интуицията си, сега вече затвърдена от свидетелството на Нарбио.

Далк се чувстваше обзет от възбуда, която много рядко го връхлиташе и никога не го беше подвеждала.

Скандски меч.

Мъжът, с когото се беше срещнал Йерас в квартала на корабите, носел скандски меч. Несъмнено беше същият, който беше убил двама пурпурни гвардейци близо до тавана предишната нощ. И пак същият, който беше позволил на Логан и Йерас да изчезнат от мястото в последния момент. Но Далк познаваше само един мъж, който имаше скандски меч. Също бивш ониксов гвардеец.

Но мъртъв.

В квартала на Бялата порта Далк изчака да дойдат неговите шпиони, които беше изпратил да разпитват. Сега вече разполагаше с петнадесетина мъже и ги прати да прегледат конюшните в квартала. Беше решил да започне с квартала на Бялата порта, защото тук пристигаха най-много пътници. Но беше категорично решен да разшири проучването си и да претърси всички свободни квартали в Ориал, ако беше необходимо.

Оказа се ненужно.

След около час един от неговите хора му съобщи, че са намерили това, което търсят.

Разбира се, това не беше доказателство в буквалния смисъл на думата, не.

Но несъмнено беше нещо, с което можеше да се появи при Естеверис, без да го вземат за луд.

* * *

Естеверис прие Далк в личния си кабинет.

Дранис дискретно съобщи за идването му и Далк влезе през една скрита врата веднага след като министърът остана сам, и ясно и точно му обясни какво беше открил, както и това, което подозираше. Естеверис го изслуша, пръстите му, отрупани с пръстени, бяха събрани като камбана, после се замисли.

Накрая каза:

— Лорн е жив. Странно, но това няма да ме изненада чак толкова... А може би той не е единственият, който има скандски меч в цялото Върховно кралство.

— Не, монсеньор. Но сред хората, които биха могли да се срещат с бивши черни гвардейци, виждам единствено него.

— Това би могъл да е някой, който по този начин му отдава почит. Може би дори някой, който е наследил меча му. А знаем ли точно какво се е случило с този меч? Струва ми се, че той не беше обикновен. Ставаше дума за меча на майката на Лорн, нали?

— Точно така. Но не, не знаем какво е станало с този меч.

Естеверис въздъхна.

— Вече е много късно да се тревожим — каза той на себе си. — Подробностите... именно вниманието, насочено към подробностите, променя всичко. Винаги.

Отхапа от една от онези пастички с мед, по които беше луд, и добави:

— Колкото до превръзката...

— Ако очите ми не понасят силната светлина и не мога да нося очилата си, без да поема риска да ме познаят — каза Далк, — може би ще скрия по-чувствителното око под превръзка. Което освен това ще е и хубаво средство да си променя външния вид.

— Или пък този човек е едноок.

— Едноок, пристигнал на кон, носещ белега на Цитаделата, монсеньор. Описанието, което ми даде собственикът на конюшната, не оставя никакво съмнение. Мъжът, яздил този кон, и онзи, когото са посрещнали Логан и Йерас, е един и същ човек.

Естеверис замълча, докато преглъщаше пастичката си.

— С една дума — каза той, — според теб Лорн не е мъртъв. Пристигнал е от Цитаделата преди няколко дни и тайно се е срещнал с двама от бившите си хора. И какво е правил през това време в Ориал?

— Не зная.

— Ако не грешиш, ето ти един въпрос, на който ще е твърде добре да отговориш бързо.

След като отпрати Далк, Естеверис каза на Дранис, че не желае да го безпокоят и се замисли. Първо се запита дали изобщо беше възможно Лорн да е жив. Можеше ли да е оцелял? Съюзниците му имаха ли необходимите средства да накарат всички да повярват в

смъртта му и да го крият, докато оздравее? На тези въпроси Естеверис трябваше да отговори с „да“. Първите имена, които му дойдоха наум, бяха на принц Алдеран и на граф Теожен. На всичко отгоре планините на Аргор бяха идеалното място за тайно възстановяване. И бързо, ако се замислеше. Но в Далрот Лорн вече беше оживял от ада. Така че можеше да започне отново.

Естеверис изпрати Дранис да помоли кралицата да го приеме. Сигурен, че ще бъде приет, той бързо тръгна към кралските покои и вървеше по коридорите на двореца с толкова загрижен вид, че никой не посмя да го заговори. Беше разтревожен. Според него Лорн се беше върнал нелегално в Ориал само по една причина — да си отмъсти. Какво ли беше открил вече? За какво точно се подготвяше? Нямаше значение. Лорн представляваше заплаха, която трябваше да бъде унищожена възможно най-скоро. За щастие, той беше уязвим. Неизвестността, на която се бе радвал до този момент и която му бе позволила да действа тайно, вече можеше да се обърне против него. Но трябваше да се вземат незабавни мерки и дори може би драстични, преди Лорн да излезе от тази сянка, в която — ако е необходимо — все още можеше да бъде елиминиран без шум и трясък. Докато ако се върнеше отново на сцената...

Приет след кратко, чисто формално чакане, Естеверис намери кралицата в компанията на принц Алдеран. Кралица Селиан беше тревожно пребледняла и министърът разбра, че широката ѝ усмивка е само привидна. Очите на кралицата блестяха с ужасяващ огън.

— Идвате тъкмо навреме — каза кралицата с престорена радост. — Щях да пратя да ви повикат.

Забелязвайки развеселения вид на Алан, министърът се поклонил почтително.

— На вашите услуги, господарке.

— Виждате ли, двамата с принца решихме, че е настъпил моментът да ви разкрием една тайна, в която твърде дълго ви държахме. Но съм убедена, че ще разберете, като научите за какво става дума.

Естеверис се насили да се усмихне и се обърна към Алан, който му каза:

— Лорн е жив.

Министърът прие новината с едно трепване на клепачите. След което погледна кралицата и разбра, че тя се мъчи да запази приличие. Защото и тя, разбира се, току-що беше научила новината от устата на сина си.

И съвършено справедливо беше полудяла от ярост.

* * *

Докато Алан говореше с майка си, Лорн вече беше — както се бяха разбрали — напуснал Ориал. Яздеше един кралски змей и летеше на юг към Валанс.

Към Алисия.

КРАЯТ НА ПРОЛЕТТА НА 1548 ГОДИНА ДВОРЕЦЪТ НА ПРИНЦОВЕТЕ

Като редуваше преходите почти без да спи, той стигна тайно до Валанс за няколко дни. Беше убеден, че малкото светлина, която още имаше у него и която го пазеше от Тъмнината, светеше единствено за тази, която обичаше, и за свещения спомен, който искаше да запази за нея завинаги.

Хроники (Книга за Рицаря с меча)

Във Валанс празнуваха последната вечер от празниците, посветени на Дракона на Седемте морета. Беше полунощ. В Двореца на принцовете имаше великолепен бал и току-що бяха започнали фойерверки, които осветяваха прохладната нощ сред силна врява и ослепителни светлини.

Неподвижна и невярваща, Алисия дъо Лоранс гледаше Лорн. Той стоеше пред нея на малката тераса на Кулата на птиците, където, без да се назове, ѝ беше определил тайна среща.

— Аз съм — каза той. — Аз съм, Лис. Аз... Съжалявам.

Лорн пристъпи напред.

Тя поклати глава и отстъпи, очите ѝ бяха пълни със сълзи.

— Моля те — каза Лорн.

Той протегна ръка към нея.

Разделяха ги три метра, но Алисия направи още една крачка назад и събра ръцете си на гърдите, сякаш за да ги предпази от всякакъв допир.

— Не се страхувай, Лис.

Страх?

Думата я удари и я извади от вцепенението ѝ.

Страх? Не, тя не изпитваше страх.

Но в нея се зараждаше истинска ярост.

— Видях те мъртъв — каза тя с треперещ глас. — Аз... те оплаках...

— Зная.

Тя повиши тон:

— Носих траур за теб. Исках да умра.

— Зная, Лис.

Тя продължи още по-силно:

— Струваше ми се, че ще умра!

— Прости ми. Аз...

Тя изкрещя:

— Целувах ледените ти устни!

Изведнъж се нахвърли върху него, докато в същото време огромни рози избухваха над тях.

— Мръсник! Как можа? Мръсник! Мръсник!

Тя го зашлеви.

Веднъж. Два пъти.

Но при третата плесница Лорн хвана китката ѝ и я притегли към себе си. Тя се покори, силите ѝ изведнъж я напуснаха.

— Мръсник — повтори едва чуто.

Той я държеше в прегръдките си трепереща.

Изчака докато се успокои малко, а през това време фойерверките станаха двойно по-многобройни, после нежно я погали по косата.

— Не ми се сърди — каза ѝ той. — Нямам никаква вина за тази лъжа. Те измислиха всичко.

— Те? — промълви Алисия, преоткривайки удоволствието да е в ръцете му.

— Алан и Теожен. Искали са да ме предпазят.

— Значи те са знаели. А защо аз не съм?

Съпротивата не я беше напуснала изцяло.

— Не зная — каза Лорн. — За да те предпазят, без съмнение.

— А Енцио?

— Той не знаеше. И впрочем все още не знае. Почти никой не знае, но това скоро ще се промени. Ще започна отново да командвам Ониксовата гвардия. Само... само че не исках да го научиш от някой друг, а не от мен...

— Никога нямаше да ти го простя — каза Алисия с буза, опряна на гърдите на Лорн.

— И щеше да си права.

Оглушителният последен букет ги накара да замълчат.

Останаха прегърнати и неподвижни, сами на света под избухванията на фойерверките, които заливаха терасата в различни цветове и накланяха сенките им във всички посоки. В ръцете на Лорн Алисия не само се чувстваше добре, но и доволна и спокойна. Изпълнена с ведро щастие и увереност, другаде не можеше да бъде по-добре. Колкото до Лорн, доверчивото отпускане на Алисия сгръваше тялото и душата му. Струваше му се, че те двамата представляват съвършената очевидност, абсолютната истина.

Отново настъпи тишина, а заедно с нея се върна и мракът под Голямата мъглявина.

Алисия вдигна лице към Лорн.

— Толкова ми липсваше — каза тя.

Той я целуна.

Леко. Нежно.

После се оставиха на порива си. Целувките им станаха пламенни, страстни, буйни. Алисия държеше лицето на Лорн с двете си ръце. Лорн я обгърна през кръста, започна да гали бедрата ѝ под роклята, гърба ѝ.

Тя го отблъсна.

Объркан, той се уплаши да не е бил груб. Искаше да се извини, но тя не му остави възможност да го направи.

— Не тук — каза тя задъхано. — Ела.

Алисия беше решила макар и само за една нощ да забрави всичко и да обича.

Тя хвана Лорн за ръката и го повлече по стълбите, откъдето беше дошла. През врати и коридори те прекосиха тичешком голяма част от Двореца на принцовете, пуста по това време на нощта. Той не знаеше къде го води, но тя изглеждаше напълно уверена в себе си.

— Тук — каза тя пред една двойна врата.

Лорн бутна крилата и на светлината на Мъглявината, която нахлуваше през високите, широки прозорци, откри библиотеката на Двореца на принцовете. Празна. Тъмна. Изпълнена с мирис на кожа, дърво, мастило и хартия. Влязоха. Докато Алисия затваряше вратата, Лорн дръпна от стената един гоблен и бързо покри с него масата в

средата на залата, между големите, подредени в линия рафтове, които стояха като огромни надгробни камъни.

Лорн вдигна Алисия на ръце и я сложи да легне на масата. Легна до нея, целуна я, разкопча роклята ѝ и освободи закръглените ѝ гърди. Тя си пое дълбоко въздух. Пъхна ръка в панталоните на Лорн, намери коравия му член, погали го за малко, после смъкна панталоните и го освободи. Лежаха притиснати един към друг. Дишаха тежко, движенията им бяха непохватни. Лорн не издържаше повече, запретна полите на Алисия и легна върху нея. Вдигна високо единия ѝ крак, целуна петата ѝ, глезена, прасеца. Тя сама насочваше члена на Лорн към себе си, беше цялата разтворена и блестяща.

Той проникна в нея с едно движение и за двамата това беше като освобождение.

* * *

Когато Лорн се събуди, още беше тъмно, но Алисия вече се обличаше.

— Няма ли да останеш още малко?

— Не мога — отвърна тя. — Ще се разтревожат, ако забележат, че съм изчезнала. Може би дори вече ме търсят. Със Спада...

— Спада?

— Валансански благородници. Не понасят баща ми, брат ми, изобщо семейство Лоранс.

— С мен нищо не рискуваш — каза Лорн, преди да си даде сметка, че говори глупости.

Алисия се усмихна.

— Помогни ми, става ли?

Обърна се с гръб към него и повдигна косите си, за да пристегне той връзките на корсета ѝ. При вида на голия ѝ тил той не издържа на изкушението, целуна я по врата, искаше да оголи раменете ѝ.

— Не! — извика тя, като бързо се отскубна.

Гласът ѝ отекна в празната библиотека.

Лорн се изправи и като видя, че тя избягва погледа му, попита:

— Какво става?

— Нищо.

— Кажи ми.

— Нищо, казвам ти.

Стори му се, че разбира:

— Съжаляваш ли?

Тъй като тя не отговаряше, той слезе от масата и взе ръката ѝ.

— Това ли е? Съжаляваш ли?

— Не! — отговори Алисия, като се освободи с едно движение на рамото. — Не! Не съжалявам.

— Тогава какво? — Лорн започваше да губи търпение.

За миг тя остана смълчана, после каза:

— Ще се омъжа за херцога на Ансгорн, Лорн. Тази есен. Това е договорено и ще стане. Дори и да искам, дори и баща ми да иска, вече е твърде късно за връщане назад.

— Годежът може да се развали.

— Не и без последици. Не и когато една Лоранс се омъжва за херцога на Ансгорн.

— Няма да те оставя да се омъжиш за този старец.

— Това е мой дълг.

— Аз се върнах, Алисия. За теб.

— Моля те...

— За теб! — ядоса се той.

Тя се дръпна назад.

За миг не беше могла да познае този, когото обичаше и смяташе, че познава толкова добре. Той отново беше станал какъвто си беше.

— Аз продължавам да съм Пръв рицар на Кралството — каза той. — До няколко дни отново ще командвам Ониксовата гвардия. Ще имам подкрепата на Алан. На Върховния крал. На цялото Върховно кралство, ако трябва! Няма никакво съмнение, че баща ти ще разбере, че има и по-лоши партии от мен.

Алисия нежно се усмихна. Погледът ѝ стана почти съчувствен. Протегна ръка и замечтана за миг, проследи с пръсти черните вени, които тръгнаха от сърцето на Лорн. Знаеше, че те са белези на Тъмнината. Той я остави да го прави.

Накрая тя го погали по бузата и му каза меко, но твърдо:

— Обичам те, Лорн. Но моля те, не прави скандал. Не ме компрометирай. Помисли за мен. Помисли за Енцио и за баща ми. Помисли за честта на Лоранс. Моля те.

Лорн я гледаше как се отдалечава и стисна юмруци.

ТРЕТА ЧАСТ

ЛЯТОТО НА 1548 ГОДИНА ДВОРЕЦЪТ В ОРИАЛ

И кучето много късно разбра, че докато то лаеше и вдигаше врява на входа на дупката, лисицата улови заека и отиде — сама — да го разкъса.

Хроники (Книга на Басните на Ориал)

Кралица Селиан се връщаше от среща с посланика на Вестфалд, когато намери Естеверис, който я чакаше в малкото ѝ преддверие. Беше нощ в Ориал — столица на Лангър и на Върховното кралство. Скоро щеше да удари единайсет часът и уморената кралица искаше единствено да се оттегли в апартаментите си.

— Какво има? — попита тя.

— Последните доклади от обсадата на Арканте, господарке.

Тя погледна своя министър, без да каже нищо.

— Току-що пристигнаха — допълни Естеверис. — Помислих си, че ще искате да ги прочетете.

— Вие прочетохте ли ги?

Кралицата не се опитваше да скрие отегчението си. Обсадата на Арканте продължаваше вече близо два месеца. Доклади пристигаха всеки или почти всеки ден и всички те си приличаха.

— Разбира се, господарке.

— Тогава ви слушам. И карайте по същество, моля ви.

Кралицата слушаше без изненада Естеверис да ѝ описва постепенното и сякаш неумолимо затъване на обсадата. Огромната армия, командвана от принц Ирдел, не постигаше нищо. Пазен от впечатляващи стени, Арканте се съпротивляваше, без да трепне и държеше Върховното кралство в шах.

— Добре — коментираше кралицата. — Добре...

— Моите шпиони ми докладват, че самочувствието на аркантците е добро. Храната се разпределя на дажби, но в действителност населението не страда от глад. До този момент не се

наблюдава никакъв недостиг. А Исандра Аркантска се радва повече от когато и да било на подкрепата на своя град.

При споменаването на Господарката на Арканте Естeverис беше издебнал реакцията на кралицата с крайчеца на окото си, но тя дори не трепна. Все пак той предпочете да смени темата.

— Освен това дъждовете, които започнаха преди три седмици, още не са спрели. Вече вали почти всеки ден. И особено затрудняват провеждането на обсадата и засягат самочувствието на нашите войски. Имаме сигнали за дезертирания. И ако започне някоя епидемия...

— Какво казват генералите?

— Някои смятат, че нищо не може да се направи преди есента и че следователно обсадата вече е изгубена. Други мислят, че все още е възможно да се постигне победа, преди да дойде зимата — при условие че се приложи много по-настъпателна стратегия от тази на принц Ирдел.

Кралицата се усмихна.

— Отлично. А Алан?

— Той се отегчава и е нетърпелив. Той е от онези, които искат да се премине към настъпление. Още не се е противопоставил публично по този въпрос на принц Ирдел и му се подчинява, макар и неохотно. Но всички знаят какво мисли и какво би направил, ако той командваше обсадата.

— Значи има привърженици в генералния щаб.

— Да, господарке. При това без нищо да е направил, за да е така.

Кралицата отново се усмихна. Но вместо тържествуваща, усмивката ѝ стана майчинска.

— Алан е такъв — каза тя. — Хората обичат да го следват и му се възхищават. Той ще бъде велик крал.

* * *

По-късно, седнала по нощница пред едно огледало, осветявано от две свещи, кралицата решише дългите си коси. Тази грижа тя не оставяше на никого. За нея това беше ритуал, наследен от детството, както и време да размисли над онова, което бе свършила през деня и което трябваше да направи утре.

Петдесет разресвания с лявата ръка. Петдесет разресвания с дясната ръка.

Неизменно.

Загрижена, кралицата не гледаше отражението си, ръката ѝ по навик насочваше четката в черната коприна на косите ѝ. Дотук всичко се развиваше според нейните планове. Беше пожелала обсадата на Арканте и точно както беше предвидено, тя се превръщаше във военна катастрофа. Обаче завръщането на Лорн я тревожеше. Беше повярвала, че се е отървала от него, а ето че той се завръщаше от мъртвите. И за капак със съучастието на Алан. Доскоро нейният син ѝ беше верен. Да иска да бъде самостоятелен, беше едно, но да се освободи напълно от попечителството ѝ беше съвсем друго. Кралицата не искаше покорен син. Не смяташе да сложи марионетка на трона на Върховното кралство. Но нямаше да позволи на никого да опропасти кралската съдба на Алан — нито на него, нито на някого друг. И ако днес трябваше да се увери в безупречната лоялност на сина си, за да се осъществи неговата съдба, щеше да бъде така. Смяташе, че има пълното право да го постигне. Беше способна да уреди убийството на човек или да започне война и това не беше най-лошото.

Една тайна врата се отвори и в тихата стая влезе стара жена, облечена в черна рокля. Беше суха и прегърбена, горчива гънка разкривяваше тънката ѝ уста — това беше дойката на кралицата, която никога не беше преставала да ѝ служи с фанатична преданост.

Без да каже дума, тя подаде една бележка.

Кралицата остави четката си, взе бележката, прочете я и невъзмутимо каза:

— Малкият червен салон. След час.

Старата дойка се поклони и излезе през вратата, откъдето бе влязла. А кралицата запали листчето на пламъка на свещта. Остави го да изгори в една чинийка и с нов блясък в очите и тънка усмивка на устните продължи да реши косата си.

* * *

В уречения час кралицата влезе през един таен проход в червения салон. Помещението беше потънало в мрак, тихо и изцяло

облицовано с тапети от тъмночервена кожа. До прозореца стоеше русокос млад мъж. Беше слаб и елегантен и нямаше трийсет години.

Докато я чакаше, младият мъж погледна към кралицата с очи, които не изразяваха нищо: нито уважение, нито очакване, нито радост, нито неудоволствие. Просто чакаше, слабата светлина от звездите на Мъглявината подчертаваше безизразното му лице. Лице със смущаваща красота, едновременно андрогинна и ледена, подчертана от белег във формата на лунен сърп под лявото око.

Загърнатата в голямо наметало, чиято яка скриваше лицето ѝ, кралицата отиде при младия мъж до прозореца.

— Провалили сте се, Теас — каза тя без предисловия. — Лорн е все така жив.

— Да, и ние научихме.

— И изобщо не побързахте да дойдете да ми дадете сметка...

— Трябваше да проучим нещата. Но да не би да съм ви липсвал, госпожо? — попита младият мъж, като се усмихваше студено.

Кралицата не обърна внимание на забележката.

Теас беше убиец. Обладан от Тъмнината, той принадлежеше към загадъчните Ардат ен Освехир — Синове на Освехир. Но пред нея се появяваше без маската си от изящно изработена кожа. Привилегия, но опасна привилегия.

— Как е могло да се случи?

— Вие пожелахте той да страда. Един удар с меч щеше да е достатъчен. Всичко щеше да е свършило, но вие искахте той да гледа как умира.

Кралицата не отдаде никакво значение на упрека.

— Не мислех да искам от вас невъзможното — каза тя. — За обикновените убийства има обикновени убийци. И те са цял легион.

Горделивост.

Това беше единственото човешко чувство, което Теас все още изпитваше. Следователно — единствената му слабост. Той се въздържа и каза:

— Казват, че една жена е спасила Лорн от пламъците.

— Дъщерята на Вард. Наерис.

— Намерила Лорн прикован към една пейка. Отишла да потърси клещи в ковачницата, чиято врата била затворена. Разбила тази врата и

се върнала в обхванатата от пламъци кула. Освободила Лорн. И след това му помогнала да излезе. Като почти го носела...

— Е, и?

— Ние не вярваме на това.

— Това дали вярвате, или не, нищо не променя. Защото Лорн е съвършено жив, нали?

— Жив е. За момента.

Кралицата се вгледа в убиеца.

— Не — каза тя. — Вече е твърде късно да убиете Лорн. Миналата година това можеше да мине за отмъщение на Иргаард, но не и сега. Сега това би било грешка. Освен това днес ме притесняват много други неща. Ще се погрижа за Лорн по-късно, ако е необходимо. Всъщност дори ми се струва, че скоро бих могла да го използвам за моите цели...

Теас я погледна все така безизразно.

— Ние не се проваляме — каза той. — Ние никога не се проваляме.

Кралицата заяви властно:

— Повтарям ви, че искам Лорн жив.

— Невъзможно.

— Това е заповед!

Убиецът не отговори. Като мислеше, че е била достатъчно добре разбрана, кралицата каза в заключение:

— Добре. Все пак, бъдете готови. Може би скоро ще имам нужда от вас за една съвсем различна работа.

Теас кимна, но ако тя се надяваше, че с тези думи го отпраща, се излъга.

Той чакаше.

— Е, и? — каза кралицата.

— Нищо ли не забравяте?

Тонът на кралицата стана унищожителен:

— Моля да ме извините?

— Не забравяте ли нещо, кралице моя?

Фамилиарността, с която младият мъж се беше обърнал към нея, накара погледът ѝ да пламне. Тя се изпъна и високомерно каза:

— Забравяте ли с кого...?

Не можа да довърши.

С ръка, облечена в ръкавица от фина кожа, убиецът я хвана за тила. Тя млъкна, по тялото ѝ пробяга тръпка, която я наелектризира.

Нищо не можеше да направи.

Всеки път се повтаряше едно и също.

Внезапно той я принуди да се прилепи към него. Със затворени очи и трепереци устни тя сподави вика си, но се остави в ръцете му. Той я притисна към себе си, без да отпуска хватката си. В гърлото на кралицата замря една почти болезнена въздишка, в това време дишането ѝ се учестяваше, тя се задъха.

Отпусна глава назад и зачака.

Известно време той я гледаше с поглед, блеснал от задоволство и горделивост.

— Сега — прошепна той.

Все така със затворени очи кралицата отвърза колана на единствената си дреха: голямото черно наметало се свлече в краката ѝ и тя остана гола. После, разтреперана, тя поднесе устните си за целувка, но убиецът предпочете да я натисне леко за раменете.

Кралицата застана на колене.

ЛЯТОТО НА 1548 ГОДИНА ОБСАДАТА НА АРКАНТЕ

Отново командвана от рицаря Лорн, Черната гвардия замина с армията на Върховното кралство за обсадата на Белия Арканте.

По онова време тя беше по-многобройна и по-силна от когато и да било и се стремеше единствено да се отличи и да си възвърне цялата слава. Но седмиците минаваха, а тя не участваше в нито един шурм, в нито една битка.

Хроники (Книга за Ониксовата гвардия)

Двамата конници спряха един до друг на хребета и за миг останаха мълчаливи. От мястото, където стояха, Арканте и околностите му се разстилаха пред погледа им на все още колебливата светлина на ранното утро. Величествена гледка. Първо се виждаше река Андор, чието бавно и мощно течение се простираше от огромната ѝ делта чак до хоризонта, по бреговете ѝ още се стелеше мъгла. После идваше Арканте — красив и бял, построен на остров на сред реката и по бреговете от едната и от другата му страна, добре защитен от своите крепостни стени, ровове и укрепления, стърчащи отвън като гигантски каменни стрели. Там беше и обсадният лагер с калните му траншеи, с неговите кули, високи огради и ровове, палатките и влажните бункери, батареите на оръдията и бойните машини, наполовина скрити в земята.

За да разсее скуката си, принц Алдеран идваше тук всяка сутрин, когато не валеше, и понякога прекарваше по цели часове да наблюдава и размишлява, да измисля стратегии, за които знаеше, че са безполезни. Този ден Лорн беше дошъл с него, облечен в черната ризница на ониксовите гвардейци, носеше тъмните си очила и пръстена си на Пръв рицар на Кралството.

— Все така впечатляващо — каза той.

— Нали? Би трябвало някой художник или график да улови всичко това.

— Съмнявам се, че тази обсада ще допринесе особено за славата на Върховното кралство.

— Ще стане, ако Арканте падне.

— Още ли го вярваш?

Алан вдигна рамене.

— Налага се.

Бойни кораби, завързани с вериги, преграждаха Андор в горния и в долния край на града. Предназначението им беше да не допуснат Арканте да се снабдява с храна по реката. През деня веригите им спираха големите кораби, а оръдията им отблъскваха малките. През нощта задачата им беше по-тежка и въпреки постовете, патрулиращите лодки и плаващите фенери, които осветяваха Андор, малки лодки и плувци успяваха да преминат. Тази неподвижна флота за миг привлече погледа на Лорн. Повечето от корабите бяха под флага на Върховното кралство. Други принадлежаха на Ансгорн и Лорн трябваше да направи усилие, за да прогони Алисия от мислите си. Тя щеше да се омъжи за херцога на Ансгорн през есента и той така и не успяваше да приеме тази мисъл.

Далеч от тревогите на Лорн, Алан посочи с пръст по посока на три редута и каза:

— Ето там може да се реши всичко.

Лорн съсредоточи вниманието си върху това, което принцът му сочеше.

— Змиите?

— Да. Убеден съм, че с едно добре подготвено и добре проведено нападение...

Не довърши, погледът му беше замечтан.

Змиите представляваха три редута. Един главен в центъра — Голямата змия, и два по-малки встрани от него — Малките змии. Те представляваха главното отбранително укрепление, изградено пред крепостните стени, с които се свързваше — според шпионите — чрез един или няколко тунела, минаващи под пълните с вода ровове на Арканте. Самите редути бяха свързани помежду си с няколко свода, осеяни с бойници, а може би и с други тунели, за чието съществуване шпионите на Върховното кралство само подозираха. Изкопи, насипи и редици от наклонени колове пазеха Змиите, които освен това така бяха изградени, че да могат да поемат нападенията под кръстосан огън.

Алан подаде на Лорн далекоглед.

— Хубаво погледни — каза той.

Лорн махна очилата си и като долепи око до далекогледа, започна внимателно да разглежда Змиите.

— Е? — попита Алан. — Какво виждаш?

— Няма много хора — каза Лорн и върна далекогледа на Алан.

— Именно! Обзалагам се, че аркантците до такава степен се доверяват на Змиите, че не ги защитават толкова добре, колкото би трябвало.

— Рискован облог. Може би войските са скрити вътре. А дори и да не е така, други могат да дойдат много бързо от стените през тунелите.

— Ето защо става толкова важно да превземем мястото по възможно най-бързия начин. Достатъчна ще е една изненадваща атака и един пробив, за да...

— Пробив? И кой ще го направи този пробив?

— В този момент сапъорите прокопават тайна галерия към Голямата змия. Ако успеят да стигнат до нея, ще могат да сложат мини и ние ще можем да взривим тези мини точно преди да започнем нападението. И ето така се получава пробив.

Заинтригуван, Лорн се вгледа в линиите на Върховното кралство близо до Змиите и прецени голото пространство, което ги разделяше.

— Откъде тръгва подземната галерия?

— От онзи бункер там, между двете кули.

— А откога копаят сапъорите?

— Две седмици. Дъждът и принудата да работят в пълна тайна не им улесняват нещата, но инженерът, който отговаря за работата, ми каза, че са прокопали една трета от необходимото.

— Това не е малко. Какво казва Ирдел?

— Той не е информиран.

— Какво? Започнал си всичко това без неговото разрешение?

Погледът на Алан остана прикован в Змиите.

— Не съм казал, че възнамерявам да взривя мините и да дам заповед за нападение на своя глава. Но предпочитам да изчакам да дойде подходящият момент, за да му обясня моя план. Тогава той ще реши.

— Ще излезе, че му извиваш ръцете...

— В името на Божествените, Лорн! — ядоса се Алан. — Смяташ ли, че можем да победим в тази обсада, без да проявим дързост? А мислиш ли, че брат ми е способен на дързост? Ако не предприема нещо, зимата ще дойде, а ние все така ще сме си тук! Искаш ли да знаеш какво мисля? Ирдел не иска да води тази обсада. Никога не я е искал. И все още се надява на мирен изход от конфликта, който ни изправя срещу Арканте. И затова протака. Заповядва да копаят траншеи тук, да издигат прегради там. Прави план след план с генералите си. И разбира се, грижливо ме държи настрана.

Изненадан от този изблик на гняв, Лорн млъкна.

Зачака.

Алан се успокои и искрено разкаян рече:

— Прости ми, че се увлякох. Но вече не издържам да стоя тук и нищо да не правя.

Лорн забеляза, че ръцете на Алан леко трепереха.

— Разбирам те — каза той. — Аз също умирам от скука. Но брат ти е предпазлив генерал и това не е непременно лошо. Обсадата винаги е нещо продължително. Изучавал си същите текстове като мен. Знаеш, че повече градове са паднали с търпение, отколкото с насилие.

— Само ако Ирдел искаше да ме чуе...

— Аз съм най-изненадан от това, което научавам — че не е поискал да се присъединиш към неговия генерален щаб. Обаче ми се струва, че сега разбирам защо. Държи те настрана, за да запази собствения си авторитет. Знае, че всички те предпочитат пред него, Алан. Той не е нито сляп, нито глупав. Различията и разногласията, които ви разделят, са публична тайна.

— Винаги съм зачитал авторитета му на генерал и на по-голям — защити се Алан. — Никога не съм му се противопоставял пред други хора.

— И не е трябвало да го правиш.

Лорн извади от ръкава си едно зле напечатано листче лоша хартия, което подаде на Алан. Любопитен, Алан го взе.

— Листовка — обясни Лорн. — В Ориал и на други места се отпечатват стотици такива. И се намират навсякъде из лагера от няколко дни.

Алан бързо прочете листовката.

В нея се говореше за него, за всички качества, които притежава, но от които брат му е лишен, както и за законното желание на Върховното кралство да бъде управлявано от монарх, достоен за него. Все още не се казваше, че този монарх е Алан, а не Ирдел, но то не беше и нужно — все едно беше казано.

— Кой е могъл да отпечата това?

— Твоите привърженици.

— Но аз нямам партия!

— Това кара хората да вярват, че имаш.

Иронията на положението забавляваше Лорн повече, отколкото трябваше. За щастие, един конник пристигна в галоп и сложи край на разговора. Конникът беше млад коняр от кралския дом на Върховното кралство. Веднага след като спря коня си, той почтително поздрави Алан и каза на Лорн:

— Рицарю, Негово Височество принц Ирдел ви вика.

Лорн и Алан се спогледаха учудено.

— Върви да видиш какво иска брат ми от теб — каза Алан.

— Ти няма ли да дойдеш?

— Не. Ще остана още малко тук.

— Тогава ще се срещнем след малко. В лагера?

— В лагера.

Лорн и конярят подкараха конете и се отдалечиха.

* * *

Палатката на генералния щаб се намиреше в средата на обсадния лагер. Разположена на едно възвишение, опиращо в хълм, тя беше пазена от многобройни часови и изолирана с траншеи, ограждения и няколко стражеви поста. За да стигнат до нея, Лорн и конярят трябваше да слязат от конете и да се изкачат по кални стъпала, издълбани в земята и покрити с дървени трупчета. След като извести за пристигането му, конярят въведе Лорн в палатката и се оттегли.

Принц Ирдел и тримата му генерали бяха наобиколили една маса, покрита с карти.

— Добър ден, рицарю — каза Ирдел.

Лорн се поклони почтително.

— Принце.

После поздрави всекиго от генералите с кимване.

Познаваше добре граф Д'Алвейн и херцог Дьо Мидхелт и знаеше, че са признати и високо ценени бойци и стратегии. Но не знаеше почти нищо за младия виконт Елвин д'Ералс, който съвсем наскоро се беше присъединил към обкръжението на принца.

— Приближете се, рицарю. Искаме да ви поверим една мисия.

— На вашите услуги.

Като стъпваше по мръсен килим, Лорн се приближи до масата и видя картата, която беше разгърната върху другите. Представляваше провинция Арканте. Надраскани с червено мастило, тук-там по нея имаше отбелязани кръстчета.

— Погледнете добре тези кръстчета, рицарю — каза Ирдел. — На всяко едно от тях съответства нападение, проведено през последните три седмици против нас.

Лорн преброи девет кръстчета, всичките съсредоточени в една и съща област навътре от крайбрежието на Арканте, зад линиите на войските на Върховното кралство. Повечето бяха отбелязани на мястото на пътища, мостове, бродове — все удобни места за засада.

— Призраците? — попита Лорн.

— Виждам, че вече знаете — каза Мидхелт.

— Всички знаят, херцоже.

— Тези конници имат вече прозвище — въздъхна Алвейн. — Това е знак, че вече е съвсем крайно време да прекратим техните грабителства.

— Нападенията им са военни действия — уточни Ералс. — Не са грабителства.

Алвейн измърмори и размени с Мидхелт уморен поглед, който Ирдел се направи, че не вижда.

Принцът продължи към Лорн:

— Да, точно те са. Призраците, както започват да ги наричат. Те се дващесетина, може би трийсетина. И всеки път действат по един и същ начин. Появяват се незнайно откъде, поразяват грижливо подбрани цели и почти мигновено изчезват.

— Най-често през нощта — уточни Мидхелт. — Или на здрачаване.

— Не знаем кои са точно, но очевидно тези конници са дисциплинирани и закалени бойци. Ползват се с подкрепата на населението и може би дори имат съмишленици в нашия лагер. Освен това познават съвършено местността.

Лорн кимна в знак на съгласие.

— Какво очаквате от мен? — попита той.

— Искам вие и вашите ониксови гвардейци да проследите тези конници и да направите така, че да не са в състояние да вредят. Никой от ударите, които ни нанасят, не е смъртоносен, но хиляди убождания с игла могат да убият лъв. А сто могат да го подлудят.

* * *

Отново валеше, когато Лорн излезе от палатката на командването. Въздъхна, сложи си качулката и ругаеше наум, докато отиваше да вземе коня си. Тези непрестанни дъждове бяха необичайни за сезона. Може би това беше само някакъв каприз на небето, но някои започваха да виждат в тях знак, че Божествените дракони не одобряват обсадата на Арканте и Лорн почти беше съгласен с тях.

Както се бяха разбрали, Лорн намери Алан в лагера на Черната гвардия.

Черните гвардейци се бяха разположили в периферията на линиите на Върховното кралство, в една извивка, очертана от големи скали в подножието на стръмен склон. С реквизирано дърво бяха построили заслони, бараки и конюшни. Дори портал затваряше входа между скалите. Цветовете на Черната гвардия се вееха на един пилон под цветовете на Върховния крал, когото Лорн представляваше в качеството си на Пръв рицар на Кралството.

Под един навес Алан разговаряше с неколцина ониксови гвардейци, сред които и Вард, седнали около една маса. Чувстваше се в свои води и разговорът, който вървеше задушевно, прекъсна, когато Лорн се приближи. Това не се случваше за първи път. Всъщност откакто се беше върнал, на Лорн често му се беше случвало да има усещането, че Алан се чувства повече на място сред черните гвардейци от него. Йерас и Логан се бяха върнали на служба. Но заедно с Вард, те бяха единствените, които Лорн беше наел. Единствените, които

познаваше. Всички останали бяха подбрани от Алан. И макар никой от тях с нищо да не беше показал, че оспорва неговата власт, Лорн знаеше, че трябва да се утвърди, да се наложи като техен истински шеф. Трябваше отново да си върне своята Ониксова гвардия и проследяването на Призраците беше тъкмо удобният случай.

— Е? — попита Алан, докато Лорн прекрачваше пейката, за да седне, и прие чашата, която Вард му подаде.

Лорн отпи глътка вино с мед, преди да обясни с няколко думи мисията, която Ирдел току-що му беше поверил.

— Най-накрая една добра новина! — зарадва се Вард.

Лорн се обърна към двамата ониксови гвардейци, които беше заварил на масата заедно с Алан и Вард. Единият беше младият, блестящ Древис. Другият се казваше Горланс — богат и високомерен благородник, когото Лорн подозираше, че се е присъединил към Черната гвардия не воден от идеал, а от амбиции. Каза им:

— Съберете всички в плевнята и не казвайте нищо за това, което чувате сега. Ще направя съобщение.

— На вашите заповеди — каза Древис.

Двамата черни гвардейци тръгнаха.

— Горланс няма да си сдържи езика — каза Вард полугласно.

Без да отговори, Лорн погледна подир Горланс, който се отдалечаваше към бараките под дъжда.

— Горланс не е най-добрият от мъжете — съгласи се Алан. — Но е изключителен боец. И двамата ще сте щастливи да е до вас при следващата битка — остави чашата си. — Кога тръгвате?

— Утре — отвърна Лорн. — Но аз си мислех, че би могъл да дойдеш с нас.

— Аз? Защо?

— Първо, защото умираш от скука и да напуснеш този кален лагер за известно време ще ти се отрази много добре. После, защото твоят тунел може да бъде прокопан и без теб. И накрая, защото познаваш моите хора по-добре от мен.

— Именно. Казвах си, че май прекалено много се задържам тук. Понякога имам чувството, че все едно ходя при годеницата ти...

Лорн се усмихна.

— Ти добре си се погрижил за нея, докато ме нямаше и винаги ще съм ти признателен за това. И пак ти казвам, Алан, ела с нас.

Ониксовата гвардия все още се нуждае от помощта ти.

Лорн и Алан се ръкуваха топло.

— Добре — каза Алан. — С вас съм. Но ми позволи да кажа на Ирдел.

— Разбира се.

— Тунел ли? — учуди се Вард, след като помисли малко.

* * *

Тази нощ в своите покои Исандра Аркантска беше събудена от ръка, която леко галеше косите ѝ. Отвори очи и леко подскочи, когато на светлината на свещта, горяща до леглото, видя лицето на Лукас, наведено над нея. С още влажни коси младият мъж нежно ѝ се усмихваше. Погледът му бе по-влюбен от когато и да било.

— Лукас! — прошепна Исандра. — Но ти какво...?

Той я прекъсна с целувка, на която тя отвърна, като веднага му се отдаде. После лекичко го отблъсна и попита:

— Какво правиш тук?

— Опитвам се да те целуна. И това е само началото.

— Бъди сериозен!

Не се бяха виждали от началото на обсадата, когато Лукас дискретно напусна Арканте, за да оглави отряд конници. Оттогава насетне непрекъснато нападаше войските на Върховното кралство зад техните линии, като удряше бързо и силно, после изчезваше и нападаше на друго място — няколко дни по-късно, — там, където не го очакваха.

Той се усмихна и отново я целуна, този път по-настойчиво.

Тогава Исандра забеляза, че косата му е мокра.

— Дошъл си с плуване!

— Отлично упражнение. И по същия начин ще трябва да си ида преди слънцето да изгрее.

— Това е лудост!

— Толкова ми липсваше.

Исандра почувства как я обля топлина, понесе я приятно усещане. Младостта, пламът и любовта на Лукас винаги побеждаваха съпротивата ѝ. Беше още по-болезнено, защото той я обичаше, тя го

знаеше много добре, нея, която беше на четирийсет години и повече нямаше да обича.

— Не искам да правиш така заради мен! — каза тя с лек укор. — Много е опасно! Обещай ми, че няма...

Разбра, че става смешна и млъкна.

Той продължаваше да се усмихва.

— Исандра...

— Да?

— Имаме само два часа.

ЛЯТОТО НА 1548 ГОДИНА АНСГОРН

И макар да обичаше Лорн, макар да разбра, че бе обичана от него, тя го отблъсна, защото беше обещана на херцог Ериан и замина при него в Ансгорн.

Хроники (Книга за Рицаря с меч)

Беше първият ѝ ден в Ансгорн.

От прозореца си Алисия гледаше пристанището, където стоеше на котва корабът, който я бе довел тук. Морето се простираше докъдето поглед стига, чак до един неспокоен хоризонт, помрачен от далечна буря. Силен вятър духаше отвън и развяваше пердетата.

— Госпожо?

Алисия позна гласа на една от прислужниците, оставени на нейно разположение, и не се обърна.

— Какво има?

— Граф Форланд ви моли да го приемете.

— Нека влезе.

Алисия изтри сълзите си, съвзе се и се обърна към вратата, когато Форланд влезе.

— Добър вечер, госпожо. Не бих искал да се натрапвам...

— Не се натрапвате, графе.

— Зная, че сте пожелали да останете сама за известно време.

— Няма нищо.

Форланд се приближи.

— Идвам да се уверя, че нищо не ви липсва, госпожо.

— Много мило.

— Всичко ли е както вие желаете?

— Да — излъга Алисия. — Благодаря.

— Покоите ви? Гардеробът ви и новите ви бижута?

— Херцогът е много щедър. Нямам търпение лично да му благодаря.

— А вашите придворни дами и госпожици бяха ли ви представени?

— Да, графе. И не се съмнявам, че ще се разбираме много добре, когато се опознаем.

Новият живот на Алисия започваше.

Разбира се, той беше започнал в деня, когато във Валанс Алисия се беше сгодила за херцог Ериан чрез пълномощие. Но до този момент тя винаги бе била заобиколена от близките си и бе живяла в позната обстановка. Сега вече беше на друго място. Макар че бракът ѝ с херцог Ериан щеше да бъде отпразнуван чак през есента, още отсега трябваше да се облича, да прави косата си и да се натъкмява според модата и обичаите в Ансгорн. Дамите и господата от Сарм, които я бяха придружили дотук, щяха да отплават на следващия ден. Колкото до Ейлин, тя щеше да придружи Алисия до столицата, но в крайна сметка и тя щеше да се върне във Върховното кралство. Алисия дъо Лоранс трябваше да се подготви да стане — сама — Алисия, херцогиня на Ансгорн.

Форланд и Алисия, застанали един до друг, се обърнаха към морето.

За миг останаха мълчаливи, после графът, след известно колебание, каза:

— Представям си до каква степен всичко това е изпитание за вас. Съжалявам. И искам единствено да съм ви полезен и приятен.

Полезен и приятен.

Алисия се усмихна нежно, като си мислеше, че Форланд през цялото време не беше преставал да е именно такъв. Дори след нощта, която беше прекарала с Лорн и внезапно се беше отдръпнала. Форланд се беше направил, че нищо не забелязва. Поведението му с нищо не се бе променило и беше останал към нея същият почтителен и предвидлив благородник. Знаеше, че той я обича, беше по-млада от него само с няколко години, а щеше да стане негова мащеха. Но знаеше също така, че той беше мъж на честта и верен син. Форланд винаги щеше да я обича тайно — от уважение към нея и към собствения си баща. Как беше могла да си играе с мисълта за тази забранена любов? Не беше сигурна, че знае отговора и не можеше да познае онази, която беше преди, когато живееше в плен на един свят, в който Лорн вече го нямаше.

Но всичко това вече беше много далеч.

— Разбира се — продължи Форланд, — ще видите, че Сареза бледнее в сравнение с Валанс или Аленсия. И аз пръв ще се съглася, че не е нито Ориал, нито Арканте. Но не всичко е толкова отчайващо в Ансгорн. Няма съмнение, че ще заобичате нашето старо херцогство като ваше.

Алисия се извърна към него.

— Благодаря — каза тя. — Благодаря ви от все сърце.

Искреността на Алисия развълнува Форланд, той се смути, не знаеше какво да отговори, поздрави я с кимване и излезе. Алисия го гледаше как излиза през вратата и си мислеше, че може би има право.

Може би един ден щеше да започне да обича Ансгорн.

Може би щеше да намери ако не щастие, то поне спокойствие с херцог Д'Ансгорн.

И може би утре щеше да прокърви, помисли си тя, като прокара ръка по оплодения си корем.

ЛЯТОТО НА 1548 ГОДИНА ПРОВИНЦИЯ АРКАНТЕ

Призраците, както бяха наречени от противниците им поради страха, който всяваха в тях, нанасяха все нови и нови удари и печелеха нови победи, независимо че непрекъснато ги преследваха. Конниците на Върховното кралство се изтощаваха в безуспешни търсения, но не се отказваха, така че преследваните решиха да станат ловци.

Хроники (Книга за славните и забравени герои на Арканте)

Хората на Вард вече се бяха настанили, когато Лорн и неговите конници пристигнаха в старата изоставена ферма. Денят свършваше. Всички бяха уморени от дългите часове и дългите дни езда. Вече три седмици преследваха аркантците, които тормозеха обсадната армия зад нейните линии и я принуждаваха да мобилизира отрядите си покрай пътищата.

Три седмици вече обикаляха околностите и винаги пристигаха твърде късно.

Лорн видя Вард, който вървеше срещу него през двора.

— Нещо ново? — попита той, докато слизаше от коня.

— Нищо. Разбрах, че и при тебе е така.

Лорн поклати глава уморено и каза, като сам не вярваше на думите си:

— Да си пожелаем Алан да е открил нещо...

— Той трябва да се върне всеки момент.

За да покрие по-голяма част от областта, Лорн беше разпределил ониксовите гвардейци на три групи, командвани от Вард, Алан и от него. Всяка група обикаляше една трета от региона, в който се вихреха Призраците. Общуваха помежду си чрез съобщения и редовно се срещаха, за да преценят докъде са стигнали и да обменят няколкото

информации — обикновено заслужаващи твърде малко доверие, — които бяха събрали.

— Ела — каза Вард. — Всички сме заслужили да пийнем по едно и да си починем тази вечер.

Вард хвана Лорн под ръка и го поведе към обора — една от малкото постройки във фермата, чиито стени все още стояха и имаше нещо като покрив.

— Как успяват да ни се изплъзват толкова лесно? — запита се Лорн на глас. — Стават вече двацет дни как ни разиграват. Двацет дни без никакъв знак, без ни най-малка следа! Като че ли са скрили вдън земя. Но не са!

— Те са си у дома. Познават отлично областта и имат подкрепата на населението. Всички ние сме на вражеска територия — Вард въздъхна, никога не би повярвал, че един ден може да каже това за провинция Арканте. — В тази връзка, разкарах моя водач, след като му избих от главата удоволствието да ме лъже. Охотно ни заблуждаваше...

— Аз моя го обесих на едно дърво — каза Лорн, докато влизаше в обора, където неколцина черни гвардейци си почиваха.

Вард не трепна, но на прага се обърна към конниците на Лорн, които разседлаваха конете си. Аркантският водач не беше сред тях.

* * *

Вече се беше стъмнило и Лорн започваше да се тревожи, когато Алан пристигна в тръс начело на своите конници. Предупредени от часовете, Лорн и Вард излязоха да го изчакат на двора, където и други черни гвардейци дойдоха да чуят новините.

— Хванахме ги! — извика Алан и спря коня си сред облак прах.

Изглеждаше изтощен, но сияеше.

— Какво? — възкликна Лорн.

— Хванахме ги! — повтори Алан.

Скочи от седлото, прегърна весело Лорн и каза:

— Но първо ми дайте да пийна нещо.

Очите му блестяха от въодушевление, което смути Лорн, но той нищо не каза.

— Умирам от жажда! — извика Алан.

Йерас изсвири с пръсти, преди да хване една манерка, която летеше към него, и я подаде на принца. Принцът отпи жадно, млясна весело с език и рече:

— Призраците са нападнали керван от няколко каруци на десет левги оттук. За пореден път засадата е била подготвена изрядно.

— Някой друг би могъл да приеме, че това не е отлична новина — възрази Лорн.

— Знам, знам — отвърна Алан, без да се обиди. — Но този път вместо да изчезнат в галоп, както правят обикновено, нашите приятели са тръгнали с каруца, натоварена с храна. Хляб, вино, сушено месо, сирене...

— Искаш да кажеш...?

— ... че се движат бавно и лесно можем да проследим дирите им? Да, точно това искам да кажа. Оставих двамина от момчетата там, за да проследят следата, докато е още прясна.

Неколцина гвардейци показаха въодушевлението си. Лорн знаеше, че хората му се нуждаеха от добра новина, но не можеше да се сдържи и продължи да е скептичен. Размени поглед с Вард, който каза:

— Това ми се струва прекалено хубаво, за да е вярно...

— Всеки в крайна сметка прави грешка — възрази Алан. — Тази е първата, която Призраците допускат. От нас зависи да е последната!

Горланс, който се числеше към конниците под командването на Алан, излезе напред и застана до него.

— Ние мислим, че всичките ни маневри през последните седмици не са били напразни — каза той. — Попречили са на противниците ни да си набавят храна. Ние държим положението. Така че не са имали друг избор, освен да откраднат тази каруца.

— Това е първият път, когато Призраците нападат керван с храни — добави Алан. — Не може да е случайно.

Лорн помисли, после се съгласи.

— Вард — каза той, — тръгваме на зазоряване.

* * *

Все още беше съвсем тъмно.

Застанал в края на една горичка, Лукас гледаше в далечината и стискаше в шепата си сребърен пръстен, който Исандра му бе подарила. Мислеше за нея, безпокоеше се както винаги човек се притеснява, когато мисли за тези, които обича и са далеч. Тя му липсваше. Искаше му се да може да я вземе в прегръдките си и да усети, че тя се чувства добре. Искаше му се да може да ѝ каже, че я обича. Знаеше, че тя беше преживяла много и гледаше на неговата абсолютна любов като на младежка лудост. Но това не го интересуваше и той не беше способен да я обича другояче.

Някой се доближи до него отзад, като вдигна повече шум от необходимото.

— Аз съм — обади се Горлен.

— Всичко наред ли е? — попита Лукас.

— Да. Но вие нищо не хапнахте цял ден, господарю Лукас.

Лукас видя, че неговият оръженосец — мъж на около трийсетина години, набит, който куцаше след едно счупване на крака — му подава паница с димящо рагу, в която беше сложена лъжица.

— Благодаря — каза той и взе топлатата паница.

Не беше гладен, но искаше да достави удоволствие на Горлен. Знаеше, че оръженосецът почита Господарката на Арканте като богиня и че тя го беше накарала да обещае, че ще се грижи всячески за него — Лукас. Да откаже паницата означаваше да попречи на Горлен да изпълни дълг, който за него беше священ, и да обрече тази простичка душа на тревоги и угризения.

Лукас седна на един дънер, за да му е по-удобно, и изяде няколко лъжици.

— Хубаво ли е? — попита Горлен.

— Да. Благодаря.

— Е, сега вече съм доволен.

И широко усмихнат, оръженосецът остана до него.

Мълчалив.

— Нещо не е наред ли, Горлен? — попита Лукас след малко.

— Изглежда, че им залагаме капан. Вярно ли е?

Лукас остави паницата, която все още беше наполовина пълна, на дънера до себе си.

— Вярно е — каза той.

— И вие мислите, че войниците на Върховното кралство... — Горлен замълча, за да се изплюе на земята. — Мислите, че те ще се хванат в капана, така ли, господарю Лукас?

Обърнат към хоризонта, Лукас се усмихна поверително.

— Вече двайсет дни как обикалят полята напразно. Двайсет дни как им се изплъзваме и ги правим за смях. Повярвай ми, Горлен, няма да издържат на изкушението да ни хванат.

* * *

По заповед на Лорн ониксовите гвардейци в пълен състав вдигнаха лагера на зазоряване и яздейки бързо, сутринта пристигнаха на мястото на засадата, която Призраците наскоро бяха устроили на скромен обоз от три каруци и десет войника. Една преобърнатата каруца лежеше в канавката и тук-там по земята можеха да се видят следи от кръв, но иначе нищо не свидетелстваше за битката, която се беше случила тук. И най-вече нищо не свидетелстваше за нейната жестокост.

— Колко са били аркантците? — попита Лорн, без да слиза от коня.

— Двайсет конника — отговори Алан, който предишната вечер беше успял да разпита един оцелял. — Нашите не са имали никакъв шанс. Петима мъртви и трима ранени, единият от които е бил в такова състояние, че без съмнение не е видял изгряването на новия ден.

— Къде са били откарани ранените?

— В най-близкото село.

— Където никой, разбира се, не се е затичал да им помогне.

Алан вдигна рамене.

— Мога да си представя. Но ако са искали, Призраците са можели да не оставят нито един жив.

— Те не убиват без нужда — каза Вард.

— Накъде са тръгнали? — попита Лорн.

— Натам — отвърна Йерас, който — без дори да слиза от коня — без никаква трудност разчиташе следите по земята. — На изток. Дошли са от север, но после са тръгнали на изток.

— Да вървим.

Забавени от откраднатата каруца с храна, която не им позволяваше да вървят напъряко през полята, аркантците бяха поели по пътя, по който и черните гвардейци се впуснаха по следите им. Предишната вечер Алан не беше отишъл по-далече и когато тръгна към Лорн и Вард, беше натоварил двама от своите хора да проследят следите на аркантските конници докато са още пресни. След два часа бързо препускане намериха единия от мъжете, който ги чакаше, седнал до коня си, на бордюра на пътя.

Беше Беор.

— Аркантците се разделиха на четвърт левга оттук — каза той. — Каруцата и неколцина конници поеха по една пътека на север. Другите продължиха по пътя. С Емрин решихме той да следва каруцата, а аз — конниците. Но вече се беше стъмнило напълно и трябваше да изчакаме да съмне. Продължихме да ги следим, веднага щом се развидели, всеки по своя път.

— Но бързо сте изгубили следата на конниците — досети се Йерас. — Вероятно поради някакъв мост или брод.

Като опитен разузнавач, той яздеше начело на отряда на Лорн.

— Точно така — каза Беор. — Заради един брод.

Обясни, че три лангрийски левги по-нататък пътят минавал през поток и конниците се възползвали от него, за да напуснат пътя. Но дали бяха продължили нагоре или надолу по потока? Тъй като не можеше да знае със сигурност, Беор беше предпочел да се върне назад.

Йерас се обърна към Лорн.

— Класическо — обясни той. — Аркантците са се опитали да ни заблудят. Конниците, които са продължили по пътя, е трябвало да отвлекат вниманието ни от действителния път, по който е тръгнала каруцата. За тях това са няколко спечелени часа.

Като се обърна отново към Беор, който яхваше коня си, Йерас добави:

— Бъдете сигурен, че конниците, които сте последвали до потока, вече са се присъединили към каруцата на място, определено предварително.

— Следователно са знаели, че сме зад тях — каза Вард.

— Или най-малкото го подозират — уточни Алан.

— Те са предпазливи — каза Лорн. — Но това няма да е достатъчно да ги спаси.

Вдигна ръка и даде сигнал за тръгване.

Малко по-далеч Беор посочи мястото, където каруцата се беше отклонила от пътя. Скрита сред гъсти храсти, оттам тръгваше пътека и нищо, освен един прекършен клон и няколко отместени камъка, не сочеше, че някой скоро е минал по нея. Конници, препускащи достатъчно бързо, дори можеше и да не я забележат.

Лорн изпрати Йерас да разузнае напред, преди да поеме по пътеката начело на своите хора, чиято колона се простря в сянката на гъстата растителност. Ониксовите гвардейци навлязоха в област, останала дива, на няколко левги от най-близката ферма. Пътеката не беше поддържана, но по нея можеха да минат конници, като от време на време трябваше да слизат от конете. Обаче беше очевидно, че тук каруца трудно можеше да мине. При това бавно. Дори да вървяха пеша, всеки час приближаваше черните гвардейци до онези, които преследваха. Минаха през малка горичка, където аркантците бяха прекарали нощта, спряха, за да огледат каквото беше останало от бивака, и продължиха пътя си, убедени, че се приближават до целта.

Вече се смрачаваше, когато настигнаха Йерас и Ландрис — гвардеецът, който беше проследил каруцата, докато Беор следеше конниците. Двамата мъже се намираха в началото на гората, в която продължаваше пътеката.

— Ландрис е проследил каруцата дотук — каза Йерас. — Но вместо да се лута сам из гората, е предпочел да ни изчака тук.

— Много добре сте направили, Ландрис — каза Лорн.

— Малко по-нататък има полянка — посочи Ландрис. — Отлична е за лагер.

— Йерас?

— Това е и моето мнение, рицарю.

— Тогава ще направим така. Покажете ни пътя.

* * *

Нападнаха ги още по първа стража, докато привършваха с грижите за конете и се готвеха да хапнат пушена сланина, сушени плодове и корав хляб, тъй като Лорн беше забранил да палят огньове. Аркантците отстраниха постовите и в същото време хвърлиха гранати

на полянката. Ониксовите гвардейци едва имаха време да видят как се търкулнаха в тревата. Избухнаха веднага. Отекнаха оглушителни детонации, които изплашиха конете. Горящи железни отломки свистяха във въздуха и се забиваха в кората на дърветата, като по пътя си покосяваха хората. Настана паника. С меч в ръка Лорн видя как Вард беше ранен в рамото и падна. Една граната избухна във въздуха пред него и го заслепи. Объркан, с ръка на очите, той се олюля. Други гранати избухваха около него сред оглушителен шум от крясъци и стенания. Все така заслепен, Лорн почувства изгаряне по челото, преди някой бързо да го повали на земята. Искаше да се отбранява, но Алан, легнал върху него, го държеше здраво.

— Стой легнал, по дяволите! Ще те убият!

Още няколко гранати избухнаха, Лорн ги чуваше как заглъхват и стават все по-далечни.

Нямаше сили.

Изгуби съзнание.

* * *

Когато се съвзе, на очите му имаше превръзка.

Изправи се с усилие, седна, почувства ужасна болка в главата и трябваше да изчака болката да се поуспокои, за да махне превръзката.

Някаква ръка искаше да спре неговата.

— Рицарю, не зная дали...

Лорн я бутна. Като свали внимателно превръзката, видя Ройс, който се беше навел над него.

— Избягвайте резките движения — посъветва ониксовият гвардеец.

После извика силно:

— Рицарят се свести!

Все още беше тъмно, голям огън гореше наред полянката. На неговата топлина и светлина черните гвардейци мълчаливо се грижеха за ранените. Встрани бяха положени няколко тела, покрити с одеяла. Под дърветата бяха часови. Въздухът миришеше на изгорял барут.

— Как се чувстваш? — попита Алан, като се приближи.

Лорн му протегна ръка, за да му помогне да се изправи и леко се олюля, когато стъпи на крака.

— Леко — каза Алан като го държеше. — Едно парче те удари по главата. Само се плъзна по дървената ти глава, така че ти направо му се изплъзна.

Лорн присви клепачи, пое си дълбоко въздух и погледът му се избистри. Вече се държеше по-здро̀во на краката си и можеше да мине и без помощта на Алан.

— Каква е равносметката? — попита той.

— Старият ще ни каже.

И наистина Вард се приближаваше с превързана ръка. Видът му беше мрачен, а погледът уморен.

— Петима мъртви — каза той. — И деветима ранени, като трима от тях може и да не оцелеят.

Лорн изруга: само половината от наличните му хора бяха невредими. Въпреки това не изпитваше никаква мъка за ранените и мъртвите, никакво съчувствие към едните или към близките на другите. Обаче беснееше, че е бил измамен и победен. И не можеше да си прости, че просто се беше свлякъл наред бойното поле — непотребен и жалък като играчка в ръцете на пиан кукловод, преди Алан вероятно да му спаси живота, като го задържа легнал на земята.

— Изпратих Йерас и неколцина други подир конете ни — каза Алан. — Ще сме късметлии, ако успеят да върнат четири-пет. Ще можем да впрегнем в тях носилките с най-тежко ранените. Другите ще трябва да вървят пеш.

— Или пък изпращаме вестители и чакаме тук подкрепления, като се грижим за нашите колкото можем. Не съм сигурен, че можем да пренесем Врент.

Вард и Алан се обърнаха към Лорн в очакване на неговото решение. Но той не отговаряше. Наблюдаваше полянката и със стиснати юмруци преживяваше отново нападението.

— Ако искаха — каза той с отсъстващ вид, — можеха да ни нападнат, след като хвърлиха гранатите.

Алан и Вард се спогледаха смутено.

— Сигурно щяха да ни избият до крак — добави Лорн. — Защо тогава не го направиха?

— Защото щяха да изгубят хора — каза Вард. — Разполагат с ограничен брой хора. Те са само двайсина и не са в състояние да доведат подкрепления.

— Няма значение, всички ние щяхме да сме заловени или убити — каза Алан.

— И ще ги накараме да съжаляват, че не стана така — обеща Лорн, като разтриваше дланта на белязаната си от Тъмнината ръка.

* * *

На другата сутрин от височината на едно дърво, което се извисяваше над останалите корони, един мъж видя как черните гвардейци напуснаха гората. Повечето бяха на крак. Някои куцаха, подкрепяни от другарите си. Няколко коня теглеха носилки и носеха на гърба си безжизнени тела, увити в одеяла.

Мъжът гледаше съчувствено как колоната се изтегля, после бързо слезе от дървото. Усмивваше се, забързан да се върне при другарите си и да потвърди хубавата новина пред рицаря Лукас.

Бяха победили славната Ониксова гвардия.

* * *

Веднага щом стана достатъчно светло, за да се вижда между дърветата и храстите, Йерас лесно намери следите на аркантците, които бяха нападнали полянката. Мълчалив и невидим, той се присъедини към Лорн, Алан, Логан и Древис, които се криеха, откакто основната част на черните гвардейци, поверена на Вард, беше вдигнала лагера.

Така че те бяха останали петима.

— Не взеха никакви предпазни мерки да прикрият следите си — обяви Йерас. — Ще бъде лесно.

— И не оставиха никого след тях, който да се увери, че се отказваме? — попита Алан.

— Оставиха. Един човек. Видях го да дебне, качен на едно високо дърво. Изчаках да си тръгне. Изглеждаше като че ли бърза.

— Забързан да занесе добрата новина за нашето заминаване — каза Лорн. — Това е чудесно.

— Каква преднина имат пред нас? — попита Логан.

— Няколко часа — отвърна Йерас. — Потеглиха малко след като ни нападнаха.

— И защо да чакат? — каза Алан. — Знаеха, че са ни ударили здраво и са ни лишили от конете ни.

— Нямаме нужда от коне, за да ги намерим — рече Лорн.

Планът му не беше да нападнат аркантците, а да ги проследят до скривалището им, за да могат след това да се върнат с пълна сила и да ги хванат като в капан. Сигурен беше, че се криеха в тази дива гора. Несъмнено някъде там, на високото, където горите, доколкото познаваше областта, изобилстваха от потоци и пещери.

Древис се обърна към Йерас:

— Ако вървим предпазливо, кога можем да се надяваме, че ще ги настигнем?

— Мисля, че в края на деня. Освен ако не вървят съвсем бавно.

— Или ни чакат — каза Логан.

— Престанали са да са нащрек — заяви Лорн. — Да се възползваме от това, за да си осигурим предимство. Всички ли сте готови?

Черните гвардейци потвърдиха решително.

Шпагите им висяха на гърбовете им и бяха изоставили всичко, което можеше да ги забави или да вдигне шум. От ризниците си бяха оставили само подплатените кожени жилетки. Бяха махнали и шпорите от ботушите си.

— Тогава да тръгваме — заповяда Лорн. — Тихо и в нишка. Десет стъпки между двама души. Йерас, ти ще вървиш отпред. Логан, ти си последен.

* * *

Целия ден следваха следите с поглед, вперен напред, съсредоточени върху усилията си, като говореха малко, за да си пестят дъха. Водени от Йерас, следваха пътищата и пътеките, по които аркантците бяха минали преди тях. Всеки изминал час ги

приближаваше до противниците им, но продължаваха да бъдат все така предпазливи и се криеха при най-малкия подозрителен шум. Достатъчно беше Йерас да даде знак, за да изчезнат в храсталаците, зад някоя могила или дърво, готови да извадят мечовете, целите превърнали се в очи и уши. Не се страхуваха толкова от засада, колкото от случайна среща, която да ги издаде.

Следобедът преваляше, когато Йерас, върнал се назад, събра групата зад един голям храст. Всички клекнаха, за да го изслушат.

— Останете тук, докато аз отида да видя какво става по-нататък — прошепна Йерас.

— Какво има? — попита Лорн.

— Подуших миризмата на горски огън. Или са се установили на лагер за през нощта, или приближаваме скривалището им.

— Сигурен ли си, че искаш да отидеш сам? — попита Алан.

— Да, предпочитам така.

— Тогава ще те чакаме тук — реши Лорн. — Бъди предпазлив.

Йерас повери скъпоценния си арбалет на Логан и изчезна безшумно сред храстите.

— Можем ли да имаме по-добър съгледвач от този мъж? — прошепна Алан на ухото на Лорн.

— Съмнявам се.

После, като се обърна към останалите, Лорн добави:

— Да се възползваме, за да хапнем по малко.

Йерас се върна след около час и след като пое манерката, която Древис му подаде и отпи направо от гърлото, заяви:

— Открих скривалището им.

— Да! — каза Лорн и победоносно сви юмрук.

Алан го потупа с длан по рамото.

— Ти беше прав, Лорн. Браво.

— Пещера в края на тясното корито на един поток — продължи Йерас.

— Трудно ли се стига дотам? — попита Логан.

Бившият разузнавач направи гримаса.

— Една-единствена пътека. Тясна. На места обградена от скали. Изкачва се нависоко.

— Часови? — попита Древис.

— Трима. Но не от най-бдителните. Аркантците се чувстват на сигурно място.

— Води ни — каза Лорн. — Искам сам да видя всичко, преди да се стъмни.

— На вашите заповеди.

* * *

Трябваше да направят голям обход през един особено гъст предателски храсталак, после да се изкачат по стръмен склон, като си помагат със стърчащите корени. Изкачването беше мъчително и опасно. Но им позволи да стигнат до скалист връх над гората, където можеха да си починат и болката в мускулите им да отшуми, а през това време на хоризонта слънцето залязваше.

— А сега? — попита Лорн.

— Оттук — каза Йерас. — Но повече никакъв шум.

Лорн се обърна към останалите.

— Вие засега оставате тук.

Логан и Древис се съгласиха, но Алан се възпротиви:

— И дума да не става. Идвам с вас.

Лорн погледна към Йерас, който бързо вдигна рамене.

— Добре — каза Лорн.

Алан веднага последва Лорн и Йерас, които вече се отдалечаваха, и прошепна с очи, вдигнати към небето:

— Като че ли щях да те оставя само ти да се забавляваш...

След като изминаха десетина метра с котешки стъпки, те се превиха, свиха главите си в раменете и се изкатериха до края на една надвиснала скала. Оттук се откриваше отлична гледка към лагера на аркантците. Можеха спокойно да наблюдават коритото на потока, което се разширяваше след края на пътеката, водеща до него, мястото, където стояха конете, колибите и навесите покрай скалите, каруцата с храна, която още не беше напълно разтоварена, входа на пещерата, пред който гореше огън, както и хората, които спокойно вършеха ежедневните си задължения, без да подозират, че са наблюдавани. Парчета месо се печеха на огъня. Бутилки вино чакаха заедно с други храни, подредени върху богатата трапеза.

— Готвят се да отпразнуват победата си — прошепна Алан.

— Скоро ще им се стори горчива — обеща Лорн.

Докато наблюдаваше коритото като стратег, Алан съжали, че не си е взел бинокъла и каза:

— Достатъчен е съвсем малък отряд, за да хванем тук всички аркантци в капан.

— При условие че пещерата няма други изходи — възрази Лорн.

— Така е. Освен това — добави Алан, който мислеше на глас, — не виждам как отряд, колкото и малък да е, би могъл да стигне дотук, без да бъде забелязан. Аркантците ще имат предостатъчно време да офейкат.

Лорн трябваше да признае, че Алан е прав.

Разбира се, вече знаеха къде се крият Призраците. Но сега, когато познаваха терена, му се струваше очевидно, че планът му да се върнат с подкрепление беше чиста илюзия. Всъщност аркантците им бяха дали неповторима възможност да се доближат до скривалището им.

— За Бога! — изведнъж се обади Алан.

— Какво? — попита Лорн.

— Там! Онзи мъж! Този, който ей-сега излезе от пещерата.

Лорн и Йерас насочиха вниманието си към младия мъж, когото Алан им сочеше.

— Е и?

— Това е Лукас дьо Гатлис.

Лорн присви очи. Беше виждал Лукас само веднъж, преди няколко години. Бащата и синът отдавна бяха в хладни отношения, когато за последно Лорн беше при Теожен д'Аргор.

— Мислиш ли? — каза той.

— Сигурен съм!

— Кой е той? — попита Йерас.

— Синът на граф Теожен — обясни Лорн.

— И най-вече любовникът на Господарката на Арканте — разкри Алан.

С поглед, вперен към коритото на потока, тримата мъже за миг останаха мълчаливи, после Лорн каза:

— Нападаме тази нощ.

* * *

Нощта беше доста напреднала.

Като повечето от своите хора, и Лукас беше преял и — най-вече — беше пил доста. Дремеше, изтегнат на леглото си, до него беше сложена бутилка. В пещерата, потънала в мрак, всички спяха. Изпълваха я звучни хъркания. Навън огънят замираще.

Лукас се изправи и трудно запази равновесие.

Това си беше сигурно доказателство, че е прекалил с виното. Беше си обещал да бъде разумен, но се бе увлякъл — една чаша водеше след себе си някаква шега, шегата водеше смях, а смехът викаше друга чаша. А и победата, която бяха постигнали, си заслужаваше да бъде отпразнувана. Не бяха ли обърнали Ониксовата гвардия в бягство? От седмици конниците на Лукас — Призраците, както ги наричаха войниците от Върховното кралство — живееха сред трудности, правеха всякакви жертви и рискуваха живота си, без нито веднъж да се оплачат. Бяха само двайсетина, но въпреки това бяха служили на Арканте по-добре от всеки друг, откакто беше започнала обсадата. Всички бяха заслужили да се отпуснат и да се позабавляват.

Даже и да се понапият малко, нали?

Измъчван от силно желание да се облекчи, Лукас без да иска бутна бутилката, сложена до леглото му. Непохватно прекрачи спящите по пода и излезе от заддушната обстановка в пещерата.

Свежият въздух му подейства добре.

Бос и разгърден, той сложи ръце на кръста си, отметна глава назад и дълбоко си пое въздух под нощното небе. Скоро се почувства по-добре или му се щеше да е така. Знаеше, че на сутринта щеше да съжалява, че е прекалил и че така или иначе щеше да му се наложи да поеме отговорността за всичко — и най-вече да реши дали да останат в това скривалище или да се преместят. Но сутринта скоро щеше да дойде.

Нямаше смисъл да се тревожи още отсега.

За момента трябваше да си облекчи пикочния мехур...

Големият огън се беше превърнал в кръг от просветваща жар и малки пламъчета, около който неколцина мъже бяха потънали в дълбок

сън. Лукас се отдалечи и отиде да се изпикае в мрака, настрана, до една голяма скала.

Закопчаваше се, когато усети как една ръка го хвана здраво за яката, а острие се плъзна под брадичката му.

— Защи́таваш ли се, умираш. Извикаш ли за помощ, умираш. Ясно? — попита Лорн тихо.

Лукас изтрезня на момента и се стегна:

— Ясно — каза той.

— Оттук — заповяда Лорн, като дръпна здраво своя затворник за яката. — Към конете.

Но Лукас не помръдна.

— Кой сте вие? — попита той.

— Този, който държи камата — отвърна Лорн заплашително. — Сега мърдай напред.

Лукас се подчини и се остави да го поведат към навеса с конете. Лорн вървеше прилепен към него и никой от аркантците не ги забеляза. Обаче Йерас ги проследи от една височина, като ги държеше на прицел с арбалета си. Учуди се.

Алан и Древис оседлаваха конете на място колкото се можеше по-бързо и тихо. Логан беше застанал на пост малко встрани, откъм тясната пътека, където беше убил един дремещ часови.

— Каж ми, че сънувам! — възкликна Алан тихо, като видя Лорн, който идваше с Лукас.

— Нали точно за него дойдохме?

— Да, но...

Алан не довърши.

Разбира се, планът им беше да отвлекат Лукас. Но си мислеха, че ще им се наложи да поемат голям риск като влязат да го търсят в пещерата. И тъй като възнамеряваха да се възползват от пиянския сън на аркантците, бяха предвидили, че все по някое време ще срещнат някакво препятствие и ще трябва бързо да изчезват. Това, което ни най-малко не си бяха представяли, беше, че ще заловят водача на Призраците невъоръжен.

— Почти ми падна в ръцете — обясни Лорн. — Не можем да се оплакваме, нали? Поне веднъж нещата да се развият по-добре от предвиденото...

— Съгласен. Обаче ние още не сме успели да оседлаем всички коне тук...

— Искате ли помощ? — подигравателно рече Лукас.

— Млъквай — процеди Лорн.

И като се обърна към Алан и Древис, продължи:

— Давайте бързо.

Без да отпуска хватката, с която държеше Лукас, Лорн отстъпи заедно с него зад една барака, която не можеше да се види откъм пещерата.

— Вие сте Лорн Аскарриан, нали? — попита младият мъж спокойно.

— Аз съм.

— По това, което виждам, не се отказвате лесно.

— Имам други недостатъци.

— Изглежда, че с баща ми сте приятели?

— Да, приятели сме. Поради което много ще съжалявам, ако трябва да ви убия.

— Но няма да се поколебаете и секунда, така ли е?

— Може би една. Но не две.

— Това може да ми е достатъчно.

— Не опитвайте.

— Нямам такова намерение — излъга Лукас.

Алан извика тихо откъм конюшните:

— Остава ни да приготвим само още един кон!

— Разбрано — отвърна Лорн.

— Вие наистина ли се надявате да се измъкнете оттук толкова лесно? — попита Лукас след малко.

— Вие също би трябвало да се надявате на това.

От входа на пещерата долетя глас:

— Господарю Лукас?

Алан и Древис замръзнаха на местата си. Лорн стисна още по-здраво яката на Лукас.

— Господарю Лукас! Тук ли сте?

Като принуди затворника си да се завърти, Лорн се облегна на бараката и се наведе, погледна към пещерата през рамо. Видя набит мъж, който изглеждаше разтревожен и проверяваше заспалите до огъня мъже.

— Отговорете ми, господарю Лукас.

Мъжът говореше достатъчно тихо, за да не събуди другите, но вече достатъчно силно, за да ги обезпокои.

— Кой е този? — попита Лорн.

— Горлен. Моят оръженосец — отговори Лукас. — Той също не е от хората, които лесно се отказват...

— Тогава ще го успокоите.

— И защо да го правя?

— За да му спасите живота. Вдигнете очи — Лукас се подчини и видя Йерас, който държеше Горлен на прицел. — Разбрахте ли?

Лукас размисли за миг, докато смелият му оръженосец го извика още веднъж.

— Разбрах — каза той примирено.

Но противно на това, което Лорн си помисли, Лукас не се беше примирил да се откаже от възможността, която му се удаваше да вдигне тревога. С примряла душа той се беше примирил да пожертва Горлен.

— Кажете му, че сте добре — заповяда Лорн. — Че сте излезли малко на чист въздух и че може да се връща и да си легне.

— Добре.

Лорн се отдръпна от Лукас, като продължи да държи яката му с протегнатата ръка, камата му беше опряна в кръста на младия мъж. След това го накара да се покаже на ъгъла на бараката, а той самият остана скрит зад нея.

— Хайде!

„Прости ми“, помисли Лукас.

Махна на Горлен с ръка. Като го видя, добрият човек се усмихна с облекчение.

А Лукас изрева с цяло гърло:

— На оръжие! Нападн...

Не можа да продължи повече. Лорн вече го беше дръпнал назад и го повали на земята с един удар по главата с дръжката на камата.

Изненадан, Горлен искаше да извика:

— Тревог...

Но стрелата от арбалет прониза черепа му отзад.

— Бързо! — извика Лорн, докато влачеше Лукас към конюшните.
— Помогнете ми!

Заедно с Древис вдигнаха затворника, който беше в безсъзнание и го сложиха по корем върху един неоседлан кон, краката и ръцете му висяха от двете страни.

— Вържете му китките или глезените! — нареди Лорн на Логан, който дойде при тях. — И тръгвайте!

В това време аркантите около огъня се събуждаха и разтревожени, замаяни, се опитваха да разберат какво ги беше събудило. Неколцина излизаха вече от пещерата с оръжие в ръка. Един от тях видя трупа на Горлен, който лежеше на земята. Друг забеляза подозрителни силуети сред конете, които се движеха.

— Стой! Кой е там?

Лорн извади меча си и прескочи бариерата на конюшната, за да се впусне срещу тримата арканти, които идваха.

Сега вече паниката беше всеобща.

— Тревога! Тревога!

Лорн избягна нападението на първия от тримата мъже, които се нахвърлиха върху него, и го изкорми с опакото на острието, без да престава да напредва. Нанесе жесток удар на втория и му разсече гърдите от рамото, после се извъртя, за да отбие атаката на третия и заби широката си скандка в корема му чак до дръжката.

Други се спускаха, но стрела от арбалет се заби в гърлото на водача им и ги накара да се разпръснат.

— Залегни!

В конюшната Алан, Логан и Древис бяха яхнали конете. Древис теглеше коня, на който Лукас беше вързан като бохча с дрехи, а в това време Логан подплашваше с викове другите коне. Алан държеше за юздите конете, предназначени за Лорн и Йерас.

— Лорн, сега!

Лорн отстъпи едновременно с Йерас, който слезе от височината и потъна в нощта. Паникьосаните коне препуснаха с цвилене по пътеката, следвани в галоп от Логан и Древис. Една стрела, изстреляна откъм пещерата, прелетя покрай Лорн. Алан чакаше с граната, намерена в дисагите на едно седло. Лорн видя как я хвърля с незапален фитил, но не се обърна да види къде ще падне. Тя се изтърколи в жарта на големия огън и веднага избухна, като се разби на много смъртоносни парчета и вдигна облак от дим и пепел. Лорн яхна коня

си с един скок. Двамата с Алан пришпориха, глухи за виковете от болка и бяс, които се издигаха около тях.

Не забелязаха арбалетчика, който — спокоен насред целия хаос — опираше оръжието си на рамо.

Прицелваше се.

И изстреля стрелата си части от секундата, преди те да се измъкнат.

ЛЯТОТО НА 1548 ГОДИНА ОБСАДАТА НА АРКАНТЕ

Дъждовете престанаха, слънцето изсуши калта и улесни работите по обсадата. Но нищо не се случи, принц Ирдел всеки ден нареждаше оръдията да стрелят, но не даваше заповед за нападение.

Хроники (Книга за Войната в Арканте)

Изминаха три дни от завръщането на Ониксовата гвардия.

Лорн ги посвети основно на организирането на връщането на телата на черните гвардейци, убити по време на похода срещу Призраците. Освен това трябваше да пише на семействата. Това му беше особено трудно. Как да намери подходящите думи, с които да се обърне при тези обстоятелства към съпругата или бащата? Прекара дълги часове сам, мислеше и зачеркваше, хабеше мастило и късаше хартия. Към петимата мъже, убити на полянката по време на нападението, се беше прибавил още един, който не беше оцелял от раните си.

Следователно имаше шестима мъртви.

Шест писма.

Шест траура...

Уморен, Лорн току-що беше запечатал последното писмо, когато някой почука на вратата на стаята му.

— Влезте.

Появи се Вард и като видя пакета с писма на масата, каза съчувствено:

— Как е? Привърши ли?

Лорн кимна тъжно.

— Да.

— Зная, че не е лесно...

— Те умряха по моя вина, Вард.

— Аркантците ги убиха.

— Под моето командване. Какъв капитан бих бил, ако не се чувствах отговорен за мъжете, които умират под моите заповеди?

— Такъв, когото не бих имал желание да следвам.

Лорн забеляза, че пръстите на дясната му ръка са изцапани с мастило, изруга и грабна един парцал да ги изтрие. Напразно. Мазилото беше засъхнало, трябваше му вода и сапун, за да успее. Раздразнен, Лорн хвърли парцала на масата и за малко не бутна перото и мазилото. Вард внимателно сложи перото легнало върху един лист. След това затвори мазилницата.

Лорн се изправи, направи няколко крачки мълчаливо, после се обърна към Вард и каза:

— Нищо не почувствах, Вард. Когато тези мъже умряха онази нощ, нищо не изпитах към тях в онзи момент. Нито мъка, нито съжаление. Нищо.

— Ти не можеше да си го позволиш. В разгара на боя...

— Не. Не е това.

— А какво е тогава?

Лорн се колебаеше, подбираше думите си. Не знаеше как да опише леденото безразличие, което беше почувствал тогава. Сякаш беше неспособен и на най-дребното чувство. И все пак си беше същият.

Друг, който беше същият като него.

— Важното е — каза Вард — какво изпитваш сега.

Лорн въздъхна, но не беше убеден.

— Да — каза той. — Сигурно...

Драконът на разрушението го беше предупредил, че неговият Дух от Тъмнина ще вземе превес. Така ли започваше всичко? С отсъствия и случайни приплъзвания към състояние на редуващо се съзнание?

Вард взе писмата.

— Ще имам грижата да бъдат предадени на когото трябва лично.

— Благодаря.

— Но си виках, че може би ще е по-добре, ако някой от нашите ги занесе.

Лорн се замисли, не беше ядосан, че са го налегнали второстепенни грижи.

— Това е добра идея — каза той.

— Мислех да изпратим Верман.

— Защо него?

— Жена му скоро ще ражда. За него това ще е удобен случай да иде да я види и може би дори да присъства на раждането на детето.

— В такъв случай нека да бъде Верман. Благодаря ти, Вард.

— Благодаря?

— Че си помислил за всичко това. Твоята помощ е много ценна за мен.

Вард вдигна рамене.

— А иначе — каза той — дойдох да ти напомня за срещата, която имаш, както ме беше помолил.

— По дяволите! Бях забравил... Имам ли още време да се преоблека?

— Точно толкова. Ще кажа да ти оседлят кон.

* * *

Лорн се преоблече, преди да отиде в палатката на Алан в тръс. Нареди да известят за пристигането му и след като беше приет веднага, намери приятеля си, който тъкмо приключваше с обличането. Подпомаган от Одрик, стария му слуга, Алан трудно нахлузваше китела си.

Най-накрая успя, като лицето му се сгърчи от болка.

— Вино — заповяда той, като се отпусна на едно кресло.

Одрик побърза да сервира две чаши.

Алан изпи своята на един дъх и почака със затворени очи болката да попремине. Беше блед и по слепоочията му проблясваха капчици пот.

— Трябва да се пазиш — каза Лорн.

— Добре съм — излъга Алан.

— Знам точно толкова добре, както и ти, че това не е вярно. Ще направиш по-добре да си останеш в палатката тази вечер.

— И дума да не става.

Докато се измъкваша от скривалището на аркантите и си мислеха, че са се отгървали, стрела от арбалет прониза рамото на Алан. От силата на удара той за малко не беше паднал от седлото и трябваше

Лорн да го придържа и да язди рамо до рамо с него в пълен галоп. Спряха веднага, когато стана възможно, за да му окажат първа помощ, но Алан беше получил сериозни грижи чак когато се върнаха. Според лекарите животът му не беше в опасност, но раната му беше тежка и много болезнена.

— Боли те — настоя Лорн. — Изгуби много кръв. Трябва да си почиваш.

Алан подаде празната си чаша към Одрик.

— Още.

Обзет от съмнение, Лорн поднесе чашата към ноздрите си. Чашите бяха сребърни и не позволяваха да се видят, както при прозрачните, кехлибарените извивки, които бавно се поклащаха в тъмното вино.

Но ароматът не оставяше никакво място за съмнение.

— Това вино съдържа кеш — каза Лорн.

Това прозвуча толкова категорично като упрек, че Одрик си дръпна ръката в момента, когато наливаше на господаря си.

— Наливай! — заповяда Алан.

Старият слуга се подчини, после излезе, като остави гарафата.

— При това ти много добре знаеш какво ти навлече кешът — каза Лорн. — За малко не те уби. Направи те свой роб...

Алан отпи с удоволствие дълга глътка от ароматното вино.

— Не се бой. Количествата кеш, които употребявах по онова време, нямат нищо общо с трите капки ликьор, които Одрик е сипал в това вино.

— В тази смес има повече от три капки — възрази Лорн. — Но дори и да е вярно, така започва всичко. Или по-точно, така всичко започва отново...

— Имаш намерение да ми четеш морал, така ли? — попита Алан почти блуждаещо.

Лорн се поколеба, после се примири.

— Не — каза той.

Но той знаеше на какви поражения беше способен кешът.

Малко трябваше на човека да свикне с това много ефикасно болкоуспокоително, за да започне сигурен физически и психически упадък. В малки дози той предизвикваше лека еуфория, с която повечето успяваха да се задоволят. Но за други клопката можеше да е

фатална. След няколко пропадания Алан за малко щеше да умре в една долнопробна пушалня, ако Лорн не го беше спасил преди няколко години. Тази тайна беше една от най-добре пазените във Върховното кралство, както и тайната за мъчителното оздравяване на принца при белите свещеници. Беше изстрадал много, за да се изтръгне от властта на кеша, и Лорн се страхуваше да не попадне отново под нея.

Усмихнат, Алан поиска да успокои приятеля си:

— Уверявам те, че не прекалявам с кеша. Вземам само когато болката е непоносима.

— Внимавай все пак.

— Обещавам ти да престана веднага щом рамото ми оздравее. Доволен ли си? Освен това гледай. Бутвам настрана тази чаша, пълна наполовина и няма да се докосна до нея. Преди пет години можех ли да го направя? Имам предвид без да треперя или да плача страдалчески — пошегува се Алан.

— Не — съгласи се Лорн с усмивка.

Алан стана. Цветът на лицето му се беше върнал и изглеждаше много по-добре.

— Шегата настрана — каза той, — но не мога да си позволя да изглеждам слаб точно сега. Ирдел вече ме държи настрана от своя генерален щаб. За него това ще е много удобен случай да ме изпрати някъде да се лекувам. Естествено, за мое най-голямо добро.

Лорн замълча, но трябваше да признае, че тези страхове не му се струваха безпочвени. Принц Ирдел не се доверяваше на Алан, чиято харизматичност и нарастваща популярност го засенчваха. И при това положение победата над Призраците и залавянето на водача им изобщо не помагаша за оправянето на отношенията между двамата братя.

— Знаеш ли, че подкупвам кралските лекари, за да лъжат, че раната ми не е опасна? Убеден съм, че от своя страна и Ирдел им плаща, за да му казват истината.

— И от вас двамата кой плаща по-добре?

— Представа си нямам. Единственото сигурно е, че проклетите лекари плюскат от две ясли.

— Щом като още не са те убили...

Алан избухна във весел смях.

— Никакъв риск! Аз съм им голям доход.

И като се извърна от Лорн, извика:

— Одрик! Ела да ми помогнеш, вместо само да подслушваш!
Старият прислужник дойде.

Алан застана с лице към него и докато Одрик закопчаваше китела му, каза:

— Впрочем Ирдел е научил за съществуването на моя тунел, докато ние преследвахме Призраците.

— И? — попита Лорн.

— Още нищо не ми е казал.

— Оставя те да се оправяш.

— Като че ли.

Със закопчан кител Алан се дооправи, като се гледаше — в лице и в профил — в едно голямо огледало. Доволен, позволи на Одрик да му сложи кожената превръзка, в която да лежи лявата му ръка, за да облекчи болката в раненото рамо.

— Тръгваме ли? — попита той. — В никакъв случай не бива да караме моя скъп брат да ни чака, нали?

* * *

Тази вечер принц Ирдел даваше вечеря.

Поканени бяха Алан и Лорн, тримата му най-приблизени генерали — граф Д'Алвейн, херцог Дьо Мидхелт и виконт Д'Ералс, както и други, които бе пожелал да почете.

Поводът за тази вечеря беше завръщането на Ониксовата гвардия и победата, която тя беше извоювала. По случая навсякъде около голямата палатка на генералния щаб горяха факли и се вееха знамена. Факли, забити в земята, обкръжаваха хълма и очертаваха стъпалата, водещи до палатката. Часовите бяха удвоени.

Алан и Лорн дойдоха сред последните. Веднага след като известиха за пристигането им, Ирдел излезе да ги посрещне и възнагради брат си с внимателна прегръдка.

— Как ти е рамото?

— Много по-добре, благодаря ти.

После се обърна към Лорн:

— Добре сте дошли, рицарю.

— Благодаря, принце.

— Научих, че организирате връщането на телата на вашите хора, загинали в битките. Ако мога да направя нещо, каквото и да е, за да улесня нещата, непременно ми кажете. Тези мъже и близките им заслужават почести.

Лорн беше силно изненадан от предложението на принца, но не се съмняваше, че то бе искрено. Ирдел беше открит и справедлив човек, строг, който никога не пропускаше да изпълни дълга си. От най-ранното му детство цялото му възпитание беше преследвало една-единствена цел: да стане Върховен крал. Но не това го беше научило на състрадание и великодушие, които често засвидетелстваше. Добротата на Ирдел беше естествена. Онези, които смятаха, че е престорена или пресметнатата, се лъжеха, а тези, които я приемаха за слабост или наивност, винаги съжаляваха за грешката си.

— Документ, подписан от твоята ръка и подпечатан с твоя печат, ще гарантира, че ковчезите няма да бъдат отваряни на границите — каза Алан.

— Утре този документ ще ви бъде донесен, рицарю.

— Благодаря — рече Лорн.

Около тях другите гости разговаряха прави, повечето с чаша в ръка. Но разговорите постепенно замряха, когато забелязаха последния дошъл.

— Ти знаеше ли? — попита Лорн.

— Не — отвърна Алан, докато брат му се отдалечаваше от тях.

С вързани китки синът на граф Д'Аргор стоеше на прага между двама войници.

— Имам ли думата ви? — попита Ирдел.

— Имате я — каза Лукас.

Като кимна тържествено, Ирдел нареди да свалят веригите на Лукас.

— Добре сте дошли — каза той, преди да поведе — под учудените погледи на присъстващите — затворника към вече наредената маса.

Алан се усмихваше развеселен.

— Пустият му Ирдел...

* * *

В началото на вечерята смутените гости почти не говореха. Освен когато биваха принудени да отговарят, всеки седеше с поглед, забит в чинията си, или мълчаливо гледаше някъде встрани, докато Алан и Ирдел единствени поддържаха разговора.

Както всички останали, и Лорн се питаше защо Ирдел беше поканил Лукас на масата си. Доколкото го познаваше, жестът му беше по-скоро спонтанен. Но принцът не беше наивен. Лорн знаеше, че дори и да не преследваха определена цел, постъпките му никога не оставаха без последствия. За какво ли мислеше сега? Дали утвърждаваше властта си? Или даваше урок по рицарски дух? А може би отправяше послание към аркантците, като им показваше с какво уважение се отнася към един от тях? Или това послание беше отправено към хората от Върховното кралство? Към кралицата? Какъвто и да беше отговорът, Ирдел знаеше, че скоро за тази вечеря щеше да се говори в цялото Върховно кралство и дори в Арканте. Това не можеше да е случайно.

С помощта на виното Алан успя да затопли положението. Като задаваше въпрос на един и искаше уточнение от друг, посочвайки някого за свидетел, молейки друг да разкаже някой анекдот, той започна няколко разговора, които скоро оживиха масата. Представителите на Върховното кралство почти забравиха, че Лукас е противник. Впрочем всички те бяха благородници, а един благородник винаги има повече общо с друг благородник — дори чужд, дори враг и дори мразен, — отколкото с когото и да било друго. Лукас също се отпусна и като видя, че в уважението, което му се засвидетелства, няма нищо престорено, се помъчи да бъде приятен сътрапезник. Всеки имаше някакви резерви, макар и не от лоши помисли, но вечерята стана изискана и непринудена, понеже нямаше как да е радушна и напълно лишена от задни мисли.

И тогава Алан — с онази непринуденост, която у него понякога граничеше с неделикатност — предложи да разкажат — според двете гледни точки — експедицията, проведена от Ониксовата гвардия против Призраците. Лорн и той щяха да разкажат онова, което те бяха преживели, а Лукас, разбира се, ако желае, трябваше да направи същото.

Лорн отклони поканата:

— Ти си много по-добър разказвач от мен, Алан.

И като се обърна към Лукас, който седеше от дясната му страна, добави:

— Освен това не знам дали това е отлична идея...

— Аз самият съм много лош разказвач — каза Лукас извинително.

— Наистина ли? — рече Алан.

Учудването му беше искрено, но продължи кратко. Като вдигна рамене, той мина към друга тема и започна да се шегува със съседа си по маса.

— Благодаря — каза Лукас на Лорн.

— Моля ви. Но не бива да се сърдите на Алан. Той... Той си е такъв.

— Знае ли, че стойностни мъже оставиха живота си в този сблъсък?

— Знае го. Самият той беше ранен.

— Човек не би познал.

На Лорн му се искаше да защити по-добре приятеля си. Но като го видя как избухва в смях от някаква шега, не намери какво да противопостави на оправданата горчивина на Лукас.

— Съжалявам.

— Вие няма за какво да съжалявате.

Тогава Лорн забеляза, че Лукас се беше превил на стола си.

— Боли ли ви?

— Ако препускахте в галоп четвърт левга с китки и глезени, завързани под корема на кон, и вие щяхте да видите как ще се чувстват ребрата ви...

— Не ни оставихте избор.

— Вие щяхте ли да се предадете, без да се опитате да направите нещо?

— Не.

Лорн отпи глътка вино и беше изненадан от въпроса, който Лукас му зададе:

— Какво мислите за тази война, рицарю?

— Независимо дали я одобрявам, или не, няма да я спре — отвърна Лорн след кратко колебание. — Служа на Върховния крал и на Върховното кралство.

— Вие сте смел и сте мъж на честта. Би трябвало да знаете какво е справедлива война, нали?

— Да.

— Е?

— „Дори най-справедливите войни започват и завършват с престъпление“ — цитира Лорн.

Лукас се замисли, после си спомни:

— Това е в *Книга на Сенденциите*, нали?

Лорн кимна тежко, преди да забележи мъжа, който беше влязъл — с шлем в ръка и с праметната през рамо кожена чанта — и заобикаляше масата забързано. Беше змейник от кралските съобщителни служби. Замръзнал и изтощен, той току-що беше кацнал.

Ирдел си избърса ръцете, преди да отвори писмото, което вестносецът му подаде. Прочете го, благодари на змейника — който се оттегли — с кимване и като се обърна към гостите си, каза:

— Кралицата ме известява за скорошното си пристигане.

* * *

След вечерята, като излязоха от палатката, Алан предложи на Лорн да се приберат пеша.

— Прекалих с виното — каза той. — Малко чист въздух ще ми се отрази чудесно.

— Не бива да сме непредпазливи — възрази Лорн. — Нощем лагерът не е сигурен.

— Ти ще ме пазиш. А и все още мога да се защитавам с дясната си ръка, нали? — като подкрепи думите си с действия, Алан показа, че може да извади меч си. — Виждаш ли?

Лорн се поколеба, после направи знак на конярите, които чакаха, хванали конете им за юздите. Те разбраха и тръгнаха на почетно разстояние след двамата приятели към палатката на Алан.

Беше късно.

Тъй като армията се разбуждаше на зазоряване, лагерът беше тих. Тук-там по склоновете на хребетите около Арканте огньовете осветяваха станове. Виждаха се черникавите отблясъци на жарави.

Факли обозначаваха постовете. По-тъмни от нощното небе, дълги облаци преминаваха и скриваха от време на време Голямата мъглявина.

Както вървяха, Лорн забеляза, че Алан се усмихва под мустак.

— Какво ти е толкова забавно?

— Ирдел. Като се замислиш, дават му армия, за да победи Арканте, а какъв е първият скандал, който прави? Кани аркантец на вечеря.

Лорн се усмихна.

— Това е жестоко — каза той.

— Но е истина.

— Точно затова е жестоко. Но ти си твърде суров. Аз пък оценявам жеста му и поведението му.

— На бойното поле Лукас няма да се поколебае да те пронизе с меча си.

— И обратното е вярно. Както е вярно, че при други обстоятелства бихме могли да се бием заедно срещу Иргаард например. Може би дори това ще се случи някой ден.

Алан се намуси.

— Няма значение. Рицарският дух днес вече нищо не значи. Той има значение, само ако всички го прилагат. Но сега е важно кой пръв ще извади меча. И кой ще удари преди другия.

— Позволено е да съжаляваме, че е така, нали?

— Това ли е мнението ти?

— Не точно — призна Лорн. — Приемам света такъв, какъвто е.

— Преди пет години щеше да ми отговориш с „да“.

Лорн показа каменния печат, който бележеше гърба на лявата му ръка.

— Беше преди това — каза той. — И това — добави.

Посочи с широко движение към лагера, обсадата и Арканте.

— Аз също не харесвам тази война, Лорн. Но трябва да се решим да я направим, ако искаме да свърши...

Помълчаха, докато преминаха покрай един охранителен пост, чиито часови не разбраха веднага кого проверяват заради тъмнината.

— Господа, бъдете сигурни, че ако ние...

Лорн го прекъсна лаконично:

— Всичко е наред.

Но Алан беше по-приветлив.

— Не се извинявайте за това, че изпълнявате дълга си — каза той. — Тези нощни дежурства сигурно са доста отегчителни, а?

Като не можеше да повярва, че един принц на Върховното кралство му говори и то толкова дружелюбно, човекът заекна:

— Аз... То... Занаятът го изисква.

— Тогава продължавайте да го изпълнявате все така добре. От това само ще спя по-спокойно. И понеже не мога да ви пожелаая лека нощ, ви желая лека служба.

Сержантът смутено се поклони.

— Благодаря, монсеньор.

Лорн и Алан продължиха да вървят мълчаливо, после Алан попита:

— За какво говорехме?

— Ти казваше, че трябва да водим войната срещу Арканте.

— Сега, когато обсадата започна, да. Освен това Арканте заслужава да получи урок. Колкото и да е славен и независим, той е град на Върховното кралство. Няма правото да решава какви данъци да плаща на Короната. Нито какви почести трябва да засвидетелства.

Естествено, Алан мислеше за клетвата за вяност, която Исандра Аркантска беше отказала да положи пред кралицата. Лорн се сепна, после си каза, че Алан беше длъжен да поставя кралската власт над всичко. На Лорн му се случваше да забравя, но Алан — неговият приятел от детинство, на първо място беше Алдеран Лангърски, втори в списъка за наследяването на трона на Върховното кралство, откакто брат му Жал беше облякъл духовническото расо. Алан беше възпитан като принц. Монархическите и династическите принципи бяха изсечени в него в по-добър мрамор, отколкото идеите за мир, безпристрастност и дори справедливост.

— Не си ли съгласен? — попита той.

Лорн се усмихна.

— Понякога говориш като крал.

Алан вдигна рамене.

— Може би един ден ще бъда крал, но не става дума за това. Знаеш по-добре от мен, че някои войни са необходими. Тази не беше нужна от военна гледна точка. Може би дори е дипломатическа грешка. Но в политически план тя има смисъл. Когато победим Арканте, ще се покажем по-велики от всякога. Ще простим на един

прекалено горделив град и ще се радваме да видим как той се връща в лоното на Върховното кралство. Занапред посланието, отправено към всички, ще бъде пределно ясно: предизвикайте властта на Върховното кралство и то ще ви опече.

Малко по-нататък пътят, по който вървяха, пое нагоре и Алан се подхлъзна в една локва и залитна. Лорн по рефлекс го задържа, но го хвана за превързаната ръка. Внезапната болка за малко не порази Алан, който успя да сподави вика си в стенание.

— Мамка му! — изруга Лорн. — Извинявай.

Алан беше пребледнял.

— Добре съм — рече той.

— Не говори глупости. Много добре виждам, че не си.

— Добре съм, де. Само трябва да поседна за малко.

Лорн се огледа наоколо си. Видя — през няколко палатки — огън, около който неколцина войници се бяха събрали, и се поколеба.

— Това ще е много добре — каза Алан, досещайки се за колебанията на приятеля си.

Лорн дискретно подкрепяше Алан, двамата се приближиха до лагерния огън и веднага щом се показаха на светлината му, Алан каза усмихнато:

— Добър вечер, войници. Ще бъдете ли така любезни да направите малко място за един принц, който леко надцени силите си?

Разговорите секнаха веднага, а войниците замряха невярващи и притеснени. После трима от тях бързо станаха, за да предложат столчето, бъчонката и касата, на които всеки от тях беше седнал.

Алан благодари и седна на столчето и докато Лорн се настаняваше до него, каза усмихнато:

— Аз съм принц Алдеран. А това е рицарят Лорн, за когото сигурно сте чували да се говори. С кого имаме честта?

Войниците се спогледаха колебливо, преди един от тях да рече:

— Аз... Казвам се Варнек, монсеньор.

— Радвам се да запозная с теб, Варнек — отвърна Алан.

— Аз съм Гаредион, монсеньор. За мен... За мен е чест!

— Добър вечер, Гаредион. Говориш с акцента на Орвал или се лъжа?

— Не, монсеньор. Там съм роден и израсъл.

— А ти?

— Бран на вашите услуги — отвърна мъжът, към когото се беше обърнал Алан. — И съм от Лангър, монсеньор. Като вас!

Тази проява на дързост разсмя останалите, след това войниците, които още не се бяха представили, го направиха един по един, а Алан намери по някоя любезна дума за всекиго. Понеже отначало не смееха да говорят, той им зададе въпроси и изслуша отговорите им — често смутени и колебливи — с внимание. Естественото му държане ги накара да се отпуснат. Интересът, който Алан проявяваше към тях, беше искрен и те го чувстваха. Един се осмели да зададе въпрос. После друг. Трети. На всички Алан отговори, без да си придава важности, докато един от тях най-накрая изрази тревогата си за бъдещето на обсадата: щяха ли да нападнат скоро? Разбира се, това беше първа грижа на всички тези мъже, разкъсвани от сутрин до вечер между съмнението и скуката, които не знаеха дали на другия ден щяха да са живи. Алан съумя да намери думи, с които да ги успокои. Вдъхна им смелост, разсея лошите слухове и не се погнуси, когато манерката с вино, която вървеше от ръка на ръка, стигна до него. Вдигна наздравица за Върховния крал и за Върховното кралство, преди да отпие жадно.

Лорн продължаваше да е нащрек и забеляза, че броят на любопитните около огъня се увеличава. Повечето бяха войници. Но имаше и неколцина представители на онзи пъстър народ, който винаги придружава армиите на война — готвачки, занаятчийци, перачки, слуги, полеви свещеници, деца, просяци, проститутки. Загрижен за сигурността на Алан, Лорн се разтревожи. Образуваха се множество. Привлечени от мълвата, последните пристигнали стояха в сянката и трябваше да протягат врат или да се покатерят на високо, за да видят. На Лорн това не му харесваше. Достатъчно беше някой превъзбуден или пиян да се опита да посегне на принца и положението щеше да излезе извън контрол.

— Може би трябва да си вървим — прошепна Лорн.

— Всичко е наред. По-скоро се наслади на този миг — отвърна му Алан, като му подаде общата манерка.

Лорн се поколеба, после надигна манерката и отхвърли глава назад, за да пие от струята.

— За хубавата среща! — извика Алан и сръга Лорн на шега.

Лорн се задави и се поля, като предизвика всеобщия смях на присъстващите. Алан също се смееше, толкова чистосърдечно, че Лорн не можа да му се разсърди. Като добър играч той си обърса брадичката и се направи, че ще наплюе Алан, който се направи, че се крие зад един възхитен войник. Но Лорн не изпълни заплахата си, а подаде манерката на съседа си, в това време Алан продължи разказа си — едва започнат — за похода на Ониксовата гвардия срещу Призраците.

Докато го гледаше как завладява слушателите си, Лорн си каза, че Алан беше прав и не рискуваше нищо тук и тази вечер. И като се замислиш, най-изненадващото не беше това, че за Алан беше естествено да прекара известно време сред войниците си. А това, че те гледаха на него като на другар. Дължеше се на необикновената симпатия, която внушаваше, на топлината, която се излъчваше от него, и на онази смесица от скромност и непринуденост, която караше хората да вярват, че не се взема за това, което е: принц. Лорн знаеше, че Алан се чувства еднакво добре както с обикновените хорица, така и с могъщите. Но винаги се изумяваше, когато виждаше до каква степен както могъщите, така и обикновените хора се чувстваха добре с него, стига той да поискаше.

Не, наистина Алан нищо не рискуваше сред тези хора.

Напротив, всички в този миг щяха да дадат живота си без да се поколебаят, за да го защитят и пазят. Алан беше повече от популярен. Обичаха го и Лорн — докато го гледаше със смесица от възхищение и очарование как се смее и разговаря с тези войници, които сякаш познаваше отдавна — с изненада установи, че си мисли какъв велик крал щеше да бъде той.

* * *

Беше един часа след полунощ, когато стигнаха до палатката на Алан. Лорн беше уморен и нямаше търпение да се добере до лагера на Ониксовата гвардия. На Алан обаче не му се спеше. Беше леко пийнал, но доброто му настроение се дължеше не толкова на виното, колкото на хубавото време, което беше прекарал с обикновените войници. Но рамото го болеше. Знаеше, че няма да заспи, без да притъпи болката.

— Какво ще кажеш за една последна чаша?

— Ще кажа, че ще е в повече.

— Само една. Колкото да отмием вкуса на джибри от лошото вино, което пихме досега.

— Не, благодаря.

— Както желаш...

Алан изглеждаше разочарован и за миг Лорн отново видя капризното момче, с което беше израсъл.

Усмихна се.

— Лека нощ, Алан.

Лорн вече правеше знак на един от конярите да му доведе кон, когато Одрик, който беше изчакал завръщането на господаря си, се показва на прага на палатката.

— Отец Домнис е тук, монсеньор.

Лорн и Алан се спогледаха учудено.

— Очакваше ли го? — попита Лорн.

— Съвсем не. Според последните новини, които имах за него, орденът му го беше повикал, за да го прати на мисия, за която не можеше да каже нищо.

— Дори на теб?

— Дори на мен.

Отец Домнис беше изповедникът на Алан. Беше бял свещеник и принадлежеше към ордена, посветен на култа към Ейрал — Драконът на светлината и на познанието. Лорн го ценеше високо. Но между Алан и отец Домнис връзките бяха особено силни. Всъщност свещеникът беше помогнал на Алан да се излекува от кеша и Алан смяташе, че дължи на него — както и на Лорн — това, че е жив. Единият беше спасил тялото му, а другият бе спасил душата му, като му върна смелостта и доверието в себе си. За да го остави близо до себе си, Алан беше направил отец Домнис свой изповедник, но свещеникът беше преди всичко съветник и доверено лице.

Лорн и Алан намериха отец Домнис седнал на масата пред останките от студена вечеря. Като ги видя да влизат, той стана и ги поздрави. Алан го възнагради с внимателна прегръдка с едната ръка.

— Ранен ли сте? — веднага се разтревожи белият свещеник.

— Стрела от арбалет — обясни Алан. — Боли, но ми се кълнат, че ще оцелея.

— Как стана?

— Дълга история.

— И се учудвам, че още не ви е стигнала до ушите — добави Лорн.

Отец Домнис размени с него искрено ръкостискане. Висок, широкоплещест, як, на петдесет години той имаше държането и движенията на бивш войник. Беше с ботуши и подстриган. Широк колан пристягаше бялата му роба, която носеше над панталони, и която имаше — на мястото на сърцето — избродирана с копринени конци драконова глава.

— Там, където бях, новините стигат трудно — обясни свещеникът.

Седнаха. Лорн и Алан се досещаха, че работата, която водеше отец Домнис, беше важна. Във всеки случай достатъчно важна, за да стои буден и да чака принца, вместо да си легне и да се срещнат на сутринта. Но изглеждаше изтощен, при това основателно: беше яздил много дни без почивка, за да пристигне възможно най-бързо.

— Какво става? — попита Алан.

Отец Домнис се поколеба. Не знаеше откъде да започне и реши да кара от най-същественото.

— Мечът на кралете е бил намерен отново — каза той.

ЛЯТОТО НА 1548 ГОДИНА САРЕЗА

*Бъдете добре дошли — каза вълкът, като ги покани в
бърлогата си. — Подслонете се от бурята и нощта. Тук
няма от какво да се страхувате, освен от мен.*

Хроники (Книга на Приказките)

От балкона на личните си покои Алисия гледаше залеза, чиито умиращи пламъци докосваха покривите на Сареза — столицата на Ансгорн. Тук керемидите бяха сиви, улиците криволичещи, а небето твърде ниско. Никога досега Сарм и нейните великолепни летни здравчавания не ѝ се бяха стрували така далечни.

Всичко беше толкова мрачно и строго.

С дебелите си стени, назъбени фасади и тесни прозорци херцогският замък приличаше на затвор в сравнение със сармските дворци. Къде бяха градините и фонтаните? Къде бяха великолепните изрисувани тавани? Картините на големите майстори и статуите? Като украшения Алисия беше видяла единствено доспехи, шкафове с оръжия, кожи, препарирани животни и гоблени, изобразяващи бойни или ловни сцени. Дали изобщо имаше библиотека в този замък? И ако имаше, дали съдържаше нещо друго, освен трактати по владетелско право и свещени истории? Алисия знаеше, че Ансгорн не може да се сравнява с изтънчеността на херцогствата Сарм и Валанс. Знаеше, че в много отношения принадлежи все още към една отминала епоха — на рицарските турнири и на епичните песни. И все пак не очакваше да е толкова...

Старовремско.

Алисия чу, че вратата на стаята ѝ се отваря. Извърна се леко и ядосано рече:

— Казах никой да не ме безпокои!

— Зная — спокойно отвърна Ейлин, като излезе на балкона. — И точно затова идвам да ти правя компания.

Алисия се усмихна леко.

— Това не се отнасяше за теб, разбира се.

От предишния ѝ живот на Алисия ѝ бяха останали само спомените и Ейлин. Бяха изминали три седмици, откакто беше пристигнала в Ансгорн и ѝ се бе наложило да се откаже не само от обкръжението си, но и от всичките си лични притежания: рокли, наметки, украшения, бижута и всичко останало — дори личният ѝ дневник щеше да ѝ бъде отнет, ако тайно не го беше поверила на Ейлин. Като си помислиш, само три седмици. Но тези три седмици ѝ се струваха безкрайни — от град на град, по лоши пътища и през една страна, която Алисия откриваше, без да я харесва. Ейлин напразно се бе опитвала да я разсейва, а проявите на внимание от страна на Форланд — понякога трогателни — не бяха дали по-голям резултат. Алисия се бе надявала, че всичко ще тръгне по-добре, когато пристигнат в Сареза, че ще хареса столицата на херцогството и най-сетне ще открие някакво очарование в Ансгорн. Беше се зальгвала с илюзии и разочарованието се оказа още по-голямо, прибавено към скритата тревога, която я измъчваше, откакто с нетърпение чакаше цикъла си. Беше станала бледа и слаба, не можеше да спи и ядеше едва-едва.

— Цяла мъка е да те гледа човек, Лис.

— Зная.

— Не както преди няколко месеца, но все пак...

— Утре ще се срещна с бъдещия си съпруг. Ти си минала през това. Би трябвало да знаеш какво е.

С обещанието, че ще пази тайната ѝ до гроб, Алисия беше споделила с Ейлин за нощта, която беше прекарала с Лорн във Валанс преди новината за завръщането му от мъртвите да се разчуе. Но нищо не ѝ беше казала за страховете си, че е бременна. Първо, защото можеше и да не е. Но най-вече защото да говори за това означаваше да се изправи прекалено отблизо срещу непоносими тревоги. Алисия не се заблуждаваше. Знаеше, че отричането на евентуалността на даден факт не го премахва. И все пак, като не го споменаваеше, тя оставаше в полето на възможностите и това правеше положението не толкова мъчително.

— Моят съпруг беше много стар и болен и аз силно се надявах, че скоро ще бъда освободена от него, което се случи по милостта на

Боговете. Твоят е на възрастта на баща ти и, за жалост, все още е в добро здраве.

Понякога Алисия забравяше, че Ейлин е вдовица. Но тя беше омъжена за един виконт, който не живя много след сватбата им. Ейлин никога не показваше и най-малкото вълнение, когато говореше за този съпруг, чието огромно богатство беше обслужило в голяма степен политическите амбиции на баща ѝ. С известяването на смъртта на виконта, веднага бяха плъзнали всевъзможни слухове. Някои говореха, че Ейлин беше убила мъжа си в леглото и че е умрял от удоволствие и изтощение. Други твърдяха, че го била отровила. Но всички отбелязваха, че това наследство бе дошло тъкмо навреме, за да спаси семейство Фелн от разорение. Но чак пък да се мисли, че смъртта на горкичкия виконт е била завършек на ужасен план...

„По милостта на Боговете“ — беше казала Ейлин, без да трепне.

Алисия не знаеше дали Ейлин беше убила съпруга си, но истината беше, че я смяташе способна да го направи, така, както я смяташе способна на почти всичко, за да се хареса на баща си или да задоволи някой свой каприз. Но върхът на всичко беше, че това не пречеше на Алисия искрено да обича Ейлин. А несъмнено и Ейлин обичаше искрено Алисия, по свой начин. Тя беше крехка и сложна, наивна и цинична, чаровна, непредвидима и опасна. Човек се привързваше към нея, като поемаше немалко рискове и знаеше какво може да очаква.

— Но ти направи правилен избор — каза Ейлин. — Аз не бих постъпила другояче.

— Наистина ли?

— Какво друго можеше да направиш? Да избягаш с Лорн?

— Не.

— Тази есен ще се омъжиш за човек, с когото ще се запознаеш още утре. А после? Дали наистина е толкова лошо? Ако беше дъщеря на мелничар, пак никой нямаше да те пита и щеше да се омъжиш за мелничар, а не за херцога на Ансгорн!

— Не съм познавала друг мъж, освен Лорн.

Ейлин вдигна рамене.

— Винаги е време да научиш нещо ново — рече тя шеговито.

Алисия не можа да се сдържи и се усмихна.

— Идиотка.

— Дори и да се съмнявам, че с херцог Ериан човек може да се забавлява особено. Той е съвсем малко не така мрачен, както приветливия му замък.

Този път Алисия избухна в смях.

— Ейлин, какво ще правя без теб? — попита тя с въздишка.

Тогава видя, че Ейлин помръкна.

И разбра.

— Дошла си да ми кажеш, че заминаваш, нали?

Ейлин кимна със съжаление.

— Получих писмо от баща ми.

— В Ориал ли се връщаш?

— Не. Отивам на обсадата на Арканте. Целият Двор отива там и баща ми иска да го придружа.

Алисия се вцепени. Вместо тъга сега тя чувстваше някакъв гняв, едно несправедливо чувство към Ейлин, която я изоставяше.

— Кога тръгваш?

— След няколко дни. Ще пътувам с армията, която Ансгорн изпраща на обсадата.

— Не трябваше ли граф Форланд да командва тази армия?

— Да.

Лоша завист сви сърцето на Алисия и тя се извърна към хоризонта.

— Уморена съм — каза тя. — До утре.

Ейлин излезе, без да каже дума.

* * *

На другия ден Алисия влезе в тронната зала, водена от Брендал дьо Форланд. Целият Двор на Ансгорн присъстваше и настана пълна тишина — нарушавана единствено от шумоленето на платовете и скърцането на подметките — когато рицари, барони, дами и съветници се отдръпнаха, кланяйки се почтително. След като изчакаха тежките врати напълно да се отворят, граф Дьо Форланд и Алисия тръгнаха бавно напред. Форланд тържествено се усмихваше и поздравяваше вяло и вдясно. Алисия, която беше в центъра на цялото внимание, гледаше право пред себе си, към херцога, седнал на своя трон, и

устояваше на изкушението да потърси познатото лице на Ейлин. Изправена и безстрастна, Алисия беше красива, елегантна и изпълнена с достойнство, но по-бледа от обикновено. Глуха за бърборенето и комплиментите на новите си придворни дами, тя беше прекарала дълги часове в подготовка за това събитие. Леден студ свиваше гърдите ѝ.

Херцог Ериан стана и тръгна към Форланд и Алисия — нещо, за което протоколът не го задължаваше. Искаше да се покаже вежлив и Алисия оцени още по-високо това внимание, защото той все още куцаше поради раната, която му беше попречила да иде в Сарм. Той беше висок, плешив, добре облечен, но се отличаваше от своите барони единствено по качеството на кожата и тъканите, които носеше. На колана му висеше стар ловен меч. Брадата му беше бяла и добре поддържана, а лицето му на патриарх беше белязано от бръчки и няколко почти незабележими белега. Без да е красив, в него имаше нещо представително, което вдъхваше доверие. На Алисия не ѝ беше трудно да си го представи на бойното поле.

Срещнаха се в средата на голямата зала, между двете редици придворни, които стояха все така наведени в поклон. Алисия направи съвършен реверанс и изчака херцогът да ѝ заговори.

— Госпожо, бъдете добре дошла в двора на Ансгорн. От днес нататък този замък е ваш дом и бих желал да приемете моето херцогство като ваше, без да чакате скорошната ни сватба.

— Благодаря, месир — отвърна Алисия, като се изправи с приветлива усмивка.

Форланд подаде ръката на Алисия на баща си, който я пое. Мисията приключваше тук. Той вече не беше отговорен за сигурността, нито за удобството на Алисия и се почувства, сякаш му я отнемат. Остана сам сред алеята, образувана от придворните, докато херцогът отвеждаше годеницата си към подиума и я канеше да заеме креслото, поставено до неговия трон.

Алисия седна и с кимване благодари на Форланд, който се поклони. После обгърна залата с поглед, съзнавайки, че този момент щеше да остане завинаги в паметта ѝ. Дами и благородници — всички я поздравяваха, мълчаливи и неподвижни под гредите, украсени с гербове, които тя не познаваше. Скоро щеше да бъде тяхна херцогиня; скоро те щяха да бъдат нейни поданици. Но колко ли врагове или съюзници, завистници или интриганти, амбициозни имаше сред тях, с

които щеше да трябва да се съобразява, ласкатели, от които да се пази? Алисия повдигна очи към гербовете на Ангорн, които, обкръжени от оръжия и знамена, бяха поставени над вратата, през която бе влязла. За миг остана замислена и леко потрепери, когато херцогът плесна с ръце.

Всички в залата се изправиха. Музикантите засвириха. Разговорите дискретно се възобновиха. Без да изпуска присъстващите от поглед, херцог Ериан леко се наведе към Алисия и — като се усмихваше на един или на друг — я попита:

— Добре ли пътувахте, госпожо?

— Да, месир. Благодаря.

— Преходът не беше ли твърде изтощителен?

— Никак. Граф Дьо Форланд положи големи грижи за мен.

— Това е много добре. Обзалагам се, че синът ми се е наслаждавал особено на компанията ви. Никое друго поръчение не би му било по-приятно.

Алисия трепна, но не позволи да покаже никакво чувство. Дали херцогът знаеше нещо? Дали подозираше нещо, или забележката му беше от чиста галантност? Можеше ли някой вече да му е казал?

— Благодаря, месир. Херцогствата Сарм и Валанс са очарователни страни.

— За малко не го убиха там...

Алисия не мислеше, че херцогът ще спомене толкова бързо опитът за покушение срещу Енцио. Обърна се към него.

— Всеки ден благодаря на Боговете, че графът пожела да участва в това надбягване заедно с брат ми Енцио. Ако не беше той...

— Моят син е изпълнил само дълга си, госпожо. Всеки ангорнски рицар щеше да постъпи по същия начин при подобни обстоятелства.

Алисия се опита да прочете нещо в профила на херцога, който — съвършено безстрастен — дори не я погледна. Искаше ѝ се да продължи и да подчертае, че независимо от всичко вечно ще бъде признателна на сина му за това, което бе направил, но предпочете да се въздържа. Тогава, забелязвайки, че херцогът беше направил лека гримаса, намествайки се на трона, каза:

— Кракът ви сякаш още ви боли. Раната ви бавно ли заздравява?

— На моята възраст нощите са къси, а оздравяванията дълги. Така е.

— Злополука при лов, струва ми се.

— Един глиган. Преследвахме го, когато той изведнъж се обърна срещу нас и изкорми най-добрия ми кон. При падането кракът ми се заплете в един стърчащ корен. Раната се инфектира и ето, това е.

— Съжалявам много. Може би някое сармско лекарство...

Херцогът прекъсна Алисия, като хвана китката на ръката ѝ, която тя беше положила между тях двамата върху облегалото на своето кресло. Жестът не беше нито нежен, нито повелителен. Показваше единствено — спокойно и уверено, — че херцогът иска Алисия да го изслуша внимателно.

— Госпожо — каза той спокойно, — благодаря за това внимание и за всички други прояви на внимание, с които бихте желали да ме удостоите. Но нека отсега да се разберем за нещо очевидно: аз не ви обичам и вие никога няма да ме обичате. Вие сте млада и красива. Аз съм стар и куц. Сивият дракон ви погажда много лош номер с желанието си съдбите ни да се съединят и вие можете да се утешавате единствено с мисълта моята да свърши, разбира се, преди вашата.

Алисия искаше да възрази, но херцогът стисна китката ѝ и продължи:

— Моля ви, оставете ме да продължа. Благодаря.

Той отпусна леко хватката си. Ръката му стискаше китката на Алисия като гривна, без да я премазва, но достатъчно здраво и стегнато, за да ѝ попречи да си издърпа ръката.

— Все пак ще изминат няколко години, преди да умра, и през тези години ще ви се наложи да сте моя съпруга. Ще направя всичко по силите си животът ви да е възможно най-приятен. Нищо няма да ви липсва и ще се радвате на независимост, за която много кралици ще ви завиждат. Няма да ви налагам присъствието си. Тъй като имам вече трима възрастни синове, мога съвсем разумно да вярвам, че потомството ми е осигурено. Така че, освен ако вие не желаете да стенете майка, ще трябва да ме приемете в леглото си само през първата брачна нощ, както повелява обичаят. След това ще бъде винаги според вашата воля и за нищо няма да ви принуждавам — в тази област, както и във всяка друга. От вас искам само едно: бъдете вярна на дълга и задълженията си. Към мен. Но най-вече към херцогството. Херцогинята на Ангорн трябва да е безупречна, разбирате ли?

Алисия се поколеба преди да отговори.

— Разбирам — каза тя.

— Но вие още не сте херцогиня на Ангорн, което означава две неща. Първо, че все още е възможно никога да не станете — годежът може да се развали. Второ, това означава, че ако изисквам да бъдете безупречна, смятано от този ден насетне, то предполагам, че невинаги сте била такава. Така че аз ще простя на Алисия дьо Лоранс това, което никога не бих простил на Алисия д'Ангорн.

И като се обърна за пръв път към нея, попита, без да пуска ръката ѝ:

— Това също ли го разбирате?

Тя разбираше твърде добре.

— В Ангорн прелюбодейките ги бият с камшик и ги жигосват с нажежено желязо.

Срещайки погледа на херцог Ериан, Алисия се уплаши и се смути.

— Аз...

Но херцогът отново гледаше към залата.

— Поднасянето на почитанията ще започне, госпожо.

И пусна ръката на Алисия.

* * *

В продължение на три часа дворът на Ангорн преминаваше, за да поднесе почитанията си на бъдещата херцогиня. Последва голямо пиршество и бал, по време на който херцогът, поради ранения си крак, помоли своите барони и рицари да танцуват с Алисия. Тя бе принудена да си даде вид, че се забавлява и — затворена в ролята, която ѝ се налагаше да играе, като в задушавача примка — да изчака, въпреки всичко, да остане сама в своите покои, за да може най-накрая да се отпусне. Веднага щом ѝ се удаде, тя прогони придворните си, каза, че сама ще се съблече, настоя никой да не я безпокои. И веднага щом вратата се затвори, седна в най-отдалечения ъгъл на стаята, там, където никой не можеше да я чуе, и се разплака с лице, заровено в една възглавница, за да заглуши хлипанията си.

Плака много, наплака се на воля, като човек, който твърде дълго се е сдържал. Изплака страховете си, опасенията и гнева си, изхвърли

от себе си всичко и вдигна глава едва когато се почувства облекчена и изтощена.

С все още пълни със сълзи очи Алисия се стресна, когато откри, че Ейлин стои на балконската врата.

— Какво...? Какво правиш тук? — попита Алисия, докато се изправяше.

— Доведох една приятелка — каза Ейлин и показа една стъклена бутилка. — Надявам се, че не виждаш нищо неуместно...

После влезе в стаята, сякаш нищо не се беше случило.

Алисия позна типичната форма на бутилка с бадемов ликьор, който обожаваше.

— Наистина нямам желание да пия — каза тя. — Остави ме, моля те.

— Имаш ли чаши? — попита Ейлин, като се оглеждаше наоколо.

Примирена, Алисия посочи един поднос, върху който бяха сложени няколко чаши, гарафа с вино и друга с вода. Ейлин отвори бутилката, напълни две чаши и подаде едната на Алисия, която я взе.

Двете млади жени седнаха на едно канапе.

— Какво става, Лис?

Алисия отпи глътка ликьор и каза:

— Херцогът знае. За нас с Лорн, онази нощ. Знае.

— Той ли ти го каза? — учуди се Ейлин.

— Не. Но ясно ми даде да разбере.

— Как?

Алисия предаде заплашителната реч, която херцог Ериан ѝ беше държал насаме, преди почестите.

— Добре — заключи Ейлин. — Той знае. Или пък е чул да се говори за твоята любовчица със сина му и иска да сложи край.

— Но аз...

— Ти си игра с огъня, Лис. И дори и нищо да не се е случило, достатъчно е човек да види как те гледа Форланд...

Алисия не знаеше какво да отговори. Кимна и сведе очи, което разтревожи Ейлин:

— Защото наистина нищо не се е случило между теб и Форланд, нали?

Алисия се изправи.

— Не! — възнегодува тя. — Разбира се, че не!

— И не смяташ един ден нещо да се случи?

— Не!

— Добре правиш — Ейлин отново напълни чашите. — Нито с графа, нито с някой друг впрочем. Изглежда, херцогът не приема с лекота съпружеската вярност. Има си принципи. В наше време не знам дали трябва да му се възхищаваме или да го окайваме...

— Той ме уплаши — каза Алисия.

Отново потрепери.

— Вярвам го, да. Вероятно точно това е искал и го е постигнал. Но ти нищо не рискуваш, ако си безупречна, както казва той. Бъди разумна или много дискретна и всичко ще е наред.

— За жалост, не е толкова просто.

— Защо?

Алисия си пое въздух и прошепна на един дъх:

— Струва ми се, че чакам дете.

Ейлин пое удара.

— От Лорн?

— А от кой друг? — ядоса се Алисия.

— Да. Идиотско е от моя страна да те питам, но при тази изненада... — Ейлин бързо взе да смята. — Сигурна ли си?

— Не още.

— Защото вече ти се е случвало да ти прескача, ако добре си спомням, нали?

— Да, но не и два пъти едно след друго. И ако не прокървя в следващите дни...

Ейлин се замисли.

— Херцогът рискува никак да не му хареса.

— Не мога да чакам да се уверя напълно — каза Алисия като взе ръцете на приятелката си. — Помогни ми.

— Но как?

— Трябва да изпия черни билки. Ако чакам дете, бързо трябва да го изгубя. Иначе...

— Това може да те убие.

— Нямам избор! Не мога да съм бременна! Не мога!

Алисия едва се сдържаше да не се разплаче отново.

— Успокой се, Лис.

Ейлин прегърна Алисия и държа в ръцете си докато се успокои, после ѝ каза:

— Помисли. Дори и да искаш, не знам къде да намеря черни билки. Не казвам в Ориал. Но тук... И двете не знаем към кого да се обърнем. А представи си, че това стигне до ушите на херцога.

Алисия кимна примирено.

— Освен това — добави Ейлин — почти всички черни билки са смъртоносни отрови. Ако не са приготвени правилно, може да изгубиш живота си. Трябва да се знае. Трябват ни точните хора. Иначе е прекалено опасно.

— Тогава не ми остава нищо друго, освен да чакам и да се надявам.

— Не е сигурно.

— Какво искаш да кажеш?

— Ела с мен на обсадата на Арканте.

— Моля?

— Херцогът ти е казал, че ще те остави свободна, нали? Приеми го буквално и го убеди да тръгнеш с мен. И с армията на Ансгорн. Можем ли да мечтаем за по-добър ескорт?

Алисия започна да проумява идеята на Ейлин.

— Мисля, че херцогът ще приеме. А ако е необходимо, ще помоля сина му да се застъпи в моя полза...

— Докато пристигнем на обсадата, ще знаем дали си бременна, или не. И ако си, ще имаме свобода на действие. Ще можем да обмислим положението.

Широка усмивка освети лицето на Алисия, тя прегърна Ейлин и сдържа сълзите си, но този път това бяха сълзи от радост.

— Благодаря ти — каза тя. — Благодарение на теб си връщам надеждата.

— Не ми благодари, защото още не сме спечелили играта. Но ако мога да си позволя един съвет, избегни прелюбодеянието, защото не изглеждаш надарена за това. Една любовна нощ и забременяваш? Това наистина е несериозно...

* * *

Когато се върна в покоите си, Ейлин веднага седна, за да напише на баща си кодирано писмо, което един доверен слуга щеше да му отнесе още същата нощ.

ЛЯТОТО НА 1548 ГОДИНА КОМАНДЕРИЯТА „СВЕТИ КЕРИЛ“

Построена на скалист нос, откъдето се извисяваше над околностите, командерията „Свети Керил“ представляваше истинска крепост. Тя беше главната командерия на монасите рицари на Светите покровители, преди орденът да установи на друго място генералния си щаб. Пазена както от стените, така и от усамотението си, „Свети Керил“ си оставаше едно от най-сигурните и известни средища на Покровителите.

Хроники (Книга за Рицарите на Светите покровители)

Двата кралски змея кацнаха на здрачаване в командерията. Лорн слезе от седлото и се протегна, бедрата, кръстът и гърбът го боляха след дългия ден езда — третият, откакто беше напуснал обсадата на разсъмване. Като подаде юздите на един чирак коняр, той се обърна към отец Домнис, който правеше същото и също изглеждаше изтощен.

— Остарявам — мрачно рече белият свещеник.

Намираха се на западната граница на Върховното кралство, в една планинска област на херцогството Фелн, на седемдесет и пет лангрыйски левги от Арканте. Ако трябваше да дойдат на кон, това щеше да им отнеме цяла седмица и трябваше да се изправят срещу непредвидените и опасни неща, съпътстващи обикновеното пътуване.

Но времето ги притискаше.

Лорн развърза кърпата, която пазеше лицето му, свали ръкавиците си и смъкна кожената си качулка на раменете, преди да обърне внимание на тримата монаси рицари, които ги чакаха.

Естествено, отец Домнис се зае да ги представи.

— Рицарю, това е братът командор Белориан. Братът капелан Ергон. И брат Ярл.

Всички носеха тежки ризници под бели раса със сребърни ширити, пристегнати на кръста с колан. Нищо в облеклото им не

показваше някакво различие помежду им, като се изключи медальона с изображението на Ейрал, който висеше на врата на капелана.

Лорн улови погледа на брат Ярл.

Знаеше кой беше той и какво беше направил, откакто едно младо момиче, преследвано от слуги на Тъмнината — два месеца по-рано и на триста левги оттук — се беше изпречило на пътя му. Мъжът беше такъв, какъвто Лорн си го беше представял: впечатляващ, висок и як, на около петдесет, спокоен. По вида му можеше да се разбере, че беше преминал през доста премеждия през живота си, които го бяха направили по-твърд, но и по-мъдър.

В очите на брат Ярл Лорн прочете недоверие, но нямаше време да се разтревожи.

— Добре дошъл в „Свети Керил“ рицарю — каза командорът.

— Благодаря, командоре.

Командор Белориан беше висок слаб мъж, напълно плешив, който изглеждаше в добра форма, но се подпираше на бастун.

— Цветовете на Върховното кралство трябваше да се веят над нашите, за да почетем вашето присъствие тук — каза капеланът. — Но като се имат предвид обстоятелствата...

Лорн вдигна очи към знамената, които плющяха на вятъра, издигнати на няколко места — бели с червени фигури, очертаващи се на нощното небе.

— Правилно сте постъпили — отговори Лорн. — Освен това не съм тук в качеството си на Пръв рицар.

— Оттук — предложи командорът. — Искате ли да си починете?

Лорн и отец Домнис се разбраха само с очи.

— По-късно — каза Лорн.

— Както обичате.

Командорът тръгна напред с куцане, отдалечиха се бързо към кулата, докато зад тях трима монаси коняри се мъчеха да се справят със змея, който отец Домнис беше яздил, а сега вятърът го изнервяше.

* * *

Леня крачеше нервно из библиотеката на командерията. Идваше тук всеки ден, за да се наслади на тишината и на компанията на

книгите. Никога не беше виждала толкова много книги, събрани на едно място, и отначало беше посмяла да вземе в ръце и да разлисти само онези, които оставаха забравени на някоя маса или катедра. Братът библиотекар я беше успокоил: можеше да чете всички книги, които иска, само да има грижата да ги връща на мястото им.

— А не като някои — беше казал отчетливо той, вперил убийствен поглед към един чирак, който вървеше с празни ръце и веднага се върна.

Младата жена се беше усмихнала свенливо.

Там, откъдето идваше, единствените позволени книги бяха в прослава на Иргаард и на Черната хидра...

Вече беше тъмно.

От един балкон Леня видя двама змейници, които пристигнаха сред черно-червените пламъци на зловещо смрачаване. Единият беше отец Домнис, който най-сетне се връщаше. Другият трябва да беше принц Алдеран, когото белият свещеник беше отишъл да доведе. Поне така беше обещал.

Ярл имаше доверие в този свещеник.

Леня обаче не знаеше в какво да вярва и си хапеше долната устна.

Носеше мъжки дрехи — чисти и добре скроени, но прекалено големи за дребното ѝ тяло. Косите ѝ бяха събрани в къса плитка. От изпитанията и лишенията бузите ѝ бяха хлътнали, а чертите на младежкото ѝ лице се бяха изопнали. Страхът също беше сложил своя отпечатък върху нея. Колко пъти ѝ се струваше, че ще умре, откакто бе напуснала планините на Вейлд? Никой от другарите ѝ не бе оцелял и ѝ се струваше, че част от нея също беше изчезнала завинаги. Откакто беше пристигнала в „Свети Керил“ знаеше, че е на сигурно място, но нощите ѝ си оставаха кратки — обсебени от вампирките, които я разкъсваха жива, от измъчвани души, чиито писъци я пронизваха, и от огромния силует на един злокобен свещеник, който нямаше да престане да я преследва, докато не я предадеше на Тъмнината.

Леня се стресна.

Разтревожена, тя се обърна към вратата, когато чу, че се отваря. Но като забеляза, че си кърши пръстите, се застави да държи ръцете си покрай тялото и се помъчи колкото ѝ позволяваха силите да покаже

известна увереност. Сега всичко щеше да се реши, сега щеше да разбере дали планът на брат й имаше шанс да успее.

Дързък план.

Отчаян.

Но каквото и да станеше оттук насетне, Леня се догаждаше, че ще е някакво облекчение.

* * *

Лорн влезе в библиотеката след отец Домнис и брат Ярл. Отначало мислеше да се срещне с Леня в присъствието само на белия свещеник, но монахът рицар беше казал, че той също ще присъства. Не беше поискал. Не беше настоял. Просто го беше оповестил като нещо очевидно.

— Ние също бихме искали да присъстваме, рицарю — беше казал командор Белориан.

— Драконът на съдбата пожела ордена да играе определена роля в тази история — беше добавил братът капелан.

— Справедливо е — беше отвърнал Лорн. — Но нищо от това, което ще се каже тази вечер, не бива да бъде повторено при никакви обстоятелства.

— Очевидно — беше отговорил командорът високомерно.

Но това обещание не бе достатъчно за Лорн. Тогава бе отправил въпросителен поглед към другите и всички — дори Ярл — трябваше да потвърдят, колкото и обидно да се струваше това на тези мъже на дълга, вярата и честта.

В библиотеката брат Ярл представи Лорн:

— Това е рицарят Лорн. Той е пратеник на принца.

Леня вече беше започнала да прави реверанс. Завърши го, но докато се изправяше, каза на монаха рицар:

— Мислех, че...

— Принц Алдеран е бил ранен при обсадата на Арканте — прекъсна я отец Домнис. — Беше му невъзможно да дойде.

— Освен това — добави сухо Лорн — обикновено се предполага, че просителят трябва да иде при него и да помоли за аудиенция. А не

да бъде викан. Ще ви се наложи да се задоволите да говорите с Първия рицар на Кралството.

Тонът на Лорн изненада всички.

Смутена, Леня започна да пелтечи някакви извинения, докато брат Ярл гледаше Лорн гневно и укорително.

Отец Домнис си обясняваше още по-малко от останалите поведението на Лорн. Лорн знаеше много добро какво го води тук. Беше приел условията на тази среща и не беше създал никаква трудност, когато Алан го бе помолил да го представлява. Залогът беше особено важен. На какво се дължеше тогава тази враждебност? Отец Домнис не разбираше. Не знаеше, че Лорн не харесва това място, че се чувства зле тук, като потиснат, хванат в клопка и че това го прави раздражителен.

Но най-вече отец Домнис не знаеше защо.

— Да седнем — предложи капеланът.

Настаниха се около голяма маса, над която поколения преписвачи се бяха привеждали. Газени лампи светеха приглушено, слабите им жълтеникави пламъци хвърляха повече сянка, отколкото светлина. Библиотеката беше пуста и спокойна. Чуваше се единствено вятърът, който свиреше навън. Въздухът беше пропит от миризмата на дърво и старинни камъни.

— Какво точно знаете за тази работа, рицарю? — попита командор Белориан.

— Зная това, което отец Домнис ми каза. Сиреч достатъчно — отговори Лорн. — Но ако дойдох чак дотук, то е за да си създам мнение, като изслушам основните заинтересовани — добави той, като се обърна към брат Ярл и Леня.

Когато отец Домнис беше разкрил в палатката на Алан, че Мечът на кралете е бил намерен, принцът и Лорн бяха приели новината с недоверие. Мечът на кралете принадлежал на първия Върховен крал. Той го счупил на бойното поле, преди да бъде убит от един принц-дракон. Оттогава се смяташе, че Мечът на кралете е изгубен завинаги.

А ето че сега отново се появяваше?

Брат Ярл взе думата и разказа ясно и сбито как командерията „Гилдер“, към която принадлежеше, беше подслонила Леня и как тази командерия беше нападната — под защитата на една нощ на Тъмнината — от орда вампирки, призовани от свещеник на Елвантир.

Братята рицари се бяха били по стените докато им бяха стигнали силите. После се бяха затворили в параклиса, който храбро бяха защитавали.

Зората ги бе спасила.

Прогонени от първите лъчи на слънцето, вампирките се бяха върнали в дълбините на заобикалящата ги гора. Но свещеникът на Елвантир не се бил отказал. Следващата нощ също била нощ на Тъмнината и братята-рицари знаели, че няма да устоят на ново нападение на вампирките. Трябвало да избягат, за да спасят Леня. Ярл трябвало да тръгне с нея с последните им коне и да я заведе на сигурно място. Другите останали заедно с ранените и мъртвите, готови за последна битка, когато падне мракът. Впрочем какъв интерес имал свещеникът на Дракона на мрака да напада командерията, когато Леня вече не била там? Нали нея и единствено нея искал?

Но това означавало да не си дадат сметка за жестокостта на елвантските свещеници.

Лорн беше чул — без да може да отдели вярното от лъжата — да се говори за някаква далечна командерия, избита до крак от създанията на Тъмнината. Това можеше да е единствено командерията „Гилдер“ и като се съдеше по мрачното, трептящо чувство, с което брат Ярл разказваше за сбогуването с другарите си, никой не можеше да се съмнява какво се беше случило с тях. Също като тях, и той знаел, че ги вижда за последно.

Командорът и капеланът се прекръстиха, последвани от отец Домнис. След това брат Ярл стеснително разказа за трудностите, които бяха преживели, докато напуснат дивите местности по границата на Върховното кралство и Вестфалд и най-накрая да се намерят на сигурно място. Пътуването било дълго и мъчително, понякога опасно, но това не било нищо в сравнение със съдбата, на която брат Ярл имал чувството, че е изоставил командор Едрас, стария Гардион, брат Илас, чирака Рилт и Лето, и Реал, и Тален.

И другите.

— Веднага щом можах — добави брат Ярл, — осведомих ордена и помолих да се срещна с отец Домнис. След това ние...

Лорн трудно изслуша останалото.

Беше му горещо и чувстваше, че се изпотява. В устата му се появи вкус на жлъч — на черна жлъч, на жлъч на Тъмнината, — която

той познаваше твърде добре. Мислеше, че кризите, които Тъмнината предизвикваше у него, принадлежаха към миналото. Очевидно се лъжеше, макар да го бяха пощадили от началото на дългото му, мъчително възстановяване. Тогава защо сега? Защо тук?

Защо това приляване и това виене на свят?

— Добре ли сте, рицарю? — попита го тихо отец Домнис, като сложи ръката си върху неговата.

Лорн се стегна, преди да му прилошее, навреме, за да чуе брат Ярл, който казваше:

— И ето как вече повече от две седмици сме тук.

— Трябва да изляза на въздух — отвърна Лорн на отец Домнис.

И без повече обяснения излезе бързо, но с несигурни стъпки на балкона, откъдето Леня час по-рано ги беше видяла да пристигат.

* * *

Балконът на библиотеката на „Свети Керил“ се издаваше над празното и нощта, под Голямата мъглявина.

Наведен през каменната балюстрада, Лорн повърна черна жлъч — плътна и горчива. Беше болезнено, но го облекчи. Изправи се, изтри си устата и няколко пъти дълбоко си пое въздух. Пипна плувналото си в пот лице, свежият вятър му се струваше леден.

Лорн почувства присъствието на отец Домнис до себе си.

— По-добре ли сте, рицарю?

— Малко.

Белият свещеник знаеше, че Лорн бе изложен на Тъмнината в Далрот и познаваше въздействията, които тя оказваше върху него, отделно физическите промени: печатът, появил се на опаката страна на ръката му и дясното му око, което от синьо беше станало сиво. Но не знаеше, че сега беше обладан от Дух от Тъмнина.

— Кога беше предишната ви криза?

— В Ангборн.

— Значи почти една година.

— Знаех, че не съм се освободил от Тъмнината, но си мислех, надявах се, че тези кризи са престанали...

— Съжалявам. И си мисля, че това да ви доведе тук, не беше добра идея. Трябваше да помисля и да избира друго място за срещата.

Отначало смутен, накрая Лорн разбра.

Нощем всички командерии на Покровителите бяха защитавани против Тъмнината с мощни заклинания, които призоваваха върху тях покровителството на Ейрал.

Лорн просто плащаше за това.

— За жалост — добави отец Домнис, — сме блокирани тук през нощта. Ако мога да направя нещо за вас...

— Ще се оправя — каза Лорн. — Мисля, че най-лошото мина.

— Наистина ли?

— Да се връщаме вътре и да приключваме, искате ли?

Отец Домнис кимна, но не беше съвсем убеден.

* * *

— Казвам се Леня Валер. Дол Валер е мой брат.

Лорн знаеше, че Валер е водачът на бунтовниците, които се бореха във Вейлд против армиите на Черната хидра. Разположен на запад от Вестфалд, Вейлд беше провинция, окупирана от Иргаард. Битката, която бунтовниците водеха там, беше смела, но безнадеждна. Героична. И възплъщението на тази борба беше Валер — бивш свещеник на Ейрал, който беше взел оръжието и за чиято глава иргаардците бяха обявили награда.

— Вашият брат е герой — каза Лорн.

— Както и всички онези, които страдат и умират в този момент заедно с него, рицарю — отвърна девойката с пламнал поглед.

Лорн я погледна внимателно и зачака.

Брат Ярл сложи ръката си върху ръката на Леня, за да я успокои, а тя в този момент си спомни, че говори на представителя на Върховния крал и рече:

— Моля да ми простите, рицарю. Но вие не можете да си представите какви мъки търпим вече две години. Не можете да си представите какво ни накараха да преживеем иргаардците, какви мъчения наложиха на близките ни, на семействата ни, за да ни

накажат. Ужасите, на които те са способни, са... невъобразими. И всичко можеше да бъде напълно напразно...

Младата жена впи страстния си поглед в спокойния, замислен поглед на Лорн.

— Ние сме накрая на силите си, рицарю. Останахме едва една шепа хора, крием се все по-високо и по-високо в планините Галаар. Нищо нямаме. Нямаме храна и оръжие. Но най-вече ни липсва надежда. Нямаме съюзници. Всичките ни призови за помощ останаха без отговор и откакто Лаедрас...

— Лаедрас? — прекъсна я Лорн.

— Да. Той е...

— Зная кой е.

Лорн потъна в угрижено мълчание.

Лаедрас беше принц-дракон. Син на Черната хидра. Същият, с когото Лорн се беше бил предишната година при обсадата на Ангборн. Ако той е бил натоварен да усмири Вейлд, то положението на бунтовниците наистина беше безнадеждно. Първо, защото един принц-дракон е страховит съперник, чийто съюзник е Тъмнината. После, защото Лаедрас — след унизителния обрат, който беше претърпял от Лорн — трябва да беше готов на най-лошото, за да си върне престижа в очите на майка си.

— Лаедрас не може да си позволи нова загуба — каза Лорн. — Няма да престане, докато не ви премахне и ще употреби всякакво оръжие, за да го постигне.

— Той вече започна — отвърна Леня, като мислеше за издевателствата, на които войниците на принца-дракон подлагаха населението, обвинено, че помага на бунтовниците.

Достатъчен беше един донос, смътно подозрение и цели села биваха посичани и унищожавани. Оставаха само димящи развалини. Мъже, измъчвани до смърт. Заклани жени с все още разчекнати бедра. Деца с черепа, разбити — за забавление — в каменните стени. Осеяни с трупове места, привличащи ята сиви лешояди. И мирис на разлагаща се или изгорена плът.

Очите на Леня се навлажниха, но тя сдържа сълзите си.

— Дойдох да помоля Върховното кралство да ни се притече на помощ, рицарю.

— Какво искате? Оръжие? Храна? Не се надявайте Върховното кралство да ви изпрати войски.

— Не. Нито оръжия, нито храна, нито войски. Това, което иска от вас моят брат, е средството да получи всичко това.

— Злато.

— Да.

— Колко?

— Двеста и петдесет хиляди златни лангри — заяви момичето, без да трепне.

Капеланът и командорът се спогледаха слисано. Също толкова изумен от богатството, което бунтовниците искаха, отец Домнис се обърна към брат Ярл, който — невъзмутимо — наблюдаваше Лорн.

Лорн изчака, после каза:

— Това е повече от цената на една армия. Това е цената на война.

— Това е цената на Меча на кралете — възрази Леня. — Което означава — цената на едно кралство...

Дори брат Ярл беше слисан от дързостта на Леня.

Онзи, който размахваше намерения Меч на кралете, щеше да бъде приет за избран от Дракона на съдбата. Върнат на Върховния крал, той щеше да утвърди неговата легитимност и власт. Но това, което се подразбираше от думите на Леня, беше, че Мечът на кралете можеше също така и да разклати Върховното кралство, като бъде предложен на други, сиреч продаден на онзи, който даде най-много за него. Колкото и да бяха изолирани, бунтовниците от провинция Вейлд познаваха вътрешните смутове, които Върховното кралство преживяваше, а Валер беше добър политик. Лорн разбра посланието. Какво можеше да се случи, ако например Мечът на кралете се появеше отново в Арканте? Или в ръцете на някой враг на короната, като херцог Дьо Фелн?

Оставаше обаче той да може да се появи.

— Меча на кралете е бил изгубен — каза Лорн.

— Изгубен от Върховния крал, който го е носел. Но прибран след битката при планината Тиернас. И тайно отнесен. Скрит.

— И този меч сега е ваше притежание — каза Лорн, без да крие нищо от съмненията си.

— Да.

— Как стана това?

— Не мога да ви кажа. Не и сега.

— И от колко време го имате?

— Не зная.

— Не знаете...

Лорн се вгледа в момичето и дълго задържа погледа си, в който Леня трудно можеше да прочете каквото и да било.

После сложи уморено двете си ръце на масата, стана и каза:

— Минах възрастта, когато вярвах на приказки. А само лудите вярват в чудеса. Двеста и петдесет хиляди златни лангри, дори за да се гарантира мирът на Върховното кралство, вече е прекалено. А да се дадат на вятъра... Лека нощ на всички.

— Рицарю, почакайте!

Лорн вече се отдалечаваше от масата. Спря и погледна брат Ярл, който го беше възпрял.

— Само за миг, моля ви.

И като се обърна към Леня, монахът рицар добави:

— Покажете му.

Лорн погледна въпросително към отец Домнис. С вдигане на рамене той му даде да разбере, че не знае за какво става дума, а в това време Леня извади от косите си малка кожена кесийка, която държеше привързана на тила си.

Спокойно и внимателно тя сложи кесийката на масата, отвори я и извади от нея един кръгъл, обработен оникс.

— Това е камъкът, който украсяваше Меча на кралете — каза Леня тържествено. — Вземете го. Дайте го на вашите ерудити и магове да го изследват. Ще установите, че е истински и тогава може би ще ни повярвате, че притежаваме меча на първия от вашите Върховни крале.

Сякаш хипнотизиран, Лорн сведе очи към камъка, който проблясваше в полумрака със златисто-черни пламъчета.

* * *

Лорн взе камъка.

Тази нощ в стаята, която му бяха отредили, той се бореше със съня, въпреки умората, и си налагаше да мисли, като крачеше напред-назад.

Мислеше за този оникс, за който Леня беше поела толкова рискове, за да го донесе дотук и за който разбираше — със сигурност, която не можеше да си обясни, — че наистина е красял дръжката на Меча на кралете. Колко ли хора бяха заплатили с живота си за него? Десетки, като не се брояха спътниците на Леня и монасите рицари от командерията „Гилдер“. Доказваше ли обаче този камък, че бунтовниците от планините Галаар притежават меча? Не и абсолютно категорично. Може би бунтовниците бяха притежавали само камъка. Може би твърдяха, че са намерили Меча на кралете с цел най-накрая да бъдат чути. Или да получат с хитрост една част от двеста и петдесетте хиляди златни лангри, които искаха. Доста кратковременен план, със сигурност. И рискован. Но Леня ясно беше казала, че положението на бунтовниците е безнадеждно. Несъмнено бяха готови на всичко.

Дори да компрометират Върховното кралство, чиито отношения с Иргаард и така бяха напълно развалени. Дори да рискуват да го въвлекат във война...

Лорн бе принуден да седне на леглото.

Продължаваше да се чувства зле, тъй като неговата част от Тъмнината не можеше да свикне с мястото, където се намиреше. От всички противници на Дракона на мрака Драконът на светлината и на познанието беше — справедливо — най-ожесточеният. Изложен на защитните заклинания на Ейрал, Лорн се чувстваше потиснат, следен, заплашен. Дишаше мъчително. Беше му ту топло, ту студено, а отвратителният вкус на черна жлъч не изчезваше. Учудваше се, че не беше изпитал нищо подобно в Ориал, който Бдителните кули пазеха от Тъмнината. Но там бялата магия отслабваше Тъмнината. А тук воюваше с нея.

Виене на свят принуди Лорн да легне.

С широко отворени очи за малко погледа частта от тавана, която свещта осветяваше...

... и заспа, без да разбере как.

Точно както се страхуваше, сънува и кошмарите събудиха страховете, омразите, съмненията му за миг, който го върна в Далрот, в леглото, в което агонизираше, в измъченото дъно на душата му, в самата му същност, в живата му плът. Струваше му се, че крещи и се бори — зрител на собствените си мъчения. После виденията го

поразиха, избликнаха като халюцинации, дълбоко заровени в паметта му.

Видя се как насилва жена в тъмна, задънена уличка.

Как убива, без да мигне, двама мъже, паднали в безсъзнание на земята.

И как излиза сам — ужасен и залитащ, с кървави ръце от една кула, обвита в пламъци...

Слънцето изгряваше, когато Лорн се стресна и се събуди. Седна на леглото, задъхан, тялото му беше плувнало в пот. Не помнеше виденията си, но си спомняше мъченията и тревогите, които те му бяха наложили. Без да знае защо, дълго гледа дланите на сгърчените си ръце.

Трепереше.

В дланите му покапаха черни сълзи.

ЛЯТОТО НА 1548 ГОДИНА ОБСАДАТА НА АРКАНТЕ

Единствената справедлива война е тази, която мъдростта на хората успява да избегне. Защото каквато и да е причината, поради която се изнасят знамената и се вдигат армиите, престъплението започва с първата сълза, с първия вик, с първата пролята кръв.

Хроники (Книга за Ейрал)

Когато се завърна, Лорн завари обсадния лагер, обзет от трескава подготовка. Веднага щом се приземи, запита коняря, на когото повери своя змей, и научи, че се готви общо нападение. Атаката щяла да се проведе след няколко дни, веднага след пристигането на кралицата.

— В нейна чест — уточни конярят с дебилна гордост.

Лорн го погледна, като не вярваше на ушите си.

В нейна чест?

Наистина ли щяха да нападнат един от най-добре защитаваните градове в Имелор, за да се харесат на кралицата и на Двора? За да поласкаят кралицата и за развлечение на придворните? Войната да не е въртележка!

Лорн поиска оседлан кон и пристигна в тръс в щаба на Ониксовата гвардия. Гвардията се упражняваше за ръкопашен бой, войниците се нападаха двама по двама с кама, брадва, боздуган или меч. Облечени само с риза и гологлави, те не жалеха силите си, а в това време Вард преминаваше между тях, наблюдаваше упражненията и викаше:

— Не се отпускате! Ако паднете, изправяйте се веднага! Помнете: потта пести кръвта!

Като видя Лорн, той тръгна към него и подхвърли през рамо:

— Продължавайте! На Върховния крал служим!

— Върховния крал защитаваме! — отвърнаха в хор черните гвардейци.

— Изглежда, скоро ще атакуваме? — попита Лорн, слизайки от коня.

— Във всеки случай се подготвяме. Добре ли пътува?

— Горе-долу. Кой го реши това?

— Кой искаш да го е решил? Нашият скъп принц Ирдел.

— Това не му прилича...

Вард вдигна рамене, настроен фаталистично.

— Веднъж като се отрицят, свенливите стават много дръзки.

— Тази дързост обаче рискува да струва доста скъпо.

* * *

Един час по-късно, след като бе имал време колкото да се поизмие и да се преоблече, Лорн отиде в палатката на Алан. Тъй като там не намери никого, отиде в палатката на командването и нареди да известят за идването му.

Принц Ирдел го прие веднага, заобиколен от Алан, тримата си главни генерали и неколцина други. Наведени над един макет, те обсъждаха стратегията. Всички бяха с ботуши, носеха нагръдници и шпаги на кръста. Ръката на Алан не висеше в превръзката и той изглеждаше в добра форма.

— Приближете се, рицарю. Приближете се — извика Ирдел. — Идвате тъкмо навреме.

Лорн се доближи и с учудване видя, че макетът, който генералите разглеждаха, представляваше само Змиите — трите основни редута в защитата на Арканте. Тъй като се подготвяше всеобщо нападение, беше очаквал да види карта на всички укрепления на града с всички прегради, ровове и траншеи наоколо.

— Току-що уточнихме плана за нападението ни — каза Ирдел. — Остават само още някои подробности. Ще ви го изложим и вие ще ни кажете мнението си.

— Разбира се, принце. Но...

Алан разбра причината за смущението на Лорн и му стана забавно.

— Мисля, че Лорн си представя, че подготвяме всеобщо нападение...

— Навън само за това се говори — оправда се Лорн.

Ирдел и генералите му се спогледаха усмихнати.

— Аркантците имат шпиони сред нас — обясни той. — Целта на така нареченото всеобщо нападение е да ги заблуди и да прикрие подготовката на истинската атака.

— Никога не сме предвиждали масирано нападение — каза младият виконт Д'Ералс със снизходителност, която никак не се хареса на Лорн. — Не сме толкова глупави.

— За сметка на това обаче ще нападнем Змиите — оповести Алан ентузиазирано.

— Кога?

— Утре.

Още от началото на обсадата Алан предвиждаше офанзива срещу Голямата и двете Малки змии. Беше убеден, че е възможно да бъдат превзети и по този начин да се спечели победа, която да е не само военна, но и символна. Колко пъти беше обяснявал плана си на Лорн, като се оплакваше, че брат му не иска да го чуе? Вероятно в крайна сметка Ирдел е позволил да бъде убеден.

Лорн погледна макета.

— По това време сутрешните мъгли са много гъсти — каза Ирдел. — Ще се възползваме от това, за да разгърнем силите си и ще нападнем изненадващо на зазоряване. Малките змии откъм фланга. А Голямата змия челно. Тук, тук и тук.

— Челно?

— Ударът може да успее, ако е внезапен и изненадващ — намеси се Алан убедено.

Лорн беше скептичен и не каза нищо.

Продължи да изучава макета и забеляза с каква грижа към детайла беше направен. Всеки храст, всяка пътека, всеки насип бяха възпроизведени съвършено точно. Липсваха само димът и кръвта, ранените и убитите.

— Ще взривим мините в момента на нападението — каза Алан. — Те ще отворят пробив в Голямата змия и димът още няма да е слегнал, когато стъпим на укрепленията.

Лорн кимна неубедено.

— Миньорите прокопаха ли до Голямата змия? — попита той.

— Да. Дори разделиха тунела на три галерии. Така че три мини ще избухнат под укреплението на Голямата змия.

„Ако всичко върви добре“ — помисли си Лорн.

Откакто барутът се беше появил в Имелор, укрепленията се бяха променили едновременно с техниките за обсада. Да се прокопават галерии, за да се взривяват мини и така да се отворят пробиви, не позволяваше и най-малката грешка. Необходимо беше мините да избухнат достатъчно силно, в точния момент и — най-вече — на точното място. Защото ако една галерия бъдеше лошо насочена или покъса с няколко метра и експлозията взривеше земята пред укрепленията, без те дори да се разтърсят...

— За да се възползваме наистина от ефекта на изненадата — отбеляза Лорн, — би трябвало нападащите Голямата змия да започнат атаката преди избухването на мините.

— Действително — каза Ирдел. — Впрочем точно това сме предвидили.

— Но ако мините не избухнат, атакуващите ще се окажат хванати в капан точно пред укрепленията. Няма да имат друг избор, освен да се изтеглят под вражеския огън.

— Това е риск, който трябва да поемем — раздражено рече Ералс. — Не се печели война, без да се поемат известни рискове!

Лорн не му обърна внимание.

— А ако избухнат прекалено късно? А ако избухнат, когато войските ни са вече в окопите?

Никой не знаеше какво да му отговори. Ирдел и генералите му бяха мислили за тази възможност, но така и не намериха начин да я премахнат.

— Слушай — каза Алан след малко, — съгласен съм с теб, че този план е рискован. Но може да успее. Не ни липсва нито дързост, нито смелост.

— Ще ни трябва само малко късмет — каза Ирдел. — Но вие знаете също като мен, че никоя голяма победа не се постига без него. Защо това нападение да е изключение?

Лорн размисли и трябваше да признае, че в това отношение Ирдел беше прав. Освен това той командваше обсадата. Негово беше правото да реши кога и как да се атакува. От своя страна, Лорн просто служеше в армията на Върховното кралство. Рангът и титлата му на

Пръв рицар му даваха правото да изрази мнението и резервите си. Това дори беше негов дълг спрямо черните гвардейци, за които отговаряше. Но като цяло беше длъжен да се подчинява.

— Можем ли да разчитаме на теб? — попита Алан.

— Разбира се — отговори Лорн.

И като се обърна към Ирдел, тържествено добави:

— Ониксовата гвардия е на вашите заповеди, принце.

— Никога не съм се съмнявал, рицарю.

Тогава Лорн помоли да му обяснят плана за нападението в най-малки подробности, после помогна да се оправи каквото още оставаше за доуточняване. Продължи дълго, всеки си даваше сметка, можеше да се окаже, че и най-дребното решение води след себе си сериозни последици. Необходимо беше всичко да се огледа, всичко да се предвиди и да се уточни до най-малки подробности. От това зависеше успехът на нападението, но и бъдещето на обсадата.

И животът на стотици мъже.

Сред генералите на Ирдел Алвейн и Мидхелт имаха най-голям опит и тях ги слушаха най-много. Лорн не ги харесваше, но ги уважаваше и разбираше защо Ирдел ги беше избрал. Ералс обаче продължаваше да му прави лошо впечатление. Горделив, досаден, младият виконт единствено следваше или изпреварваше мнението на принца, като се правеше, че защитава собствените си позиции. Много пъти Лорн поглеждаше към Алан, за да види какво е неговото мнение за Ералс, разчитайки на старото им разбирателство, за да може Алан поне да му даде да разбере, че и той също се пита. Но Алан се беше направил, че нищо не забелязва, несъмнено твърде зает с уточняването на план, който — макар охотно да поверяваше изпълнението му на брат си — беше и винаги е бил негов.

* * *

Когато се стъмни, Ирдел нареди да им сервират студена вечеря и покани своя генерален щаб да се отпусне и да си почине за момент. За Лорн и Алан това най-сетне беше възможност да поговорят насаме в един ъгъл. Не бяха говорили за Меча на кралете с никого и Алан беше особено нетърпелив Лорн да му разкаже какво беше открил.

— Е? — попита той тихо.

— Гледай — каза Лорн.

Като застана така, че да попречи на недискретните погледи, Лорн отвори кесийката с оникса, която Леня му беше поверила.

— Какво е това? — попита Алан.

— Твърди се, че е камъкът, красял дръжката на Меча на кралете.

Алан отвори широко очи.

— И ти мислиш, че е вярно?

— Може би. Но това какво би доказало?

— Действително — съгласи се Алан след като помисли малко. — Но ако този оникс е автентичен, това вече не е малко. Трябва да бъде изследван от учените. И от маговете.

— При условие че умеят да си държат езиците зад зъбите. Ако този оникс е същият от Меча на кралете и това се разбере...

— Прав си. Дай ми го. Знам към кого да се обърна.

Лорн завърза кесийката и дискретно я даде на Алан. Но му се стори, че Ералс — който крадешком ги следеше — беше уловил жеста му.

— Да идем на въздух — предложи той.

Излязоха от голямата палатка на командването.

— Не ми харесва този тип — каза Лорн.

— Кой?

— Ералс.

Алан направи гримаса и смени темата или по-точно се върна на тази, която истински го интересуваше.

— Смяташ ли, че е възможно Меча на кралете да е бил намерен?

— Всъщност той никога не е бил наистина изгубен. Иргаард го е пазил и крил през всичките тези години.

— Хубав трофей. И как е попаднал в ръцете на бунтовниците?

— Загадка. Пратеничката им не пожела да ми каже.

— Защо?

— Друга загадка. За сметка на това обаче това, което пожела да ми каже, е цената, която искат. Двеста и петдесет хиляди лангри.

— Сребърни?

— Златни.

Алан не се сдържа и избухна в смях.

— Двеста и петд... И ти какво отговори?

— Нищо. Нямах сумата в себе си.

Алан се усмихна, после се обърна към Арканте, чиито укрепления в далечината бяха украсени с дълга гирлянда от блестящи факли. Нощта беше прохладна и спокойна, приятна. Голямата мъглявина беше много бледа и бавно увиваше милиарди звезди.

— Без съмнение искат много, като знаят, че ще получат по-малко — каза Алан замислено. — Това е играта на всички преговори. И в края на краищата, ако става дума наистина за Меча на кралете, дали това е много висока цена?

— Още повече че ако ние откажем, те биха могли да я предложат на други.

— Мислиш ли?

— А защо не?

Заедно обсъдиха всичко, което Лорн вече беше обмислил: възможността бунтовниците да се опитат да ги измамат, политическият и дипломатическият риск, който Върховното кралство поемаше, ако ги подкрепи против Иргаард, изключителният престиж, който ще спечели онзи, който издигнеше Меча на кралете. Можеше много да се спечели и много да се изгуби. Но несигурностите бяха прекалено многобройни и Алан не възнамеряваше да вземе решение, без да знае повече.

— Ще говоря с Естеверис — реши той. — Но в момента имаме друга, по-спешна работа.

Един слуга дойде да ги потърси.

— Рамото ти изглежда доста добре — каза Лорн, докато се връщаха към палатката.

— Много по-добре, да — отвърна Алан. — Като ново е.

Лорн не настоя повече, убеден, че Алан лъже.

* * *

Ирдел освободи генералите си малко преди полунощ, след като повтори и обобщи още веднъж с тях всеки етап от нападението.

— Вървете в лагерите си — каза той. — Опитайте се да поспите няколко часа. Може би имате да довършите някои неща, да напишете

някои писма, да дадете последни наставления. Молете се, ако искате. Бъдете сигурни, че утре ще е един велик ден.

Когато голямата палатка на командването остана празна, Ирдел дълго стоя и гледа макета с втрещен, тревожен поглед, като се опитваше да намери отговори, които знаеше, че ще получи твърде късно. Знаеше, че тази нощ нямаше да може да заспи, но също така знаеше, че напразно се измъчва. Не можеше да направи нищо повече от това, което вече бе направил.

— Все още има време, принце.

Изненадан, Ирдел разбра, че не е сам. Лорн беше останал.

— Време за какво?

— Да се откажете от това нападение.

Принцът се изправи.

— Да се откажа? Но защо?

— Защото тази атака е рискована. Твърде рискована.

— Твърде?

— Може би.

— Не мисля, че е така, рицарю. Според мен това нападение има големи шансове да успее. Планът ни за атака е дързък, но е добър. Войските ни са добре обучени и добре командвани. А и ще имаме на наша страна ефекта на изненадата.

Лорн знаеше, че Ирдел не престава да си повтаря това, което току-що беше казал. За да се увери и успокои, принцът продължаваше да събира всички аргументи, способни да убедят разума му. Истински аргументи. Солидни. Но те не успяваха да заглушат предупрежденията, които интуицията му шепнеше.

— Вие се съмнявате — каза Лорн.

— Кой на мое място не би се съмнявал? Вие?

— Съмнявам се също като вас, принце. И също като вас мисля, че да се даде заповед за тази атака, означава да се поеме ненужен риск. Не си струва този риск и вие го знаете много добре.

Ирдел се напрегна.

— С какво право?

— С правото, че утре аз ще бъда там с моите войници и ще участвам в нападението над Змиите. И ако желанието ми е да умра и да видя как моите хора падат, имам правото да се уверя, че това няма да се случи, за да бъде доволен нечий каприз.

— Каприз? Наистина ли мислите, че взех решение за това нападение от каприз? — попита Ирдел с глас, треперещ от гняв.

Лорн си даде сметка, че беше отишъл твърде далеч и съжали.

— Не — призна той. — Думата беше прекалено силна. Моля да приемете извиненията ми.

Ирдел въздъхна и се отпусна в едно кресло.

— Приемам ги — каза той. — И двамата сме уморени. Искате ли да сипете по малко вино и на двама ни?

Останките от вечерята още не бяха вдигнати. Лорн намери две достатъчно чисти чаши и малко вино на дъното на една бутилка.

— Благодаря — каза Ирдел, като взе чашата, която Лорн му подаде. — Седнете, рицарю.

Лорн седна и двамата се чукнаха.

— За победата? — предложи Ирдел.

— За победата.

Пиха, после за миг останаха мълчаливи.

— Смятате, че съм взел решение за това нападение, воден от погрешни подбуди, нали? — попита Ирдел.

Лорн го погледна, но не отговори.

— Разбира се — продължи Ирдел отчаяно. — Както всички останали... Няма ли поне един човек в цялото Върховно кралство, който да ми се довери малко от малко?

И наистина всички си бяха помислили едно и също, когато седмица по-рано кралицата беше известила за пристигането си. Официално ставаше дума просто за учтиво посещение, малка отбивка по пътя към Ангорн, където кралицата и свитата ѝ отиваха за сватбата на Алисия дьо Лоранс с херцог Ериан. Но кой ли можеше искрено да повярва в това? Всеки знаеше, че тя не е доволна от начина, по който принц Ирдел ръководи обсадата на Арканте. Че търпението ѝ се беше изчерпало. Дали смяташе да използва властта си, за да ускори нещата? Дали идваше, за да подтикне Ирдел към по-решителни действия? Или пък имаше намерението да му отнеме командването?

Лорн погледна Ирдел в очите.

— Независимо дали атаката утре ще успее, или ще се провали — каза той, — всички ще кажат, че вие сте дали заповедта, за да се отличите и да разубедите кралицата в нейното неодобрение към вас.

— И няма да има никакво значение дали това ще бъде вярно, или не...

— На това ще повярват хората и то е единственото, което има значение.

Ирдел стана, за да си напълни чашата от бутилката, която Лорн беше оставил на масата.

— Знаете ли, най-горделивата част от мен трудно ще понесе кралицата да ми отнеме командването на тази обсада. Впрочем струва ми се, че не съм го заслужил... Но въпреки това ви моля да повярвате, че не поради тази причина утре ще дам заповед за нападение срещу Змиите. Не става дума за мен, рицарю.

Лорн го погледна въпросително.

— Става дума — продължи Ирдел — за хилядите животи, които ще бъдат пощадени или пожертвани в зависимост от обратата, който тази война приеме. Животи на войници на Върховното кралство или на аркантци. Ако утре превземем Змиите, ударът ще е тежък за самочувствието на аркантците. Най-накрая ще се почувстват уязвими. Най-накрая ще се почувстват застрашени зад укрепленията си. Да превземем Змиите не означава, че ще превземем Арканте, далеч не. Но това ще означава да докажем на аркантците, че поражението им е възможно, дори неизбежно.

— Те обаче няма да се предадат.

— Не, разбира се. Но може би ще приемат да подновят преговорите. Войната, която водим срещу Арканте, е несправедлива, рицарю. Убеден съм в това.

— Аз също.

— Бъдещите *Хроники* несъмнено ще кажат, че аркантците са били прави да се съпротивляват. Но това дали са прави, за тях нищо не променя. Те се заблуждават, като се надяват да победят. Във войната няма място за наставления. Ние сме по-многочислени, по-добре въоръжение и по-богати от тях. И никой няма да посмее да тръгне против нас, като им се притече на помощ. Арканте може само да изгуби тази война. Единственият въпрос е кога и с цената на колко жертви... — Ирдел отпи глътка вино, което му се стори горчиво. — Ненавиждам войната — каза той с отвращение. — Ако приех командването на тази обсада, то е защото това беше мой дълг. Но и защото имах надеждата не да победим, а да вразумим Арканте.

Ирдел замълча и погледна Лорн, внезапно притеснен, че се е доверил повече, отколкото трябва.

— Не... не се заблуждавайте обаче. Ще стигна до края на тази война, ако това се окаже наложително. Въпреки всичко утре ще ни се удаде случай да подхраним духовете с победа, която може би ще пощади много животи.

Лорн се изправи.

— Ето за това бих искал да пия — каза той и вдигна чашата си.

Ирдел признателно се присъедини към жеста му.

— Благодаря, рицарю.

* * *

Тази сутрин мъглата беше много гъста.

Спускаше се откъм реката и обгръщаше Змиите, като потапяше изкопите им, протягаше ръце към голия, равен терен, стигащ до първите траншеи, в които се спускаше и изтъняваше.

На принц Ирдел му се искаше да види в това добро предзнаменование.

От високата дървена кула, откъдето той и генералният му щаб щяха да ръководят операцията, той наблюдаваше Змиите с далекоглед. Трите редута му приличаха на краищата на широко разтворен тризъбец, като Малките змии сякаш се отдалечаваха от Голямата, с която бяха свързани чрез дебели сводове, поддържащи назъбени от бойници мостчета. Два обходни пътя очертаваха дръжката на тризъбеца. Отбранявани с укрепени врати, те стигаха право от Голямата змия до Арканте и пресичаха по широк мост рова, който — наводнен от водите на Андор — обикаляше града. Навсякъде беше спокойно. По укрепленията патрулираха часови, нищо не подозиращи за това, което се подготвяше.

Ирдел насочи далекогледа към траншеите, в които бяха скрити войските. Те щяха да нападнат първи. Отначало откъм фланговете, атакувайки Малките змии. После в центъра, едновременно с мините, които щяха да отворят пробиви в главния редут. Генералите на Върховното кралство предвиждаха, че аркантите ще се впуснат да защитават Малките змии, преди да бъдат притиснати, когато избухнат

мините и основната част от войската нападне Голямата змия. Тогава аркантците трябваше да се окажат принудени да се съсредоточат в Голямата змия, за да я защитават и щяха да се окажат нападнати на три фронта: откъм пробива и откъм вторичните редути, изоставени на нападателите.

А после?

После Ирдел смяташе да превземе Голямата змия, но не се надяваше на повече: в неговите очи тази победа щеше да е напълно достатъчна. От своя страна, Алан искаше да се продължи нападението чак до укрепленията на Арканте, да стъпят на тях и после да се изтеглят в добър ред. Най-вече заради славата. За да не настрои брат си срещу себе си, Ирдел не беше пренебрегнал тази възможност. Но се съмняваше, че ще разполага с необходимите налични сили в края на главната атака. Според него, ако кралските войски заемеха Голямата змия на обяд, трябваше да благодарят на Божествените. И ако аркантците не си я бяха върнали до вечерта, да се иска повече, значеше да се иска прекалено много.

— Време е — каза херцог Дьо Мидхелт. — Трябва да дадете сигнала.

Ирдел свали далекогледа и кимна.

* * *

Лорн чакаше в един окоп.

Беше заобиколен от своите черни гвардейци, с които щеше да участва в нападението срещу една от Малките змии. Подбрани измежду най-добрите, други двеста мъже бяха под неговите заповеди и чакаха в готовност. Всички мълчаха. Лицата на всички бяха изопнати и сериозни. Някои се молеха. Други просто чакаха със свит от страх стомах.

Най-накрая сигналът бе даден.

От наблюдателната кула беше изстрелян светлинен снаряд.

Лорн се обърна към Вард. Спогледаха се и извадиха шпагите.

— Напред — каза Лорн. — И нека Божествените да ни пазят.

Излезе пръв от окопа.

Ониксовите гвардейци го последваха сред звън на стоманени ризници и се втурнаха след него. Напредваха гъвкаво и бързо, приведени като крадци. Носеха стълби, въжета и куки. Пред тях се простираха стотина метра открито пространство, тук-там дребни храсти и откъслеци мъгла. Знаеха, че няма да прекосят и трийсет метра, преди часовете да обявят тревога. В същото време друга група напредваше също като тях към другата Малка змия. Дали щяха да забележат първо нея? Алан пък чакаше подходящия момент, за да атакува Голямата змия, начело на основната част от войската.

Изведнъж един часови изкрещя:

— Тревога!

— Атака! — изрева Лорн и вдигна своята скандка.

Черните гвардейци се затичаха, а около тях двеста войници изскачаха от окопите сред страхотен войнствен трясък.

— Атака! — повтаряше Лорн. — Атака!

Отекна камбана за тревога. Друга ѝ отвърна. Трета откъм Голямата змия. Всички камбани на Арканте вече биеха, когато Ониксовата гвардия скочи в окопа на редута. Посрещнаха ги стрели от арбалети. Чуха се изстрели от пушки. Лорн не гледаше кой пада, кой е ранен. Заповяда да вдигнат стълбите и да мятат куките. Ефектът на изненадата престана да е в полза на нападателите. Сега вече аркантите се трупаха по бойниците. Дъжд от стрели се изсипа върху черните гвардейци. Избухнаха гранати. За щастие, войниците от втората вълна на атаката вече идваха. Не всички слязоха в окопа да помагат на ониксовите гвардейци. Някои клекнаха зад големите щитове, опрени на земята, и опряха арбалетите на рамо. Други завъртяха кожени прашки. Свистяха стрели и оловни куршуми, рикошираха о зъберите, поваляха трупове и ранени, като принуждаваха защитниците да отстъпят от парапета, докато първите стълби вече се удряха в стените.

Предпазван от малък щит, закачен на предната част на ръката му, Лорн се катереше към обходния път на укреплението.

* * *

От наблюдателната кула Ирдел видя как черните гвардейци се качиха на обходния път и започнаха ожесточена битка. После насочи далекогледа си към другата Малка змия и установи, че там войниците са в по-тежко положение, но все пак успяват да разбъркат противниците си. Тогава Ирдел насочи вниманието си към движенията на отрядите при Голямата змия.

Сега се решаваше всичко.

Щяха ли аркантците да се хванат в капана, като повярват, че атаката е насочена само към Малките змии? Изминаха няколко дълги, много дълги минути, преди да дойде отговорът. Най-накрая няколко отряда напуснаха Голямата змия, за да идат да защитават Малките.

— Да! — процеди Ирдел през зъби.

— Изтеглят войници от гарнизона на Голямата змия — установи граф Д'Алвейн. — Изобщо не си помислят, че можем да ги нападнем. Капанът сработи.

— Сега вече нашите трябва да удържат — каза Мидхелт.

Загрижен, Ирдел местеше далекогледа си от едната Малка змия към другата в очакване да настъпи точният момент, когато да даде заповед за основната атака.

— Наредете да дадат оръдейния изстрел — каза той.

* * *

Събудена внезапно, Исандра изтича на балкона веднага, щом чу камбаните да бият тревога. Като видя, че Змиите са нападнати, тя незабавно се върна вътре, облече се бързо и отказа да я срещат. Напускаше покоите си в момента, когато пристигна Великият градоначалник.

— Госпожо! Къде отивате?

— Не се ли сещате? — възрази Господарката на Арканте, без да спира.

Вол я познаваше достатъчно, за да знае, че е безполезно да я задържа. За щастие, беше дошъл с ескорт от конници, който да гарантира сигурността и на двама им.

— Госпожо, чакайте ме! Идвам с вас!

Когато пристигнаха на укрепленията, едната от Малките змии почти беше превзета. Но пък Голямата си оставаше незасегната.

— Трябва да изпратим подкрепления — извика Исандра.

— Имаме велики генерали и отлични капитани, госпожо. Оставете на тях да решават военните въпроси. Освен това дори Малките змии да паднат, знаете, че Голямата е непревземаема. А и вижте, войниците на Върховното кралство не смеят да я нападнат.

— Ако Лукас беше тук...

— Щеше да ви каже, че тук сте в опасност — прекъсна я Вол. — Сега ме последвайте, моля ви!

— Няма да си тръгна оттук.

— Господарке, животът ви е твърде ценен, за да ви позволя да го рискувате по този начин!

Оръдейни изстрели подчертаха думите му и първата вълна от снаряди се разби в укрепленията.

* * *

Лорн чу оръдието, отрязва една глава и като се възползва от кратко затишие наред мелето, се обърна към обсадния лагер. Една по една всички оръдейни батареи стреляха и подлагаха Арканте на непрекъснат огън. Това означаваше, че атаката скоро щеше да започне. Ониксовата гвардия трябваше да удържи и да понесе възможно най-страшните удари, за да принуди аркантците да оголят защитата на Голямата змия.

— За Върховното кралство! — изрева Лорн и продължи да се бие. — За Върховното кралство!

* * *

Съгласно заповедите му, артилеристите стреляха по кулите и стените на Арканте. С далекогледа си Ирдел виждаше как снарядите прелитат високо и рушат покриви и стени, но стрелбата достигаше основно до парапетите.

Паника започваше да обзема аркантците.

Те не познаваха мощта на артилерията на Върховното кралство. Откриваха я твърде късно и след дълги седмици на неподвижност и тишина внезапната мощ на бомбардировката, която понасяха, им се струваше още по-голяма. От всички страни върху Арканте се сипеха снаряди. Дори корабите, които препречваха реката в горната и в долната част, стреляха страховито. Подпалиха се пожари. Части от укрепленията бяха изоставени от войниците, натоварени да ги пазят. Но най-вече непрестанната канонада не позволяваше на града да изпрати подкрепления към Змиите.

Целта на тази канонада беше двойна.

От една страна, да подлуди противника. Да го уплаши. Да го доведе до пълно объркване под този разрушителен, оглушителен потоп, с риск да изчерпа запасите от снаряди и барут. А от друга, да изолира Змиите. Да ги принуди да разчитат единствено на собствените си ресурси. Да направи така, че в един момент Арканте да се откаже от тях.

Аркантските оръдия започнаха да гърмят откъм укрепленията и да обстрелват позициите на Върховното кралство. Напрегнат, но търпелив, съсредоточен, Ирдел изчака да се увери, че е постигнал всяка една от поставените цели, преди — с една дума — да заповяда да запалят фитилите на мините и да атакуват Голямата змия.

— Сега.

* * *

Когато отекнаха трите сигнала с тръба, Алан изскочи от окопа начело на първата вълна на атаката. Увлечени от неговото присъствие, стотината войници, които предвождаше, изреваха и се втурнаха напред под огъня на аркантците, които продължаваха да отбраняват редута — защото не всички се бяха притекли на помощ на Малките змии. Картечните зачаткаха и покосиха мнозина войници около Алан, но не спряха щурма на неговите хора. Зад тях други сто войници вече се приготвяха да излязат от окопите. И още двеста чакаха да ги последват.

Екзалтиран от ракията с кеш, която беше пил, за да не го боли толкова рамото, Алан не изпитваше страх. Не се боеше нито от куршумите и стрелите, които свистяха около него, нито от

внушителния редут и стените му — твърде високи, за да бъдат превзети с щурм. Знаеше, че под него, докато тича, в тъмнината горят фитили, насочени към трите огромни заряда барут. И това не го плашеше. Не се съмняваше в победата си. Мините щяха да избухнат точно навреме и щяха да направят димящ пробив, в който той пръв щеше да се втурне. На негова страна беше силата на кръвта му, силата на съдбата му.

Този ден беше денят на неговия триумф.

Алан беше на десетина метра от редута, когато земята зад него изчезна, вдигната във въздуха от огромна експлозия.

* * *

— За Дракона-крал! — извика Ирдел.

Пред Голямата змия една мина току-що беше избухнала под първата вълна атакуващи и във въздуха се мятаха десетина тела, разкъсани на парчета.

— Но какво е т...?

Другите две мини избухнаха след това, разтърсвайки целия редут сред облак от прах, пръст и камъни, който скри всичко.

* * *

В разгара на боя Лорн помагаше на хората си да подготвят един таран, когато чу, че мините избухват и разбра, че нещо не беше наред. Първо едната. После другите две, при положение че трябваше да се взривят едновременно. А първата детонация беше прозвучала различно — по-слаба, по-приглушена от следващите. От нея земята се беше разтресла, сякаш идваше от много дълбоко.

Лорн трябваше да разбере какво се случва.

Начело с черните гвардейци войските на Върховното кралство бяха превзели укрепленията на редута. Сега вече се биеха в двора и се опитваха да разбият вратата на една голяма кула — всяка Змия имаше своя, — в която аркантите се бяха изтеглили. Трябваше и да се удържат подкрепленията, които идваха откъм Голямата змия по

мостчето. Боят беше страшен. Навсякъде се биеха. На всяка стълба. Пред всяка врата. Под всеки свод. Понякога мъжете се убиваха с голи ръце в дивашки ръкопашен бой, като се търкаляха в кал, прогизнала от кръв. Трупове имаше навсякъде, а ранените, които не бяха довършени, пълзяха или агонизираха сред стенания. Снаряди свистяха над редута и в двете посоки. Шумът беше оглушителен. Ако не беше разтърсването на земята, Лорн несъмнено нямаше да се послуша за избухването на мините.

— Някой да ме замести!

Пусна тарана и веднага бе заместен.

Отдалечи се от кулата, покатери се на оградата на един кладенец и прецени положението. Изходът от битката все още беше несигурен, но войските на Върховното кралство имаха превъзходство. Ако успееш да превземат кулата, щяха да овладеят мястото. Тогава щяха да могат да отблъснат войниците, които Голямата змия изпращаше, за да контраатакуват. Но Лорн знаеше, че е достатъчно нещо много малко и нещата можеха да се обърнат. Освен това, да се продължи щурма до Голямата змия имаше смисъл само ако тя бъдеше подложена на масираната атака на войските на Алан. Иначе Лорн трябваше да заздрави позициите си и да удържи редута възможно по-дълго, както се бяха разбрали в случай че Голямата змия — по една или друга причина — не паднеше.

Лорн видя Вард в мелето и му извика:

— Поведи атаката срещу кулата!

Вард кимна, после разцепи някаква глава на две.

Лорн се увери, че всичко е наред, обърна се и си проби път до укреплението. Искаше да стигне до края на стрелата, която малкия редут очертаваше тук, и оттам да види дали в защитата на Голямата змия се беше отворил пробив. Толкова неща можеха да се объркат с мините. Можеха да избухнат прекалено рано, прекалено късно или изобщо да не избухнат. Можеха да избухнат на неправилното място поради грешка в изчисленията. Ако бъдеха прекалено мощни, предизвикваха истински катастрофи. Ако пък бяха много слаби, оставяха непокътната или почти стената, която трябваше да разрушат...

Лорн трябваше да убие двама мъже и да избегне удар с копие, преди да стигне до стълбите. Изкачи стъпалата, като ги взимаше по

четири, прекрачи няколко тела и стигна до обходния път, осеян с трупове, нападатели и защитници заедно, застинали в странни мъртвешки пози. Нещо го докосна по слепоочието. Лорн залегна да се прикрие, изчака няколко секунди, после рискува да се надигне и да погледне. Изстрелът беше от стрела, дошъл от върха на кулата, откъдето стрелци с арбалети и пушки обстрелваха войниците на Върховното кралство.

Лорн изруга.

Без съмнение представляваше доста примамлива цел — сам, на открито на пустия обходен път. Може би дори го бяха познали. А кой аркантец щеше да пропусне случая да убие капитана на Ониксовата гвардия?

Лорн се досети, че двама-трима арбалетчици чакаха само едно: да се покаже пак. Но и не можеше да остане скрит. Трябваше да разбере как протичаше атаката срещу Голямата змия, при това трябваше да го разбере бързо.

Няколко снаряда, изстреляни от войниците на Върховното кралство, прелетяха над редута с бръмчене и принудиха Лорн инстинктивно да се свие. Изстрелът беше нисък. Прекалено нисък. За малко не уцели. Снарядите минаха от едната и другата страна на кулата, като за малко не успяха да я ударят. Не можеха да достигнат Арканте и паднаха в рововете, като вдигнаха фонтани от вода.

Лорн си махна очилата за малко, колкото да може да изтрие от тях потта, примесена с мръсотия и кръв, която се стичаше в очите му. Колкото да може и да помисли. И да забележи малко по-нататък едно оръдие с дълга цев, насочена към небето.

Фитилът му беше непокътнат.

А по принцип фитилът се слагаше, след като оръжието е заредено. Следователно с малко късмет...

Лорн реши, че си струва да опита.

Скочи, прекоси тичешком няколко метра, които го делиха от оръдието и залегна зад една стеничка. Две стрели прелетяха покрай него. Трета се вряза в ръката му.

— Мамка му! — извика той, като се претърколи, за да притисне рамото си.

Кървеше, но доколкото можеше да види, раната не беше дълбока. Можеше да си позволи да се тревожи за нея по-късно, а колкото до

болката — и за нея щеше да се тревожи по-късно. Обаче вече и дума не можеше да става да се показва на открито, както беше направил. Лорн беше имал късмет веднъж и имаше достатъчно опит в битките, за да знае, че и това беше много.

Стеничката, която го пазеше, беше висока едва трийсетина палеца. Лорн трябваше да остане легнал, за да не го достигнат и веднага щом вдигна малко глава, една стрела рикошира в камъка.

— На прицел съм — измърмори Лорн.

Но поне беше под оръдието.

Легнал по гръб, той хвана чатала, на който беше опряно, с две ръце, с намерението да го смъкне оттам. Напразно. Не му достигаха сили и разбра, че в това положение и с ранено рамо няма да успее. Но ако чаталът като че ли не можеше да бъде помръднат, оръдието можеше. Лорн го извади от поставката му, когато за трети път го ритна с ботуша си и то падна върху корема му.

Дали беше заредено?

Лорн провери дали фитилът продължава да си е на мястото, после протегна ръка към мангалчето, в което войникът, отговарящ за оръдието, пазеше въглените, с които палеше фитилите. Съдът лежеше преобърнат на земята. Повечето въглени бяха угаснали и стъпкани. Но все пак вътре бяха останали още няколко.

Трябваше да протегне ръката си колкото можеше и да измъчи рамото си, но успя да обърне мангалчето към себе си. Потърси на дъното и извади с ръкавицата си едно въгленче, което започна да раздухва.

То почервеня.

Лорн си пое въздух, преди да запали фитила. После почака, легнал на гръб, с разтуптяно сърце, докато той изгори почти напълно.

— Едно... две... три — отброи той на себе си.

Като се изправи изведнъж, опря тежкото оръдие на стеничката и има време колкото да го насочи към горната част на кулата, преди снарядът да излети.

Взривът беше страшен. Оглушителен. Повдигна цевта на оръдието и откатът го изтръгна от ръцете му, като за малко не го уби. Оръдието беше заредено за непрекъснатата стрелба. Снарядите свистяха. Онези, които не уцелиха зъберите на кулата, направиха погром сред

арбалетчиците и аркебузците. Четирима мъже паднаха убити. Единият от тях — с окървавено лице — падна надолу с крясък.

Настана страховит трясък, когато вратата на кулата поддаде под ударите на тарана. Лорн се надигна с все още заглъхнали уши и видя своите хора, които начело с Вард влизаха в кулата. Отдалечи се от двора, като вървеше все по-уверено и бързо.

Когато стигна в края на обходния път, димът и прахта се слягаха пред Голямата змия.

* * *

Алан се изправи, покрит с пръст, зашеметен, по лицето му се стичаше кръв. Трябваше му малко време, за да разбере, олюлявайки се, какво се бе случило. После видя дупката в земята, проснатите тела, войниците, които също като него трудно се съвземаха. Една мина беше избухнала, като направо беше разбила устрема на първата вълна на атаката, която той командваше.

А другите мини?

Някой му говореше. Беше един от офицерите му, който му помагаше да остане прав и от страх за живота му искаше да го върне в лагера. Разтревожени, разколебани, неколцина войници стояха край него. Все още не на себе си, Алан отблъсна офицера и отстрани войниците, за да погледне Голямата змия, въпреки виенето на свят, от което му се струваше, че се олюлява.

В стената имаше пробив.

Това не беше зеещата рана, на която се надяваха командирите на Върховното кралство, но две-три мини бяха изпълнили предназначението си. Голямата змия можеше да бъде превзета с щурм.

— Мечът ми — каза Алан.

— Трябва да се изтеглим, монсеньор.

— Мечът ми! Беше в ръката ми! Намерете меча ми!

Офицерът понечи да го хване за ръката, но Алан се отскубна с едно движение на рамото.

— Мечът ми!

— Ето го, монсеньор.

Алан взе меча, който един войник му подаваше. Неговият или нечий друг — не му пукаше.

— Монсеньор — настоя офицерът, като нервно дебнеше движенията при парапета на редута. — Монсеньор, трябва да се изтеглим. Аркантците няма да закъснеят да...

Но Алан не го слушаше.

Застанал здраво на крака, той се извърна към командната кула в далечината и сигурен, че са го видели, размаха сабята си, която отрази слънчевите лъчи. Тогава направи три широки кръга във въздуха, преди да насочи меча си към Голямата змия.

И повтори тези движения веднъж, два пъти, три пъти...

* * *

— В името на Божествените, Алан. Ти си луд — прошепна Ирдел.

Но въпреки това даде заповедта, която брат му чакаше:

— Бързо! Втората и третата вълна да нападат!

* * *

Битката при пробива беше ужасяваща.

Водени от Алан, войниците на Върховното кралство на два пъти бяха отблъснати, но накрая успяха да влязат. Боевете продължиха на двора, по укрепленията, превзети с щурм по стълбите и през вратите на вътрешната кула — масивна кула, в която се намираха гарнизонът, арсеналът, погребът и достатъчно храна, за да се удържи една обсада. Съпротивата на аркантците беше ожесточена и отчаяна. Биеха се смело и не отстъпваха нищо, без това да струва много на Върховното кралство. Върнати обратно след избухването на мините, войските, тръгнаха да защитават Малките змии, за момент наклониха везните в полза на аркантците. Но това не продължи дълго. Скоро аркантците трябваше да се бият на още два фронта, когато войските, които бяха превзели второстепенните редуги, нападнаха основния през мостовете.

Ранен на няколко места, Алан не чувстваше ни болката, ни умората, благодарение на кеша, но и благодарение на опиянението от битката. Беше неудържим и не му пукаше за рисковете. Примерът му, успехите му удесеториха силите и смелостта на хората му. Ако не беше той, войските на Върховното кралство щяха да отстъпят пред Голямата змия. Без него нямаше да нападат три пъти, преди да влязат през пробива, прескачайки развалини, трупове и агонизиращи ранени. И сега бяха на път да превземат Голямата змия — главното укрепление в защитата на Арканте.

Екзалтиран, Алан беше убеден, че победата е близо.
Напразно.

* * *

С цената на ожесточена битка срещу притиснатите аркантци Лорн и Ониксовата гвардия пое контрола над моста между редута, на който се намираха, и Голямата змия. Когато стъпиха на нейните укрепления, дворът представляваше бойно поле, сред което Алан размахваше меч с едната си ръка, а с другата вееше знамето на Върховното кралство. Приветстваше войниците си напред боя и се излагаше на нечувани опасности.

Лорн прецени положението и помръкна.

Битката не беше изгубена, но вече не можеше и да бъде спечелена. Пробивът беше твърде тесен, войниците на Върховното кралство не бяха успели да нахлуят масирано вътре. Завладяването на редута беше героично, но съмнително. Като хора. Но и като време, което беше позволило на аркантците да организират съпротивата в главната кула.

— Гледай — каза Вард.

Лорн се обърна към втория мост, на който техните войници, които бяха превзели другата Малка змия, още се биеха. Така че от онази страна не можеха да се надяват на кой знае какво. Що се отнася до Лорн, с него вече имаше само петнадесетина черни гвардейци и двайсетина обикновени войници. Трябваше да остави неколцина здрави мъже назад, за да удържат превзетия редут, да пазят

затворниците и да се погрижат за ранените от двата лагера. Останалите бяха или мъртви, или неспособни да се бият.

За щастие, аркантците не можеха да получат помощ откъм града, защото мостът, който свързваше Голямата змия с Арканте, вече беше само развалини и продължаваше да бъде обстрелван. И все пак мястото далеч не беше готово да падне. Солидна и добре защитавана, главната кула на редута беше дори непревземаема. Алан се биеше напразно. Само се излагаше на риска да бъде заловен или убит и ненужно жертваше човешки животи, а през това време неговият тръбач призоваваше подкрепления, които не идваха.

И никога нямаше да дойдат — разбра Лорн.

— Голямата змия няма да падне днес — каза той. — Нито утре. И Ирдел го е разбрал.

* * *

Исандра Аркантска следеше боевете от балкона на една висока кула. Виждаше само пушеците и движенията, но чуваше ужасните шумове сред разменените оръдейни изстрели. Нищо от това, което ставаше и се решаваше в този момент, не зависеше от нея. Тя нямаше никаква военна власт. Но тази война и тези страдания, тези разрушения и тези мъртви бяха последица от нейната политика. Вината за всеки загинал беше нейна и трябваше да понесе тежестта за неизброими траури.

Трима офицери в бойни ризници се явиха и коленичиха на земята със свалени шлемове и меч на кръста.

— Господарке — каза единият от тях, — генерал Белдорн ви докладва със съжаление, че Малките змии бяха превзети от врага.

— А Голямата?

— Нашите войски все още я удържат въпреки пробива, направен в крепостната ѝ стена. Но войниците на Върховното кралство са там и ние не знаем колко хора защитават кулата.

— Какво очаквате от мен, офицер?

— Малките змии вече представляват опасност за Арканте и за Голямата змия. Освен това трябва да докажем нашата решимост пред

врага, преди той да изпрати още подкрепления. Само това може да спаси Голямата змия и тези, които я защитават.

— Какво искате да ми кажете?

— Генерал Белдорн възнамерява да насочи нашите оръдия срещу Малките змии, за да ги разруши и да принуди вражеските сили да ги напуснат.

Объркана, Исандра впери поглед в офицера.

— Защо ми съобщава това свое намерение? Аз нямам право да...

— тя разбра и пребледня. — Има още наши хора на Малките змии, нали?

— Да, господарке. Затворници. Ранени. Неколцина, които се крият, може би.

Господарката на Арканте се обърна към укрепленията на своя град и по-нататък, към атакуваната Голяма змия.

— Ейрал да ни е на помощ — прошепна тя.

* * *

Ирдел заповяда да свирят отбой, когато видя, че аркантците започнаха да обстрелват Малките змии, докато все още техни войници се намираха там. В този момент Лорн и неговите хора си пробиваха път към Алан, който продължаваше да атакува кулата на Голямата змия. Аркантците около него се биеха за всяка педя, за да я защитят. Онези, които се бяха затворили в нея, стреляха с арбалети и аркебузи от бойниците или от зъберите. Войниците се биеха и се блъскаха във всеобщото меле. А калта, която тъпчеха, беше пропита от кръв, лъщеше от вътрешности, осеяна с осакатени тела, изпочупени оръжия, счепени щитове. Удряйки наляво и надясно, Лорн успя да стигне до Алан и докато черните гвардейци образуваха защитен кръг около тях, той извика в шумотевицата:

— Алан!

— Лорн! Ето те най-сетне!

— Трябва да се изтеглим! Ела! Ние ще те ескортираме!

— Да се изтеглим? Никога!

Алан се обърна, за да каже на тръбача си да свири за още подкрепления, но видя, че мъжът лежи мъртъв, направо на друг труп,

със стрела в окото. Вдигна тръбата и се изправи, но Лорн го сграбчи за ръката.

— Алан! Всичко свърши! Ела!

Но той се освободи с рязко дръпване.

— Не! Можем да победим!

— Тръбят за отстъпление, Алан!

— Не! — изрева Алан.

Наду тръбата и даде два къси и един дълъг сигнал. Сред войниците на Върховното кралство, които се биеха на редута, настъпи объркване. Тръбите на генералния щаб свиреха отстъпление, а тук, на място, викаха подкрепления и атаката продължаваше.

Ядосан, Лорн изтръгна рога от ръцете на Алан, което вбеси принца:

— Предател! — изкрещя той. — Предател!

— Алан, ти си полудял! Чуй, Алан! Чуй! Ще погубиш всички ни!

И изведнъж Алан сякаш най-сетне чу тръбите. Успокои се, смути се. Като че изплува от лош сън.

— Но...

— Заповядай отстъпление!

— Но кулата... — Все още можем...

Лорн хвана главата на Алан с ръцете си, облечени в ръкавици, и го погледна право в очите.

— Свърши — каза той. — Голямата змия няма да падне. Не и днес. Разбираш ли? Всич-ко-свър-ши.

Алан кимна с блуждаещ поглед.

Лорн подаде рога на Йерас и му каза:

— Свири отстъпление.

После, като се обърна към Кай:

— Ескортирайте принца. Не спирайте, преди да сте стигнали нашите линии и не се връщайте под никакъв претекст, разбрано? Отлично.

И като се обърна към другите ониксови гвардейци, докато Кай отвеждаше зашеметения Алан:

— Вие, след мен. Трябва да покрием изтеглянето на нашите войници.

Аркантците нададоха весели, победни викове, когато видяха, че войниците на Върховното кралство се оттеглят. И макар изтощени и

ранени, те контраатакуваха, противно на това, което налагаше предпазливостта. Защото не им беше достатъчно, че враговете напускат Голямата змия. Искаха да ги прогонят оттам.

Тъй като Малките змии продължаваха да бъдат обстрелвани, и дума не можеше да става да минат по мостовете. Следователно пробивът беше единственият изход и този път на войниците на Върховното кралство им се стори още по-тесен. Върху развалините настана блъскане. Отстъплението се превърна в безредие, в спасяване кой както може.

Единствено Ониксовата гвардия отстъпваше в ред.

Подпомагани от неколцина войници, черните гвардейци образуваха солидна преграда срещу отпора на аркантците. Биеха се за всяка педя, отстъпваха само по заповед, докато останалите войници на Върховното кралство бягаха, удряни в гръб от куршуми и стрели, изстрелвани от върха на кулата. Ониксовите гвардейци последни излязоха през пробива и Лорн — покрит с кръв, примесена с неговата — беше последен от тях.

После трябваше да тичат към линиите на Върховното кралство, докато аркантците си връщаха притежанието над укрепленията на редута и продължаваха да изпращат ята от стрели откъм пробива. Тогава артилерията на Върховното кралство започна да обстрелва парапета. Разпиля арбалетчиците и аркебузците, които в противен случай щяха да направят истински погром. Няколко изстрела прелетяха покрай ушите на черните гвардейци, докато те изчерпваха последните си сили в отчаяно бягство...

... и най-накрая скочиха в един окоп.

* * *

С пламнали дробове и бучащи слепоочия, седнал на дъното на окопа, Лорн трудно си поемаше въздух. Но въпреки всичко стана и като се опря на стената, започна да преглежда своите войски. Също като него, ониксовите гвардейци бяха паднали от изтощение на земята. Идваха постепенно на себе си — с дрезгаво дишане и болки в мускулите, учудени, че все още са живи.

Оръдията на Върховното кралство замлъкнаха, после и оръдията на Арканте. Настъпи тишина — огромна и смазваща. Беше като тишината в катедрала, която никой не смее да смути. Черните гвардейци се ръкуваха, прегръщаха. Без да кажат и дума, те се поздравяваха и си благодаряха, сключваха тайни съюзи след като един другиму бяха спасявали живота или воювали рамо до рамо.

Лорн разбра, че присъстваше на истинското раждане на Ониксовата гвардия. Той и неговите хора се бяха били и страдали под едно и също знаме и сега вече можеха да почетат своите мъртви. Верността на истинските войници не се кове в чуждата кръв, която проливат, а в тази, която проливат заедно.

* * *

Когато се върна в генералния щаб на Ониксовата гвардия, Лорн намери бъчва с дъждовна вода, с която се освежи и си изми лицето. Изправи се и се бършеше, когато видя Кай, който се приближаваше към него.

Сам.

— Принцът невредим ли е? — попита Лорн, като отново си сложи очилата.

— Остави се да го отведем до палатката му, без да създава трудности. Но изглеждаше като пиян човек, когото водиш... Поверих го на грижите на стария му слуга.

Лорн въздъхна.

— Отлично.

— Изглеждаше така, сякаш не беше на себе си — добави Кай след кратко колебание.

Лорн и Вард се спогледаха.

— Да — каза Лорн. — Не беше на себе си.

Знаеше, че Алан беше под влиянието на кеша.

Вард беше разбрал, а колцина ли още също бяха разбрали? Можеха само да се надяват на бойното поле необичайната екзалтация на принца да е била възприета от повечето присъстващи като войнствена страст. Иначе слуховете нямаше да закъснеят да плъзнат.

Лорн беше убеден в това, но беше твърде уморен, за да се тревожи точно сега.

А и твърде зает.

— Капитане?

Лорн се обърна към Логан, който беше ранен в челото и главата му беше превързана с някаква импровизирана превръзка. Както всички, и той изглеждаше изтощен, потънал в кал, кръв и пот.

— Състоянието на Зикс внезапно се влоши. Незабавно трябва да го прегледа лекар.

— Поемам грижата да повикам някого — каза Лорн.

* * *

Вечерта Вард отиде при Лорн, който, седнал в един ъгъл на масата, се насилваше да яде, апетитът му се беше изпарил от умората и от ужасния преглед, който беше направил за трети път вече. Черните гвардейци наброяваха едва дванайсет боеспособни мъже, което обаче не значеше, че бяха невредими. Останалите бяха или мъртви, или ранени твърде тежко, за да могат да се бият. А имаше и четирима изчезнали, които, останали в Малката змия, бяха изненадани от бомбардировката на аркантците.

Вард седна и извъртя към себе си списъка със загубите, дадени от Ониксовата гвардия.

— Сюргал сигурно няма да изкара нощта — каза той.

— Далрис също.

— Не е сигурно. Той е як.

Лорн въздъхна.

— Дано да е така.

— Ще ни трябва лекар. Опитен лекар.

— Това е добра идея.

— В лагера не липсват лекари, които предлагат услугите си срещу заплащане. Някои са компетентни. Бихме могли да изберем сред най-добрите.

— Би ли могъл да поемеш да подбереш неколцина кандидати, които ще приема?

— Готово.

— Ако трябва, ще поискам съвет от лекаря на Алан.

Понеже на масата беше само чашата на Лорн, Вард отпи направо от шишето. След което каза:

— Като стана въпрос за принца, ти знаеш ли?

— Какво да знам?

Тогава Вард обясни, че в момента в целия обсаден лагер се говори само за едно: жестоката разпра, изправила един срещу друг Алан и Ирдел.

— Изглежда — каза Вард, — че Алан не се е задържал дълго в палатката си и е тръгнал при Ирдел. Разправят, че Алан бил полудял от бяс и тонът бързо се повишил.

Алан упрекнал своя полубрат за прекалената му предпазливост и дори май го обвинил в подлост. Ако бил имал необходимата смелост, ако бил пратил подкрепления, Голямата змия щяла да бъде превзета. От своя страна Ирдел обвинил Алан, че е луда глава, безотговорен човек, изложил живота си на опасност и пожертвал живота на мнозина в името на невъзможна победа. Според някои принцовете стигнали дотам да се вкопчат един в друг и трябвало да ги разтърват — нещо, в което Лорн много се съмняваше. Според други най-лошото между двамата братя било избягнато, но нито единият, нито другият не можел да върне назад реченото и скъсването помежду им било налице.

— Видели Алан да си тръгва като ураган — каза Вард. — Побесен от когато и да било. Дори ударил плесница на един слуга, който се изпречил на пътя му. Оттогава не е излизал от палатката си.

Изгубил надежда, Лорн се изправи и се протегна.

Несъмнено от него се очакваше да побърза да оправи нещата. Несъмнено това беше негов дълг като Пръв рицар. Или като приятел.

Но той не направи нищо и отиде да си легне с натежали от умора крака.

* * *

Тази нощ една сянка се сля със сенките в лагера на Ониксовата гвардия. Ходеше от една до друга и потъваше в тях, тиха и невидима. По-тъмна и по-плътна от тъмнината, тя се плъзгаше по издаденостите, лягаше на земята и изчезваше. Понякога, когато докосваше някоя

стена, очертаваше силуета на мъж, движещ се с безшумни стъпки. Но появата беше твърде неуловима, за да привлече вниманието. Привличаше погледа винаги прекалено късно и оставяше само някакво странно усещане, безпокойство, което изглеждаше безпочвено и което разумът бързаше да прогони. И докато този, който я беше видял, съдържаше някакво неясно потръпване, тя вече се бе отдалечила.

Тази жива сянка принадлежеше на Тъмнината.

Никой не я видя как прекоси лагера, нито как мина през вратата, която трябваше да я отведе в стаята на Лорн. Тогава трябваше просто да се прилепи от сенките в коридора до тези, които обкръжаваха леглото, едва доловимо потрепнали от трептящото пламъче на една свещ.

Тук сянката покри стената и роди този, който излезе от нея сякаш минаваше през завеса от плътни сенки. Мъжът се появи бавно. На главата му имаше качулка, носеше маска от обработена кожа, чиито орнаменти оживяваха от хипнотични и хармонични движения.

Казваше се Теас.

Принадлежеше към Синовеите на Освехир и идваше да уреди стар дълг. В юмука си стискаше кама. Безшумно се приближи до леглото и се наведе над спящия Лорн.

Един удар.

Един бърз и точен удар щеше да му е достатъчен, за да заколи жертвата си. Но първо трябваше да сложи ръка на устата на Лорн, за да задуши стенанията, които той неминуемо щеше да издаде. После всичко щеше да стане много бързо. Лорн бързо щеше да се изтощи. Движенията на крайниците му щяха да отслабнат. Щеше да се превърне в труп и най-сетне честта на Синовеите на Освехир щеше да бъде спасена.

Никой не можеше да им се изплъзне.

Никога.

Готов да нанесе удара, Теас протегна ръка към Лорн, който спеше по гръб. Почувства спокойния дъх на жертвата си върху отворената си длан, после я видя как внезапно широко отвори очи и нема време да реагира.

Без да разбере как, Теас се озова приклещен към стената. Ударът беше свиреп. Главата му се блъсна в камъка, от което той се обърка още повече. Жестока хватка го задушаваше. Очите на Лорн бяха

станали черни като стъкло и той повдигаше мъжа за гърлото с дясната си ръка. С лявата държеше китката на убиеца и стискаше, стискаше, докато онзи пусна камата.

Стисна още по-силно.

Теас чу как костта на китката му изпука. Искаше да изреве, но можа да издаде само някакво гъргорене.

— Ние те познаваме — каза Лорн.

Теас разбираше много късно с кого и с какво си имаше работа. Той никога не беше повярвал, че Лорн е бил спасен от онова момиче, онази Нае. Сега вече знаеше.

— Ти ни накара да страдаме. Ти ме прободеш в хълбока с меч. Три пъти.

Без да иска, Теас кимна в знак на потвърждение.

Задушаваше се, очите му бяха пълни със сълзи, приковани от погледа на Лорн, защото този поглед — непроницаем — беше поглед на Тъмнината.

— Ти ни закова ръцете за една пейка. Положи целувка върху устните ни. После ни изостави в стихията на пожара. Искаше да ни накараш да страдаме. И ние страдахме.

Лорн пусна Теас точно преди той да се задуши. Убиецът се строполи и със здравата си ръка побърза да махне маската си, за да си поеме въздух — дълбоко и мъчително. Искаше да призове Тъмнината и да избяга, но една сила, много по-голяма от неговата му се противопостави.

С непроницаемо лице Лорн вдигна камата и я разгледа много внимателно. После сграбчи Теас за яката със свободната си ръка и го вдигна.

— Кой искаше смъртта ни? — попита той, като държеше убиеца с гръб опрян в стената.

— Ако... ако говоря, ще ме оставиш ли жив?

Теас беше изгубил цялата си гордост и високомерие. Беше само един разрушен от Тъмнината човек, ранен, уплашен и умоляващ.

— Да — отвърна Лорн.

— Беше кралицата.

Лорн кимна, сякаш да благодари.

После заби камата в окото на Теас и закова главата му за стената.

* * *

Когато, привлечени от силния вик, който убиецът на Тъмнината беше надал, докато умираше, Вард и неколцина други разбиха вратата, Лорн лежеше на пода. Опрян на лакти, той не помнеше нищо и гледаше с невярващ поглед кожената маска, която висеше на една кама, забита в стената.

— Лорн! — извика Вард. — Добре ли си?

— Аз... Като че ли...

— Но какво се случи?

Объркан, Лорн се извърна към Вард, който се беше навел над него и му помагаше да стане.

— Не зная — каза той. — Представа си нямам.

Но истината беше, че той разбираше, че неговият Дух от Тъмнина се беше събудил и със сигурност му беше спасил живота...

ЛЯТОТО НА 1548 ГОДИНА ЦИТАДЕЛАТА

Ориал беше великолепната, славна столица на Върховното кралство. Но Цитаделата беше неговото сърце, което сега умираше. Там обаче все още се решаваше съдбата му.

Хроники (Книга за Цитаделата)

Тази сутрин Сибелиус се събуди в Цитаделата и му беше трудно да повярва къде се намира. Беше пристигнал предишния ден след дълго пътуване, когато вече беше съвсем тъмно и крепостта представляваше само тишина и сенки. Бяха го отвели в стаята, отредена за него, и го бяха оставили там. Чакаше го студена вечеря.

Известието, с което го призоваваха, беше пристигнало преди две седмици, донесено от кралски вестител. Главният архивар веднага бе познал печата на Върховния крал и с леко разтреперана ръка разчупи печата от черен восък. Още на следния ден бе поел на път, ескортиран от конници от кралската гвардия — Сивата гвардия. Настоятелно бе помолен да изостави цялата си текуща работа, тъй като компетентността му бе поискана за задача от най-голяма важност. Само толкова знаеше и нищо не беше разбрал от ескорта си по време на пътуването от Ориал до Закриящите планини.

Възхитен, Сибелиус гледаше през прозореца си.

Цитаделата!

Тя беше едновременно истинска и легендарна. Да, страховита. Всяваща отчаяние. Но някои от най-славните страници в *Хрониките* на Върховното кралство бяха написани тук и понякога с кръв. Първият Върховен крал беше построил тези стени, върху които след това се беше съпротивлявал срещу армиите на сянката и забравата. По време на последната Война на мрака, след саможертвата на Дракона-крал, именно оттук човечеството беше завладяло Имелор. И пак оттук Ерклант I, крал на Лангър, беше започнал изграждането на Върховното

кралство. За главния архивар, както и за всички поданици на Върховното кралство, Цитаделата беше свещена.

И ето, че се намираше тук, без дори да знае защо.

Един слуга му поднесе закуската и си тръгна с останките от вечерята му на един поднос. Сибелиус се нахрани, после зачака да дойдат да го потърсят или поне да му кажат какво трябва да прави.

Стана обяд.

— Знаете ли какво се очаква от мен? — попита Сибелиус слугата, който мълчаливо му беше донесъл обяда.

— Извинете, месир?

— Нищо не ми казаха. Свободен ли съм да изляза и да се поразходя?

— Предполагам. Желаете ли да ви наляя вино или вода?

— Вино — отвърна разсеяно Сибелиус, като се обърна към прозореца.

Не се докосна до яденето и излезе преди слугата да се върне с виното. Беше настанен в кулата на голяма сграда, ограждаща двор и градина. Не знаеше в кой точно квартал беше, но дворецът, вдълбан в скалата, беше наблизко. Всичко наоколо му се струваше съвсем пусто, макар да не посмя да отвори всички врати. Срещна няколко слуги по коридорите. Видя отдалеч войници върху стената, обграждаща квартала. И накрая забеляза четирима-петима души, които също като него, изглежда, предпазливо се разхождаха. Разменяха погледи, понякога се поздравяваха с кимване на глава, но не разговаряха.

Сибелиус се върна в стаята си заинтригуван.

Значи не беше единственият странник в Цитаделата, а и другите като че ли не бяха облагодетелствани с повече обяснения от него самия. Дали и те бяха повикани от Върховния крал? Кой ли можеше да са? И какво беше общото помежду им?

* * *

Късно вечерта прислужник в кралска ливрея дойде да вземе Сибелиус и го отведе в една зала, чиято двойна врата бе пазена от сиви гвардейци.

Беше огромна зала, в която главният архивар влезе не без вълнение. Осветяваха я факли. Беше много висока и облицована с книги, подредени в галерии на три етажа. В средата се намираше дълга маса, около която чакаха единайсет седнали мъже. Сибелиус беше видял неколцина от тях следобеда. Колкото до другите, предположи, че са предпочели да си останат по стаите.

Сибелиус седна в креслото, което прислужникът ненужно му посочи, тъй като беше последното, което още стоеше свободно. После прислужникът излезе и вратите бяха затворени.

И заключени.

Настана гробна тишина под тавана, който се губеше високо в тъмното. Най-малкият шум, най-слабото прокашляне отекваха като в църква.

Никой не посмя да заговори.

Около масата бяха дванайсет мъже, всичките на възраст между петдесет и седемдесет години, несъмнено всичките призовани поради един и същ мотив и всичките облечени като учени или като хора на закона. Дори май имаше и един маг сред тях, помисли си Сибелиус. След като разпозна лицата на един съдия, който беше заседавал в кралския Върховен съд, и на един известен астроном, той започна да се досеща за какво става въпрос, когато сред рафтовете с книги се отвори една врата.

Облечен в черно, с мрачно лице, влезе един свещеник от Църквата на Дракона-крал и седна в края на масата.

ЛЯТОТО НА 1548 ГОДИНА ОБСАДАТА НА АРКАНТЕ

Принц Ирдел нареди да бъде издигнат великолепен дворец от дърво и платна. Върху колчета, поддържащи високи подове, бяха опънати огромни бели палатки над лакирани стени, прорязани от врати и прозорци. Издигнаха и кули и павилиони, някои свързани с мостчета и стълби, и над всичко се вееха огромни знамена. Виждаха се гербовете на Върховното кралство и на Петте кралства, станали провинции, които го съставляваха.

Както и знамената на съюзните народи, които участваха в обсадата, като Ансгорн, Ломбрия или Сармското херцогство. Ровове, насипи и двойна ограда защитаваха това място, където Дворът скоро се настани.

Хроники (Книга за първата война срещу Арканте)

Кралица Селиан беше облечена в ризница.

Предшествана единствено от авангарда на своя ескорт и от тръбачите и барабанчиците, които отмерваха стъпката, тя яздеше начело на кортежа, яхнала кон, покрит с наметало. Беше облечена в бяло и стомана. Беше ослепителна и всички погледи бяха вперени в нея на светлината на блестящото слънце. Щит с герб висеше на хълбока на коня ѝ. С меч на кръста, тя носеше короната си върху качулка от блестящи халки, стоеше на седлото изправена и уверена.

Кралският кортеж — конници, карети и носилки — се изкачи по главната алея до мястото, което бележеше центъра на лагера. Тук, под огромен балдахин, украсен със знамена, пред просторния павилион, предназначен за кралицата и за важните особи от Върховното кралство, Ирдел чакаше, заобиколен от своите генерали и капитани. Лорн и Алан бяха сред тях. Двамата бяха все така в хладни отношения след жестоката им разпра, последвала неуспешната атака срещу Змиите. Все пак бяха решили да не показват нищо по време на това

събитие, макар със сигурност да знаеха, че вече всички бяха наясно с техните различия.

Конниците от авангарда пристигнаха и образуваха почетна стража, през това време тръбачите и барабанчиците се подреждаха...

И внезапно спряха да свирят.

Появи се кралицата.

Ирдел се скова и пребледня. Лорн и Алан се спогледаха изумено. Никой под балдахина не очакваше да види кралицата облечена като коронован воин.

— Ето ти нещо неочаквано — продума Алан.

Лорн забеляза радостно пламъче в очите му.

Както всички присъстващи, и Алан мислеше, че изненадващото облекло на майка му означава, че тя възнамерява да поеме военните дела на Върховното кралство в свои ръце. Дали щеше да стигне дотам да отнеме на Ирдел командването на обсадата? Алан си казваше, че е настъпило времето на неговия реванш. Над брат му, разбира се, но и не само. Усети как по тялото му пробягна тръпка и се улови, че изведнъж е започнал да се надява да получи най-сетне роля, съответстваща на амбициите и заслугите му.

Роля като за него.

Най-сетне.

Алан се съвзе, видя как Ирдел излезе от сянката на балдахина, докато неколцина коняри поднесоха стъпало на кралицата и ѝ помагаха да слезе от коня. Ирдел я поздрави почтително и я посрещна с добре дошла. Като ѝ предложи ръката си, той я покани да влезе в павилиона на Върховното кралство, докато кортежът също слизаше от конете, а дами, благородници, нотабили и духовници от Двора заставаха в процесия зад тях.

Лорн видя Алисия, която мина покрай него и сякаш горещо острие прониза тялото му. Обичаше я и разбра — по бледото ѝ изопнато лице, — че не беше щастлива. Беше подала ръка на един благородник, който като че ли се отнасяше с внимание към нея, но тя не го гледаше. Впрочем нищо не поглеждаше, очите ѝ бяха вперени някъде далеч пред нея. Лорн усети как го обзема глуха ярост. За миг, за едно трепване на клепачите очите му се превърнаха в две черни стъклени топчета, което никой не забеляза, дори и той самият.

— Това е граф Дьо Форланд — пошушна Алан на ухото му.

— Най-големият син на херцога на Ансгорн.

— Да. Той командва армията, която Ансгорн ни праща. Тя ще пристигне до няколко дни. Но не знаех, че Алисия също е дошла.

— Аз също.

Алан и Лорн напуснаха балдахина и се отправиха към павилиона на Върховното кралство, където щеше да бъде сервирано голямо угощение.

— Ще се справиш ли? — попита Алан.

— С Алисия? — Лорн вдигна рамене. — Ще ми се наложи. Тя взе своето решение...

После смени темата:

— Не видях Естеверис.

— Доколкото знам, той е останал в Ориал, за да се оправя с текущите неща.

— Очарован съм да узная, че има кой да управлява кралството — отвърна Лорн жлъчно, което до такава степен изненада Алан, че за малко не се спъна.

Смутен, Алан погледна след Лорн, който се качваше по стъпалата на големия павилион, без да се обръща.

* * *

Следобед Ирдел показа на придворните укрепления на обсадата, на разумно разстояние от аркантските оръдия, като спряха за по-дълго на височините, откъдето се разкриваше най-добра гледка. Възмутен от идеята, че на войната може да се гледа като на представление, Лорн не участваше. Върна се в лагера на Ониксовата гвардия и намери там Вард, който, седнал под един навес, привършваше обяда си.

— Нещо не е наред ли? — попита Вард, като видя тъжната физиономия на Лорн, който седна при него.

Беше най-горещият час от деня.

Лорн се извърна към двора. Той беше почти пуст, като премазан под слънцето. Присви очи зад очилата и каза:

— Напротив.

Вард не му повярва.

Твърде уморен, Лорн си сипа чаша вино, която остави на масата.
— Ще трябва да наемем нови хора — каза Вард.

Разсеян, Лорн го погледна, сякаш му говореше на някакъв чужд език.

— Извинявай?

— Трябва да наемем нови. След похода ни срещу Призраците и щурма на Змиите ни остават около петнайсет боеспособни мъже.

Лорн отново погледна облятия от изпепеляващо слънце двор. Очите почти го боляха.

— Съгласен — каза той. — Какво предлагаш?

— Алан направи списък на кандидатите. Можем да започнем от него.

— Предполагам, че всички са аристократи.

Алан беше направил много за Ониксовата гвардия по време на отсъствието на Лорн. Но нарочно или не, я беше преобразил в елитен рицарски орден, към който целият отбран цвят на кралското благородничество мечтаеше да принадлежи. Това обаче не беше виждането на Лорн за Черните гвардейци.

— Да — каза Вард. — Всички. Поне доколкото си спомням.

— Нямам нищо против дребните благородници на меча, но нямам доверие на висшите аристократи. Да потърсим други.

— Къде?

— Нямам представа.

Лорн замълча с отсъстващ вид. Разтриваше с палец дланта на ръката си, белязана с онзи печат на Тъмнината, който дълго време беше покривал с кожена превръзка, но вече не криеше. Един кон изцвили. В небето се рееха огромни птици.

— Какво става? — настоя Вард. — Какво те измъчва?

— Алисия е тук — каза Лорн след кратко колебание. — Пристигна тази сутрин заедно с Двора.

— Какво прави тук?

— Не знам.

Вард помисли и накрая рече:

— Тя вече не е част от живота ти, Лорн.

— Знам.

— Наистина ли?

Лорн не отговори.

Помълча известно време, гледайки нанякъде, после рече:

— Тя е нещастна.

— Говори ли с нея? Тя ли ти каза?

— Не, но го знам. Защото и аз съм нещастен.

* * *

Дънкан дьо Фелн се отпусна в едно кресло, нареди да му донесат питие и вдигна краката си един след друг, за да свали слугата ботушите му. Виното беше студено и ароматно. Той се наслади на първата глътка със затворени очи и се върна назад в мислите си.

Беше уморен.

Уморен да се усмихва и да се харесва, да се кланя ниско, да ухажва кралицата с надеждата да си върне благоразположението ѝ. Богат и влиятелен, херцог Дьо Фелн беше интригантствал против нея, смесвайки умело — без и той самият да знае какво точно да очаква — собствените си амбиции и интересите на Върховното кралство. Беше водач на Ирелис, която обединяваше онези, които — от сметки, завист или лоялност — оспорваха регентството, което кралица Селиан упражняваше и което претендираше, че замества отсъствието на кралската власт. Фелн беше повярвал, че е успял, когато кралицата беше най-силно критикувана и ненавиждана, а Върховното кралство — отслабено, обедняло — виждаше как границите му са застрашени от апетитите на противниците му, а и на няколко съюзници. Но играта се беше променила. Престижът на Върховното кралство беше възстановен след победата при Ангборн, данъкът, платен от Иргаард, беше напълнил отново хазната. Властта на кралицата биваше оспорвана от съвсем малък брой хора, а обсадата на Арканте дори ѝ бе донесла одобрението на народа. Прогонен от Двора преди зимата, Дънкан отначало беше превил гръб. После, възползвайки се от неколцината верни сподвижници, които все още имаше в Ориал, внимателно бе подготвил завръщането си от разстояние, от своето херцогство Фелн.

Херцогът изпразни чашата си и трябваше само да я подаде и веднага един слуга я напълни. Обеща си тази да не я изпива много бързо.

Защото главата му трябваше да е бистра.

Когато войната срещу Арканте се бе очертала достатъчно ясно, Фелн веднага бе разбрал, че най-накрая му се предоставяше случаят, който бе чакал цяла зима. Добре осведомен, той внимателно следеше кризата, която кралицата бе предизвикала с искането си почитанията на дребните и едрите васали на Върховното кралство да ѝ бъдат засвидетелствани на Свети Аргюс. Тъй като му беше забранено да напуска херцогството си поради условията на заточението си, на Фелн не му се бе наложило да избира дали да полага клетва, или не. Беше се поздравил за това, преди да разбере каква облага може да извлече от конфликта между кралицата и Исандра.

Първо, този конфликт трябваше да се превърне в конфликт между Върховното кралство и Арканте, способен да разцепи Върховното кралство. Убеден, че кралица Селиан желае задаващата се война, Фелн тайно беше предложил помощта и съветите си на Господарката на Арканте. Тъй като той беше отявлен противник на кралицата, Исандра се бе съгласила да го приеме и да го изслуша, без да разбира до каква степен помощта му беше користна, а съветите му — измамни. По такъв начин Фелн се беше постарал да я убеди, че кралицата няма да изпълни заплахите си, че ще отстъпи, че никога армията на Върховното кралство няма да обсади Арканте. Исандра му беше повярвала — за свое нещастие и за нещастieto на своя град. Дали щеше да отстъпи пред настояванията на кралицата, ако не беше тайната намеса на Фелн? Нищо не беше по-малко сигурно, но херцогът не можеше да се задоволи само с надеждата, че събитията ще се обърнат в негова полза. И веднага щом войната беше обявена, той публично предложи своята военна помощ на кралицата.

Фелн остави чашата си, стана и се съблече. След това легна на една тясна маса, покрит с дебел чаршаф и зачака да го измият и масажират. Миришеше на конюшня и гърбът го болеше, тъй като беше яздил целия следобед, принуден да следва Двора по време на посещениято, което принц Ирдел държеше да предложи на кралицата. Невъзможно беше да не отиде. Тъкмо обратното, Фелн трябваше да се усмихва, да се шегува закачливо, а имаше още толкова много неща да свърши. Въздъхна от облекчение, когато почувства ръцете на двамата си масажисти върху себе си.

Както се полага, кралицата беше приела помощта на херцогството Фелн.

Беше си дала вид, че се колебае, но Върховното кралство не твърдеше ли, че обявява война на Арканте, за да защити единството си? Така че как можеше да отклони предложението на една от най-мощните си провинции? Нали му беше необходимо да противопостави обединен фронт на горделивия град, който оспорваше неговата власт? Освен това всяка помощ щеше да е добре дошла, тъй като една обсада беше както разточително, така и рисковано начинание. Така че кралицата скоро бе призовала отново Дънкан дьо Фелн в Ориал и знамето на херцогство Фелн се вееше точно под знамето на Върховното кралство в обсадната армия, която беше поела на път под командването на принц Ирдел.

Херцогът обаче знаеше, че авторитетът му в Двора беше под въпрос, дори застрашен. Кралицата не беше глупава. Новата лоялност на Фелн не можеше да я заблуди и несъмнено дълго нямаше да я заблуждава — и сигурно не без сериозни гаранции. И дори тя да искаше да засвидетелства някакво първоначално доверие към херцога, Естеверис би се противопоставил. Фелн знаеше, че най-лошият му враг беше първият министър и съветник на Селиан. Знаеше, че шпионите на Естеверис го следят и че той само чака удобен случай да го изобличи. Така че Фелн трябваше да е особено предпазлив. Някой друг на негово място сигурно щеше да се мъчи да е безупречен и следователно недосегаем. Но да не заговорничи, дори и за малко, за него беше невъзможно.

След като го измиха с хладка вода, Фелн се отпусна под опитните ръце, които разтриваха мускулите му и отпуснаха болезнените възли покрай гръбнака му. С притворени клепачи той се усмихваше леко, отпуснат от маслата, ароматизирани с кеш, които масажистите използваша. Ето точно от това се нуждаеше преди пиршеството и бала тази вечер. Дишането му стана равномерно и дълбоко. Обзе го приятна дрямка и той престана да мисли за Върховното кралство и за амбициите си.

Масажът свършваше, когато известиха за пристигането на Ейлин.

„Най-накрая“ — помисли си Фелн.

Не беше виждал дъщеря си от месеци, сиреч от тогава, когато тя беше отишла при Алисия дьо Лоранс в херцогство Сарм. Тъй като тя беше най-добрият му коз в игрите на влияние и власт, на него не му беше харесало това, че заминава, но не ѝ беше забранил да го прави. Освен посрамения си авторитет беше почувствал и някаква глуха ревност. Как можеше дъщеря му да предпочита някой друг пред него, та било то и най-добрата ѝ приятелка? Беше я наказал, като не отговаряше на изпълнените с обич писма, които тя непрестанно му пишеше, като се задоволяваше да потвърждава получаването на кодираните доклади, които тя ревностно му пращаше като шпионка.

Фелн стана и като разтвори ръце, се остави да го разтрият от краката до главата със сухи, грапави кърпи. Сега, когато Ейлин се бе върнала, той все още не беше готов да ѝ прости отсъствието ѝ. И макар че имаше огромна нужда от нея, реши да я посрещне хладно.

— Да влезе — каза той.

Когато дъщеря му се появи, той беше сам и стоеше с гръб към нея. Носеше само широко разтворена нощница без ръкави и разсеяно чоплеше в подноса с плодове и сирена, който винаги го очакваше след масаж.

— Добър ден, татко. Нямах търпение да ви видя — каза Ейлин.

Херцогът не отговори.

Ейлин се поколеба, после продължи:

— Както ви писах в писмата си, с голямо удоволствие разбрах за завръщането ви в Двора.

— Благодаря.

— Надявам се... Надявам се, че се чувствате добре тук.

Сега не беше уверената прелъстителка, каквато беше обикновено. Нито измамно простодушното момиче, което намигаше като куртизанка, каквато ставаше, за да се хареса на определени мъже. Насаме с баща си беше като свенлива, смутена девойка, влюбена, постоянно дебнеща някой нежен поглед или жест.

Фелн се обърна и отпи глътка вино, като гледаше дъщеря си над ръба на чашата. После продължи да я гледа, правеше се на безразличен, а тя не смееше да помръдне. Накрая остави чашата си и каза:

— Приближи се.

Щастлива, Ейлин си помисли, че иска да я прегърне. Подчини се, но баща ѝ я спря преди да стигне до него.

— Там. Така е добре.

Тя престана да се усмихва и, застанала наред стаята, чакаше, без да разбира.

— Не по-далеч — добави херцогът и започна бавно да обикаля около дъщеря си.

Тя стоеше неподвижно и сдържа потръпването си, когато той се прилепи до нея и я прегърна нежно отзад, сложил брадичка на рамото ѝ.

— Липсваше ми — прошепна той, докато развързваше колана, пристегнал талията на дъщеря му. — Много. Твърде много.

— Съ... Съжалявам.

— Не биваше да заминаваш. Имах... нужда от теб!

При тези думи с рязко движение Фелн махна колана на Ейлин. Тя потрепери, но се сдържа и продума:

— Алисия ми е приятелка! А и мога да съм ви полезна, нали? Трябваше да...

Не довърши думите си, като почувства, че баща ѝ се опитва да развърже с една ръка връзките на роклята ѝ. След като я развърза, херцогът дръпна връзката, която изсвистя и се освободи от първите илици. Дръпна още, после още веднъж, роклята се отпускате все повече, накрая вече се държеше само на раменете.

— Ще трябва да те накажа — каза Фелн, като се отдръпна малко от Ейлин.

— Зная — каза младата жена задъхано.

Разтреперана, тя сведе глава.

Застанал зад гърба ѝ, баща ѝ оголи раменете ѝ и горната част на роклята се свлече и застана на ханша ѝ.

— След това — каза херцогът — всичко ще бъде простено и ще ти кажа какво да правиш. Алисия наистина е бременна, нали?

— Да.

— И може да е единствено от Лорн?

Ейлин потвърди.

— Отлично... Сега брой.

Първият удар с колана се стовари върху раменете на Ейлин.

— Едно...

Кралицата си почиваше, когато ѝ известиха за пристигането на вестоносец.

— И какво от това? — каза тя.

— Той има заповед да ви придаде лично съобщението си, господарке — отговори капитанът на Лазурната гвардия. — Министър Естеверис го изпраща.

— Въведете го.

Като видя кой влиза през вратата, кралицата разбра, че съобщението няма да ѝ бъде предадено лично в ръцете, а ще ѝ бъде съобщено устно. Прогони придворните си дами и като се обърна към Далк, му каза:

— Слушам ви.

Изпълнителят на мръсните поръчки на Естеверис се огледа предпазливо наоколо си. Тези прегради от платно и дъски не му вдъхваха никакво доверие.

— Можем ли да говорим, господарке?

Кралицата кимна.

— Тихо — каза тя.

— Кралят изготвя ново завещание. Тайно е повикал учени и законотворци за тази цел.

Нямаше смисъл да пита как Естеверис го беше научил. Една от силните страни на министъра беше, че имаше шпиони навсякъде.

— За щастие — добави Далк, — някои от тези ерудити са привлечени на наша страна.

— Върховният крал в Цитаделата ли ги е събрал? — попита кралицата.

— Да, господарке.

— Там, където са недостижими. Нито пък можем да променим хода на събитията.

Кралицата замълча и се замисли.

Завещанието, което кралят променяше, посочваше Алан като наследник на короната на Върховното кралство. Никакво съмнение, че новото щеше да възстанови Ирдел в неговите права на първороден, което беше насочено против амбициите, които кралицата хранеше за

своя син. Преди три години Върховният крал се беше оставил да бъде убеден, че Алан ще е по-добър крал от Ирдел и беше направил — тайно — своето завещание в този смисъл. След това Естeverис и кралицата бяха привели в действие всичко, за да подготвят Върховното кралство за коронасването на Алан. Най-напред като си осигуриха популярността на Алан. Но и като се мъчеха да покажат Ирдел във възможно най-лоша светлина, като убедят общественото мнение, че той няма необходимите качества и като го тласкаха към провал.

Така най-добре информираните вярваха охотно, че кралицата беше пожелала обсадата на Арканте заради омразата си към Исандра — последната любовница, която Върховният крал бе обичал, и от която тя винаги бе ревнувала. В това имаше известна доза истина, но реалните мотиви на кралицата бяха политически. На първо място ставаше въпрос да се обедини кралството срещу един общ доста непопулярен враг — гордостта и благоденствието на Арканте не се харесваха на мнозина. На второ място трябваше да се повери командването на Ирдел, като предварително се знаеше, че обсадата щеше да се проточи, независимо от обявената бърза победа. И на трето място трябваше да се припише единствено на Ирдел отговорността за този военен провал, да бъде заменен от Алан, да бъдат постигнати няколко победи и после да се договори с Арканте един почетен мир — и всичко това за прослава на Алан.

— Освен това — допълни Далк, — сигурно е, че Върховният крал няма да преживее есента.

— Кой друг знае?

— Все още никой, извън Цитаделата.

Новината беше от огромно значение и остави кралицата силно замислена.

Първата част от плана, измислен от нея и приведен в действие от Естeverис, беше протекла без никакви спънки през зимата. Разбира се — както беше предвидено, — граф Д'Аргор и неколцина други бяха отказали да се присъединят към коалицията против Арканте, но всички останали ги бяха последвали и дори херцог Дьо Фелн се беше включил. Втората част беше успяла, като надхвърли всички очаквания: дъждът беше забавил обсадните действия, предпазливостта и нерешителността на Ирдел бяха породили много критики и горчивина, а провалът на атаката срещу Змиите беше изкарал наяве различията

между двамата принцове в полза на Алан. Толкова добре, че всичко беше готово третата част да започне.

Но нищо нямаше да се получи.

Ако наистина Върховният крал вървеше съвсем на зло, значи времето ги притискаше. Вече не ставаше въпрос да се повери продължаването на обсадата на Алан, а промяната на завещанието принуждаваше кралицата да вземе брутални мерки.

— Ще тръгнете обратно утре на зазоряване с моите заповеди — каза тя.

Далк се поклони почтително.

* * *

В стаята си в павилиона на Ангорн, седнала пред едно огледало, Алисия сама слагаше обещите от накитите, които щеше да носи на пиршеството. Вярна на навика си, Ейлин влезе, без да известят за нея.

— Идваш тъкмо навреме — рече Алисия. — Помогни ми, моля те.

Ейлин се приближи и взе колието, което Алисия ѝ подаде през рамо.

— Не се ли предполага, че херцогинята на Ангорн трябва да има придворни госпожици? — попита тя, като закопчаваше украшението на гърба ѝ.

— Първо, още не съм херцогиня на Ангорн.

— Е, все едно си.

— Освен това исках сама да се приготвя.

Ейлин сложи ръце върху раменете на Алисия и като се обърна към нея в огледалото, попита шепнешком:

— Как си?

— Добре съм.

— Наистина? Лорн ще бъде тук тази вечер.

— Зная.

— Трябва да говориш с него.

— Не!

Ейлин заговори още по-тихо:

— Ами ако разбере, че...

— И как ще го разбере? — прекъсна я Алисия. — От кого? От теб?

Ейлин изчака, накрая Алисия сведе поглед и каза:

— Съ... Съжалявам. Прости ми.

Ейлин се наведе, прегърна Алисия отзад и ѝ каза:

— В тези работи винаги има риск някой да проговори. Ти не си някоя селянка от Долен Лангър, която докарва седмо гърло за хранене!

Алисия се скова.

— Не. Аз съм Лоранс, която ще се отърве от едно копеле. И повярвай ми, не съм първата...

— Не говори така, Лис.

— Знаеш също като мен, че не мога да задържа това дете! Трябват ми тези черни билки.

— Това е първото ти дете. Черните билки ще го убият, но ти също поемаш голям риск, ако не бъдат приготвени както трябва...

Алисия се изправи и се обърна.

— Искам тези черни билки, Ейлин. И ако ти откажеш да ми намериш, ще потърся другаде.

Ейлин въздъхна.

— Говори с Лорн.

— Не.

— Той има правото да знае. И кой знае? Той би могъл да намери решение.

— Не.

— По дяволите, Лис! — извика Ейлин полугласно. — Не виждаш ли, че се опитвам да ти спася живота?

Объркването ѝ беше истинско, макар че този разговор се вписваше в плана на баща ѝ: „Посъветвай Алисия да се довери на Лорн. Сподели с нея тревогите си. Така, ако след това тя разбере, че той е научил от теб, ще може да повярва, че си била водена от желанието си да помогнеш...“ Това беше един от талантите на херцога — той знаеше как да използва за собствените си цели чувствата на другия. Най-добрите лъжи са тези, които почиват на истината.

— Помисли, Лис. Умолявам те...

Алисия погледна Ейлин право в очите. Нейните очи се напълниха със сълзи и тя повтори:

— Не.

„Тогава прости ми“ — помисли си Ейлин, като притисна приятелката си в прегръдките си.

* * *

Пиршеството беше сервирано под светлината на факли.

Покрити с бели покривки, избродирани със синьо и златно, масите бяха подредени в главния двор на кралския лагер, пред павилиона на Върховното кралство — там, където същата сутрин принц Ирдел беше посрещнал Двора. Под акомпанимента на тамбурин и флейта, музиканти свиреха на вивули, за да забавляват гостите, преди те да започнат да танцуват. Натрупани клади очакваха да бъдат запалени за бала. Колкото повече се стъмваше, Голямата мъглявина изгряваше все по-ясна, а нейните арабески и звезди изглеждаха като украшения от жив седеф по небесния свод.

На почетната маса Лорн се оказа седнал до Алан, през няколко стола от Алисия и от граф Дьо Форланд. Ядеше без апетит и пи малко повечко, като не можеше да се сдържи и да не наблюдава скришом тази, която продължаваше да обича. Тя се усмихваше и разговаряше учтиво със съседите си, бледа и красива, с често блуждаещ поглед. Деколтето ѝ беше скромно. Носеше рокля в изумрудено зелено, избродирана в сребърно. Светлините на факлите подчертаваха крехкия ѝ профил и възпламеняваха русо-червеникавите ѝ къдрици, прибрани в кок.

Изведнъж музикантите престанаха да свирят.

Разговорите замряха. Приборите престанаха да потракват по чиниите, а чашите бяха сложени на масите, докато кралицата чакаше изправена. Настана тишина, чуваха се само шумовете на околната нощ и пукането на пламъците на факлите, напоени със смола.

— Благородни дами и господа... — започна кралицата.

Лорн слушаше разсеяно.

Играеше си с пръстена си на Първ рицар и се възползва от това, че всички погледи бяха насочени към кралицата, за да се възхищава спокойно на Алисия, която никога не му се беше струвала толкова красива и уязвима. Най-сетне тя го забеляза. Погледите им се кръстосаха и останаха приковани един в друг. Отначало сериозни,

после нежни. Лорн се усмихна. И несъмнено Алисия щеше да отвърне на тази усмивка, ако Форланд не беше сложил ръка върху китката ѝ.

Това беше предупреждение, което я вледени, като ѝ напомни жеста на херцог Д'Ангорн онзи път, когато я беше заплашил едва прикрито. Издърпа ръката си, а в това време Лорн посрещна без да трепне спокойния, убийствен поглед на Форланд. От другия край на масата Дънкан дьо Фелн не пропускаше нищо от този безмълвен двубой.

Отекнаха ръкопляскания.

Прекратявайки схватката си с Форланд, Лорн видя, че кралицата сяда, а Ирдел се изправя, за да говори на свой ред. Алан ръкопляскаше механично, с протоколна усмивка на уста. Като се наведе към него, Лорн го попита:

— Какво става?

— Майка ми току-що поднови доверието си в моя брат. Той запазва командването на обсадата.

Лорн знаеше, че Алан смяташе да замести Ирдел.

— Ти знаеше ли?

— Да. Майка ми ми го каза преди малко.

След аплодисментите Ирдел започна реч според обстоятелствата.

— Какво ще правиш? — попита Лорн.

— Тук няма никаква полза от мен. По-добре да се върна в Ориал. Впрочем като че ли майка ми иска точно това.

Лорн наблюдаваше Ирдел и се питаше какво ли може да чувства. Несъмнено известно удовлетворение, защото ако му беше отнето командването, това щеше да означава ужасно непризнаване, направо унижение. Но дали беше щастлив? Със сигурност не. Той никога не беше одобрявал тази обсада. Ръководеше я само защото дългът му повеляваше така и пак от задължение щеше да продължи да го прави. Повече от всякога Ирдел беше в плен на ранга и рождението си, пленник на съдбата си, пленник на ролята, която се предполагаше, че трябва да играе. Обаче тази роля, помисли си Лорн, му беше отредена от кралицата. И не беше ли написала тя всъщност, заедно с Естеверис, всяко едно от действията на пиесата, която се разиграваше в момента? Внезапно обзет от особено чувство, нещо средно между обаяние и тревога, Лорн забеляза, че бяха обградени от декор от дъски и платна.

Театрален декор.

Приветстван не така възторжено, както кралицата, принц Ирдел седна, след като обеща ако не победа, то поне възможно най-щастлив изход от обсадата на Арканте. Тогава музикантите засвириха прелюдията на испанския танц павана и всички, които искаха, станаха да танцуват. Запалиха големи огънове. Мъже и жени се подредиха в редици едни срещу други, поздравиха се и едновременно подхванаха елегантна, хармонична хореография.

Лорн забеляза, че Алисия и Форланд бяха станали от масата.

Отначало ги потърси сред танцьорите, после ги видя малко подалеч, в полумрака. Алисия говореше с Ейлин, притискана от Форланд, който чакаше встрани, но цялото му държане изразяваше нетърпение. Двете млади жени се прегърнаха и Алисия побърза да отиде при Форланд, който я придружи с военна стъпка до павилиона на Ансгорн. И за единия, и за другия вечерта бе приключила.

Лорн стана и отиде при Ейлин.

— Какво става? — попита той, като гледаше как Алисия и Форланд се отдалечават.

— Нищо — отвърна Ейлин със загрижен вид.

— Очите ми служат, за да виждам, Ейлин. И не говоря само за тази вечер. Какво става?

Ейлин излъга непохватно.

— Заблуждавате се, рицарю.

Лорн я хвана за ръката.

— Познавам Лис поне толкова добре, колкото и вие. Достатъчно ми е да я погледна, за да разбера, че нещо не е наред. Сигурен съм, че вие знаете за какво става въпрос, така че ми кажете!

Ейлин се направи, че се колебае.

Погледна наоколо притеснено, после, сякаш вземаше внезапно решение, каза:

— Не тук. Елате.

Отведе Лорн настрана и без той да забележи, размени поглед с баща си, който, седнал все така до масата, кимна отдалеч. Веднага щом се увери, че никой не може да ги чуе, тя избута Лорн на едно тъмно място и му каза:

— Първо ми обещавайте, че никога няма да кажете на Лис, че аз съм издала тайната й.

— Тя ще се досети.

— Обещайте!

— Обещавам.

— Обещайте и че няма да направите нищо, което да я компрометира.

— Добре — каза Лорн, като много добре знаеше, че лъже.

Ейлин млъкна, целейки по-голям ефект.

— Е? — нетърпеливо попита Лорн.

— Тя се страхува.

Лорн почувства как гърдите му се стягат. Дишането му веднага стана учестено.

— От какво? От кого?

— Не... не мога да кажа...

— От кого? — настоя Лорн, като наблягаше на всяка сричка.

— От херцога! — продума Ейлин.

Въздъхна, сякаш това признание я беше накарало да се почувства по-добре.

— От херцог Ериан? — учуди се Лорн. — Но защо?

— Той знае. За вас и Алисия, онази нощ във Валанс. Знае или се досеща.

— И какво от това?

— Заплашил я е. Дал ѝ е да разбере, че няма да търпи и най-малката забегка и ѝ припомнил съдбата на прелюбодейките в Ансгорн...

Алисия се страхуваше.

Разтривайки с палец ръката си, белязана от Тъмнината, Лорн се мъчеше да мисли спокойно, въпреки гнева и силното желание да счупи нещо, които го обземаха. Ейлин почака, като го гледаше изкъсо под вежди. Толкова добре го изигра, че Лорн се досети за онова, за което тя искаше да се досети.

— Има и нещо друго — каза той.

— Не!

— Да! Криете нещо от мен!

— Кълна ви се, че не! — излъга Ейлин.

Лорн се ядоса, от него се излъчваше заплаха.

— Говорете! — заповяда той глухо.

Ейлин отстъпи пред него искрено разтревожена. Той не носеше очилата си и в тъмното очите му блестяха от гняв. Ейлин си даде

сметка, че дори и да извика за помощ, никой нямаше да дойде достатъчно бързо.

Но трябваше да изиграе играта докрай.

— Кълна ви се, че не зная н...

Лорн я зашлеви толкова силно, че тя падна на земята.

— Искам да знам! — побесня той.

И тогава, като си пазеше лицето с ръка, Ейлин почти извика:

— Тя е бременна! Алисия! Лис е бременна!

За Лорн ударът беше жесток.

Той отстъпи крачка назад, почти се олюля, внезапно успокоен.

— Тя носи вашето дете — добави Ейлин на един дъх.

Лорн не можеше да мисли, беше като пиян, сграбчен от вихрушка от емоции. Погледна объркано Ейлин, която ставаше от земята.

— Нашето дете... — прошепна той.

И като си върна изведнъж енергията, каза:

— Трябва да говоря с нея.

— Невъзможно.

— Трябва да говоря с нея сега!

Тъй като той вече се обръщаше да тръгне, Ейлин трябваше да го задържи.

— Ама помислете! Алисия е в павилиона на Ансгорн! Как мислите да отидете при нея? Наистина ли смятате, че Форланд ще ви остави да влезете?

Тя имаше право.

— Не — призна Лорн, като размисли. — Не, но... Но тя може да излезе!

— Алисия никога не е сама — възрази Ейлин. — Павилионът се охранява.

— Ще намери начин. Кажете й... Кажете й да ме намери след два часа. Ще я чакам... — Лорн се съсредоточи. Трябваше да намери някое място, което да е дискретно, спокойно и близо до павилиона на Ансгорн. — Ще я чакам в малкия двор, близо до конюшните.

— Вие сте луд!

— Трябва да говоря с нея!

— Тя ще откаже. Няма да дойде.

Лорн помисли, изчака малко и съвършено уверено хладно заплаши:

— Или Лис ще дойде, или аз ще отида при нея. Бъдете убедителна. Искам само да говоря с нея, та дори и да е за последен път.

* * *

Тя дойде.

Лорн, който не знаеше дали трябваше да се надява, се отлепи от една купчина, когато позна леките ѝ стъпки. Балът продължаваше. Чуваше се музиката и смеховете, които се носеха в нощта. Но тук, в двора, където Лорн беше определил среща на Алисия, всичко беше спокойно и тихо. Бледа мека светлина се спускаше от Голямата мъглявина.

Тя беше.

Сама.

Алисия стоеше неподвижно, с ръце в ръкавите, облечена с наметало, чиято широка качулка, падаща върху раменете, скриваше лицето ѝ.

Отначало Лорн не посмя да тръгне към нея.

— Ти дойде — каза той по-сурово, отколкото му се искаше.

— Ти не ми остави никакъв избор.

— Не ми се сърди. Исках да поговорим.

— Добре тогава, говори. Ще те изслушам.

Алисия се държеше студено. Твърде студено. Лорн разбра, че това беше просто защита и се приближи до нея. Тя не помръдна, но в последния момент размаха една кама.

Смутен, Лорн замръзна на едно място.

— Оръжие? — попита той. — Но защо?

Беше наранен, обиден.

Алисия започна да трепери.

— Не... Не знам — призна тя и сведе очи.

Пусна камата, а Лорн я взе в прегръдките си. Тя се прилепи към него с буза, опряна на гърдите му, и рече:

— Струва ми се, че полудявам...

Лорн нищо не каза.

Съвсем спокойно погали Алисия по гърба, почувства, че тя се отпуска и той също се почувства по-силен.

— Вярно ли е? — попита той след малко.

Тя разбра за какво говори той.

— Да.

— Какво ще правиш?

— Не мога да задържа това дете, Лорн.

— Тогава какво?

— Има начини. Отвари, които акушерките приготвят.

— Черните билки.

— Да.

Лорн сложи ръце върху раменете на Алисия и леко се отдръпна от нея, за да може да я погледне в очите.

— Моля те — каза той. — Не прави това. Много е опасно.

— Нямам избор.

— Разбира се, че имаш!

— Много добре знаеш, че нямам.

— Аз ще те закрилям. Ще закрилям и двама ви, и теб, и детето.

Тя се ядоса.

— Но не става дума за това! — каза тя и се отдръпна.

Лорн остана безмълвен.

Алисия се успокои почти веднага и каза тихо:

— Не става въпрос за мен. Нито за теб. Нито дори за него — добави тя, като сложи ръка на корема си. — Става въпрос... — тя посочи наоколо си с широко движение. — Става дума за всичко това! За Върховното кралство. За Ангорн и за Сарм. За баща ми. За моята роля и моите задължения. Аз съм Алисия дъо Лоранс. Скоро ще бъда херцогиня на Ангорн и не можем да направим нищо, за да променим всичко това.

— Напротив, можем. Мога да те отвлека. Да те освободя. Да бъда до теб, когато родиш нашето дете, докато Драконът на смъртта ни раздели.

Тя се усмихна, разнежена, понеже той беше искрен и мечтаеше. Дълго се гледаха. По този начин тя му каза, че го обича, но няма да избяга от съдбата си. Той ѝ отговори, че я обича и че се примирява. Той разтвори ръцете си и тя се сгуши в него.

— Бих те отвел толкова далеч, колкото трябва — прошепна той.
— И ще те обичам, както никой няма да те обича.

— Зная — отвърна тя, като сдържаше сълзите си.

— И все пак, заклевам те, не убивай нашето дете.

Тя искаше да му отговори, но изведнъж нещо я разтревожи. Почувства, че макар Лорн да продължаваше да я държи в ръцете си, в мислите си вече не беше с нея. Разбра, че не бяха сами и със свит от страх стомах се обърна.

Видя мъжки силует и четири други зад него.

— Не се бой — каза ѝ Лорн, докато Форланд вървеше към тях.

Синът на херцог Д'Ангорн се мъчеше да запази достойнство. Но гласът му потрепери, когато каза:

— Госпожо, отдръпнете се от този мъж.

Алисия се поколеба.

Така или иначе, Лорн я държеше.

— Не се приближавайте — заплаши той.

Извади меча си, като с другата си ръка продължаваше да държи Алисия, после застана в профил и насочи своята скандка към Форланд и четиримата рицари, които го придружаваха.

Те също извадиха оръжията си.

— Пуснете я да си върви — каза Форланд.

Жестоки чувства се бореха в него: гняв, срам, ревност. Честта на рода му и на Ангорн беше опетнена. И ако можеше да понесе мисълта, че тази, която обича, е стодена за баща му, вместо за него, това тя да е с друг мъж му се струваше като двойно предателство.

Протегна ръка.

— Елате, госпожо.

— Не — каза Лорн и притисна Алисия към себе си.

Форланд беше известен като изключителен боец и не беше сам. Лорн се съмняваше, че ще може да се справи срещу петимата, но беше готов да опита късмета си. Без да му личи, преценяваше къде и как да нанесе първата си атака, когато Алисия изведнъж се освободи от прегръдката му.

Той я погледна объркано.

— Прости ми, Лорн — помоли тя.

— Приближете се, госпожо — каза Форланд.

— Не! — извика Лорн и сграбчи Алисия за ръката.

Жестът му изненада всички.

— Лорн! — промълви Алисия.

— Пуснете я! — заповяда Форланд и извади меча си от ножницата.

Готов за бой, той тръгна напред. Неговите рицари направиха същото и тъй като Лорн ги очакваше, Алисия се уплаши, че може да се случи най-лошото. Знаеше, че Лорн няма да отстъпи. Видя го как пада под ударите на петимата противници и — в отчаянието си — извика на Форланд:

— Брендал, не!

Лорн се вцепени.

В паметта му се върна един спомен.

Спомен, който не знаеше, че е запазил, но който неговият Дух от Тъмнина върна в съзнанието му и чиято точност го порази, без да може да се усъмни в неговата истинност.

„Брендал?“

Онази нощ във Валанс, когато се бяха срещнали на малката тераса на Кулата на птиците, Алисия не беше познала Лорн веднага и беше попитала:

— Брендал?

Развълнуван, нетърпелив, тогава Лорн не беше обърнал внимание. Но сега всичко му се струваше ясно. Сега действителността го порази. Сега разбираше, че Алисия си е мислела, че ще се срещне с Брендал, когато бе дошла на онази среща.

Онази тайна среща.

Любовна.

Невярващ и побеснял, Лорн гледаше Алисия.

— Не заради мен... Не заради нас херцог Ериан те е предупредил — каза той. — А... а заради вас двамата!

Колкото и бегъл да бе, виновният поглед, който Форланд и Алисия размениха, струваше колкото всички признания, взети заедно. Лорн пусна Алисия и като посочи презрително корема ѝ с брадичка, попита полугласно:

— Поне от мене ли е това копеле?

Веднага съжали за думите си.

Лицето на Алисия се беше променило напълно. Тя погледна Лорн право в очите със смесица от ужас и отвращение и се дръпна от

него, сякаш в този момент изведнъж откриваше, че той беше някакво чудовище, опасност.

— Не. Лис, не исках... Моля те... Прости ми, Лис. Прости ми!

Но нищо от това, което можеше да каже, нямаше никакъв шанс да стигне до Алисия. Лорн го разбра и отчаянието, омразата, която изпитваше към себе си, го разгневиха още повече. Печатът на Тъмнината изгаряше дланта му. Разкъсваща лава обхващаше ръката му.

Форланд ледено попита:

— Очаквате ли дете, госпожо?

Алисия сведе очи, неспособна да лъже повече.

Форланд стисна юмруци.

— Ще ви бъде поискано да дадете сметка за всичко — обеща той.

И като се обърна към Лорн:

— На вас също, рицарю.

Лорн го измери с поглед пренебрежително, след това се изплю върху ботушите му.

— Можете да започнете от мен.

* * *

Оркестърът свиреше, гостите танцуваха.

Все така весел, балът продължаваше сред нощната прохлада. Големите огньове бяха замрели, но осветлението беше осигурено от дузини факли, които слугите постоянно сменяха и на чиито пламъци проблясваше сатенът на роклите, коприната на накитите, златните и сребърни нишки на брокатите, сиянието на бижутата, както и радостта, желанието и опиянението в погледите.

Напълно отсъстваща, Ейлин танцуваше, без да се забавлява, когато баща ѝ я отне от кавалера ѝ. Като се довери на сведенията, дадени му от дъщеря му, той анонимно беше посочил на Форланд мястото и часа на срещата, която Лорн беше определил на Алисия. След това сигурен и вече щастлив от резултата, Фелн само трябваше да изчака донесението на неколцината добре разположени около мястото информатори.

И това никак не закъсня.

— Утре — каза той, като започна бърз танц с дъщеря си — Форланд ще убие Лорн или Лорн ще убие Форланд. Разбрали са се да се срещнат на зазоряване за дуел.

С фалшива усмивка на уста Ейлин почувства, че ѝ прилошава.

— А Алисия? — попита тя разтревожено.

— Признавам, че не смеех да се надявам на толкова много — продължи Фелн, като се направи, че не е чул. — Скандал, да. Но дуел между принц на Ангорн и Първия рицар на Кралството! Даваш ли си сметка? Съмнявам се, че това ще се размине без сериозни политически и военни последици първо за Върховното кралство, а след това за тази обсада. Какво ли не бих дал да видя изражението на Селиан, когато научи новината!

— А Алисия? — попита Ейлин, като повиши глас.

Херцогът се направи на изненадан.

— Е, какво?

— Как е тя? — нетърпеливо попита дъщеря му. — Къде е?

— Не зная — отвърна Фелн незаинтересовано.

Това, разбира се, също беше фалшиво.

Но имаше желание да поизмъчи малко Ейлин.

— Едно, две, три — отброи той, за да си оправят стъпките. — Постарай се малко повече, какво ще кажеш?

* * *

Седнал на една табуретка, Лорн грижливо точеше острието на своята скандка върху бруса. Беше сам с Вард в залата, където черните гвардейци се хранеха, и чакаше зората, която скоро щеше да дойде. Не беше спал.

Лорн беше разказал всичко на Вард, като се започне от бременността на Алисия и се стигне до начина, по който беше предизвикал Форланд на дуел. Вард не беше попитал нищо, когато видя Лорн да идва посред нощ заедно с Алисия. Не беше направил никакъв коментар, докато слушаше неговите обяснения и продължаваше да мълчи и да гледа през прозореца. След по-малко от час Лорн щеше да се изправи срещу най-големия син на херцог Д'Ангорн в лагера на Ониксовата гвардия, сиреч там, където

единствен Първият рицар на Кралството — в името на Върховния крал — имаше власт. Никой следователно не би могъл да забрани тази среща, при условие че тя се проведе според законните правила. Но дали беше законосъобразна? И Лорн не се ли излагаше на опасността да бъде обвинен в предателство, тъй като Ангорн беше съюзник на Върховното кралство в тези времена на война? Вард беше мрачен и разтревожен. Не си позволяваше да одобрява или осъжда този дуел, но мислеше, че какъвто и да е изходът, Лорн щеше да плати скъпо.

Като умре.

Или като изгуби всичко, освен живота си.

— Благодаря — каза Лорн като продължаваше да точи острието си.

Вард се обърна към него.

— За какво ми благодариш?

— За това, че не ме съдиш. Че не се опита да ме разубедиш да участвам в този дуел.

— Това не означава, че го одобрявам.

— Знам.

На вратата се почука.

Лорн погледна въпросително към Вард, който хвърли един поглед през прозореца и каза:

— Горланс е.

Лорн се усмихна накриво.

— Новините се разпространяват бързо — иронично рече той. — Да влезе.

Вард отвори.

Безупречно облечен, Горланс влезе, но остана на прага, застанал мирно, с меч на кръста и шлем в ръка. Лорн продължи да си точи меча, дори не вдигна очи, когато попита:

— Какво искате?

— Рицарю — каза Горланс, — идвам при вас като говорител на ониксовите гвардейци.

— На всички?

Горланс се поколеба.

— На повечето.

— Значи на неколцина...

През прозореца Вард забеляза четирима-петима от черните гвардейци, които в другата част на двора като че ли очакваха Горланс. Без съмнение се бяха разбрали с него. Като видяха, че Вард ги наблюдава, те сякаш се разколебаха и се върнаха в помещението, откъдето бяха излезли.

„Жалки бунтовници“ — помисли си Вард.

— Слушам ви — каза Лорн, като проверяваше с пръст колко добре е наточено острието.

— Рицарю, ние се безпокоим за възможните последици от вашия дуел с граф Дьо Форланд — каза Горланс, като гледаше някъде далеч пред себе си.

— Възнамерявам да победя — каза Лорн спокойно. — Но съм трогнат от вашата загриженост.

Горланс се смути.

Откакто отново беше поел командването на Ониксовата гвардия, подозренията на Лорн по отношение на Горланс и на неколцина други непрекъснато се потвърждаваха. Тези мъже бяха добри бойци и смелостта им беше истинска, но те не се бяха присъединили към черните гвардейци заради идеала. Вместо да служат на Ониксовата гвардия, те се надяваха да си послужат с нея, за да задоволят гордостта или амбициите си. А и дали щяха да се включат в нея, ако не я командваше принц на Върховното кралство? Несъмнено имаше неколцина, които мислеха, че ще изгубят правата си, когато Лорн беше поел командването след Алан, и Горланс беше един от тях. Произхождаше от най-висшето и богато благородничество на Върховното кралство и трудно понасяше да се подчинява на сина на прост оръжеен майстор.

— Нашите тревоги се отнасят до Ониксовата гвардия — възрази Горланс. — Ние мислим, че...

— Вашите тревоги засягат единствено вас, Горланс — прекъсна го Лорн. — Страхувате се, че този дуел ще навлече безчестие върху Ониксовата гвардия, а следователно и върху вас. Но за нея изобщо не ви пука.

— Рицарю!

— Вие сте тук единствено за да си подсигурите гърба — продължи Лорн, без да повишава тон. — Искате да подчертаете несъгласието си, за да можете да се дистанцирате от Гвардията и от

мен утре? Е, добре, направихте го. Потвърждавам тук и сега, че съм запознат с вашите възражения и Вард може да свидетелства, че е така.

Объркан, Горланс се обърна към Вард, който го гледаше мрачно и потвърди, като направи знак с глава.

— Сега излезте — добави Лорн. — И знайте, че ако все още сте част от Ониксовата гвардия, то е, защото не мога да ви изгоня, без да обидя принц Алдеран. Именно благодарение на него ви е връчена тази ризница и пак благодарение на него все още я носите.

— Рицарю, държа да ви уверя, че...

— Излезте.

Лорн не беше повишил глас, но тонът се беше повишил.

Горланс излезе, а Вард затвори вратата с крак, като се усмихваше против волята си.

— Ти никога не си харесвал тоя тип, нали?

— Никога.

Чуха приближаването на коне.

— Вече? — изненада се Лорн.

Все още беше тъмно, небето на хоризонта едва побледняваше. Лорн отиде до прозореца, като прибра меча си в ножницата и видя двама конници, които влязоха в двора. Единият беше Алан, гологлав, по риза и с навити ръкави; другият беше Одрик.

Лорн излезе на прага. Алан скочи от седлото и като остави на слугата си грижата да завърже конете, влезе в столовата, без дори да погледне към Лорн.

— Оставете ни — каза той на Вард.

Вард се оттегли с поклон, докато Лорн влизаше.

— Пази вратата — каза му Лорн.

Вард кимна.

— Откажи се от този дуел — заповяда Алан веднага щом Лорн затвори вратата.

— Не.

— Все още има време.

— Съмнявам се.

— Все още има време, щом ти казвам, че още има време! — вбеси се Алан. — Откажи се от този дуел!

Съвсем спокоен, Лорн възрази:

— Не можеш да ме принудиш. Никой не може.

Имаше право и Алан го знаеше. Двамата мъже се измерваха с поглед известно време, после Алан каза:

— Ти си Пръв рицар на Кралството. Представляваш Върховния крал и въплъщаваш неговата власт. Ако се дуелираш с Форланд и го убиеш, това ще е все едно че Върховното кралство обявява война на Ансгорн.

— Тогава ще е по-добре да умра.

— Не се шегувай, Лорн! Ако продължаваш да се инатиш...

Лорн го прекъсна:

— Няма да се бия в качеството си на Пръв рицар.

— Тогава ще бъдеш обвинен в предателство. И осъден.

— Зная.

Лорн беше решен.

Алан въздъхна и отчаяно каза:

— Няма да мога нищо да направя за теб, Лорн.

— Искам от теб единствено да закриляш Алисия.

— Алисия?

— Обещай ми, че ще се увериш, че нищо няма да ѝ се случи. Каквото и да стане. Ако не го направиш заради мен, направи го заради нея. Заради Енцио.

Тъй като не знаеше какъв ангажимент поема, Алан се поколеба.

— Моля те — настоя Лорн.

— Къде е тя?

— Тук. В една стая. Логан и Йерас я пазят.

Алан сякаш падна от небето.

— Какво? Тя... тя е тръгнала с теб?

И понеже Лорн не отговаряше, Алан се досети.

— Ти си я отвлякъл? — извика той.

— Къде мислиш, че можеше да отиде? Не можех да я изост...

— Ама ти наистина си полудял!

Тонът се повиши.

— Нямах избор! — възрази Лорн.

— Нямам си избор? Ама ти даваш ли си изобщо сметка какво говориш?

Лорн погледна настойчиво Алан в очите, после каза:

— Алисия носи моето дете.

Думите му паднаха като гръм от ясно небе и оставиха Алан смаян.

— Алисия носи моето дете — повтори Лорн. — Но не може да го задържи, ако трябва да се омъжи за херцог Д'Ангорн.

И тогава Алан разбра това, което до този момент нямаше никакъв смисъл за него. Това, че Лорн беше предизвикал Форланд под въздействието на гнева, изглеждаше разбираемо, особено ако ставаше въпрос да защити Алисия или честта си. Но как можеше да продължава да упорства за този дуел сега, на спокойна глава, когато можеше да прецени последиците от него?

— Искаш да спасиш детето — каза Алан. — Искаш скандал, за да се разкрие съществуването на това дете. И ако Алисия не се омъжи за херцог Ериан, вече нищо не я принуждава да абортира.

Лорн наведе очи, смутен, но все така решен.

— Това е единственото решение.

— За тебе може би. А за Лис? Помисли ли за последиците за нея? Готвиш се да ѝ причиниш такова нещастие...

Лорн не отговори.

* * *

Граф Дьо Форланд пристигна на разсъмване, придружен от един рицар и един щитоносец. Слезе от коня и тръгна сам към средата на двора, където го чакаше Лорн. Двамата мъже бяха в пълни бойни доспехи. Ризницата на Лорн беше черна, без друго украшение, освен герба на черните гвардейци, извезан на сърцето. Ризницата на Форланд беше от сива стомана, великолепно украсена с позлатени релефни фигури: истински княжески доспехи, отлично изработени, нови, които обаче нямаха нищо общо с парадно облекло и в които графът изглежда се движеше без никаква трудност. А Лорн чувстваше, че скоро ще да му стане трудно, тъй като беше свикнал с гъвкавата ризница от кожа и метални халки, създадена от Вард за Черната гвардия. Впрочем, ако стародавните правила на рицарския дуел оставяха свободен избора на оръжие, то те налагаха доспехите.

На кръста на Лорн беше препасана върнатата му скандка.

Форланд носеше само един меч на колана си, но щитоносецът, който вървеше след него, носеше дълъг, тежък меч, прибран в ножница, готов да бъде изваден. Форланд притежаваше необходимата сила да борави с този меч с една ръка. Но не носеше щит и Лорн се досети, че щеше да си служи с меча най-вече с две ръце — доказателство, че имаше доверие на ризницата си, за да отбива атаките, които той нямаше да успее да парира. От своя страна Лорн беше предпочел малък кръгъл дървен щит, обточен с желязо. Закачен на лявата му китка, щеше да издържи колкото може на ударите на тежкия меч.

Лорн извърна глава към Алан и Вард.

Те стояха на входа на главната сграда, заедно с още неколцина черни гвардейци, сред които Логан, Йерас, Ройс и Кай. Други образуваха група около Горланс под навеса на конюшните. Всички бяха мрачни. Безизразни. Неподвижни. Облечени в черно и въоръжени, те сякаш носеха военен траур. Погледът на Лорн срещна очите на всеки един от тях, после се върна към Алан и Вард — те и двамата вече не се надяваха Лорн да се откаже. Лорн вдигна поглед и видя Алисия, която гледаше от един прозорец — бледа, разстроена, гледаше го както се наблюдава бедствие, уплашена и невярваща.

Погледът ѝ беше умоляващ.

Лорн свали пръстена си и го показа на Форланд, който кимна. Но съвсем не си правеше илюзии. Жестът изобщо не беше достатъчен, за да отклони от Върховното кралство всякаква отговорност в това начинание, но поне спазваше формалностите. Подхвърли пръстена на Вард. Но Алан го улови, докато летеше.

Форланд спусна наочника на шлема си, а в това време Лорн нахлузи тежките ръкавици, закачени на колана му. На свой ред и Лорн си сложи шлема, внимателно го намести и стегна каишката. След това извади меча си, а Форланд извади своя от ножницата, която неговият щитоносец му подаде.

Щитоносецът се оттегли сред пълната тишина, нарушавана единствено от скърцането на подметките му по отгъпаната земя.

Противниците застанаха мирно един срещу друг и Форланд каза:

— Смърт или помилване?

— Смърт или помилване — отговори Лорн достатъчно силно, за да бъде чул от всички.

Условията на дуела бяха обявени: той щеше да завърши само със смъртта на единия боец или ако победителят помилваше живота на победения. Лорн си наложи да се въздържа и да не погледне за последно към Алисия. Щеше му се тя да разбере. Правеше това за нея, за тях двамата, за детето, което тя носеше.

За това дете, което сега вече щеше да живее, каквото и да се случеше...

Форланд нападна.

Лорн отби удара и отвърна с няколко силни удара — десен, ляв, десен, ляв, които принудиха Форланд да отстъпи и да се защитава. Лорн искаше да наложи своя ритъм на двубоя. С дългия си меч Форланд имаше предимството на по-голямата дължина, но беше побавен. Така че Лорн трябваше да разчита на бързината си, ако искаше да вземе преднина, с риск да се умори малко.

С риск да се покаже непредпазлив.

Това несъмнено щеше да е от полза с някой друг, но не и с Форланд, който с право беше смятан за един от най-добрите рицари в Ангорн, и Лорн вече се убеждаваше, че репутацията му не е преувеличена. Форланд не само беше изключителен боец. Беше и добър стратег и веднага щом усети, че ръката на Лорн започна да се уморява, не се задоволи само да отбива ударите, но започна да напада, така че блокира скандката на противника си.

Ударът беше жесток.

Лорн за малко не изпусна меча си, докато ръката му отхвърча назад и го оголи странично. Форланд нанесе удар. Лорн ловко го избягна, опита се да нападне, но неуспешно. Форланд удари пак и този път засегна Лорн по хълбока. Мечът на Форланд се удари в нагръдника на бронята в същото време, когато Лорн стоварваше скандката върху рамото на Форланд. Беше удар, който отсича ръка, но също като Лорн, и Форланд беше спасен от бронята си. Скандката изкриви нараменника му, но не успя да го разцепи. Графът се олюля, зашеметен от удара.

И Лорн не беше по-добре.

Двамата противници се отдалечиха един от друг — разтърсени и вече задъхани.

Предпазливо, заплашително, те очертаха въображаем кръг с дебнещи стъпки, без да се изпускат от очи — колкото да си поемат въздух. После Лорн скочи и атаката се поднови, още по-ожесточена.

Лорн и Форланд нанасяха и отбиваха удари, нападаха и се отбраняваха. Бяха се преценили взаимно и знаеха, че са равни. Графът имаше предимство като сила, но Лорн го компенсираше като гъвкавост. Разликата беше в опита и в издръжливостта. Или в интелекта и в хладнокръвието.

Нападения, отблъсквания, отпори — Лорн и Форланд се биеха според правилата, но нищо не си спестяваха. Подлъгваха се, залагаха си капани, не се колебаеха да използват юмруци или рамене. Нанасяха си ужасни удари, които понякога попадаха точно в целта и щяха да ги убият, ако не бяха доспехите им. Особено Форланд разчиташе много на своята ризница и оставяше без отпор атаките, които преценяваше, че не могат да проният бронята му. По този начин можеше да нанася удари, когато някой друг би парирал, и принуждаваше Лорн непрекъснато да се защитава. А Лорн използваше малкия си щит, за да отбива атаките, вместо да ги блокира, защото тежкия меч на графа много скоро можеше да разбие щита. Надяваше се противникът му да се умори и да допусне грешка, но онзи изобщо не отслабваше. А Лорн губеше силите си. Ефекта от безсънната нощ започваше да се чувства. Задушаваше се под шлема си, а потта изгаряше очите му.

В край на сметка той направи първата грешка.

Лорн не видя удара с юмрук, насочен към него. Все едно боздуган го удари по слепоочието и го зашемети под шлема му. По рефлекс вдигна меча си и отби един, втори, трети удар, който Форланд ожесточено му нанасяше с две ръце и накрая успя да изтръгне скандката от ръцете на Лорн. С дясната си ръка, изтръпнала от болката, Лорн вдигна щита си и успя да отклони удара, предназначен да го обезглави. Шлемът му се беше извил накриво, той едва виждаше и знаеше, че в крайна сметка късметът му щеше да се изчерпи. Тогава нападна, без да мисли, изненада Форланд, блъсна го като таран и като го улови през кръста, го повдигна и го пусна да падне тежко на земята. Форланд се строполи сред дрънчене на желязо, повлечен в падането си от тежестта на бронята. Възползвайки се от това затишие, Лорн отстъпи, хвърли ръкавиците си и със здравата си ръка започна да се мъчи да разхлаби ремъка на шлема си. Най-накрая успя да го отвърже и да го махне, очите му бяха измъчени до смърт от потта и слънцето, но той облекчено дишаше най-сетне с пълни дробове.

Докато животът се връщаше в дясната му ръка, Лорн видя, че Форланд се изправя. Все още залитайки, той се впусна към меча си, но не бе достатъчно бърз. Форланд се нахвърли върху него и вече нападнаше отгоре надолу с едно „хоп“ като дървар. Лорн хвана щита си с две ръце. Отби удара, после още един, като почти застана на едно коляно. При третия удар малкият щит се разцепи, но Лорн успя да отклони големия меч вляво и с обратното движение удари графа по лицето с останките от щита, като употреби цялата тежест на тялото си. Ударът беше толкова жесток, че строши с трясък щита. Шлемът на Форланд отлетя с разкъсан ремък.

Форланд се спъна. Голяма треска се беше забила в окървавената му буза, но той се съвзе, а в това време Лорн вдигна меча си и застана в отбрана. Форланд бавно извади треската, която остави зееща рана. Погледът му искреше от омраза.

Нападна.

Лорн избягна и удари.

Сред мъртвата тишина се чу шум от стомана, пронизваща стомана. Форланд се вцепени. Нито той, нито Лорн, никой не помръдна в продължение на секунди, които продължиха сякаш цяла вечност.

Скандската стомана беше победила ансгорнската стомана.

През нагръдника на украсената позлатена броня мечът на Лорн се беше забил в корема на Форланд, над дясното му бедро.

Лорн изтегли меча си, който проскърца.

Със сгърчено в гримаса лице Форланд падна на колене, но остана прав. Победен, но с достойнство. Чакаше последния удар. Предизвикваше с поглед Лорн, който — изтощен — дълго го гледа съсредоточено и размишляваше.

Лорн беше победител.

Сега вече скандалът заради бременността на Алисия щеше да попречи на съюзяването на семействата Лоранс и Ансгорн. Беше постигнал целта си. Детето му беше спасено. Оставаше му единствено да понесе последиците от постъпките си, защото дали го искаше или не, дали носеше или не легендарния пръстен, той беше Пръв рицар на Кралството. Нека да го обвинят в предателство, ако искат. Нека го съдят и осъдят. Нека го опозорят и хвърлят в затвора.

В края на краищата, нямаше да му е за първи път.

А после кой знае? Форланд имаше шанс да оцелее от тази рана. Все още беше възможно Върховното кралство и Ансгорн да намерят мирно решение на този проблем. Форланд беше жив. Следователно най-лошото не се бе случило. А и Алан изглеждаше в известна степен облекчен.

Лорн грубо изтри меча си в ръкава си, преди да го прибере и да се обърне към Форланд. Докато щитоносецът и рицарят, които придружаваха графа, бързаха към тях, Лорн вдигна очи към Алисия.

Все така застанала на прозореца, тя беше плакала, но клепачите ѝ сега бяха сухи. Погледът ѝ изразяваше едновременно объркване и признателност.

Признателност?

Дали искаше Лорн да пощади Форланд? И защо?

„Брендал“.

Очите на Лорн се превърнаха в черни топчета за едно мигване. И докато щитоносецът почти беше дошъл при тях, за да даде първа помощ на господаря си, Лорн се обърна кръгом, като изведнъж извади меча си и с протегнатата ръка разцепи въздуха хоризонтално.

Бликна кървава струя.

Главата на Форланд се търколи в прахта, в същото време страхът обзе всички, а Алисия крещеше.

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ

НАЧАЛОТО НА ЕСЕНТА НА 1548 ГОДИНА СЪБРАНИЕТО НА ИРКАНС

Седмият единствен разгада правилно движението на звездата на Рицаря с меча.

И тъй като всички или почти всички от Пазителите го бяха обвинили, че е сгрешил и е заблудил Събранието, сега вече всички или почти всички го подкрепяха и хвалеха преценката му. Но той бе достатъчно мъдър или умел, за да не оспори властта на Първия, който му беше признателен и внимаваше повече да не говори против него.

Хроники (Книга на тайните)

— Звездата на Кралския меч се появи отново — извести Първият пазител. — Върна се в съзвездията на съдбата.

— Видяхме я — отвърнаха Пазителите едновременно.

— Движението ѝ пресече движението на звездата на Рицаря с меча — каза Третият.

— Сега свети с нов блясък — каза Седмият.

— Със същия мрачен блясък както звездата на Рицаря с меча — възрази Третият.

Седмият пазител се обърна към него, но нищо не каза. Открай време двамата бяха противници, макар че Третият беше намалил нападките си, откакто престижът и властта на Седмия се бяха увеличили.

— Това е знак — намеси се Петият.

Седнали около каменната маса, Пазителите дебнеха реакцията на Седмия, който каза:

— Да наблюдаваме внимателно. Сега звездата на Меча и звездата на Рицаря преминаха в съзвездието на Кралството.

— Както и звездите на Черния принц и на Кралицата — каза Вторият.

— А звездата на Стария крал умира, докато звездата на Наследника се издига — добави Първият. — Никога съзвездието на Кралството не е било до такава степен неясно и несигурно.

— Ето защо трябва да наблюдаваме внимателно — каза Седмият спокойно и властно.

Това трябваше да бъде казано от Първия, а не от Седмия. Но всички кимнаха в знак на съгласие, с изключение на Първия пазител, сякаш той беше говорил, и Третият не можа да се сдържи повече. Той не удари с юмрук по масата, но попита с глас, треперещ от гняв:

— Аз ли съм единственият, който вижда, че звездата на Рицаря с меч избледня?

Никой не му отговори, дори не посмяха да го погледнат. Той продължи настоятелно:

— Да, блясъкът ѝ помръква, но тя се замъглява също така. Изчезва от Съзвездията на съдбата. Вижте! Погледнете, де! И вие, Първи, не виждате ли?

Първият се поколеба, искаше да отговори, но беше изпреварен от Седмия.

— Виждаме. Както виждате и вие. Но тревогите ви са напразни.

— Напразни? — за малко не се задави Третият пазител. — Напразно ли е да се тревожи за волята на Сивия дракон? Знаете ли какви бедствия ще предизвикаме, ако се окаже, че сме се излъгали? Никога няма да...

— Достатъчно — намеси се Първият.

Най-сетне беше проявил малко авторитет. Третият помисли, че това е благоприятен знак и бързо отстъпи:

— Ще бъде сторено така, както реши това Събрание — каза Първият.

И като се обърна почтително към Седмия, добави:

— Ще наблюдаваме и след това ще обмислим. Прочетохме звездите и познаваме Пророчеството.

И тук отново всички се съгласиха, с изключение на Третия.

Който замълча.

НАЧАЛОТО НА ЕСЕНТА НА 1548 ГОДИНА КРАЛСКИЯТ ДВОРЕЦ

Задържан по заповед на кралицата, рицарят не оказа съпротива и беше откаран в Ориал, където се върна и Дворът. Пътуваше с вериги на ръцете, ескортиран от Ониксовата гвардия, чийто затворник беше. За случая, по негова молба, принц Алдеран отново пое командването на черните гвардейци, защото искаше да пощади приятеля си.

Хроники (Книга за Рицаря с меч)

Когато се завърна в Ориал, кралица Селиан дълго разговаря с Естеверис за делата на Върховното кралство, преди да даде аудиенция на принц Жал. Прие го в салона на кралските покои, в присъствието на министъра, който се направи, че иска да се оттегли, но тя го задържа. Кралицата прие по-големия от синовете си с доволна усмивка, когато той влезе уверено.

— Майко — каза той, — за мен е голямо удоволствие да ви видя отново.

След опита за убийство, който беше инсценирал, Жал беше изтърпял да мине времето, необходимо за разумно възстановяване. Сега се появяваше навсякъде в отлично здраве и оставяше хората да говорят, че по чудо е оцелял без последици от удар с меч на Тъмнината. Този меч беше истински и действително му беше нанесен удар, но с най-обикновено острие, от един съучастник, който беше внимавал да не увреди нито един жизненоважен орган. Този фалшив атентат беше постигнал двете цели, които кралицата преследваше тогава: да провали последните шансове за мир между Върховното кралство и Арканте и да направи от Жал герой — почти мъченик — на Църквата на пожертвания Дракон-крал.

— Дойдох да ви поздравя — добави Жал, като се поклони. — Чаках единствено завръщането ви, за да поема на път към Великата

църква. Там ме очакват, както знаете. И вече доста дълго отлагах заминаването си.

Жал трябваше да се яви във Великата църква, за да бъде избран за кардинал от Светия Синод. На трийсет години той вече беше една от най-известните и най-влиятелните религиозни личности в Имелор. И сега, когато Драконът-крал го беше отличил от останалите, като го спаси от сигурна смърт, сега, когато всеки знаеше, че вярата му го беше спасила от разрухата на Тъмнината, издигането му сред духовенството, което и така беше главоломно, изглеждаше неудържимо.

— Кога ще се върнете? — попита Естеверис.

— Пътят е дълъг и ще ми се наложи да заобиколя Ансгорн. Освен това несъмнено ще бъда задържан от различни дела... Така че след първите снегове, мисля. Най-късно за Свети Аргюс. — Тогава Селиан и нейният министър се спогледаха, което Жал забеляза. — Какво има? — попита той кралицата. — Нали за това се бяхме уговорили?

— Да — отговори Естеверис. — Но положението се промени.

Пренебрегвайки министъра, Жал чакаше, като не изпускаше майка си от очи.

— Да седнем — предложи тя.

И веднага щом се настаниха в креслата, каза:

— Върховният крал е променил завещанието си.

— Кога? — попита Жал.

— Наскоро.

Жал се замисли.

Безполезно беше да пита в какъв смисъл е било променено кралското завещание. Тъй като предишният вариант посочваше Алан за наследник на трона, новият можеше единствено да възстановява правата на Ирдел. Жал се досещаше за скрупулите и може би за страховете, обзели баща му. Някога Върховният крал беше позволил на кралицата да го убеди, че Алан ще е по-подходящ от Ирдел да го наследи. Но с приближаването на смъртта несъмнено се бе уплашил от своята дързост. Беше се разтревожил за опасностите, на които би изложил Върховното кралство. Не рискуваше ли да го потопи в пълен хаос, като върви против династическите закони? Искаше ли

последната му постъпка като крал да бъде и най-оспорваната, най-вредителната за мира? Не беше ли допуснал вече достатъчно грешки?

— Работихме твърде много. Пожертвахме твърде много, за да се провалим сега — каза кралицата.

Всъщност Жал знаеше какъв беше залогът за Върховното кралство, но най-вече за майка му, която — противно на това, което охотно показваше пред хората — никога не се бе стремил нито към властта, нито към славата, нито към богатството за самата себе си. Да, понякога беше действала, подтиквана от страст, и беше позволявала отмъстителната ѝ природа да диктува постъпките ѝ. Да, понякога се бе показвала като жестока и несправедлива. Но това, което беше направила през последните години, бе с една-единствена цел: да позволи на Алан да сложи на главата си короната на Върховното кралство. Малко я интересуваше дали я мразят и обвиняват за всички нещастия. И дори не я интересуваше дали ще пожертва живота си, или живота на когото и да било. Никоя цена не беше прекалено висока в името на това да се осъществи съдбата на Алан.

Защото ето за това ставаше дума: съдбата на Алан.

Грандиозна, историческа съдба, която бе разкрита на кралицата от едно загадъчно пророчество, за което Жал не знаеше големи подробности, но което като че ли твърдеше, че младият принц е призван да спаси Върховното кралство. Оттогава насетне кралицата сякаш изпълняваше някаква божествена мисия и не бе престанала да работи за изпълнението на това пророчество, да се опитва да ускори осъществяването му. И всичко ѝ бе позволено, защото се подчиняваше на волята на Сивия дракон, за общото благо и за най-голяма слава на Върховното кралство.

За своя любим син.

Жал знаеше, че не е толкова привлекателен, че не е така харизматичен както Алан. За сметка на това обаче той беше по-търпелив и по-интелигентен, по-амбициозен, по-надарен за интригите. За известно време това го беше сближило с майка му, която в много отношения откриваше себе си в него. Но винаги беше предпочитала Алан и заминаването на Жал — когато той отговори на призива на вярата си — беше засилило връзките на обич и привързаност между кралицата и по-малкия от синовете ѝ. Той не бе заминал. Той не бе изоставил любящата си майка заради култа към Дракона-крал...

А Ирдел?

Той не беше неин син.

По-лошо, беше син на първата съпруга на Върховния крал, обожаваната съпруга, в чиято сянка тя, Селиан, беше живяла през цялото време, след като се омъжи. Така че презираше Ирдел също толкова, колкото мразеше идеалния, трагичен и романтичен спомен, който майката бе оставила у Върховния крал, умирайки при раждането — завинаги млада, красива и обичана.

— Ако кралят умре утре — каза Естеверис, — всичко ще бъде изгубено.

— Нямаме време — потвърди кралицата. — Напразно ще бъде да се опитваме да накараме Върховния крал да си промени решението. Кой знае дали това все още е възможно? И кой знае дали смъртта няма да го споходи преди това?

— Какво сте решили да правите, майко? — попита Жал. — И какво очаквате от мен?

Тогава Жал изслуша подробностите на план, който вече бе приведен в действие и скоро щеше да приключи. Планът беше твърде брутален за неговия вкус, но трябваше да се предотвратят нежеланите последици възможно най-бързо. Спешно трябваше да се отстрани, с всякакви средства, опасността, която новото кралско завещание представляваше. След това можеха да завършат с подготвянето на всичко за деня, когато Алан щеше да се възкачи на трона на Върховното кралство.

— Може би ще е необходимо да ускорим малко нещата — подхвърли Естеверис.

Това беше начин да подсказе, че трябваше да се използват корупция, шантаж, заплаха или насилие — нещо, на което Жал нямаше какво да възрази.

Защото и той също мислеше, че всичко му е позволено.

Мисията му беше свята, свещена. И интригите на майка му, коронясването на брат му бяха само етапи по пътя към неговата голяма цел: с огън и меч, ако трябва, да покръсти Имелор и да наложи навсякъде, като се започне с Върховното кралство, култа на пожертвания Дракон-крал.

* * *

Седнал в тъмното на сламеника си, Лорн вдигна глава, когато чу, че вратата се отваря.

Вече четири дни, откакто беше задържан в затвора на Кралския дворец в очакване да бъде съден. И осъден. Защото за него нямаше никакво съмнение, че ще бъде признат за виновен за това, в което го обвиняват. Случаят беше твърде хубав. Ако Върховният крал не се противопоставеше, кралицата най-сетне щеше да може да се отърве от него. Лорн не се надяваше на никаква милост от страна на съдиите. А и какво всъщност рискуваше? Смърт — тъй като срещу него тегнеха обвинения в държавно предателство. Или Далрот. Пак. Всичко това решително имаше горчивия вкус на вече преживяно.

Влезе Алан.

Тъмничарят, който му беше отворил, закачи един фенер в килията, преди да излезе и да затвори вратата зад себе си, като остави двамата мъже сред колеблива светлина и тегнеща тишина. Алан си спомни, че в същата килия и под надзора на същия тъмничар беше затворен фанатикът, който се бе опитал да убие Жал. За миг отново видя на пода агонизиращия сред ужасни страдания мъж, черната жлъч на устата му и разядените му от Тъмнината вътрешности. Продължаваха да не знаят нищо както за него, така и за онези, които му бяха поръчали убийството, нито пък за меч в ръката му. Може би ставаше въпрос за меч на Тъмнината, който Алан тайно беше запазил с намерението да открие произхода му. Но какъв смисъл имаше вече всичко това? Всичко изглеждаше толкова отдавнашно...

Тъй като мълчанието ставаше прекалено, Лорн попита:

— Мога ли да направя нещо за теб?

Алан се съвзе.

— Извинявай — каза той. — Но точно в тази килия умря мъжът, който искаше да убие Жал. От всички тъмници в този затвор... как е възможно...?

Лорн направи отчаяна физиономия.

— Драконът на съдбата проявява специално внимание към мен — иронично рече той.

Алан се огледа, за да седне някъде, но не видя нищо. Поколеба се, после, тъй като Лорн не изглеждаше да има желание да стане, клекна срещу него.

— Как си? — попита той.

Лорн вдигна рамене.

— Горещо-долу. Какви са новините?

— Твоят случай далеч не е прост. Юристите, с които разговаря Естеврис, се претрепват. А дипломатите дават други предложения.

— Щастлив съм да го чуя.

— Да, можеш да си щастлив, защото това може да ти спаси живота.

— Как така?

— Първо ми направи място, за да мога да ти обясня.

Лорн се дръпна малко встрани и Алан седна на сламеника до него, и двамата с гръб към стената.

— Е? — рече Лорн.

— Казано и с една, и със сто думи, твоят случай е политическа и юридическа главоблъсканица. Ако останеше само до майка ми, вече щеше да си екзекутиран, без да мога да направя каквото и да било. Но нещата не са толкова прости.

— Благодарение на него — каза Лорн, като посочи пръстена на Първия рицар, който продължаваше да носи на пръста си.

— Благодарение на него — потвърди Алан. — По всеобщо мнение няма никакво значение дали си го свалил или не преди дуела. Тъй като единствен Върховният крал може да направи някого Първ рицар и само той може да го развенчае. Следователно ти представляваш Върховния крал и Върховното кралство, когато се изправи срещу Форланд. Впрочем продължаваш да ги представляваш.

— Възхити се на двореца ми — прекъсна го Лорн.

Но принцът дори не направи опит да се усмихне, а продължи:

— Което е основание да бъдеш съден за държавно предателство. Нападайки Форланд, ти тежко навреди на политиката на Върховното кралство и на неговите отношения със съюзна държава. Ако беше посланик и беше обявил война на Ангорн на своя глава, щеше да е почти същото. Разбираш ли?

Лорн кимна.

Отлично разбираше и до момента не научаваше кой знае какво.

— За да се обърка всичко докрай — продължи Алан, — моментът, в който уби Форланд, също поставя проблем. Според някои си го убил при дуел. Но според други дуелът е бил приключил, когато ти обезглави Форланд. Коего те прави убиец.

Алан замълча в очакване на някаква реакция, която така и не дойде.

— Убиец — натърти той.

Но Лорн не отговори.

Изглеждаше сякаш беше някъде далеч, с очи, наведени към белязаната си ръка, чиято длан разтриваше. Духът от Тъмнина беше довършил Форланд — от проклетия или от каприз. Но признаването на този факт с нищо нямаше да помогне да се разреши случая на Лорн, тъкмо напротив.

— Лорн? — разтревожи се Алан.

— Кажете ми за Лис.

Алан смръщи вежди.

— Тя... тя се върна в Сарм. Бракът беше анулиран, а годежът развален, но... ти това го знаеш. Защо...?

— А детето? — прекъсна го Лорн. — Нашето дете. Ще го задържи ли?

— Да, несъмнено. Как да знам?

Изведнъж Лорн стана и отиде да се подпре с две ръце на отсрещната стена. Вече мислеше единствено за това, за това дете, което беше негово и което Алисия носеше.

— Тя трябва да го задържи, Алан. Не ми пука за останалото, но тя трябва да го задържи. Иначе съм направил всичко това за едното нищо.

Алан също се изправи.

Приближи се до Лорн и като сложи ръка на рамото му, каза:

— Вече нищо не можеш да направиш. Сега трябва да мислиш за себе си.

Лорн помисли, примири се и се обърна с лице към приятеля си.

— Дойдох да ти направя едно предложение — каза Алан.

Лорн кимна и заслуша внимателно.

— За да те съдят за държавна измяна, означава да се приеме, че си представлявал Върховния крал по време на дуела. А това означава да рискуваме война с Ангорн, нещо, което Естeverис не иска.

Подкрепленията, които Ансгорн беше изпратил на обсадата на Арканте, са се върнали, но според нашите шпиони остават мобилизирани на границата. Сиреч на херцог Ериан не му минава гневът. Очевидно само чака да употреби тази армия срещу Върховното кралство, но не може да го направи без... основателна причина.

— А загубата на син по време на дуел не е такава — каза Лорн.

— Не и ако този дуел е поради лична вражда. Дуелите за чест или справедливост са чести в Ансгорн.

— Следователно трябва Форланд да е бил убит от мен, Лорн, а не от Първия рицар.

— Точно така.

Лорн скръсти ръце недоверчиво.

— Аз обаче — каза той — трудно мога да си представя, че ще ме оставят да изляза оттук.

— Именно това е целта на моето посещение.

Лорн се усмихна подигравателно.

— Нека да позная. Предлагат ми да ми подарят живота, ако приема наказанието си и се съглася после да изчезна без шум и без сълзи. Лъжа ли се?

— Не.

— И какво наказание са ми приготвили?

— Ще бъдеш прогонен от Върховното кралство и охулен.

Опозорен.

— И?

Алан си пое дълбоко дъх.

— Ще се признаеш за виновен в престъпление против владетел.

— Против Върховния крал?

— Не, против кралицата.

Лорн оцени този финес по достойнство.

— Идея на Естеверис? — попита той.

— Да.

Кралицата не бе коронясана.

И срещу нея не можеше да бъде извършено престъпление против владетел, тъй като нямаше правото да царува сама. Именно тук беше целият проблем, който нейното регентство поставяше и причината, която изтъкваха онези, които оспорваха властта ѝ. Откакто се бе върнал, Лорн през цялото време бе един от тях. Но ако го обвиняха в

престъпление против владетел, това нямаше ли единствено да признае нейната власт? Съвсем излишна изтънченост, тъй като Лорн — убеден — щеше да приеме да изчезне завинаги. Но това щеше да е един от онези дребни триумфи, които кралицата толкова ценеше, и към това виновно удоволствие щеше да се прибави и насладата от наложеното наказание.

Защото нямаше да е достатъчно Лорн публично да признае грешката си...

— Това е най-доброто решение — каза Алан.

— За Върховното кралство?

— За тебе! За тебе, за Бога!

И тъй като Лорн не отговори, Алан искрено добави:

— Нямаше да съм тук, ако не бях убеден. Приеми тази сделка, Лорн.

Лорн направи няколко крачки из килията, докато мислеше. После погледна Алан в очите и каза:

— Още съм Пръв рицар на Кралството. Ако ме обвинят, означава да обвинят краля. Да ме осъдят, означава да осъдят краля. Да ме измъчват, значи да...

— Но помисли — ядоса се Алан. — Кралски вестители бяха изпратени в Цитаделата. Баща ми знае всичко и чакаме отговора му до няколко дни. Наистина ли смяташ, че ще имаш доверието му още дълго? Че ще те спаси?

— Искам само да изчезна. И Ониксовата гвардия да бъде запазена.

— Тя ще бъде запазена. За останалото...

Лорн изправи рамене.

— Кажу ми на кралицата и на Естeverис, че в нищо няма да се призная виновен, докато не разбере решението на Върховния крал.

Алан се отчая.

— Добре. Така или иначе нищо не може да се направи преди това. Но не храни големи надежди. Свършено е, Лорн. Свършено. Баща ми няма да те спаси.

Лорн млъкна.

Върховният крал беше и негов баща и вече го беше изоставил, като позволи да го отведат в Далрот преди четири години. Пак ли щеше да го изостави? Щеше ли да позволи още веднъж да бъде

осъден, опозорен, измъчван? Лорн не се съмняваше в това, но имаше нужда от това последно предателство, за да приключи с траура, който животът му представляваше.

Преди да излезе от килията, Алан се обърна на вратата и попита:

— Ще ми кажеш ли някой ден защо уби Форланд? Той беше победен и ти беше спечелил. Тогава защо?

В погледа на Лорн се четеше смущение.

* * *

Тази нощ Лорн потъна в неспокойния сън на преследвано животно.

Повлечен от кошмарите си, той се върна в тъмниците и коридорите на Далрот и не знаеше дали беше лудият, когото виждаше да бяга, или гладната сянка, която го преследваше. Беше смазан от страхове и страдания, в която една част от самия него се повтаряше. Викове на измъчваните души го възбуждаха, макар че собственият му променен глас се смесваше в общия хор на болките. Тичаше между стени, които се поклащаха и една след друга пред него се отваряха врати и се виждаха все по-мъчителни гледки, чуваха се още по-страшни викове.

И изведнъж настана спокойствие и мрак.

Внезапно настъпи тишина.

И докато беше или си мислеше, че досега е бил окаян полугол бедняк, Лорн откри, че стои изправен, облечен в черната си кожена ризница с метални халки. В ръката си държеше шлем, а тежката му скандка беше на кръста му. Пръстенът с герба беше на пръста му, а печатът, който бележеше лявата му длан, разливаше по ръката му приятна топлина.

Зад гърба му вратата през която току-що беше минал, беше станала толкова висока, че изглеждаше тясна, макар че през нея можеха да минат двайсет мъже в редица. Двете ѝ крила бяха откренати и очертаваха по земята дълъг килим от светлина, който леко се разширяваше. По смълчания мрак, царящ на това място, можеше да се отгатне, че помещението е огромно и Лорн го позна.

Беше в издълбаната планина, в която Драконът на разрушението бе пазен като затворник, откакто първият Върховен крал го бе победил и покорил преди петстотин години.

Лорн позна каменния подиум, до който стигаше светлината, четирите плоски съда около него, в които гореше огън, и двата трона, поставени на него — единият празен, другият зает от Ерклант I, облечен в броня, седнал на своя трон за вечни времена.

Пристъпи напред, а през това време вратата зад него бавно се затвори. Знаеше, че Серкарн го очаква. Драконът на разрушението го беше намерил и като използваше някогашната си власт, го беше призовал.

Сред тракането и скърцането на огромните арканови вериги, които го задържаха, драконът подаде глава на светлината на огньовете, осветяващи подиума, а останалата част от огромното му тяло остана скрита в тъмното. Лорн знаеше, че не е напуснал килията, в която бе затворен. Знаеше, че за тялото му — ако ли не само за душата му — няма никаква опасност и че колкото и действителна да му се струваше, близостта на Серкарн беше само илюзия. И въпреки това трябваше да съдържа порива на инстинктивен страх, когато върху него падна безмилостният поглед на тези очи, червеникави като две топки, пълни с разтопен метал. Те горяха от страст, от интелект и от една древна жестокост, каквато вече не съществуваше в света след края на последната Война на сенките. И приютяваха огнището на нечувана мощ.

— *Ти дойде* — каза Драконът на разрушението. — *Това е добре.*

— *Имах ли избор?*

— *Не. Но можеше да създадеш повече трудности. Освен ако...*

Драконът внимателно се вгледа в Лорн и се усмихна.

— *Виждам* — каза той. — *Вече нямаш никаква власт над сънищата си, нали? Винаги започва така, Тъмнината винаги така започва делото си... Не ти ли го казах? Не? Трябва да съм забравил. Отначало нощем. После...*

Лорн мълчеше, левият му юмрук беше свит около дръжката на меча му, прибран в ножницата. Да стои пред Дракона на разрушението беше все едно да се изправи пред тиха буря, огромна вълна, застинала изправена, бучаща и неподвижна, заплашваща да се отприщи и да отнесе всичко.

Но Лорн намери сили да попита:

— Какво очаквате от мен?

— *Аз ли?* — забавляваше се драконът. — *Ами аз нищо не очаквам. Какво можеш да очакваш от този, който няма нищо и вече нищо не може? Разбира се, щеше да е свършено различно, ако ме беше послушал* — Серкарн се изхили. — *Помисли си, че можеш да минеш и без моята помощ. Сметна, че можеш да покориш Духа от Тъмнина, който е в теб. И сега, погледни се...*

Драконът протегна врата си, окован в нашийник, от който тръгваха вериги. Люспестата му муцуна се докосна до лицето на Лорн.

— *Ама наистина, погледни се...* — добави Серкарн.

Против волята си Лорн погледна в хипнотичните очи на Дракона на разрушението и сякаш в тях се отрази душата му. Тогава в него нахлуха спомени, до този момент потулени, спомени, които му разкриха кой беше той всъщност, когато неговият Дух от Тъмнина се отдадеше свободно на жестоките си, насилнически пориви. Врълетя го вътрешна буря от образи, шумове, миризми и емоции. Видя се как излиза сам и окървавен от един пожар, залитащ и обезумял, от дланите му стърчат дърводелски пирони. Видя се в една лятна нощ в квартала на монетите как хладнокръвно убива двама стражи, които беше повалил и те лежаха в краката му. Видя се в нощта, когато пристигна в Ориал, как насилва една бедна жена, без да изпита истинско удоволствие, а само за да задоволи желанието си да кара другите да страдат, да ги унижава и подчинява. Накрая се видя как отрязва главата на Форланд с един свършено премерен удар и се наслаждава на бликащата кръв.

Видя какво чудовище е и се олюля.

— Това... Това не съм аз...

— *Напротив. И ти го знаеш много добре.*

— Не съм аз!

— *Недей да си мислиш, че Тъмнината дърпа конците, а ти си марионетката. Недей да си мислиш, че си някаква трагична, несъзнаваща нищо кукла, че нямаш вина за това, което Тъмнината те е принудила да направиш. Защото тя за нищо не те е принудила. Тъмнината не е твоя господарка. Твоят Дух от Тъмнина ти принадлежи също както ти му принадлежиш. Сега вече сте едно цяло.*

Тогава в паметта на Лорн изплува друга сцена — срещата му с убиеца с кожената маска, който го беше измъчвал и изоставил обезкървен наред пожара в Черната кула миналата година.

Теас.

Той се казваше Теас и се беше върнал с намерението да убие Лорн, за да завърши онова, което бе започнал. Но сега Лорн си спомняше как, надарен с невероятна сила и с душа, по-студена от лед, беше хванал убиеца и го беше накарал да признае кой го е наел. Беше толкова лесно и толкова приятно да го накара да страда. Тъмнината беше негова господарка и съюзница. Беше ли се чувствал някога по-силен и по-доволен, колкото в онзи миг? А Лорн беше изпитал такова задоволство, когато закова Теас за стената, като го прободеше с кама право в лицето!

Впрочем именно той беше почувствал това удоволствие, тази наслада.

Той и никой друг...

Изправен срещу дракона, Лорн изпитваше силно желание да избяга, макар да не можеше да избяга от самия себе си.

Но да избяга далеч. И за дълго.

Докато се изгуби.

— Тогава защо не се видях как извършвам тези деяния — попита той с разтреперан глас. — Ако наистина съм ги извършил в пълно съзнание, защо бяха скрити от мен?

Развеселен, драконът погледна жертвата си.

— *Толкова ли си наивен? Смяташ ли, че твоята част от Тъмнина коварно е отблъснала тези спомени? Че тя ги е скрила? — Серкарн изпуктя презрително. — Другата част от теб ги е скрила. Ти самият! Тъй като си неспособен да приемеш постъпките си! И твърде слаб! И подъл!*

— Не!

— *Ти не искаше да видиш, Лорн. Не искаше да знаеш. Тъмнината те разкриваше такъв, какъвто си — пред самия теб. Такъв, какъвто винаги си бил и какъвто ще бъдеш до смъртта си. И трябва да благодариш на съдбата, която пожела да те събере с Тъмнината. Трябва да ѝ благодариш, защото най-накрая знаеш истината за уродливото копеле, което си...*

— Не! — изрева Лорн.

Всяка дума на дракона се забиваше в него като удар с меч. С наранена до болка душа, разбит, победен, Лорн падна на колене.

— Не... — пророни той още веднъж тихо.

Драконът на разрушението вдигна глава и отвратен се дръпна от проснатия на пода Лорн.

— Патетично... Как съм могъл да си представя, че ти би могъл да си ми полезен? Как Пазителите са могли да си помислят, че си достоен за твоята съдба? Ти! И съдба! Направи услуга на сина си, рицарю. Спести му срама да има баща като теб.

Лорн вдигна глава.

— Син?

— Да — каза драконът с престорено безразличие, което заблуди Лорн. — Все още виждам достатъчно далеч по пътищата на съдбата, за да ти го кажа. Ще се роди син от съюза ти с...

— Ще имам син? — Лорн се изправи — Или това е още някоя от лъжите ви?

— Защо да те лъжа?

— Син...

В сърцето на Лорн се зараждаше искрица надежда, но Серкарн реши веднага да я угаси.

— Аз обаче — каза той, — ако бях на твое място, нямаше да се радвам толкова да имам потомство...

И тъй като Лорн го гледеше неразбиращо, добави със зловна радост:

— Ти как мислиш, какво чудовище може да се роди от семе, пропито от Тъмнината?

Заслепен, бесен, Лорн размаха меча си и скочи към дракона, като нададе вик, който отекна в тъмнината на килията му.

* * *

Никой не посмя да събуди Алан. Така че едва на сутринта той бе уведомен и без да чака, бързо отиде в затвора на двореца.

— Какво сте му направили? — извика той, когато намери Лорн в килията му.

— Нищо! — защити се главният тъмничар, като инстинктивно отстъпи. С наведени очи помощниците му също стояха настрана. — Напротив, направихме каквото бе по силите ни, за да...

С вързани китки и глезени, Лорн се мятеше на сламеника си. Кърпа, завързана на устата му, заглушаваше яростните му викове, но не пречеше на черната жлъч да се стича по брадичката му.

Цялата му уста беше изцапана. Ризата му беше разкъсана. На челото му имаше рана, косата му беше покрита със засъхнала кръв.

Алан забеляза, че тъмничарят и помощниците му имаха белези от удари и ухапвания. Очевидно Лорн им беше създал доста главоболия.

— Случи се тази нощ — каза тъмничарят. — Рицарят изведнъж започна да крещи. Веднага притичахме и го видяхме как се блъска с все сила в стените. Беше като побеснял. Тогава се опитахме да го хванем, за да му попречим да...

— Разбрах.

Тъмничарят и помощниците му стояха на разстояние от Лорн. Спогледаха се тревожно като видяха, че принцът се приближава до него, но не посмяха да му попречат.

— Внимавайте, месир — рече тъмничарят.

Алан не искаше да чуе и се наведе над Лорн, който се мятеше във веригите си. Стенеше, лицето му се кривеше от гримаси. Очите му бяха като две слепи сиви топчета. Алан го погледа един дълъг миг състрадателно, после прошепна:

— Но какво си сторил на Божествените, за да заслужиш това?

НАЧАЛОТО НА ЕСЕНТА НА 1548 ГОДИНА ОСТРОВ ДЕРИОС (СВЕЩЕНОТО МОРЕ)

*Винаги върху възлюбената
тегне нещастие то
или над момата.
Когато удари часът.
Няма война,
която да ги пощади,
мъжете умират,
остава плачът.
Хроники (Книга на Песента на мъртвите)*

Корабът пристигна на разсъмване, след като бе плавал цяла нощ по спокойните води на Священото море. Остров Дериос и неговият манастир все още бяха потънали в мъгли. На безжизненото небе грееше бледо слънце. Шумът на вълните — равномерен, досаден, изпълваше тишината, смущавана от крясъците на няколко птици.

Застанал сам на палубата, Еленцио дьо Лоранс чу как една камбана извести за пристигането на кораба. Изобщо не беше спал. Чертите на лицето му бяха изопнати и загрижени. Погледът му се губеше някъде в далечината и рядкото плисване на вълните едва го караше да присвие очи. Мислеше, без да обръща внимание на моряците, които, застанали на мостика и на такелажа, се подчиняваха както на навика, така и на капитана си, за да подготвят кораба за акостиране. Дериос беше крайната им цел. Щяха да останат само един час и нямаше да слизат на този пуст остров, където живееха само двайсетина монахини и който беше настрани от всички морски пътища. Сармските моряци бяха суеверни и не харесваха нито Дериос, нито зловещия му манастир, нито неговите обитателки. Когато по случайност някой кораб се доближеше до острова, екипажът непременно отправяше молитва към Гарлор, Драконът на Моретата.

След като чу камбаната на манастира, Алисия излезе на мостика.

Тя също почти не беше спала, но бе предпочела да си остане в каютата — мрачна и вгльбена. Двете придружителки, които не се отделяха от нея, откакто се бе върнала в Сарм, бяха избрани от майка ѝ. Те повече я надзираваха, отколкото да я придружават, постоянно мнителни и недоверчиви, виждаха и чуваха всичко. Но този път почитателно останаха назад, когато Алисия отиде при Енцио и го хвана за ръката, за да погледа тихо заедно с него сивите покриви и ниските кули на манастира. Бойници във формата на кръст пробиваха дебелите му стени. Редките прозорци им отвърщаха с отражения в пурпурно и кървавочервено.

Алисия попита:

— Вярно ли е това, което казват? Че манастирът е бил построен върху развалините на цитадела по времето на Мрака?

— Да.

— Също като Далрот.

— Никое място не прилича на Далрот, Лис. Никое.

Енцио никога не беше виждал Далрот. Но в Имелор бяха останали други цитадели, построени по време на Войните на мрака. Една от тях бранеше пристанището на Ангборн, Енцио добре я познаваше, тъй като се беше бил там против иргаардците под командването на Лорн. Нямахше как да не признае, че строгата ѝ, зловеща архитектура много приличаше на стила на манастира, независимо от няколко допълнения и промени.

— Мислиш ли, че ще го върнат там?

Изненадан, Енцио не разбра веднага, че сестра му говори за Лорн и за Далрот.

— Не зная — каза той. — Може би. Ако Лорн е обвинен в държавно предателство...

— Не искам да умре. Не... Не искам да страда.

— Това, което направи, не може да остане ненаказано.

— Зная, но...

— Толкова ли го обичаш?

Чисто формален въпрос.

Алисия кимна, а в това време очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Да.

— Никой вече нищо не може да направи за него, Лис. Съжалявам.

— Освен Върховният крал, нали?

Но и самата тя не вярваше в това.

Изпълнен със съчувствие, Енцио пусна едната си ръка от парапета, за да прегърне сестра си през раменете и да я притисне към себе си.

Тя се сгуши в него.

Забрадени и облечени в черно и червено, няколко монахини излязоха от манастира и по една пътека слязоха в редица към залива, в който корабът щеше да акостира. Вървяха бавно.

— Тук ще си на сигурно място — каза Енцио.

Алисия не отговори.

Анулирането на брака ѝ, прибавено към последвалата дипломатическа криза с Ангорн и Върховното кралство, беше обезсилило в голяма степен баща ѝ на политическата сцена. Властта на херцога на Сарм открито беше оспорвана от привържениците — все по-многобройни — на независимостта на херцогство Валанс и Спада беше станала по-застрашителна от когато и да било. Критикувани, нападани, Лоранс и последните им съюзници сега живееха в страх от отравяне, нападение или бунт. В Двете херцогства цареше атмосфера на гражданска война.

Независимо от това обаче, дали само за да я предпази херцогиня Ливерия беше убедила съпруга си да изпратят дъщеря си на Дериос? Алисия много добре знаеше, че не е така. В крайна сметка тя беше предизвикала нещастieto, тя беше тази, чиято грешка беше опетнила честта на близките ѝ. Така че по-добре беше да скрият причинителката на скандала, та макар и само докато роди. После щяха да видят. А това щеше да я накара да помисли добре.

Наказание. Ето на какво я беше осъдила майка ѝ.

Защото ако се предположеше, че Алисия изобщо някога бе имала някакви съмнения, сега знаеше с абсолютна увереност — сега, когато виждаше манастира на Дериос, — че бе изпратена тук, за да изкупи вината си и да роди далеч от погледите едно копеле, което никой не искаше.

— Ще говоря с баща ни — каза Енцио. — Най-накрая ще омекне. И веднага щом родиш детето си, ще дойда да те взема. Ще

дойда да *vi* взема.

— Обещаваш ли ми? — попита Алисия с надежда.

Енцио сведе към нея нежен и отчаян поглед, но не му стигна смелостта да я излъже.

НАЧАЛОТО НА ЕСЕНТА НА 1548 ГОДИНА ЗАТВОРЪТ НА КРАЛСКИЯ ДВОРЕЦ (ОРИАЛ)

Той се върна от кошмарите на своите ноци на Тъмнината, но го чакаха кошмарите на дните му, които обземаха живота му.

Хроники (Книга за Рицаря с меча)

Когато Лорн се върна в съзнание, всички мускули го боляха ужасно. Лежеше на сламеника; вече не беше вързан, но китките и глезените му бяха наранени и го боляха. Гадеше му се. Струваше му се, че се събужда от спокоен сън, без сънища, такъв сън, какъвто отдавна не бе имал, обаче се чувстваше неудовлетворен.

Един монах рицар от Светите покровители беше до леглото на Лорн.

Той се молеше, паднал на колене, лактите му бяха поставени на една табуретка, а челото му бе опряно на събраните му ръце. Носеше дългата ризница от стоманени халки и бялата връхна дреха със сребърни ширити на своя орден. Кръстът му беше пристегнат с тежък кожен колан. Липсваше му само мечът.

— Братко... — гласът му беше толкова пресипнал, толкова дрезгав, че Лорн се прокашля — напразно, — за да си прочисти гърлото. Това беше гласът на човек, който много, много бе крещял. — Братко Ярл?

Изваден от молитвения си унес, монахът се прекръсти върху сърцето, после извърна към Лорн спокойния си поглед.

— Добър ден, рицарю.

— Какво...? Какво правите тук?

— Повикаха ме при вас, защото имахте нужда от помощ. Как се чувствате?

— Зле.

С върха на пръстите си Лорн пипна защитата, но все още прясна рана на главата си, после големия кръвоизлив на лявата си скула. Като

забеляза, че и устната му е сцепена, той попита:

— Какво се е случило?

Не си спомняше нищо след момента, когато нападна Дракона на разрушението. Пристъпът му на ярост веднага го бе върнал в действителността, в тази килия, а после?

— Вие полудяхте — обясни брат Ярл. — Обзе ви лудостта на Тъмнината. Ревяхте и се удрахте в стените. Тъмничарите трябваше да ви завържат, за да избягнат най-лошото. И, изглежда, трима едва са се справили.

— Принц Алдеран ли ви повика да дойдете?

— Принц Алдеран повика отец Домнис. Отец Домнис повика мен.

Монасите рицари посвещаваха живота си на борба с Тъмнината. Кой я познаваше по-добре от тях?

— Не знаех, че още сте в Ориал — каза Лорн.

— Чаках да бъда приет от министър Естеверис.

— Заради Меча на кралете и галаарските бунтовници?

— Да.

Лорн се вгледа в монаха рицар.

— Ако се съди по физиономията ви — каза той, — Естеверис е решил да не си мръдне и малкия пръст, за да върне Меча на кралете. Нито да помогне на бунтовниците, които се борят против Иргаард... А ониксът, донесен от вашето протеже? Истински ли е?

— Истински е. Но Естеверис смята, че Върховното кралство не може да поеме риска да влезе в конфликт с Иргаард и че бунтовниците искат тъкмо това. Дали Мечът на кралете е била намерен, или не, Естеверис мисли, че тази работа не си струва труда.

Лорн мъчително изправи гърди.

— Естеверис е прав — каза той с гримаса. — Върховното кралство има много други проблеми.

Седна на сламеника, после се извъртя, за да се опре на стената и веднага щом се прилепи към нея, въздъхна облекчено: и най-дребното движение беше цяло мъчение. За момент затвори очи, после каза:

— Лудост на тъмнината, значи? Значи дотам съм я докарал... Колко време продължи?

— Три дни. А на четвъртия ден спяхте.

— Три дни? — извика Лорн. — Три?

— Съжалявам.

Значи беше изкарал три дни в транс и през това време беше стенал, крещял и бълвал ругатни. Три дни се беше съпротивлявал и беснял, окован във вериги. Три дни, през които бе искал да разруши всичко наоколо си. В устата му се появи горчив вкус — вкус на жлъч и кръв.

— Ще има ли други? — попита той.

— Кризи на лудост, дължащи се на Тъмнината? Да. Много е възможно.

— По-силни? По-продължителни?

— Нищо не ни позволява да твърдим каквото и да било.

— Но какво всъщност ми се е случило?

— Вашата част Тъмнина е надделяла и е затъмнила целия ви разсъдък, всяка преценка. Не зная какво го е предизвикало, но вие със сигурност знаете.

Лорн кимна, като си мислеше за сляпата ярост, която го бе обзела пред Дракона на разрушението.

— Нещо ме... изкара извън себе си — каза той.

— В такъв случай направете така, че това нещо да не се повтори. Оттук насетне, повече от когато и да било, трябва да се владеете.

Лорн не отговори.

Загрижен, той забеляза един поднос, върху който имаше изцапана кърпа и наполовина пълна бутилка с някаква кехлибарена течност, която можеше да бъде единствено нещо, в което имаше кеш. Лорн разбра, че това беше послужило да го накарат да диша изпаренията на тази отвара и си представи как брат Ярл му слага напоената кърпа на лицето, докато той се опитва да се съпротивлява. Дали се беше мятал дълго, окован във веригите, преди дрогата да го приспи? Това поне обясняваше съня без сънища, от който беше изплувал.

— Благодаря — каза Лорн. — Благодаря, че сте ми помогнали.

— Моля ви.

Преценявайки, че привършил, брат Ярл стана от табуретката.

— Пийте по малко от това всеки ден — каза той като посочи бутилката на подноса. — Това е отвара по моя рецепта. Ще ви облекчи и ще ви помогне да си върнете спокойствието, дори и съня.

— Благодаря.

Монахът рицар потропа на вратата, за да повика тъмничаря. Докато чакаше, Лорн се изправи, като се подпираше на стената. Брат Ярл не трепна, но дебнеше и най-малкото движение на затворника.

— Бих искал да зная едно нещо — каза Лорн. — Знаете, че съм поразен до мозъка от Тъмнината. Би трябвало да ви вдъхвам ужас. Би трябвало да не мразите. А не е така. Вие ми нямате доверие, но нищо повече. Защо?

— Защото изпитвам ужас от Тъмнината и от онези, които ѝ служат. Не от жертвите ѝ.

Двамата мъже се погледнаха и дълго не откъснаха очи един от друг, после тъмничарят отвори вратата и брат Ярл излезе.

— Ще се моля за душата ви, рицарю.

Остави Лорн обзет от угризения, които нито можеше да разкрие, нито да облекчи. Защото отсега насетне Лорн трябваше да живее не само със спомена за престъпленията, които бе извършил, но и със спомена — още по-жив — за удоволствието, което бе изпитал от тях. И именно това удоволствие, това дълбоко задоволство, това чувство, че е бил напълно такъв, какъвто си е, когато се бе отдал на Тъмнината, бяха нетърпими.

Кой беше той?

Брат Ярл бе пожелал да види в него жертва.

Той беше обаче и мъченикът, и палачът.

* * *

Отговорът на Върховния крал пристигна на следващия ден.

Вратата на килията се отвори и влезе Норфолд, придружен от двама сиви гвардейци. Капитанът на кралската гвардия тържествено разпечата един официален пергамент, разгъна го и без предисловия прочете:

„Аз, Ерклант Втори, Върховен крал на Лангър, Аргор, Фелн, Лориан и Орвал, реших и оповестявам днес, в осмия ден на...“

Седнал на сламеника, с ръце положени върху сгънатите му колене, Лорн изслуша Норфолд, който прочете декрета, с който Върховният крал му отнемаше поста на Пръв рицар на кралството. Кралското становище беше обосновано, при положение че на

Върховния крал му бе достатъчно просто да оповести решението си. Лорн очакваше да го обвинят в предателство спрямо доверието на краля и рицарските идеали за чест и вярност. Към тези обвинения бяха прибавени и други. Те всички бяха неясни и унижителни и Лорн не им обърна никакво внимание.

И за какво ли?

Върховният крал за втори път го изоставяше — него, своя син.

Своето копеле.

Лорн свали пръстена с герба и все така седнал го подхвърли към Норфолд, който навиваше пергамента.

— Разкарайте се.

Капитанът го погледна злобно, после излезе, последван от своите гвардейци. Той мразеше Лорн, но не тържествуваше. За него от освобождаването на Лорн до този момент, като се мине през провъзгласяването му за Пръв рицар, всичко беше просто един огромен провал, който щеше да опетни края на царуването на Върховния крал.

Тъмничарят не затвори вратата и влезе Алан.

За него Лорн се изправи.

— Съжалявам — каза принцът, докато си разменяха прегръдка.

— Благодаря.

— Ако можех да говоря с баща ми, щях да го направя, но...

— Зная.

— Що се отнася до майка ми... — добави Алан, като наведе очи.

— Не се упреквай за нищо. Ти нямаш вина за това, че съм тук.

Но Алан се чувстваше виновен.

— Ако бях крал... — каза той.

— Един ден ще бъдеш. Сигурен съм.

Алан неуверено вдигна рамене, преди да смени темата:

— Отец Домнис ми каза, че брат Ярл ти е помогнал.

— Той направи каквото можа. Но не няколко молитви и три глътки отвара ще сложат край на... — Лорн търсеше подходящите думи. — На това, в което съм се превърнал вече.

Алан си спомни как изглеждаше Лорн — побеснял, ругаещ, с черна жлъч по устата, а очите му като две сиви топчета. За пръв път ставаше свидетел на случай на обсебване от Тъмнината и никога нямаше да забрави изкривеното в гримаса лице на Лорн — лице до

такава степен деформирано от яростта и омразата, че беше станало неузнаваемо. Оттогава Алан си повтаряше, че това създание не беше неговият приятел от детинство.

Но въпреки това...

Смутен, неспособен да окуражи Лорн, Алан се извърна. Поколеба се за миг, после каза:

— Сега трябва да знам. Взе ли решение?

Безразличен към собствената си съдба, Лорн впи поглед в Алан.

— Ако приема, можеш ли да ми обещаеш, че Ониксовата гвардия ще продължи да съществува?

Принцът знаеше какво очаква Лорн, затова кимна уверено.

— Кълна ти се.

* * *

Валя в продължение на два дни и две нощи и проливният дъжд не беше престанал, когато една сутрин дойдоха да го изведат. Дъждът се сипеше тежко над Ориал, над двореца, неговия затвор и над цялото Върховно кралство. Над света. Небето се бе спуснало ниско, беше сиво и тежко.

Лорн не беше спал.

Той дойде, пазен от двама копиеносци, бос, с мръсна, разкъсана риза, залепнала за кожата му. По мръсната му брада се стичаше вода. Сплъстените му коси блестяха под дъжда и покриваха очите му. Китките и глезените му бяха завързани с вериги, които го принуждаваха да върви превит. Пречеха му и да се качи на ешафода. Палачът трябваше да му помогне.

После Лорн се изправи и зачака.

Под ритъма на погребален марш през голямата порта на двора влязоха барабаните. Те вървяха бавно пред ониксовите гвардейци, които — докато барабанчиците се подредиха в една линия встрани — застанаха за почест в две редици пред ешафода.

Бяха тридесетина.

Лорн позна Вард, Йерас, Логан, Кай, Ройс, Лиронд и други. Видя и нови лица, нови силуети, облечени в ризниците от черна кожа и метални халки. Горланс, който командваше сега, не си беше губил

времето и беше наел нови хора. Черните гвардейци бяха заложили на него. И на кого друго, като се замислиш? Горланс имаше на своя страна потеклото, богатството и амбицията си. Застанал пред хората си, той издуваше гърди, искаше да се покаже невъзмутим, но всъщност ликуваше — нямаше никакво съмнение, че в неговите очи Ониксовата гвардия най-накрая имаше капитан, достоен за нея. Лорн се бе надявал Алан да поеме отново командването на черните гвардейци или да го възложи на Вард доброволно или насила. Но сега вече нищо повече не можеше да го разочарова.

Барабаните изведнъж престанаха да бият.

Дворът отново се изпълни единствено с шума на дъжда. Капките, които се разбиваха отвесно в керемидите и паветата, бяха толкова тежки, че от тях дъските на ешафода потрепераха. Удряха раменете на неподвижните мъже и пръскаха суровите лица — лица в траур.

Ониксовите гвардейци бяха дошли да присъстват на мъченията и на опозоряването на един от своите. Отречен и осъден от Върховния крал, сега вече Лорн беше недостоен да му служи. Но той не само се бе провалил. Според собственото му признание, беше предал Върховното кралство, беше посрамил кралската власт и следователно не бе изпълнил дълга си като капитан на Черната гвардия. В следствие на това можеше единствено да бъде прогонен от нея по възможно най-унизителния начин, пред онези, чиято клетва бе предал и чиято чест бе опетнил.

Подпомаган от един помощник, палачът свали веригите на Лорн и завърза китките му за двата стълба, издигнати на ешафода, с широко разтворени ръце. С малко ножче във формата на кука, което висеше на колана му, разряза ризата на Лорн отгоре надолу и оголи раменете и гърба му. После изчака помощникът му да поднесе и разтвори пред него сандъче от черно дърво. Извади от там дълъг червен кожен камшик и го погледна с възхита и страх. Взе го предпазливо, разви го и изплющя във въздуха с опитно движение на китката.

Ремъкът на огненочервения камшик изплющя под студения дъжд.

Доволен, нетърпелив, но спазващ процедурата, палачът направи знак на помощника си, който направи знак на първия барабанчик. Той се покачи на ешафода, докато палачът заемаше мястото си на три стъпки зад Лорн.

Изнесъл единия си крак напред, здраво стъпил на пода, палачът чакаше. Подготви ръката си, докато траеше краткото барабанене, после настъпи тишина — за съвсем кратко, сякаш увиснала във въздуха, преди да започне бавният ритъм, който щеше да отмерва цялото наказание.

Щеше да има петдесет удара на барабана.

И толкова удара с камшик.

Лорн се огъна и стисна юмруци при първия удар, понесе следващия и изкрещя на третия. На петия продължаваше да вика, а плътта по раните му пращеше. На седмия краката му се подкосиха. А на десетия за малко не изгуби съзнание.

Барабанът млъкна, за да отпочине ръката на палача.

Възползвайки се от тази почивка, Лорн сграбчи веригите, за които бяха вързани ръцете му и се изправи на крака, дишаше прекъслечно и пред очите му беше замъглено. Там, където камшикът беше ударил и оставил дълбоки рани, му се струваше като че стоманени стрели разяждат кожата му.

Палачът отново зае позиция и под ритъма на барабана ударите започнаха за нова серия от десет. Този път Лорн се огъна на втория и падна, като се държеше само на ръцете си. Червеният камшик браздеше гърба му, докато той се олюляваше, нацепи плътта му, а дъждът миеше раните на живо. Между два удара и два вика Лорн не успяваше вече да си поеме въздух.

След втората десетка Лорн понечи да се изправи, но не успя въпреки усилията си. Коленете му се огъваха и не можеха да го удържат. Китките му поемаха цялата тежест на тялото му и разранени от железата, кървяха, но той не ги забелязваше. Разраненият му гръб се беше превърнал в непоносима болка. Сякаш поточета от горяща лава се стичаха между трептящите му рани.

Мъчението бе подновено.

Ремъкът на червения камшик, напоен с кръв, направи и други рани, а някои разшири още повече и сега под проливния дъжд от тях се издигаше пара. Лорн се заклати, вече не беше на себе си, изпадна в делириум от страдание, гняв и безпомощност. Крещеше и крещеше до пълна загуба на гласа си, тялото му черпеше от последните си сили, за да се изпъне при всеки удар на камшика. И едва когато спря да чува

раздиращите си викове, разбра, че мъчението е било прекъснато за трети път.

Палачът се приближи, като раздвижваше рамото си, и доволен разгледа своето произведение. Бяха му дадени нареждания за особена жестокост и той старателно изпълняваше задачата си, тъй като му беше обещано допълнително възнаграждение, ако — за нещастие, — осъденият не оцелееше.

Дъждът все така миеше раните му, но Лорн се беше превърнал в тръпнеща маса, която леко се поклащаше на веригите. Но беше жив и оставаше в съзнание за изумление на палача. Очите му се бяха обърнали. Мъчително хълцане повдигна гърдите му и на устата му се появи черна жлъч, която потече по брадичката му. Палачът направи гримаса от отвращение. После се върна на мястото си и вдигна ръка, прицели се грижливо и събра всичките си сили, напълно решен следващите десет удара да са последни.

Никой не можеше да понесе повече от това, което Лорн бе изтърпял.

Самият Лорн — в мъглата на обърканите си мисли — виждаше, че краят му настъпва.

Палачът замахна...

... но удар не последва.

Един юмрук беше стиснал ръката на палача. Изненадан и ядосан, мъжът се обърна и видя кой го държи.

Беше Вард.

— Достатъчно — каза той.

— Ама какво...?

— Казах: достатъчно.

Палачът пребледня.

— Вард! — извика Горланс. Поразен, той не бе успял да реагира, когато ковачът напусна строя и скочи на ешафода. — Призовавам ви да...

Без да изпуска китката му, Вард сграбчи палача за яката със свободната си ръка и му нанесе жесток удар с глава право в лицето.

После втори.

И трети.

Със счупен нос, разбита уста и изпочупени зъби, обезобразеният палач се строполи още преди Вард да изрита червения камшик от

ешафода.

Отначало слисан, помощникът на палача започна да се колебае. Но като видя Логан и Йерас, които се бяха качили при Вард и изглеждаха готови за бой, предпочете да се махне. Барабанчикът вече беше изчезнал.

— В името на краля... — започна Горланс.

Вард извади меча си и се доближи до края на ешафода.

— В името на краля... — повтори Горланс вбесен.

— Майната ти.

Горланс помисли, че е чул зле под шума на дъжда.

— К...? Какво?

— Майната ти, а сега ме чуй. Чуйте ме и всички вие — добави той като повиши глас. — Ще отведа Лорн далеч оттук и ще изкормя първия, който поиска да ми попречи. И втория. И третия. Ще трябва да ме убиете, за да ме спрете.

— Мен също ще трябва да ме убиете — обеща Йерас.

— И мен — каза Логан, като извади своите близначки.

Горланс тръгна към ешафода и заплаши:

— Ще бъдете обвинени в предателство!

— Не — спокойно отвърна Вард. — Ако продължавам да служа под твоите заповеди, ще стана предател.

— Вард! Ще дадете сметка за това...

Но Вард не го слушаше.

— Отвържете Лорн — каза той на Логан и Йерас. — Внимавайте.

Отпуснат, с изцъклени очи, Лорн нищо не разбираше.

Логан прибра шпагите си в ножницата и прегърна Лорн през тялото, докато Йерас се занимаваше с оковите.

Вард бдеше.

— Гвардейци! — извика Горланс и извади меча си. — Задръжете тези хора!

Ониксовите гвардейци се спогледаха неуверено. Да спрат Логан и Йерас? Но най-вече да задържат Вард? Старият, както го наричаха, беше първият, когото Лорн бе наел. Кралски ковач, той беше приближен на Върховния крал и беше воювал заедно с него. Той вдъхваше огромен респект и всички го познаваха достатъчно добре, за да знаят, че изпълнява заплахите си: ако някой се опиташе да се изправи със сила против него, щеше да се пролее кръв.

На ешафода Лорн се строполи в ръцете на Логан.

— Гвардейци! — дереше се Горланс. — Гвардейци, заповядвам ви да задържите тези мъже!

Но черните гвардейци продължаваха да се колебаят.

— Подчинете се! — избухна Горланс. — В името на Върховния крал! Заповядвам ви да...

Изведнъж Кай извади меч си рязко.

Същото направиха Ройс и Енград.

После Лиронд, Беор и Емрин.

Горланс се усмихна злобно. Подчиняваха му се. Най-накрая неговият авторитет се налагаше. И то против Вард отгоре на всичко! Против Логан и Йерас! Това беше първата Ониксова гвардия, онази, която Лорн беше създал и днес тя изчезваше. В безчестието. Може би дори сред кръв. Можеше ли Горланс да мечтае за по-хубаво?

Но бързо промени мнението си.

Заедно с Кай, те бяха шестима.

Шестима, които, без да се наговарят, напуснаха редиците и се обърнаха, за да защитават ешафода, откъдето слизаха Логан и Йерас, поддържайки Лорн.

Шест против двайсет.

Знаеха, че ще бъдат обвинени в неподчинение и предателство, но това не ги интересуваше. Защото преди всичко знаеха къде бяха честта и достойнството. Знаеха какво означава да си ониксов гвардеец. Някои помогнаха като носеха Лорн, чиито боси крака се влачеха по паветата, потънали във вода. Другите образуваха ескорт около изтерзаното му тяло.

С меч в ръка Вард скочи от ешафода.

— На Върховното кралство служим — каза той, обърнат към Горланс и към онези, които не бяха помръднали. — Върховното кралство защитаваме.

Никой не посмя да им попречи да напуснат затвора.

Вратите се отваряха пред тях една по една, докато те се отдалечаваха под сивия дъжд и отнасяха този, за когото всички бяха готови да умрат — в този момент и завинаги.

НАЧАЛОТО НА ЕСЕНТА НА 1548 ГОДИНА КРАЛСКИЯТ ДВОРЕЦ (ОРИАЛ)

От всички победи най-големите и най-истинските са тези, които се заличават сред забравата и мира. Няма лошо от триумфите, които ласкаят гордостта на победителите и унижават победените, защото задоволяват желанието за завоевание на първите и изпълват вторите с горчива ненавист, която не повяхва.

Хроники (Книга за войната)

Естеверис изчака три дни, преди да даде аудиенция на виконт Дьо Горланс, въпреки неговите непрестанни молби и няколко опита за натиск. Горланс беше богат и влиятелен; колкото амбициозен, толкова и горделив. Кралицата го ценеше и беше употребила влиянието си пред принц Алдеран, за да поеме именно той командването на Ониксовата гвардия. Беше станал един от най-известните мъже в Двора и точно поради това министърът го беше накарал да чака: искаше да затвърди авторитета си.

Седнал зад бюрото си, Естеверис изслуша Горланс спокойно, като прикриваше отегчението си и се учудваше на язвителността на виконта. Той беше все така бесен и тъй като го бяха унизили, искаше ни повече, ни по-малко главата на Лорн, на Вард и на останалите „дезертьори“. Неподчинение, предателство, посегателство срещу властта — мотивите изобилстваха. Освен това важно било да се даде пример.

„Важно е да се излекува наранената ти гордост“ — помисли си Естеверис.

Отегчаваше се, понеже знаеше от самото начало какво щеше да каже и да иска Горланс. Знаеше какво той, Естеверис, щеше да отговори и какво щеше да си помисли за това виконтът. Всичко беше написано и за министъра тази среща си беше чисто губене на време. Така че потърпя и когато най-накрая Горланс свърши, каза:

— Виконте, разбирам ви. И мога единствено да се съглася с вас. Обаче...

Като се направи, че подбира думите си, Естеверис стана и посочи с усмивка две кресла и една ниска масичка, на която бяха сложени чиния с пастички, две чаши и гарафа вино, подправено с кеш.

Двамата мъже седнаха един срещу друг.

— Чели ли сте *Книга за войната*? — попита Естеверис уж между другото.

— Да — излъга Горланс. — Струва ми се, че да.

— Тогава несъмнено помните главата, с която завършва. Тя разглежда въпроса за победата. Или по-скоро за победите, би трябвало да кажа, до такава степен те са многобройни и различни...

Както Естеверис очакваше, Горланс отказа чашата вино, която му поднесе.

— Какво искате да ми кажете? — нетърпеливо попита виконтът.

Министърът бавно отпи глътка вино и устоя на изкушението да отхапе от пастичките.

— Виконте, вие спечелихте.

— Как така? — попита Горланс високомерно.

— Вие командвате Ониксовата гвардия. Това командване ви бе поверено от принц Алдеран с ентузиазираното одобрение на кралицата. След известно време, и то много скоро, повече и дума няма да става за неприятния инцидент, за който сте толкова загрижен. Забравете, виконте.

— Да забравя? — възмути се Горланс. — Да забравя обидите, които ми бяха...

Естеверис го прекъсна, като вдигна ръка и се извини с усмивка.

— И по този въпрос също ви разбирам. Но си помислете, че бунтът, срещу който сте били принуден да се изправите, в крайна сметка се е оказал във ваша полза. Отървал ви е от черните овци. Мъжете, които са се обърнали срещу вас, нямаше ли рано или късно да оспорят властта ви? Сега вече имате пълна свобода да създадете отново Ониксовата гвардия. Със сигурни хора. Хора, които вече са ви доказали своята лоялност. И други, които ще изберете сам. Първата Ониксова гвардия вече я няма. Вашата е на път да се роди. Създайте я както на вас ви харесва, без повече да се тревожите за миналото.

Горланс се замисли.

Знаеше, че Естеверис има право, но беше прекалено горделив, за да го признае лесно. Трябваше да възрази някак и той рече:

— Изглежда, че дори не са напуснали Ориал. Че живеят в една къща в „Трите кладенци“. Кой знае какви ги вършат там?

— В „Кехлибарената ябълка“ — поправи го Естеверис.

— Моля?

— Живеят в квартал „Кехлибарената ябълка“. Не в квартал „Трите кладенци“. Хората ви търсят на погрешното място, виконте.

Горланс се втрещи.

Значи министърът знаеше.

Въпреки взетите предпазни мерки, въпреки наложената на всички заповед да пазят тайна, Естеверис знаеше, че Горланс търси Вард и останалите. И разбира се, знаеше защо. Виконтът изруга на ум и погледна министъра, който захапа със задоволство една пастичка — задоволство, което не се дължеше изцяло на лакомията, а по-скоро Естеверис се наслаждаваше на ефекта, който беше предизвикал.

— Не се бойте — каза той. — Държа ги под око още от началото.

— А Лорн? — възрази Горланс. — Той е жив и свободен. Ами ако го обземе желание за отмъщение?

— Лорн ли? — развесели се Естеверис.

Преглътна, остави пастичката, от която беше отхапал, облиза си пръстите и каза:

— Но Лорн изгуби всичко, виконте. Титлата си на Пръв рицар. Ониксовата гвардия. Жената, която обича, и детето, което тя носи. Честта си. Репутацията си... Той вече не представлява нищо. Нищо. Сега вече е достатъчно да изчакаме момента, в който Тъмнината окончателно ще го победи.

Отпи глътка вино и добави с вдигнат показалец:

— Но трябва много да внимаваме да не го направим мъченик. Нека изчезне, както и неколцината, които още са привързани към него. Нека изпадне в забрава, преди смъртта да го отнесе.

При тези думи Естеверис се изправи, за да покаже, че срещата е завършила. Горланс го последва със съжаление и тъй като не изглеждаше напълно убеден, министърът добави, докато го изпращаше към вратата:

— Не издигайте Лорн до вашето равнище, като го преследвате с отмъщението си. Какво ще спечелите, ако му отмъстите? Оставете го

там, където е. Съберете хората си.

Говореше с тона на човек, който иска услуга, но Горланс знаеше какво означава това.

— Разбрахме ли се, виконте?

Горланс се погнуши при допира на ръката на министъра върху рамото му. Мразеше усмивката му и неискрения му поглед, но отговори:

— Да. Разбрахме се.

ЕСЕНТА НА 1548 ГОДИНА ОРИАЛ

Те бдяха над него денем и нощем. Грижеха се за него, лекуваха го, превързваха раните му, успокояваха треската му. Молеха се и пазеха вратата му. И никога не оставяха оръжието си.

Хроники (Книга за рицаря с меч)

Тази вечер, както му беше станало навик, отец Домнис почука на вратата на скромната къща, която Вард беше купил в Ориал за дъщеря си, в квартал „Кехлибарената ябълка“.

Нае му отвори, лицето ѝ беше загрижено.

— Добър вечер, отче.

— Добър вечер, дъще. Как е той? — попита белият свещеник, докато влизаше.

— Малко по-добре, струва ми се — отвърна Нае.

Бързо огледа улицата, преди да затвори.

Ройс дежуреше в антрето, а Логан — в дъното на коридора, двете му шпаги бяха опрени на стената, той пазеше вратата към двора. Отец Домнис ги поздрави с кимване на глава, преди да тръгне по стълбата нагоре като човек, който добре познава мястото. На етажа мина покрай Лиронд, после пред Емрин, който му отвори вратата на една голяма стая. Вътре Йерас наблюдаваше улицата през полуспуснатите щори. Той погледна бързо към отец Домнис и продължи да наблюдава, а през това време свещеникът се приближи и седна до леглото на Лорн. Нае, която го бе последвала, остана тревожна на вратата, със скръстени ръце. Стаята беше потънала в полумрак. Беше пропита от миризма на пот, кръв и мехлем с кеш. Лорн спеше.

— Баща ви не е ли тук? — попита отец Домнис тихо.

— Не — отговори разсеяно Нае. — Отиде на пазар с Кай. Скоро ще се върне.

— Отиде да заложи ризниците ни — обясни Йерас, без да изпуска уличката от очи.

Белият свещеник се извърна на столчето си и погледна Нае въпросително. Тя тъжно кимна в знак на потвърждение, че това, което Йерас бе казал, е вярно. Парите започваха да не им достигат. Черните гвардейци, последвали Вард, живееха само от заплатите си. Повечето от тях бяха бедни, преди да постъпят в гвардията, а Кай беше обеднял, след като баща му го бе лишил от наследство. А ставаха вече петнайсет дни, откак бяха напуснали Ониксовата гвардия и живееха от оскъдните си спестявания. Вард приютяваше всички безплатно, но трябваше да се хранят. Скоро щяха да им потрябват и дърва за огрев, защото първият студ никога не закъсняваше да се спусне от планините на Лангър, които се извисяваха около Ориал. А кварталният аптекар продаваше скъпо отварите и мехлемите, от които се нуждаеше Лорн.

— Ще видя какво мога да направя — каза отец Домнис. — Може би принц Алдеран би могъл...

— Ако искаше да ни помогне, вече щеше да го е направил, нали така? — прекъсна го Нае раздражено. — Като се започне с това да спести на Лорн червения камшик!

— Не зная дали това е било в негова власт. Но ще говоря с него. Сигурен съм, че ще ви помогне на драго сърце.

Нае вдигна презрително рамене.

— Крайно време е...

Не искаше да слуша да ѝ говорят за Алан. В нейните очи той беше изоставил Лорн, както Върховният крал го бе изоставил преди четири години. Единият го беше изпратил в Далрот. Другият беше позволил да го измъчват. И всеки път Лорн за малко не беше заплащал с живота си. Какъвто бащата, такъв и синът.

Отец Домнис разбра и не настоя повече. Впрочем Лорн се събуждаше.

— Добър вечер, отче — каза Лорн дрезгаво.

И като присви очи в полумрака, добави:

— Защото вече е вечер, нали? Понеже сте тук.

Белият свещеник се усмихна.

— Да, синко. Вечер е... Как се чувствате?

— Още съм слаб. И съм малко гладен.

— Това е добър знак.

— Ще ида да ти донеса нещо за ядене — каза Нае и бързо излезе. Лорн искаше да ѝ благодари, но тя вече беше на стълбището.

— Тук сте в добри ръце — рече отец Домнис.

— Да, много добри ръце — отвърна Лорн тъжно.

И като се обърна към Йерас:

— Не си мръднал от този прозорец цял ден. Защо не идеш малко да седнеш и да ти отпочинат краката?

— Ама старият...

— Зная какво тревожи Вард. Но ако искаш, можем да се обзаложим, че никой няма да нападне къщата през следващия четвърт час. Слез долу да хапнеш нещо.

— Не съм гладен. Не съм и жаден.

Несменяемият Йерас почеса стария белег на гърлото си и продължи наблюдението на улицата, чиито обитатели и обичаен живот познаваше вече толкова добре, че веднага забелязваше и най-малката аномалия.

Когато пристигнаха в квартала, веднага след като бяха напуснали затвора, отнасяйки Лорн, който изглеждаше повече мъртъв, отколкото жив, бяха взели само най-неотложните мерки. Нищо не беше нито подготвено, нито организирано и никой не знаеше дали ще останат тук и за колко време. Мислеха само как да спасят Лорн, да му намерят убежище, където той можеше да получи грижите, от които толкова много се нуждаеше. Идеята да се обърнат към отец Домнис беше хрумнала на Нае. Тогава Логан и Йерас бяха прекосили Ориал тичешком под плющия дъжд, за да доведат спешно свещеника, а през това време останалите правеха всичко по силите си, за да подредят къщата и да поддържат Лорн жив. С помощта на Нае свещеникът цяла нощ бе шил и превързвал раните на изтезания, беше облекчавал болките и треската му. После, на сутринта, беше потвърдил това, които всички си мислеха — Лорн беше твърде слаб, за да бъде преместен. Следователно трябваше да останат тук и да се осланят на милостта на кралицата, на Естeverис и на Пурпурната гвардия. Всички бяха приели риска да бъдат арестувани, изправени на съд и осъдени. Но и въпрос не можеше да става да предадат Лорн без бой. Така че бяха барикадирали къщичката и вече две седмици денем и нощем стояха на пост.

Напразно.

Когато Нае се върна с подноса, който беше приготвила, Лорн беше легнал по корем и отец Домнис привършваше — изключително внимателно — свалянето на дебелия превръзка, покриваща гърба му. Нае сложи подноса с храна на една малка масичка и леко се приближи, после протегна шия, за да погледне иззад рамото на свещеника. Всички рани вече бяха зараснали, от тях бе останала само плетеница от черни, неравномерни линии, прилични на следи от стари изгаряния. Бяха здрави, доколкото рани, оздравени от Тъмнината, можеха да бъдат.

— Това е... чудо някакво — рече отец Домнис.

През всичките тези дни той бе могъл да повярва с каква бързина Лорн се възстановяваше. Не успяваше да свикне с това, разкъсван между изумлението и страха. Защото именно Тъмнината вършеше своето в тялото на Лорн. Тя го правеше по-силен, по-устойчив. Тя го спасяваше.

Но на каква цена?

— Не съжалявам, че извадих конците вчера — каза свещеникът. — Ако бях изчакал още, щеше да е грешка. Боли ли ви?

— Никак.

— Кешът би трябвало да помага.

— Той престана да го пие — каза Нае.

— Толкова рано?

Младата жена въздъхна.

— Той е мъж — обясни тя. — И смята, че няма заслуга за оздравяването, ако не страда...

Отец Домнис се усмихна.

— Така или иначе — каза той, като продължаваше да преглежда белезите, — човек никога не се отказва от кеша достатъчно рано. Но не се лишавайте от него заради принципа, рицарю.

— Зная какво е болка, отче.

Свещеникът смъкна ризата на Лорн на гърба му.

— Вече не е необходима превръзка. Но все пак внимавайте.

Помогна на Лорн да се обърне и да седне, облегат на възглавници, които Нае сложи зад него.

— Добре ли си? — попита тя.

Лорн кимна усмихнат.

— Препоръчвам ви да станете веднага щом почувствате, че имате достатъчно сили — каза свещеникът.

— От три дни вече ходя.

— Какво? — възкликна Нае.

— Започнах с по няколко крачки в тази стая. С помощта на Йерас. А вчера излязох сам на двора.

— Кога беше това? — попита Нае ядосано.

— Ти беше излязла.

— Като по случайност...

— Може би е било малко рано — укроти положението отец Домнис. — Но вие не сте обикновен болен, рицарю. В това отношение мисля, че вие най-добре можете да прецените. И все пак не надценявайте силите си.

Нае сложи подноса върху колената на Лорн и напусна стаята с едно „Добър апетит“, в което нямаше нищо любезно. Лорн и отец Домнис се спогледаха, после свещеникът каза:

— Оставям ви да вечеряте на спокойствие.

И излезе, като затвори вратата.

Лорн остана за миг с поглед, вперен неясно къде, после въздъхна и погледна надолу към подноса, който Нае беше приготвила. Хляб, вино, шунка, сирене и чепка грозде. Достатъчно за един човек и предостатъчно за него, който не беше гладен, но знаеше, че трябва да възстанови силите си.

— Йерас?

— Да?

— Махни се от този прозорец и ела да похапнеш с мен, искаш ли?

Йерас се усмихна.

— На вашите заповеди.

* * *

В голямата стая на долния етаж отец Домнис намери Нае, която разговаряше с баща си в присъствието на Беор и Кай, които внимаваха да не се намесват. Вард и Кай току-що се бяха прибрали. На видно място на масата беше сложена кесията с това, което бяха получили за

трите заложені ризници — всъщност достатъчно, за да издържат две седмици.

— Ти знаеш, че той вече става — каза Нае, застанала решително срещу баща си.

— Да.

— И че е излизал?

— И това също.

— Прекалено скоро е!

— Лорн знае по-добре от нас кое е добре за него, Нае.

— А, това не се знае.

— Не мислиш ли, че по-скоро трябва да се радваш, че се възстановява толкова бързо? — каза Вард меко.

— Да — рече Нае неохотно. — Но ако продължава толкова да прибързва, рискува да...

Развълнувана, тя не довърши думите си.

— Но какво те притеснява толкова? — разтревожи се Вард.

— Нищо — излъга дъщеря му. — Съвсем нищо...

Смутен, отец Домнис реши, че сега е моментът да извести за присъствието си, като леко се прокашля.

— Моля да ме извините — каза той, застанал на прага.

Вард се обърна и му се усмихна.

— Влезте, отче. Влезте, моля ви.

Свещеникът се приближи и забеляза, че Нае се възползва от това, за да избърше тайно една сълза, потекла по белега на бузата ѝ. Двамата с Вард седнаха край масата, към тях се присъединиха Кай и Беор, който донесе чаши и бутилка и наля вино. Нае предпочете да ги остави. Да, тя добре знаеше, че Лорн щеше да замине веднага щом се почувства годен.

— Как е той? — попита Кай.

— Толкова добре, колкото изглежда — отвърна свещеникът. — Раните вече зараснаха. Още е уморен и изтощен. Но вече няма опасност за живота му.

— Тогава нищо повече не ни принуждава да останем тук — заключи Вард.

— Не. Дайте му още няколко дни, за да възстанови силите си, и Лорн ще може да язди нормално.

— Още по-добре.

— Още ли мислите, че сте застрашени тук? Дори и след като минаха две седмици?

Вард направи гримаса.

— В интерес на истината не знам какво да кажа. Наистина си представям, че ако нещо трябваше да се случи... Но това, в което съм сигурен, е, че повече няма какво да правим в Ориал.

— Освен това — намеси се Беор — Лорн бе прогонен от Лангър. Всеки ден, в който продължава да е тук, го поставя все повече извън закона.

— А вие? — попита свещеникът другите трима мъже. — Вие какво смятате да правите?

Вард се облегна на стола си и въздъхна.

— Без съмнение всеки от нас ще се върне към съдбата си...

И като стана, вдигна чашата си и добави:

— Но беше едно хубаво приключение, а?

Другите се съгласиха и всички вдигнаха наздравица.

* * *

През нощта Вард, който не можеше да заспи, стоеше сам и бавно отпиваше от чаша вино в голямата стая, когато Лорн дойде при него. Първата му реакция беше да стане и да иде да му помогне, но Лорн го спря с ръка.

— Добре съм — каза той.

Движенията му бяха сковани и леко куцаше. Но се държеше на краката си въпреки болките. Придърпа един стол към себе си и седна без помощ, а Вард му наля чаша вино.

— Благодаря.

Ръцете на Вард бяха голи и Лорн се загледа в племенните татуировки, които единствени издаваха произхода на стария ковач. Тогава си помисли, че почти нищо не знаеше за миналото на Вард. Той беше сканд като майката на Лорн, а после? Как беше дошъл във Върховното кралство? Как беше заслужил уважението и доверието на Върховния крал? Как беше станал кралски ковач? Тъй като Лорн го познаваше от детството си, струваше му се, че той е бил там цяла

вечност. Че винаги е служил на Върховния крал, че винаги е живял в Цитаделата. И все пак...

— Нае се тревожи — каза Вард.

Лорн гледаше разсеяно и не отговори веднага.

— Не... не бива. Добре съм.

— Тя го знае. И дори много добре го знае. И вече не се тревожи за здравето ти.

Лорн смръщи вежди.

— Тогава защо?

— Защото знае, че скоро ще заминеш.

Лорн замълча.

— Права е, нали? — настоя Вард.

— Да.

— Къде смяташ да отидеш?

— Не знам. Извън Лангър. Далеч.

— И сам.

Лорн кимна.

Със заминаването си той се подчиняваше на присъдата за заточение, която тегнеше над него. Но най-вече отдалечаваше хората, които обичаше, от човека, в който се бе превърнал, и от опасността, която представляваше за тях заради Тъмнината. Може би искаше да избяга от погледите им преди очаквания упадък, тъй като властта на Тъмнината над него щеше само да нараства и така до края. Лорн се беше отказал да се бори и да се надява, единственият въпрос беше да разбере дали Тъмнината щеше да погуби първо тялото или ума му. Страх, омраза, презрение, жалост. Ето какво щеше да започне да вдъхва у хората рано или късно. Лорн искаше да си спести всичко това. Все още му оставаше достатъчно гордост и се надяваше само на едно: да намери смелост да сложи край на живота си, преди да е станало прекалено късно, за разлика от Върховния крал...

— Навън все още има хора, които желаят смъртта ти — каза Вард.

Лорн вдигна рамене.

— Ще ме забравят.

— Значи се отказваш.

— Всичко изгубих, Вард. От какво си мислиш, че се отказвам? От съдбата си?

— От задълженията си.

— Към кого? — подигравателно попита Лорн.

— Към твоя син. Алисия очаква син, нали така? Нали това ми каза?

Наранен, Лорн извърна поглед.

— Да.

— Като бягаш, като се отказваш, ти го изоставяш.

— Ама от какво се отказвам в края на краищата? — ядоса се Лорн. — Каква битка искаш да вода? И за кого? За какво?

— Още не се е родил, а ти вече го обричаш! Правиш сина си копеле.

Чуха леки шумове от стъпки по тавана в смълчаната къща. Сигурно бяха събудили Нае, чиято стаичка се намираше отгоре.

— Лоранс ще го възпитат, като скрият от него истината за рождението му — каза Лорн. — Повярвай ми, той ще е по-добре с тях, отколкото с прогонен баща, лишен от чест и увреден от Тъмнината. А и колко ли време ми остава, преди да...? — не довърши изречението си. — Алисия ще го обича — продължи след малко. — Ще го отгледат като благородник или почти. Сигурно ще стане приятел и другар на първия син на Енцио, както аз бях за Алан. Пожелавам му само да не прави грешката, която аз направих...

— Коя?

Горестна, дълбока болка помрачи погледа на Лорн. Не беше изпълненият с бунт и горчивина поглед на разгневен човек, а почти засраменият поглед на мъж, който се е отказал.

Гласът му стана напрегнат.

— Надявам се — отвърна Лорн, — че няма да си въобрази, че има собствена съдба и ще се старее да остане в сянката на своя покровител. Че никога няма да помисли, че е равен с него. Че ще остане на отреденото му място като добър, малък, признателен копелдак...

Натъжен, разтревожен, Вард сложи ръка върху китката на Лорн.

— Ама защо говориш така?

Лорн се усмихна отчаяно.

— Зная кой е баща ми — каза той. — Кралят ми призна.

В погледа на Вард се появи нерешителност.

— Ти си знаел — разбра Лорн. — Винаги си знаел...

— Не можех да ти кажа — обясни Вард с искрено съжаление. — Заклех се да пазя тайна. А и... а и какъв смисъл имаше?

— Да, какъв смисъл има? — повтори Лорн огорчено. — А баща ми? Той знаеше ли, че обожаваната от него съпруга е била любовница на краля? И кой друг, освен теб? — стана, докато Вард се колебаеше. — Не. Не ми отговаряй... За какъв дявол, нали?

Лорн се протегна, лицето му се сгърчи от болка, после уморено тръгна към вратата с тежки стъпки.

— Лека нощ, Вард.

— Кога мислиш да тръгнеш?

— Утре. Или вдругиден. След като говоря с хората.

— Говори първо с Нае.

Лорн спря за миг на прага.

— Добре — каза той.

Но не му се наложи да го прави.

Намери Нае горе на стълбите, седнала на последното стъпало, наметната с одеяло. Баща ѝ и Лорн я бяха събудили, когато повишиха глас. Тя беше станала и дискретно, надавайки ухо, не беше пропуснала почти нищо от останалата част на разговора.

Лорн не знаеше какво да ѝ каже.

Остана стъписан пред нея, а тя го гледаше ледено. Тъй като тя продължаваше да седи невъзмутима и мълчалива, той трудно проумя смесените чувства, които единствено погледът на Нае изразяваше. В очите ѝ видя тъга, гняв, тревога, упрек и гордост.

— Съжалявам, Нае. Аз...

— Тръгни си утре, ако обичаш.

Тя стана, обърна се и без да каже и дума повече, се прибра в стаята си.

* * *

Тази нощ Лорн не спа.

Полежа малко на леглото си с втренчен в тавана поглед, после стана, облече се, като от време на време лицето му се изкривяваше от болка, опасва мечата си и излезе. Ройс, който пазеше задната врата, се изненада, като го видя.

— Всичко е наред — каза Лорн, но далеч не го успокои. — Имам нужда да взема малко въздух и да си раздвижа краката.

— Искате ли да ви придружа?

— Не. Имам нужда и да остана сам, за да помисля.

Лорн излезе от двора, чувствайки неспокойния поглед на бившия наемник в тила си. Остави краката си сами да го водят из смълчания град. Под Голямата мъглявина, в тази вече прохладна есенна нощ, пълният покой на Ориал контрастираше със собствените му мъки. Околната тишина не успя да ги успокои и докато Лорн вървеше на посоки из улиците, едни и същи съмнения, едни и същи въпроси не преставаха да го терзаят.

Думите и упреците на Вард бяха попаднали точно в целта. Лорн продължаваше да е все така уморен и отчаян. Отвратен. Но не можеше да престане да мисли за Алисия и за своя син, до степен, че започна да се сърди на Вард. Защото всичко беше много по-просто, когато Лорн се беше отказал, когато всякакъв бунт, всякаква амбиция го бяха напуснали. В отказа има известно успокоение. Всичко е свършило и вече можеш да се оставиш да паднеш. Вече не се бориш. Повече не страдаш. И като престанеш да се надяваш, потъваш в един спокоен полумрак.

Но Вард му беше отнел всичко това.

Сега ново съмнение измъчваше Лорн и засилваше отчаянието му. Една част от него искаше да замине, да избяга и да изчезне. Друга му припомняше задълженията му към Алисия и детето. Имаше ли правото да изостави Лис на съдбата ѝ, макар да беше убеден, че винаги я е изгубил, като уби Форланд? Не я ли обичаше достатъчно, за да ѝ се притече на помощ, без да чака нищо от нея в замяна? И можеше ли да понесе да обрече сина си през целия му живот да е роден без баща или — по-лошо — да е копеле на осъден и опозорен рицар, на лишен от чест предател? Защото нямаше никакво съмнение, че щеше да дойде денят, когато синът му щеше да научи тайната за своя произход и щеше да се срамува от това.

Да се срамува от баща си.

Да се срамува от кръвта и наследството си. Да се срамува от самия себе си.

Краката на Лорн сами го отведоха в квартала на червените павата. Изведнъж на един завой забеляза, че улицата му е позната и се

приблужи до затворената порта на Черната кула.

Някогашният генерален щаб на Ониксовата гвардия в Ориал беше пуст. Лорн се изненада, но тогава си спомни какво беше чул Вард да споделя с Нае: сега казармата на черните гвардейци беше в Кралския дворец, което никак не се нравеше на Лазурната гвардия. Но за Горланс беше важно да се доближи до кралицата и до властта — начин да задоволи амбициите си, като при това публично заяви безупречната си лоялност. Така Ониксовата гвардия се бе отказала от всякаква независимост. Сега тя представляваше рицарски орден, изцяло предан на Короната. Както винаги Естеверис беше изработил нещата много добре. Вместо да смаже или да разпусне Ониксовата гвардия той я бе подчинил.

Лорн си спомни онзи летен ден, когато — сам — с пръстена си на Пръв рицар на пръста, беше влязъл във владение на кулата. Беше едва миналата година, а като че ли цяла вечност беше изминала оттогава. Както всичко около нея, и главната кула беше просто една развалина. Сега, престороявана два пъти, тя все още се издигаше под елегантните спирали на Голямата мъглявина. Отначало времето, а после и огънят не бяха успели да я разрушат. Но там, където те се бяха провалили, може би забравата щеше да успее.

Тогава, в онзи ден, един ритник с ботуша се бе оказал достатъчен, за да влезе. Сега сигурно трябваше повече сила, за да разбие пешеходната врата до портала и...

Тя не беше заключена.

Невярващ, Лорн я бутна и влезе, като установи, че не е била разбита. Просто бяха забравили — или недогледали — да я заключат. Ето това вече означаваше много. Когато Ониксовата гвардия е била в своя апогей, множество Черни кули са се издигали по хълмовете на Ориал и дори в други градове. Тази беше последната — едновременно останка и символ. Това, че беше оцеляла през вековете, беше цяло чудо, но това, което Черните кули представляваха, никак не се харесваше на сегашната власт, която не можеше да търпи една от тях да остане. „На Върховното кралство служим. Върховното кралство защитаваме.“ Също както първоначалната Ониксова гвардия, Черните кули не бяха само защитнички. Те бяха и пазителки. Те бдяха и се грижеха.

Лорн прекоси двора, като се питаше колко ли време Естеве́рис щеше да изчака, преди да разруши последната Черна кула, колко ли време щеше да мине, преди тя да бъде изравнена със земята, а камъните ѝ продадени и теренът разчистен. Тази мисъл му се стори нетърпима и това го учуди. Не трябваше ли сега да не му пука за всичко това? След всичко, което бе изтърпял, каква цена можеше да придава на тази постройка? Нека Върховното кралство и Ониксовата гвардия да си се оправят помежду си. Той самият беше дал достатъчно много, достатъчно бе пожелвал...

Но не, той не го вярваше.

Лорн вдигна очи към главната кула и нейните кулички на ъглите, високи колкото нея. На бледата светлина на огромните съзвездия можеше да различи новите камъни и другите, по-тъмни, които бяха преживели пожара, в който той за малко не бе загинал парализиран и обезкървен. Споменът за силната болка се пробуди в хълбока му, там, където убиецът беше забил отровния си меч. Вкус на черна жлъч изпълни устата му и го накара да се изхрачи.

Ами ако предположеше, че няма да се откаже?

Ако предположеше, че от чувство за дълг или от гордост откаже да се признае за победен и реши още веднъж да се изправи срещу съдбата, какво можеше да направи, той, който бе изгубил всичко?

Вече беше никой...

Обезсърчен, Лорн реши да прогони тези мрачни мисли и почувства нечие присъствие. Някой го наблюдаваше отзад, като се мъчеше да не вдига шум. С ръце на кръста, той остана с лице към кулата и каза силно и спокойно:

— Който и да сте, съветвам ви да се покажете. Не ме карайте да дойда и да ви намеря.

Лорн знаеше, че дава на другия възможност да се измъкне или да го нападне, но нищо подобно не се случи.

— Рицарю? Рицарю Лорн? Вие ли сте?

Лорн позна гласа, който го викаше, и се обърна.

— Кадфелд?

Беше той.

Кадфелд беше един от обитателите на Червените павата. Побелял старец с големи сиви мустаци, който живееше от просия и от малкото, което му носеха старите книги, които събираше и продаваше

евтино. Миналата година Лорн го беше спасил. После се бе привързал към този образован, приятен мъж, страстно независим, който искаше единствено да бъде оставен на мира и не пречеше на никого.

— Но какво правите тук, Кадфелд?

Старият човек пристъпи напред, облечен в чисти, закърпени дрипи, с разрошена коса и увиснали мустаци.

Усмиваше се.

— Принц Алдеран ми позволяваше да ползвам тук едно долапче за храна. Това се промени с другия, Горланс. Но сега, когато всички заминаха, си казах, че сигурно на никой няма да му се стори неуместно, ако се върна в моите скромни покои. Сгрешил ли съм?

— Не.

Лорн отново насочи вниманието си към главната кула, която се извисяваше над тях с цялата си маса и тъмнота.

— А вие, рицарю? Мога ли да ви попитам какво ви води тук в тоя час?

— И аз не мога да ви кажа какво точно. Сигурно носталгията... От колко време е изоставена кулата?

— Два дни. Дали ще разрушат всичко?

— Не зная. Но ми се струва повече от вероятно.

— И нищо ли не може да се направи?

— Боя се, че не.

— Колко тъжно...

Замълчаха, и на двамата им беше трудно да повярват, че Черната кула, старата ѝ главна кула, мястото, на което се намираха, скоро — след като бяха съществували петстотин години — нямаше да ги има.

— Дори вие? — внезапно попита Кадфелд.

— Моля?

— Дори вие ли не можете да попречите на това?

Лорн въздъхна.

— Не.

— Тогава никой не може — заключи Кадфелд.

Лорн присви очи и почувства необходимост да се оправдае.

— Всичко изгубих, Кадфелд. С изключение на меча си и на няколко човека.

— Научих за изпитанията, през които сте минали, рицарю. Повярвайте ми, че наистина ви съчувствам.

— Благодаря.

— Впрочем, ако мога с нещо да ви помогна, доколкото ми позволяват силите... Неблагодарността на силните на деня е пословична, но аз не забравям, че всички ние сме длъжници.

Лорн не отговори, очите му бяха втренчени във вратата на главната кула. Старецът проследи погледа му и каза:

— Можете да влезете, ако желаете. Отворено е.

Без да каже и дума, Лорн изкачи стъпалата, водещи до вратата, бутна я и влезе, но не можа да продължи по-нататък, тъй като тъмнината в кулата беше непроницаема.

— Чакайте — каза Кадфелд.

Докато в тъмнината Лорн попиваше духа на това познато място, Кадфелд побърза и се върна с парче свещ; запали я с кибрита си.

— Ето — каза той.

Затрептя пламъче — мъничко насред голямата зала и сякаш изгубено след тихия мрак.

В едната от ъгловите кулички на главната кула беше витата стълба, водеща към горните етажи, а в другите две имаше кръгли зали. На приземния етаж едната от тези зали представляваше параклис, чийто вход, дълго време зазидан, миналата година беше открит по време на първите възстановителни работи. Този параклис беше много стар и беше претърпял много вандализъм, барелефите и стенописите му бяха изчоплени с длето. Очевидно беше посветен на някой от Божествените дракони, но статуята над олтара беше повредена до такава степен, че беше неузнаваема. За кой от Божествените ставаше дума? Нищо в историята, нито в традициите на Ониксовата гвардия не позволяваше да се изрази и най-малката хипотеза. Така че параклисиът беше запазил цялата си загадъчност, както и криптата си, в която Лорн беше отгатнал присъствието на Тъмнината, без да може да го обясни.

Кадфелд гледаше как Лорн изкъртва дъските, препречващи входа на параклиса. Не зададе никакъв въпрос, нищо не каза, задоволи се да държи високо свещта, чийто восък се стичаше по пръстите му, но той не го забелязваше. Единствено Лорн го интересуваеше и тревожеше.

Когато махна и последната дъска с голи ръце, Лорн — задъхан — остана като закован на прага, ням и неподвижен. Заинтригуван, Кадфелд пристъпи напред, за да погледне иззад рамото на рицаря. Параклисиът не беше пощаден от пожара, разгорял се в кулата. Беше

оставен както си е. Стените му бяха обгорели и дебел слой сажди покриваше всичко.

А върху олтара, разцепен от огъня, осветяван от светлината, влизаща през едно счупено стъкло, едно рижаво коте седеше и чакаше спокойно.

— Един меч и неколцина мъже — Ерклант I не е имал повече в най-мрачното време на последната Война на мрака — каза Кадфелд. — И въпреки това...

* * *

На сутринта Вард събра хората в голямата стая за изявлението, което Лорн беше обещал да направи. Чакаха само него. Вард го беше чул да се прибира на зазоряване. Не знаеше къде беше прекарал една част от нощта, а и Ройс не можа да каже нищо по този въпрос. Мъжете, които се съмняваха какво щеше да се случи, бяха мрачни и мълчаливи. Нае също присъстваше и мълчеше с безизразно лице.

Всички чуха стъпките на тавана, когато Лорн излезе от стаята си. Проследиха ги по стълбата и по коридора, после го видяха да се появява на вратата.

Беше облечен в ризницата си и носеше меча си.

Беше с ръкавици и ботуши.

А на рамото му имаше рижаво коте.

— Господа — рече той, — какво ще кажете да прибавим още една глава към легендата за Върховното кралство?

КРАЯТ НА ЕСЕНТА НА 1548 ГОДИНА СКЕРЕН

И Седмият пазител, понеже беше най-проницателен, но и най-горделив, се зае сам да разчете звездите и да тълкува волята на Дракона на съдбата. И без знанието на Събранието той се появи насън на най-добрия от своите пратеници.

Хроники (Книга на тайните)

— Ние от Сивия съвет искаме вашата помощ.

— Имате я.

— Познат ли ви е Древният език?

— Говоря го и го чувам.

След като минаха ритуалните формули. Пазителят и Пратеникът продължиха разговора си на забравения език. Скерен спеше, но сякаш стоеше прав пред Седмия пазител, който беше седнал в каменно кресло.

— Те още нищо не са забелязали, но звездата на Мага се издигна — извести Седмият пазител.

— Как е възможно?

— Да не са забелязали нищо? То е, защото виждат единствено това, което блести. Или това, което им посоча с пръст. А звездата на Мага остава скрита зад звездата на Рицаря с меча и моментът да я разкрия на Събранието още не е настъпил.

— Учудвам се, че звездата на Мага вече се е издигнала — уточни смирено дракът.

За пореден път гордостта на Седмия пазител надделя.

— Ах. Това... Да, по-рано е от това, което си мислехме. Извинение, което моите братя няма да пропуснат да изтъкнат, когато разберат, че не са видели звездата на Мага още с появата й...

— Не разбирам. Защо толкова рано? И как?

— Признавам, че не зная... Мисля, че тъй като играе две различни партии едновременно, съдбата е разбъркала картите си. Двама Черни принцове — това значи, че единият е в повече. Сивият дракон не е съумял да избере единия от тях и още се колебае. И поради това всичките му планове се оказват объркани. Съзвездието на Гадателите никога не е било толкова неясно.

— И това единствено по вина на Върховния крал — каза Скерен.

— Да. И той си плаща цената за това. Но понякога ми се случва да изпитвам жал към него. Как би могъл да знае в онази нощ какво прави?

— Но нали не става дума само за онази нощ?

— Да, така е.

— Върховният крал си мислеше, че има само права и никакъв дълг. Егоизмът и горделивостта му са причина за гибелта му — подчерта дракът с тюркоазените очи.

— Нямаме правото да съдим — каза Седмият пазител.

Пратеникът се поправи.

— Вярно е. Моля да ми простите.

— Да не говорим повече за това.

Скерен признателно се поклони.

— Какво очаквате от мен?

— Искам ти да бъдеш Пазач на тази линия на съдбата.

— Пазач? Това е чест. Но не трябва ли съгласието на Събранието и на Първия пазител, за да бъде определен Пазач?

— Отлично знаеш, че е така.

Дракът помисли малко.

— Е? Приемаш ли? — настойчиво попита Седмият пазител.

— Приемам.

— Отлично. Оттук насетне ще докладваш само на мен.

НАЧАЛОТО НА ЗИМАТА НА 1548 ГОДИНА ДОЛХАМ

Разположен в сърцето на дивата провинция на Мрачните езера, Долхам простираше своите баржи, мостчета и понтони по влажни брегове и над спокойни води, там, където Северен Имелор, Източен Имелор и Западен Имелор си даваха среща. Роден от преуспяващ лагер на разбойници, той открай време беше град на наемници и контрабандисти. Тук животът не струваше кой знае какво, но Долхам беше станал особено опасен, откакто бунтовниците бяха минали границата, за да купуват оръжия и храни, а убийците на Черната хидра ги преследваха. Войната, която се водеше в планините на Вейлд, продължаваше и тук — в сянка.

Хроники (Книга за градовете)

Ноцта се бе спуснала.

Издълбана в дървото, табелката на „Трите кресли“ изобразяваше три бомбарди, бълващи огън. Почерняла и нащърбена, тя се държеше само на едната от двете си вериги. Трудно се забелязваше на жълтеникавата светлина, проникваща през намастената хартия на прозорците.

Никой не им обърна особено внимание, когато влязоха. Клиентите, седнали на най-близките маси, едва повдигнаха глава. А ония, които се блъскаха около голямата кръгла клетка, виждаха единствено двата гигантски саламандъра, които се биеха в малко вода. Силно възбудени, зрителите и залагащите се ръгаха с лакти и крещяха всеки път, когато влечугите се хвърляха едно върху друго след вихрушка от конвулсии и пръскаха навсякъде кал. Нападенията бяха кратки и смътни. Саламандрите се разделяха много бързо и докато по гърбовете им бързо потръпваха просветващи шарки, те се наблюдаваха до мига, в който изведнъж нападаха.

— Там — посочи Логан.

Лорн проследи погледа му до една маса в един от ъглите. До нея седеше брат Ярл, сам, пред една халба, безразличен към това, което ставаше около него. Нищо във вида му не позволяваше да се види монах от Светите покровители. С ризница на халки и с кожена качулка, меч на кръста и кама в ботуша, той съвършено се сливаше с наемниците и сутеньорите, които посещаваха „Трите кресли“.

Лорн и Логан минаха през салона, за да идат при монаха рицар. Претъпканата кръчма се осветяваше единствено от факлите при клетката и от малки газени лампи, сложени на масите. Навсякъде се носеше миризма на мръсотия, пот и урина, а димът от лулите и пурите завършваше отблъскващата обстановка. Лорн седна, а Логан остана прав с опрян на стената гръб и очи, виждащи всичко.

— Е? — попита Лорн.

— Нищо — отвърна брат Ярл.

— И вие чакате напразно от...?

— Три часа.

Бяха пристигнали заедно предишния ден след дълго пътуване от Ориал, което Лорн и неговите хора бяха предприели тайно. И бяха пристигнали в провинция Мрачните езера на границата между Върховното кралство, Вестфалд и Вейлд, чиито заснежени планини се извисяваха на север. Именно в тези планини — планините Галаар — Лорн възнамеряваше да се срещне с бунтовниците, които се бореха срещу иргаардците. В Долхам брат Ярл беше оставил Лорн и другите, за да се опита, доверявайки се на указанията, които му беше дала, да намери Леня или някой друг, който да е в състояние да го отведе при нея. Но времето бе минало. Повече от два месеца бяха минали, откакто Леня се беше върнала във Вейлд, а той бе останал в Ориал и се мъчеше да накара Върховното кралство да даде подкрепата си на галаарските бунтовници. Брат Ярл не знаеше дали връзките на младата жена в Долхам бяха все така валидни и сигурни. Но беше убеден, че трябва да отиде сам на срещата им — и беше тръгнал, като определи среща на Лорн на следващия ден в „Трите кресли“.

— Три часа — повтори Лорн. — Това започва да става опасно.

— Зная. Но можем единствено да чакаме и да се надяваме. Следвах указанията на Леня буквално. По принцип тя би трябвало вече да знае, че съм в Долхам и я търся.

— Ако изобщо се намира в Долхам и ако с нея не се е случило нещо. Градът сигурно гъмжи от предатели и иргаардски шпиони.

Брат Ярл се сдържа да не се прекръсти, докато си мислеше за Леня.

— Човекът, на когото предадох съобщението си, беше там, където Леня ми каза, че ще го намеря — каза той. — И беше свободен.

— Но може би иргаардците го наблюдават — възрази Лорн, който не се чувстваше спокойно.

— В такъв случай досега сигурно щях да съм заловен или убит. Това е една от причините, поради които настоявах да отида сам.

— Не е сигурно.

Лорн категорично предчувстваше някаква опасност. Не знаеше как и нямаше представа защо, но инстинктът му крещеше, че са застрашени.

— Да тръгваме — реши той.

— Сега? А Леня?

— Все ще намерим начин да стигнем до бунтовниците. Или да ги накараме да се свържат с нас. Сега обаче трябва да се омитаме. Това място никак не ми харесва.

— Да почакаме поне още един час!

— Не! Сега! — заповяда Лорн, който вече ставаше.

Изведнъж в кръчмата избухнаха викове от радост и гняв. Единият гигантски саламандър току-що беше убил другия за щастие на едните залагачи и за нещастие на другите. По инстинкт Лорн се обърна към клетката за битки, в която собственикът на победилия саламандър скочи, за да вдигне на ръце своето животно под възторжените възгласи и виковете. Тогава срещна суровия поглед на убиеца, който вървеше към тях, като държеше оръжието си прилепнало към бедрото. Логан също беше забелязал един убиец. Наблюдаваше го от известно време с крайчеца на окото си и беше готов да го посрещне, когато мъжът се приближи едновременно със съучастника си. Логан бързо го сграбчи, като извади кама от ръкава си вместо единия от мечовете си. Прониза го в сърцето и като завъртя няколко пъти забитото до дръжката оръжие, задържа убиеца да не падне. Той умря с хълцане, но без да извика. Лорн също парира противника си, като изви ръката му зад гърба му и го залепи за стената. После го хвана за косата със свободната си ръка и разби главата му в стената с три удара.

Всичко стана много бързо и по възможно най-дискретния начин за претърпкана кръчма. За щастие, саламандърът беше ударил собственика си с опашка през лицето и се беше изплъзнал от ръцете му. Беше изскочил от клетката и се промушваше под масите и между краката на клиентите, които се отдръпваха от него, като избухваха в смях или се опитваха да го хванат. Разтревожен при мисълта, че саламандърът му може да бъде наранен, собственикът го гонеше, като викаше да не го закачат.

Възползваха се от бъркотията.

— Изчезваме — нареди Лорн.

— През задната врата — каза монахът рицар, показвайки пътя.

Логан вървеше зад Лорн, за да наблюдава зад тях.

— Само двама? — каза той.

Някогашният наемник беше прав и Лорн получи потвърждение за това в задния двор. Десетина мъже с ризници и ботуши от мека кожа ги чакаха там. Бяха въоръжени с къси мечове и ками. Качулки скриваха лицата им.

Убийци.

Излизайки от кръчмата през задната врата, Лорн беше направил точно това, на което се надяваха.

— Има ли смисъл да ви предлагам да се предадете? — попита шефът на убийците.

Обградени, Лорн, Логан и монахът рицар се обърнаха с гръб един към друг и направиха триъгълник. Извадиха оръжията си — Лорн своята скандка, Логан своите остриета близначки, брат Ярл дългия си рицарски меч.

— Всъщност не — отвърна Лорн. — Но ние сме готови да ви дадем последна възможност.

Чисто самохвалство.

При четирима срещу един шансовете им да излязат победители от тази битка бяха слаби — особено ако убийците си знаеха работата.

А беше точно така.

Те нападнаха заедно, като внимаваха да не си пречат.

Лорн се нахвърли върху първите противници. Отсече една ръка от рамото, ловко избягна един удар и отблъсна друг. Едно острие мина на косъм от стомаха му, друго го докосна по бузата и го поряза. Той удряше надясно, наляво, праметна един от убийците през рамото си,

заби скандката в нечий корем, но получи удар с кама по бедрото, който разкъса ризницата му и го рани. Успя да се задържи и зае отбранителна позиция.

Преките му нападатели направиха същото.

Беше отстранил двама от четиримата. Не беше нищо, но не се беше измъкнал и невредим. Усещаше как раната лепне на хълбока му и се страхуваше, че ще изгуби много кръв. А другите какво бяха направили? Логан ги беше поразил и сега имаше насреща си само един противник. Но и той беше ранен и сега се биеше само с един меч, докато лявата му ръка висеше покрай тялото. Брат Ярл беше ликвидирал двама убийци и изглеждаше незасегнат. Но беше в много лошо положение. Притиснат до една стена, той държеше меча си с две ръце и успяваше да държи противниците си на разстояние, но за колко ли време още?

— Предайте се — каза водачът на убийците. — Все още имате време.

— Сънуваш — възрази му Лорн.

— Както желаете.

Тези думи бяха последните, които водачът на убийците изрече.

Стрела от арбалет прониза главата му и се заби в земята. Други засвистяха почти веднага след това. Трима от убийците се строполиха. Последните избягаха.

Лорн вдигна поглед към околните покриви и видя силуети, които се очертаваха на фона на нощното небе. Един от тях скочи в задния двор. Беше Леня, облечена като разбойник — високи ботуши, дълго палто от червеникава кожа, кафява кожена шапка и меч на хълбока.

— Съжалявам, че дойдох чак сега — каза тя.

— Според мен идвате по-скоро навреме — отвърна Лорн.

— Леня — каза брат Ярл, — радвам се да ви видя отново.

— Аз също.

Като се обърна към покривите, младата жена размаха ръка. Силуетите веднага изчезнаха.

— Не бива да се мотаем повече тук — каза тя. — Къде сте отседнали?

— В „Червената колиба“ — отговори Лорн.

— Както ми бяхте казали — добави монахът рицар.

— Отлично. Това място все още е сигурно, поне до утре. Но в момента имате нужда от първа помощ. Последвайте ме.

Без да чака, тя тръгна по една уличка. Лорн и монахът рицар тръгнаха заедно с нея, а Логан по навик завършваше колоната, като пътъом вдигна меча, който беше изпуснал по време на боя.

* * *

Леня ги отведе в един от кварталите, които бяха най-близо до езерото. Тук баржите, които бяха основи на къщите, и понтоните, които служеха за улици, свързани едни с други с конопени въжета, широки по една ръка, леко се поклащаха сред непрестанния шум от плискането на вълните. Тук от сутрин до вечер се носеше гъста мъгла. В далечината едно островче служеше за опора на постройка върху колове, извисяваща се над останалите. Но повечето сгради — всичките дървени и покрити със слама — бяха изгорели, потънали или бавно се отдалечаваха накъдето ги отнесеше водата. А нощем в нестабилния лабиринт, който образуваха, човек можеше да се придвижва, но като поема рисковете и опасностите. Лошото падане беше също толкова опасно, както и лошата среща — ледените води на Мрачните езера гъмжаха от особено кръвожадни гигантски саламандри.

В дъното на една уличка от раздалечени дъски Леня почука на една вратичка по уговорен начин. Мина известно време без нищо да се случи и младата жена тъкмо се канеше да почука отново, когато вратичката се откряна.

— Какво има? — попита един юноша.

— Аз съм — отвърна Леня. — Водя двама ранени.

Юношата остави вратата отворена и — без да го е грижа за нищо — изчезна зад една завеса. Леня познаваше мястото. Въведе Лорн и останалите в къщата, после минаха през една много ниска стая. Тя беше мебелирана с изцапана маса, две табуретки и голям шкаф с чекмеджета, чиито рафтове се огъваха под тежестта на шишета и чаши. Върху масата лежеше отворен хирургически набор, страховитите му инструменти лъщяха на светлината на големия фенер, окачен на тавана. Лорн забеляза, че на четирите краища на масата

имаше ремъци, с които можеше да се привърже болен. Във въздуха се носеше мирис на кръв и на стара пот.

„Също като в залите за мъчения“ — помисли си Лорн.

Четвърт час по-късно един дребен мъж, който не беше попитал нищо, грижливо превързваше ръката на Логан. Притиснал кърпа към раната си, която вече не кървеше, Лорн чакаше своя ред и разговаряше тихо с Леня и брат Ярл.

— Шпионите на Черната хидра наблюдаваха мястото, където бяхте оставили съобщението за мен — обясняваше младата жена. — Не знаех, но се оказа, че е започнало още преди да замина за Ориал. Необходимо ни беше малко време, за да го разберем, и тогава решихме да не предприемаме нищо, а да си отваряме очите в случай че се появите. Което и стана, в крайна сметка. За жалост, късно реагирахме и вие знаете останалото.

— Не се справяте толкова зле — каза брат Ярл.

— Благодарение на Ейрал.

— Да, благодарение на Ейрал.

Монахът рицар и младата жена се прекръстиха заедно. Лорн се въздържа и каза:

— Трябва да се срещна с брат ви.

Очите на Леня заблестяха.

— Носите ли добра новина? Върховното кралство реши ли най-накрая да...

Брат Ярл сложи ръка върху нейната.

— Новината е добра — каза той меко. — Но не е тази, на която се надявате.

Леня помръкна.

— Не... не разбирам.

— Върховното кралство няма да направи нищо, за да ви помогне — заяви Лорн. — Не иска да поема риска за открита война с Иргаард, дори и за Меча на кралете. С мен има само шепа мъже и ви предлагам моята помощ единствено от мое име. Но имам план.

— Какъв?

— Заведете ме при брат ви и ще научите заедно с него.

Младата жена се обърна към брат Ярл и го погледна въпросително.

— Кълна ви се, че не зная нищо за този план — каза той. — Доколкото ми е известно, рицарят не е споделил с никого намеренията си по този въпрос. Но съм убеден, че трябва да му се доверите.

Леня помисли за миг, после каза:

— Брат ми е в планините. Бие се. Пътуването дотам е дълго и изпълнено с опасности, особено през зимата.

— Кога тръгваме? — попита Лорн.

— Утре. Ще бъдете ли готови?

— Ще бъдем.

* * *

Когато пристигнаха, Лорн и хората му бяха принудени да оставят конете си на твърда земя, в една от процъфтяващите конюшни на влизане в града. После бяха последвали брат Ярл до хана „Червената слама“ където Леня му бе казала да отседне, ако дойде в Долхам. Макар че от квартала имаше какво още да се желае, мястото беше дискретно и собственикът знаеше да си държи езика. Ханът имаше и предимството, че беше една от високите постройки, построени на твърда земя — доколкото изобщо можеше да се намери педя твърда и суха земя в този езерен град. До него се стигаше по външно стълбище, което се издигаше над мъглите и стигаше до първия етаж.

Бяха наели таванските помещения и бяха сами там. Да спят на прости сламеници не ги притесняваше. Когато Лорн се върна, всички чакаха, независимо от късния час, и убиваха скуката както можеха, защото беше по-добре да не се показват из града. Йерас точеше едно острие, което вече бръснеше. Кай четеше. Емрин, Енград, Лиронд и Ройс играеха карти. Вард си лъскаше ботушите. Беор машинално търкаляше зарчета. А Нае говореше тихо с един новодошъл в ъгъла, който беше направила за себе си зад едно одеяло, заковано за гредата. В Ориал Лорн още не беше съобщил, че възнамерява да тръгне да търси Меча на кралете, когато Нае заяви, че и тя ще е част от експедицията. Нито Лорн, нито Вард — които знаеха колко е способна и твърдоглава — не бяха намерили какво да възразят. Впрочем тя от никого не искаше позволение.

Всички си отдъхнаха, когато видяха Лорн и Логан да се връщат заедно с брат Ярл: бяха всички, при това живи и здрави.

Или почти.

— Ранени сте — каза Вард. — Какво се случи?

— Ранени, но за нас се погрижиха и сме превързани — поправи го Лорн. — Всичко е наред.

— Логан, кажи ми, че твоята ръка е по-добре от моята! — рече един глас, който Лорн и Логан отдавна не бяха чували.

Изненадани, те се обърнаха към онзи, който тъкмо беше излязъл иззад одеялото, от което Нае беше направила завеса. Новодошлият всъщност беше стар другар.

— Лиам! — възкликна Лорн.

Този ветеран от многобройни битки беше първият, когото Лорн бе наел в Ориал. Той беше негов лейтенант по време на обсадата на Ангборн, където бе тежко ранен, което му струваше част от лявата ръка. Когато Лорн се бе върнал в Ориал след победата, Лиам трябваше да остане в Ангборн. В крайна сметка се бе възстановил, но ампутиранията ръка го изваждаше от активна служба. Тогава Лорн му бе поверил командването на крепостта на Ангборн, която беше поискал от Върховния крал и оттогава тя се намиралше под властта на Ониксовата гвардия.

— Но как така ти...?

Лорн не довърши въпроса си. Беше разбрал и се обърна към Вард, който се беше засмял до ушите.

— Ти си бил, нали?

— Рекох си, че всяка помощ ще ни е добре дошла...

— Предадох командването, когато разбрах, че Ониксовата гвардия ви е била отнета, рицарю. Така че ако искате един сакат човек...

Лорн го прегърна за благодарност. После, като се обърна към другите, каза:

— Сега вече няма как да се провалим.

ЗИМАТА НА 1548 ГОДИНА ПЛАНИНИТЕ ГАЛААР

Пътуването до планините продължи дълги дни. Вървяха по слабо известни пътеки, по замръзнала земя, през гъсти гори, мрачни и потънали в сняг. После видяха планините, които сякаш стигаха до хоризонта и извисяваха до небето своите бели върхове и хребети.

Хроники (Книга за Рицаря с меча)

Построен в подножието на първите предпланини на Галаар, в края на гора, ханът беше последният, който срещнаха. Трябваше да се снабдят с провизии и решиха само Лорн, Вард и Ройс да идат с товарните коне, а другите да лагеруват на един час път оттам. Ханът беше сборно място за ловците и траперите от областта, но в него отсядаха и иргаардски шпиони, които неизбежно щяха да забележат отряд въоръжени конници, пътуващи към Вейлд. Освен това Леня рискуваше веднага да бъде позната и заловена.

Ханът беше укрепен. Зад стените му имаше ковачница, конюшня, обор, кокошарник, мелница, няколко постройки за живеене и дори параклис, чиято камбанария служеше и за наблюдателна кула. Двойната порта беше отворена. Лорн, Вард и Ройс слязоха от конете на двора.

— Заемам се с провизиите — каза Ройс.

Лорн и Вард го оставиха и влязоха в хана.

Както останалите постройки, и той беше изграден изцяло от дъски и греди. Таванът беше нисък, а прозорците — малки. Подът скърцаше, а греди поддържаха открития гредоред на тавана, от който висяха лампи. Оръжия и ловни трофеи красяха стените. Голямата камина беше единственото зидано нещо. В нея хубав огън поглъщаше с пращене три огромни пъна. Излъчваше се топлина, която — веднага щом вратата се затвореше — сякаш опичаше лицата, изложени дълго на ледения вятър, духащ от север.

Лорн и Вард с облекчение свалиха ръкавиците и шаловете си и седнаха на края на една маса, без да привлекат вниманието на другите клиенти. Повечето от тях бяха брадати планинци, загорели от живота на открито, облечени в кожи. Другите бяха местни — занаятчии и фермери — или търговци, дошли да купуват кожи, които продаваха във Вестфалдската империя.

Лорн и Вард поръчаха греяно вино и три купи гъста супа с месо, с която охотно си опариха устите. Скоро при тях дойде Ройс и седна пред едната купа, която бяха запазили за него.

— Товарят конете — каза той, преди да нападне супата си.

Ядоха мълчаливо, после поприказваха тихо, като слушаха разговорите наоколо. Така научиха, че сега планините Галаар гъмжат от иргаардски войници, особено активни в областта на Горните долини, откакто бяха пристигнали значителни подкрепления. Принцът-дракон, който ръководел операциите, като че ли бил решен да приключи с бунтовниците до настъпването на пролетта. Бил безмилостен. По негова заповед цели села бивали избивани, разграбвани и превръщани в пепел. А някои казвали, че Тъмнината се била появила там, където не я били виждали от времето на Мрака.

Когато прецени, че знае достатъчно, Лорн плати.

После Вард и Ройс станаха и го последваха на двора, където бавно и внимателно провериха дали провизиите, които бяха купили, са добре завързани за конете. Лорн притягаше един ремък, когато забеляза мъжа, който беше излязъл от хана след тях и дискретно ги наблюдаваше откъм ъгъла на една стена. Направи се, че нищо не е видял, измъкна се незабелязано, заобиколи набързо няколко постройки и дебнешком застана в гръб на мъжа. Шпионин или любопитен? Лорн не знаеше, но не искаше да поеме риска този непознат да ги проследи и да осведоми иргаардците. Лорн го зашемети с един удар по тила, после го издърпа встрани и го удуши, като стисна гърлото му в свивката на лакътя си. Мъжът се съвзе само за да разбере, че се задушаваше. Много късно се опита да се отбранява, но не успя да отпусне хватката, която го убиваше, блъскаше по замръзналата земя с токовете си, изгуби сили и умря. После Лорн трябваше само да бутне трупа зад една купчина дърва.

Вард и Ройс вече бяха възседнали конете, когато Лорн се върна при тях.

— Някакъв проблем? — попита Вард.
— Никакъв — отвърна Лорн и яхна коня си.

* * *

Нощта се беше спуснала, когато намериха малкия отряд, който лагеруваше до гората, на завет до големи плоски скали, които се подаваха, надвесени над земята, а по тях растяха няколко дръвчета и храсти, чиито голи корени висяха като завеса. Охотно оставиха на другите грижата да се занимаят с конете и провизиите и побързаха да отидат до огъня да се стоплят.

— Новините са лоши — обяви Лорн, след като взе канче греяно вино. — Изглежда, че наскоро иргаардците са получили подкрепления. Навсякъде са. И са на път да победят.

Исарис — какво друго име можеше да носи рижото коте? — скочи на скута му и прие ласките.

— Но кой воюва посред зима? — учуди се Лиам.

— Черната хидра — отвърна Вард. — Което вече говори много за нейната решимост.

— А брат ми? — попита Леня. Тя се мъчеше да изглежда спокойна, но гласът ѝ трепереше. — Знаете ли дали...?

Не довърши.

— Не чухме нищо, което да се отнася до него — каза Лорн. — Дали е мъртъв, или жив, затворник или на свобода — не знаем.

Леня сведе очи.

— Но мисля, че новината за смъртта му щеше да се разчуе — намеси се Вард. — Сигурен съм, че е добре.

Малко поуспокоена, младата жена леко се усмихна.

— Да — каза тя, после се окопити. — Да, имате право. Благодаря.

Стана и тръгна към конете.

Тогава Вард погледна укоризнено Лорн за проявената неделикатност. Но Лорн мислеше за друго. Продължаваше да гали Исарис и наблюдаваше Нае и Кай, които, седнали малко встрани, си делиха едно канче вино. Не за пръв път Лорн забелязваше, че са

заедно, откакто бяха тръгнали от Ориал. Нещо беше на път да се роди между тях и трябваше да се признае, че бяха хубава двойка.

— Лорн?

Лорн се позабави, преди да се обърне към Вард.

— Сигурен ли си, че си добре?

Лорн се вгледа в стария кралски ковач с весело учудване, което леко преигра.

— Ами да! Защо ми задаваш такъв въпрос?

— Не знам. Като че ли...

— Твоята загриженост ме трогва, но напразно се тревожиш. Сега, с твое позволение, ще се оттегля, за да отговоря на един призив на природата. Изчакай малко, преди да организираш издирване, какво ще кажеш? — пошегува се Лорн и остави Исарис.

Стана и усмивката, която охотно демонстрираше, изчезна веднага щом се обърна с гръб. Вард не беше глупак, проследи го с поглед и тогава срещна погледа на брат Ярл. Без думи се разбраха, че и двамата бяха на едно мнение: Лорн криеше нещо.

* * *

Стигнаха на следващия ден и започнаха най-мъчителната и опасна част от пътуването си. Ден след ден по все по-стръмни пътеки и през все по-високи проходи достигаха до все по-отдалечени долини, шибани от яростни, ледени ветрове, които бучаха и помитаха снега. Видяха изоставени ферми, опожарени села, понякога осеяни със замръзнали трупове, както и стари, зловещи развалини, които напомняха на Лорн и Вард онези, които изпъстриха Закрилящите планини. Може би имаха същия произход. Може би тези стари кули и древни стени са били построени от хората по времето на Мрака, за да се бият с армиите на Драконите на сянката и забравата. Леня казваше, че в тези развалини живеят призраци, че са прокълнати. Понякога обаче правеха лагера си сред тях, твърде щастливи, че ще могат да поспят на завет от връхлитащите бури, които ги смразяваха до костите.

Една сутрин забелязаха първия иргаардски патрул.

Оттогава насетне продължаваха да напредват само ако Леня и Йерас вървяха пред тях като разузнавачи. С приближаването на Горните

долини патрулите ставаха все по-често и за малко не ги засякоха самотни ездаци. Принудени да се откажат да преминат през проходи, наблюдавани от войниците на Черната хидра, много пъти трябваше да се връщат назад в търсене на друг път. От предпазливост се лишиха от нощния огън. После трябваше отново да си набавят провизии.

Една вечер, докато лагеруваха, Леня сподели тревогите си с брат Ярл.

— Трябва да говорим с другите — каза тя.

— Добре.

И тогава Лорн и останалите научиха това, в което вече се съмняваха, а именно, че иргаардците напълно бяха изолирали областта на Горните долини. Каквото и да се случваше в този момент, там беше невъзможно да се проникне.

— Винаги има начин — каза Лорн.

— Не и този път — каза Леня. — Не и без да ни забележат със сигурност. Вече четири дни се мъчим да намерим проход, през който да минем. Всичките се охраняват.

— Невъзможно е да минем със сила — каза Лиам. — Ще ни избият.

— Можем да се опитаме да преминем някой проход през нощта — предложи Беор.

— Ще трябва да оставим конете зад нас — възрази Лиронд.

— И без гаранция за някакъв резултат — добави Енград.

— Но не можем да продължаваме да бродим все така — каза Йерас. — Най-накрая иргаардците ще ни забележат и няма да имаме друг избор, освен да се бием или да бягаме.

— И да не забравяме, че до сега времето беше лошо — каза Вард. — Това ни направи услуга, понеже пречеше на змейниците да излязат. Но ако небето се проясни...

Всички замълчаха, убедени, че нямат никакъв шанс да избягат от бдителността на змейниците. За момент сред руините се чуваше само пукането на огъня, който се бяха решили да запалят, за да не умрат от студ.

— Трябва да има начин — настоя Лорн. — Някой пролом, някой забравен проход, галерия от пещери под планината... Нещо!

— Не — каза Леня. — Кълна ви се, че ако...

— Помислете! — заповяда Лорн, като внезапно повиши тон.

— Но нали...

— Мислете! Помислете за брат си, там. Помислете за другарите си по борба. Само един проход ни дели от тях.

— Зная, но...

Лорн се приближи до младата жена и стана още по-настойчив под изумените погледи на останалите.

— Те се нуждаят от вас, Леня. Брат ви има нужда от вас. Той има нужда вие да намерите решение!

— Ама не мога! — избухна Леня с насълзени очи. — Няма решение!

— Помислете!

— Не!

— Помислете!

— Лорн! — извика Нае.

Бесен, Лорн се извърна към Нае, а брат Ярл прегърна Леня.

— Какво?

— Безсмислено е да я измъчваш — каза Нае без да трепне.

— Защото ти искаш да се откажеш, така ли?

На свой ред и Вард се намеси.

— Нае е права, Лорн. Достатъчно.

Лорн го погледна втренчено.

— И ти ли? И ти ли искаш да се откажеш?

— Не съм казал това, но...

Лорн, който не ги слушаше, се обърна към другите. Всички се колебаеха, въздържаха се, раздвоени между учудването и тревогата. Дори Исарис, седнал на една скала, го наблюдаваше с любопитство.

— Вие също искате да се откажете от Меча на кралете, така ли? Тук и сега? Толкова близо до целта? Искате да се откажете след всички тези усилия?

Вард се опита още веднъж да вразуми Лорн.

— Понякога трябва да се признаеш за победен — каза той и сложи ръка на рамото му.

С опакото на юмука си Лорн помете ръката на Вард, сякаш го беше изгорила.

— Не ме пипай!

Вард се вкамени, но очите му заблестяха от гняв.

Страхувайки се от най-лошото, Нае пристъпи напред, а Кай твърде късно направи инстинктивен жест да я задържи.

— Ами след като няма друг път, Лорн — каза тя почти умопително.

Впи поглед в очите на Лорн и той се смути...

После се успокои.

— Да — каза тогава Леня. — Да, Лорн е прав. Има... Има един...

Всички се обърнаха към младата жена, която изглеждаше отчаяна. Лорн се приближи до нея, сякаш беше подплашено животно и като я хвана внимателно за ръцете, попита:

— Кой?

Леня се колебаеше.

— Проходът Саверг — отговори тя най-накрая.

* * *

Проходът Саверг беше почти недостъпен. Но по-лошото бе, че още от Войните на мрака беше подложен на свирепи ветрове на Тъмнината, които се спускаха от върховете и изведнъж го помитаха като черно-пурпурни потоци. За да го достигнат, трябваше да минат по забравени или забранени пътища, по стръмни пътеки, които едва личаха на ръба на главоломни, голи отвесни скали, от които се откъртаха смъртоносни камъни.

Да се премине прохода Саверг през зимата беше повече от подвиг — беше лудост. Но Лорн и неговите хора успяха за три дни, независимо от студа и вятъра, въпреки снега и вихрушките, които ги заслепяваха, въпреки бездните, покрай които минаваха, и проломите, които заплашваха да се отворят под тях. Изгубиха един кон, който полетя в празното и за малко не повлече още един, цвиленето му бързо беше заглушено от виенето на бурята, която го погълна на стотина метра по-надолу. За малко не умряха от замръзване, понеже мислеха, че са се заблудили, и щяха да се върнат назад, ако не беше — за пореден път — решителността на Лорн. Нищо не можеше да го обезсърчи, нито да го спре. Беше решен да продължи и сам, ако трябва. Така другите го следваха — заради идеала и поради верността си към него, защото не можеш да изоставиш някой от своите на бойното поле.

Пристигнаха в края на следобед и решиха да изчакат следващия ден, за да преминат прохода. Намериха дърва и тъй като вече не се страхуваха да не ги видят, лагеруваха около хубав огън, намерили завет от леденостудения вятър. Тази вечер си позволиха двойна дажба храна, което всъщност отговаряше на нормална порция, до такава степен вече се лишаваха. Пълна наполовина и бързо опразнена, една манерка с ракия обиколи от ръка на ръка около огъня и стопли сърцата. Поприказваха си и някои дори се пошегуваха. Вард извади малка глинена лула и изпуши колкото тютюн му беше останал.

— Не всички ще се върнем от това приключение — каза той насаме на Лорн. — Все още ли искаш да го направиш?

— Да.

— Но искаш ли го поради добри причини?

Лорн направи гримаса.

— За Меча на кралете — каза той.

Което не беше точно лъжа, тъй като Мечът на кралете беше само средството, което щеше да позволи на Лорн да получи това, което искаше.

— Трябва да си сигурен в това. Тези мъже ще те последват и в муцуната на Дракона на тъмнината. Не злоупотребявай с тях.

— Мислиш ли, че трябва да говоря с тях? Да предложи на онези, които желаят, да се върнат, без да пострада честта им?

— Не, Лорн. Това решение е само твое. Където отидеш ти, ще идат и те. Само ти можеш да избереш пътя и целта.

Тогава Вард дръпна от лулата си, но забеляза, че тя бе угаснала. Погледна в гърнето, но там вече имаше само черна пепел от тютюн, и каза:

— Ето. Това беше последната.

Хвърли лулата си надалеч и отиде при другите, като остави Лорн сам с Исарис и съмненията си.

* * *

Вдигнаха лагера на другия ден и започнаха изкачването на прохода един час след зазоряване. Но едва преди обяд навлязоха в

прокълнатия път. До този момент бяха говорили малко, но сега съвсем млъкнаха.

Не валеше. Слънцето беше помръкнало и бледо. Вятърът донасяше разпръсната пепел и зловония. По стръмните склонове растителността беше оскъдна. Изглеждаше мъртва и измъчена. Вкопчени с извитите си корени, сухи дървета протягаха клони като нокти. Голи храсти потръпваха. Сред петната мръсен сняг се подаваха туфи кафяв и сив мъх. През вековете Тъмнината беше измъчила всичко, което не бе успяла да убие. Дори камъните, дори скалите бяха засегнати от нейната разруха. Сякаш скалите се бяха разтопили, а после се бяха сковали в агонията на странни форми — зловещи и отблъскващи, напомнящи страданието на това, което — по принцип — не може да страда. И нито едно животно наоколо. Нито един крясък, нито едно движение, което да издава признаци на живот.

Тъмнината беше там.

Присъствието ѝ се усещаше. Хората я чувстваха с плътта си и по кожата си като гнусна милувка. И я виждаха. Тук — черна локва, в която конете не стъпваха. Там — морави жилки в сърцето на скала, разцепена от мълния. По-нататък — мрачен джоб с отровен въздух, който трябваше да заобиколят, като си запушат носа и устата. А нагоре, от едната и от другата страна гъста пурпурночерна мъгла, която сякаш само чакаше, за да се спусне по склоновете сякаш някаква собствена воля я задържа.

Конниците предпазливо наблюдаваха тази мъгла.

Но трябваше и да се послушват, защото вятър на Тъмнината можеше да задуха по всяко време и да помете пътя като довлече прокълнати души — ревящи, гримаснически призраци, жадни да убиват.

Конниците вървяха предпазливо. Лорн беше загърнал Исарис в палтото си, само главата на котето се показваше от яката му, и вървеше начело, отстрани на Логан. Присъствието на Тъмнината му се струваше близко и познато. Не му беше мъчително, дори и да познаваше добре опасностите ѝ. Понякога се обръщаше на седлото към останалата част от отряда, над която като че ли тегнеше цялата тежест на някаква ужасна заплаха. Ройс и Емрин завършваха колоната. Кай и Нае яздеха близо един до друг. Близо до брат Ярл, който се молеше, Леня беше силно пребледняла.

Беше още дете, когато баща ѝ се беше опитал да ги отведе с брат ѝ Дол, като преминал прохода Саверг. От последвалата ужасна нощ пазеше само откъслечни спомени, които я стряскаха насън. Само тя и Дол бяха оцелели. Как? Нямаше представа. Паметта ѝ криеше най-същественото от онази нощ, а брат ѝ винаги бе отказвал да ѝ разкаже каквото и да било. Помнеше само отделни образи и ужасяващи викове, които понякога я караха да се събужда стреснато, и някакво чувство на вина, което тайно я глождеше. И сега с душата и с очите си на дете Леня преоткриваше тези места, които, като бяха убили баща ѝ, бяха убили и нейната невинност. И скоро това, от което най-много се страхуваше да чуе, отекна, сякаш излезе от кошмарите ѝ.

Всички го чува и по гърбовете им полазиха тръпки.

Стенание — протяжен стон, дошъл от върховете и донесен от ехото, едновременно провлачен и заплашителен, който смразяваше кръвта.

Тръгнал напред на разузнаване, Йерас им правеше знаци от една височина. Лорн препусна, за да иде при него.

— Буря — каза Йерас.

По-добре от всеки друг Лорн беше разбрал какво се задава, като чу злокобния призив на Тъмнината. Колко ли пъти го беше чувал в Далрот, преди ужасните бури в морето на Мрака? И всеки път пронизваше тялото му и разтърсваше ума му, заплашен от полудяване.

Лорн се извърна към хоризонта.

Наистина се задаваше буря на Тъмнината и се приближаваше откъм гърба им, предшествана от лош вятър. Тъмни облаци се движеха със скоростта на лавина и докосваха хребетите, като се завихряха в себе си.

— Скоро ще ни настигне — каза Лорн. — Трябва да намерим убежище.

Йерас му подаде сгъваемия си далекоглед.

— Там — рече той. — Може би. До трите големи издадени скали.

Лорн насочи далекогледа в уречената посока.

— Това ще свърши работа — каза той и върна далекогледа на Йерас. — Така или иначе нямаме избор.

— Тръгвам напред.

— Бъди предпазлив.

Разделиха се и Лорн се върна при другите в началото на прохода. Тъмнината отговаряше на Тъмнината и вече излизаше от земята като подвижни езици от мъгла. Небето бе притъмняло. Слънцето беше сиво, обкръжено от лилав ореол. Болнавата му светлина отнемаше от света всичките му цветове.

— Недалеч има една пещера — каза той. — Ще се скрием там.

Вятърът свиреше в ушите им и той трябваше да вика.

Пришпори коня си и целият отряд препусна в галоп, следван от бурята. Прогърмяха първите гръмотевици. Скоро конниците бяха застигнати от тежък черен дъжд. Не след дълго вече успяваха да виждат едва на няколко метра. Само Лорн, който яздеше отпред, виждаше пред себе си. Но още колко ли щеше да продължи това? Бурята скоро щеше да погълне и него. Зад тях падна мълния, после още една и още една, все по-наблизо. Издълбаха земята, сцепиха скалите, подпалиха стар пън. Земята се тресеше и страдаше. Сред грохота на бурята не чува цвиленето на коня, който пропадна в бедната. Вятърът носеше крясъци, викове на измъчвани, които ги оглушаваха и събуждаха в тях първични страхове. Вече искаха само едно — да избягат от този ад, който идваше по петите им.

Когато се приближи до пещерата, Лорн препусна с жребеца си, за да се изкачи по един скалист склон. Бръснеща мъгла го обвиваше и от нея се издигаха спирали, които приемаха смътни човешки форми. Но най-опасна беше гъстата черна мъгла, която се спускаше от хребета срещу конниците. Лорн знаеше, че нямаше да стигнат до пещерата преди нея. И противно на другите, които само се досещаха за опасните силуети, той отлично виждаше съществата, които приемаха плът в нея.

— Вампирки! — изкрещя брат Ярл.

Той също ги беше разпознал.

Лорн беше по-напред от монаха рицар с половин метър. За миг те се спогледаха и извадиха мечовете си, а в това време бурята ги настигаше и спускаше над тях мрака на проливния си дъжд. На входа на пещерата Йерас размахваше запалена факла, която сега беше единственият им ориентир.

Почти бяха стигнали.

„Още едно последно усилие“ — помисли си Лорн.

Обезглави една вампирка, която скачаше върху него и удари друга, която се строполи, после трета, която се вкопчи в него, но той я

довърши с удари с дръжката, втурвайки се в пещерата. Веднага скочи от коня, а Исарис се шмугна да се скрие, докато той бързаше да иде на помощ на Йерас. С помощта на брат Ярл те защитиха входа на пещерата, а в това време останалите се появяваха един по един от мъглата и всеки път за малко не ги повличаха. Но трябваше да издържат напора на вампирките и да им се противопоставят колкото се може по-здраво. За щастие, всеки конник, който пристигаше, беше още едно подкрепление. Скоро всички се биеха в пещерата, върнаха си загубения терен, избиха вампирките, които бяха успели да се промъкнат, и се съпротивляваха на прага.

Като нанасяше удари наляво и надясно, брат Ярл се молеше на висок глас. Мислеше за своите братя, паднали в обкръжената командерия, чиято саможертва бе позволила на него и Леня да оцелеят. Ако един ден Мечът на кралете бъдеше върнат на Върховното кралство, то щеше да е благодарение на тях. Но и благодарение на битката, която той и братята му по оръжие водеха тук. Пред пещерата трупове на вампирки се увеличаваха. Те тъпчеха телата, смазваха кухи гърди под железните си подметки, често се налагаше да отсекат някоя ръка с нокти като куки, която се закачаше за тях, сгърчена от агонията. Навън бурята вилнееше. От гръмотевиците стените на пещерата се тресяха. Мълниите очертаваха на светлината си костеливите силуети на вампирките. Ройс бе ранен и трябваше да се оттегли. Веднага Нае и Вард стегнаха редиците, сега бащата и дъщерята се биеха рамо до рамо. Йерас също се беше дръпнал назад. Застанал прав върху една скала, той опираше на рамо арбалета си, изчакваше подходящ момент и стреляше, стрелите му спасиха другарите му не веднъж. Леня се биеше като обезумяла, невъзмутима, с вперен напред, блестящ поглед. Енград се строполи с разкъсано гърло и умря след няколко удара на сърцето в ръцете на Беор, който — побеснял от ярост — веднага се върна в битката. Както винаги сабите близначки на Логан бяха смъртоносни. Заради лоша рана Кай виждаше само с едното си око, но не беше оставил оръжието. Въртейки с една ръка стария си верен меч, Лиам покосяваше всичко около себе си, без да чувства раната в хълбока си. Ухапан по бедрото и по рамото, Лиронд удряше, без да усеща ръката си.

Насред суматохата на битката изпод ръцете на Лорн летяха глави и крайници, беше покрит с черна кръв, която не беше негова, а

ботушите му бяха изпоцапани с димящи вътрешности. Не изпитваше ни болка, ни умора. Частта от него, която се бе примирил да остави на Тъмнината, тази част, за която бе пожертвал душата си, му отвръщаше със същото и го спасяваше. Правеше го по-силен, по-бърз, по-издръжлив. Не беше себе си, но не беше и някой друг. Убиваше и беше жив.

Битката продължи, докато спря бурята.

Докато Тъмнината се оттегли и отнесе вампирките. Докато зимното слънце отново огря прохода Саверг, изтерзан от студена, спокойна светлина.

— Дали...? Дали свърши? — попита Ройс от дъното на пещерата, където раната му го принуждаваше да остане легнал.

Исарис седеше до него.

— Като... като че ли — поколеба се Вард.

— Да — потвърди Лорн и влезе вътре. — Свърши.

Нямаше нито един незасегнат.

Някои, като Вард и Йерас, страдаха само от няколко одрасквания и порязвания. Но онези, които не бяха имали такъв късмет, като че ли изведнъж почувстваха ударите, които ги бяха ранили. Лиронд се олюля, но бе хванат бързо от Беор. Лиам отказа да му помагат, но трябваше да седне. Като видя, че дясната страна на лицето му е покрита с дебел слой мръсотия и кръв, Нае се разтревожи и бързо отиде при Кай.

— Добре съм — успокой я Кай. — Мисля, че ще ми се размине с един хубав белег.

— Дай да видя!

Брат Ярл се наведе над Ройс, за да прегледа дълбоката рана в корема му и веднага поиска превръзки, които Йерас му донесе.

— Сериозно ли е? — попита Лорн.

— Да — отвърна монахът рицар.

— Енград умря — оповести Логан.

— Емрин също — рече Лиам.

Лорн се обърна към едноръкия, който, обзет от виене на свят, беше седнал.

— Емрин? — попита той и си даде сметка, че той не отговаряше на призивите по време на боя.

— Той не успя да стигне до пещерата — обясни Лиам.

Емрин яздеше сред последните и никой не беше чул кога бе паднал коня му, докато те бягаха от бурята на Тъмнината.

„Двама мъртви — помисли си Лорн. — Може би трима“ — поправи се, като гледаше как брат Ярл прави всичко по силите си, за да спре кръвта от раната на Ройс.

Ройс беше преbledнял и почти бе изгубил свят.

Йерас дискретно привлече вниманието на Лорн и му посочи входа на пещерата. Лорн се обърна и видя силуета на Леня, който се очертаваше — неподвижен — на слънцето.

Беше с гръб към тях.

— Леня?

Тя не отговори и тръгна механично напред.

— Леня!

Лорн изруга и се втурна след нея да я хване, тъй като вероятно не цялата опасност бе отстранена от прохода. Заслепен, за миг бе принуден да спре на входа на пещерата. После видя Леня, която, застанала съвсем на открито, гледаше в далечината. Той погледна в същата посока и видя змейник, който се приближаваше.

— Леня! Скрийте се!

— Той е от нашите — каза тя с тъничък гласец, който обаче се чу съвсем отчетливо.

Лорн не отиде по-нататък.

Леня размаха ръце и изчака змейникът да кацне пред нея. Мъжът скочи от седлото със зареден арбалет в ръка. Но веднага свали оръжието си и рече развълнувано:

— Леня? Ти ли си?

— Аз съм, Браг.

— Но как...? Как си стигнала до тук? А... А бурята? Видях как ви погълна всички!

— По-късно ще ти обясня. Имаме един ранен. Можеш ли да го отнесеш възможно най-бързо в Телиг?

Браг се поколеба и скришом погледна към Лорн. Приблужи се до Леня и снижи гласа си.

— Ти не знаеш ли? Телиг падна.

Телиг.

Това укрепено място беше тайното убежище на бунтовниците в планините Галаар. И точно в него Леня водеше Лорн и другите,

сигурна, че брат ѝ Дол се намира там.

— За Бога! — извика тя. — А брат ми? А другите?

Този път змейникът посочи директно към Лорн, без да крие подозрителността си. Вард и Йерас бяха дошли при него на входа на пещерата. Също като него, и те чакаха.

— Те са наши — каза Деня.

— А ти сигурна ли си, че...?

— Ама говори, по дяволите! — извика младата жена.

— Дол е жив, по милостта на Ейрал. Но понесохме тежки загуби.

Изтеглихме се в Стария храм.

Леня помисли малко, после каза:

— Тогава ще отнесеш там нашия ранен. И ще предупредиш Дол, че идвам. Кажи му, че ще пристигнем най-късно след ден и половина. Проходът Талоск сигурен ли е?

— За момента да.

— Ще минем оттам. Нека Дол прати хора да ни чакат с храна, ако е възможно.

— Дол ще иска да знае дали си получила помощта на Върховното кралство...

Леня се извърна към Лорн и присви очи.

— Кажи му, че все още не знам.

* * *

Пристигнаха на другия ден вечерта, ескортирани от хората, които Дол Валер беше изпратил да ги посрещнат при прохода Талоск. С Исарис на рамо Лорн яздеше начело заедно с Леня. Всички бяха мрачни, потънали в скръб поради смъртта на Емрин и Енград, загрижени за Ройс, за когото не знаеха нищо, откакто змейникът го беше отвел.

Леня беше особено тревожна.

Положението беше критично и тя го узнаваше едва сега. Макар да чакаше да говори с брат си, тя знаеше, че загубата на Телиг беше много повече от военна несполука. Защото ако иргаардците бяха успели да превземат тази крепост, ако бяха предприели завладяването на Горните долини с достатъчно хора, за да могат да извършат такъв

подвиг, това несъмнено означаваше, че краят беше близо. Няколко месеца се бяха оказали достатъчни, месеци, които Леня бе прекарала далеч, с надеждата да получи помощ от Върховното кралство. И каква помощ водеше? Шепя бойци, водени от един мъж — предател и опозорен, — чиито намерения ѝ бяха неизвестни и към когото инстинктивно изпитваше недоверие.

Старият храм беше издълбан в скалата на огромна пещера, чийто свод, извисяващ се на шеметна височина, позволяваше нахлуването на колони светлина през естествени отвори. За да се стигне до него, трябваше да изминат път, който се виеше покрай отвесни скали, после да се плъзнат зад един водопад и да минат през тесен скалист вход. Мястото се пазеше от мъже, които изгледаха Лорн и неговите конници с недоверие. Някои бяха още юноши. Други скоро щяха да са старци. А сред мъжете на боеспособна възраст не всички носеха оръжието с еднаква увереност. Лицата им бяха изопнати от умора и лишения. Повечето бяха ранени и въпреки решимостта, която прочете в погледите им, Лорн неохотно си помисли, че на страшната иргаардска армия нямаше да ѝ отнеме много време, за да избие тези хора. А и те си го знаеха. Или се досещаха, без да искат да си го признаят.

След като преминаха здравите дървени порти, конниците слязоха от конете в обграден от скали двор, където Леня ги остави. Без да отговарят на въпросите им, но и без да ги изпускат нито за миг от очи, Лорн и хората му бяха отведени в спалното помещение, отредено за тях. Тук комфортът беше спартански — макар навсякъде в храма температурата да беше като в изба, тя им се стори доста приятна в сравнение с външната. Сламниците върху леглата им се сториха меки и уютни като пухени дюшеци. Всички налягаха както си бяха с дрехите. Неколцина — сред тях Нае — не си направиха труда дори да си свалят ботушите и скоро се понесе хъркане. Исарис тръгна да изследва това ново и огромно място.

Лорн не заспа.

Нито Вард, който изчака да се поизмият малко и му каза насаме:

— Тези тук са по-скоро недоверчиви.

Не им бяха забранили да напускат спалното, но вратата им се пазеше от двама часови.

— Трудно е да им се сърдиш — отвърна Лорн.

— Ммдаа. Без съмнение... Какво мислиш за това място?

— Идеално е за скривалище. Но може да се превърне в смъртоносна клопка, щом иргаардците го открият. Входът откъм водопада лесно може да бъде защитаван, дори може да се затвори. Но ако е единственият, това не оставя никаква надежда на обсадените.

— Този храм е последното убежище на бойци в безизходица.

— Като говорим за храм...

Лорн остави Вард и отиде при брат Ярл, който тъкмо приключваше отправянето на молитва към Ейрал и се изправяше.

— Кажете ми, чували ли сте да се говори за това място?

— Не.

— Лентя не го ли е споменавала?

— Не си спомням. Защо?

— Този храм ме заинтригува. Изглежда много древен. Питам се на кого ли от Божествените е посветен.

— Бих казал, че не е на никого.

Архитектурата на Стария храм беше от най-строгите: голи стени, тесни отвори, свързани плочи. С изключение на залите с изглед към дворове, осветявани отгоре, мрак цареше навсякъде, нарушаван някъде в далечината от пламъка на някоя газена лампа. Лорн не беше видял нито един мотив, никаква украса, която да позволи да се отгатне възрастта или произхода на мястото.

— В крайна сметка, възможно е това да не е храм — рече Лорн. — Но не е и крепост.

— Дворец?

— Може би. Кой знае?

Вратата се отвори и влезе Ройс, придружен от Лентя. Беше блед и чертите му бяха изопнати, но се усмихваше, подпрян на една патерица. Онези, които не спяха, побързаха да дойдат при него и да го поздравят, като скоро събудиха останалите. Срещата беше весела, а прегръдките — внимателни, тъй като Ройс бе ранен в корема.

Лентя се възползва от всеобщото въодушевление, приближи се до Лорн и му прошепна на ухото:

— Брат ми ви чака.

— Сега ли?

— Да. Сам.

— Държа Вард да дойде с мен.

Младата жена се поколеба.

— Необходимо е — настоя Лорн.

— Добре. Елате.

Лорн направи знак на Вард да ги последва и улови погледа на Лиам, който разбра и кимна: той поемаше командването.

* * *

Дол Валер посрещна Лорн и Вард със скромна трапеза в приятно затоплена стая. Бяха петима — брат Ярл и Леня също се присъединиха към тях. Лорн разбра, че присъствието на монаха рицар не се нравеше на Дол, но несъмнено беше отстъпил пред настоятелността на сестра си.

— Аз съм Дол Валер. Добре сте дошли, седнете. За жалост, страхувам се, че не мога да ви предложа кой знае какво.

Всеки седна където му хареса, с изключение на Лорн, комуто Дол посочи стола вдясно от себе си. Лорн благодари с кимване на глава и седна.

— Братко Ярл, ще ни окажете ли честта да благословите тази храна?

— Разбира се.

Монахът рицар каза молитвата сред съвършена тишина.

Всички стояха със събрани ръце, наведена глава и затворени очи — с изключение на Лорн, който наблюдаваше Дол крадешком и напразно се мъчеше да открие прилика между него и Леня. Той беше висок мъж с червеникава коса, на около трийсетина години, дългата му коса беше завързана на тила с кожена връв. На челото му имаше голям белег. Друг, по-скорошен, разцепваше дясната му скула.

— Нека милостта на Ейрал се изсипе над нас — завърши брат Ярл.

— Нека милостта на Ейрал се изсипе над нас — повториха останалите тихо.

След благословията Дол дълго благодари на брат Ярл, а чрез него и на ордена на Светите покровители. Без тяхната помощ Леня щеше да е мъртва и Дол държеше да увери монаха рицар във вечната си признателност. После, като се обърна към Лорн и Вард, благодари и на тях. И на тях също беше задължен.

— Въпреки това — добави той, — колкото и да сте способни, колкото и да сте храбри, идвате прекалено късно и за жалост, сте твърде малко. Вие сте едва шепа хора, а на нас ни трябва армия, за да ни спаси. Или чудо.

Някога Дол бе свещеник, преди да грабне оръжието и да оглави бунта против Иргаард. От предишния си живот пазеше искрена вяра в Ейрал, както и известна съдържаност в жестовите и думите си. Говореше спокойно и авторитетно.

— Какво е положението? — попита Лорн.

— Обградени сме. Както знаете, иргаардците пазят всички подстъпи към Горните долини — после си спомни за прохода Саверг и ужасния път през него и се поправи. — Или почти всички. Мислех, че ще сме на сигурно място до пролетта, но се излъгах. Хванати сме в капан от принца-дракон, когото Черната хидра изпрати срещу нас. Той установи генералния си щаб в Телиг — старата ни твърдина. И оттам води срещу нас безпощадна война, без отдих и покой.

— Лаедрас не е от тези, които се отказват или слагат оръжието — каза Лорн.

— Вярно е, че вие го познавате, рицарю. Победихте го при обсадата на Ангборн, нали? Разказват дори, че сте се сблъскали в двубой. Хубав подвиг.

Вместо да отговори, Лорн се обърна към Леня, която уверено рече:

— Ако Лаедрас е бил победен веднъж, значи може отново да бъде.

— Разбира се — съгласи се Дол. — Но не от нас. Всичко, което ние можем да направим, е да се държим и да се надяваме.

— Миналата година — каза Лорн — поражението му в Ангборн го унижи. Лаедрас иска тази победа. И иска тя да бъде бърза, бляскава. На всяка цена.

— Как можете да сте толкова сигурен? — възпротиви се Леня.

— Ако не беше така, нямаше да води война с вас посред зима — намеси се Вард.

Той се беше сблъсквал с иргаардските армии рамо до рамо с Върховния крал преди трийсет години, по време на първите войни в началото на неговото царуване. Доколкото му беше известно, тази

стратегия на зимна война — която беше в разрез с всякакви военни правила — беше непозната на иргаардците.

Вард добави:

— Да се поддържа обсада до настъпването на хубавото време е скъпо, но възможно и често необходимо. Обаче да се водят разузнавателни и бойни операции в планините посред зима, това вече е нещо съвсем друго. За жалост, това говори много за възможностите и решимостта на вашия противник...

— А освен това — поде отново Лорн — Лаедрас има ли избор? След поражението му в Ангборн това командване сега е истински втори шанс. Съмнявам се, че Черната хидра ще му даде трети. Лаедрас го знае и няма да отстъпи пред нищо, за да си възстанови реномето.

Леня сведе очи примирено.

— Чудо — каза Дол. — Трябва ни чудо.

На масата настъпи тишина.

Лорн знаеше каква полза може да извлече от драматичното положение, в което се намираха галаарските бунтовници: притиснат до стената, Дол не можеше да му откаже каквото и да било срещу малко надежда. Беше настъпил моментът да свали картите си.

— Наистина ли притежавате Меча на кралете? — попита Лорн направо.

Дол го погледна смутено.

— Да — каза той.

— Трябва да го видя. И Вард също трябва да го огледа. Той беше оръжеен ковач на Върховния крал. Ако мечът, който имате, наистина е Мечът на кралете, той ще може да го установи.

— Но защо? — попита Дол. — Само за да го идентифицирате ли дойдохте дотук? Можем ли все още да се надяваме на помощ от Върховното кралство?

— Не — рече Лорн. — Върховното кралство няма да ви помогне.

— Тогава какво?

— Доверете се на мен.

— Дол — рече Леня, — помисли. Този меч е единственият ни коз.

Лорн не ѝ обърна внимание, очите му бяха приковани в очите на Дол.

— Знаехте, че ще искам да го видя. Готов съм да се обзаложа, че се намира в тази стая.

— Дол! — пророни Леня. — Не.

Но след кратък размисъл брат й отговори:

— Каквото и да смята да прави, смятам, че рицарят заслужи да го види.

При тези думи той се изправи и отиде да вземе от един сандък дълга дървена кутия. Когато се върна при масата, Лорн, Вард и брат Ярл станаха почти против волята си, сякаш изненадани от тържествеността на мига и от уважението, което се почувстваха длъжни да засвидетелстват. За Вард и за монаха рицар Меча на кралете беше свещена реликва. За Лорн беше и нещо друго...

Дол поднесе кутията на Лорн.

Лорн я отвори и още с първия си поглед нито за миг не се усъмни, че пред него е Меча на кралете. По гърба му премина тръпка. Гърлото му се сви и печатът на Тъмнината на opakото на лявата му ръка се пробуди. Кралският оникс липсваше на дръжката и острието беше счупено на две, но времето като че не бе успяло да повреди остротата на меча, нито мрачния му блясък. Гравирани в черната стомана, фините руни сякаш просветваха.

Вард беше обзет от вълнение почти толкова силно, колкото и Лорн.

— Велики Богове — каза той. — Това... Това е той. Това е Мечът на кралете!

Лорн потвърди.

Брат Ярл се приближи и развълнувано попита:

— Как? Как сте го...?

— Намерихме го тук — обясни Дол. — В този изоставен храм. Беше се запазил в една запечатана стая, за чието съществуване не знаехме. Разтърсвайки планините и храма, едно земетресение разцепи каменната врата на тази стая. И така можахме да влезем в нея.

— Но какво е това място? — попита Вард. — И как е могъл Меча на кралете в крайна сметка да попадне тук?

— Това, къдна ви се, не зная — отвърна Дол. — И се съмнявам, че някой друг знае... Този храм беше празен и забравен от векове, когато го открихме. Никой не знае кой го е построил. Нито кога, нито защо.

— Може би е бил изграден единствено за да пази Меча на кралете — каза Леня.

Брат Ярл сложи ръка на рамото на Дол.

— Вие искахте чудо — рече той. — А не се ли е случило вече то? Този забравен храм, който намирате изгубен сред планините. Тази тайна стая, чиято врата се отваря от земетресение след векове. И Мечът на кралете, чиито наследници ви прави съдбата... Не виждате ли в това волята на Божествените?

Дол се усмихна тъжно.

— Да, разбира се. Може ли да не си го помислим? Но ако всичко това е чудо, то това чудо няма да ни спаси.

— Може би ще го направи — каза Лорн.

И веднага продължи:

— Не дойдох, за да видя Меча на кралете. Дойдох, за да ви освободя от игото на Иргаард.

— И как мислите да го постигнете без армия? — иронично попита Леня.

— Като убия Лаедрас.

Вард трепна, но нищо не каза, свършено невъзмутим, за разлика от другите трима, които гледаха Лорн така, сякаш изведнъж бе изгубил разсъдъка си.

— Като... Като убиете Лаедрас? — повтори Дол.

— С него имаме стара сметка за уреждане.

— Това е лудост! — възкликна Леня.

— Може би. Но ще го направя. В замяна на Меча на кралете.

Дол погледна Лорн невярващо. Но от Лорн се излъчваше такава увереност, че накрая започна да се съмнява. И да се надява. Разбира се, това изглеждаше съвсем налудничаво. Но Лорн вече се беше сблъсквал с Лаедрас. И го беше победил. Какво не му беше достигнало тогава, за да го убие?

— Да убиете принц-дракон? — каза брат Ярл. — Невъзможно. Принцовете-дракони са деца на Черната хидра. Част от нейната мощ е в тях. Вие сте смел, рицарю. Или луд. Или и двете. Но единствено можете да се провалите.

Лорн изчака няколко секунди, преди да отговори.

— Не и с Меча на кралете в ръка.

* * *

Вард кипеше, но почака да се приберат в тяхното спално помещение, за да дръпне Лорн далеч от недискретни уши и да му каже:

— Ти си луд.

— Изглежда, всички мислят така.

— Не се шегувам!

— И аз.

— Казваш, че ще убиеш принц-дракон.

— Знам.

— Значи това ти беше планът още от началото? Да убиеш Лаедрас? Емрин и Енград не умряха, за да можеш да се самоубиеш, Лорн...

Лорн прие удара и упорито рече:

— Не възнамерявам да умирам.

— Това вероятно няма да е достатъчно, за да те спаси.

— Сам нямам никакъв шанс. Но с твоята помощ и с Меча на кралете... — Лорн се оживи. — По дяволите, Вард, ти беше там! Видя я и почувства мощта му! Дори и счупено, това острие е силно. Било е изковано точно за това, за което смятам да го използвам! Да се изправя срещу Тъмнината.

Вард знаеше, че няма да вразуми Лорн, но не можеше да се примири да се предаде.

— Дори да предположим, че успеем да го изковем отново — каза той, — как мислиш да...?

— Няма нужда да се изковава отново.

— А?

— Няма нужда.

— Острието на този меч е счупен на две парчета, Лорн.

— Зная. Ще се оправя.

— Ще се справиш?

— Ще ти обясня, когато му дойде времето.

— Друг план, чиято тайна ти е известна?

Лорн се усмихна.

— Да.

Вард въздъхна дълбоко.

— Добре тогава, как смяташ да постъпиш, за да намериш Лаедрас? Защото преди да го убиеш, ще трябва да стигнеш до него.

— И за това имам план. Но той няма да ти хареса.

Вард изруга и рече:

— Отказвам се. Остава само да се надяваме, че Дол няма да е толкова луд или отчаян, че да ти даде Меча на кралете без гаранция.

Уверен в себе си, Лорн се усмихна отчаяно.

* * *

Тази нощ Леня отиде при Дол, който се беше усамотил, за да се съсредоточи и да помисли. Намери го на колене, молеше се и тя предпочете да почака, вместо да го прекъсва. Но Дол беше познал стъпките ѝ и чувстваше присъствието ѝ зад себе си. Досещаше се също така, че тя бе дошла да го попита дали беше решил да повери Меча на кралете на Лорн или не.

Всъщност решението му бе взето.

Без да помръдва, той каза:

— Има два начина да повярваш в чудесата. След като се случат. Или за да се случат.

* * *

На другата сутрин, докато търсеше Лорн, който сякаш не беше никъде в Стария храм, Нае намери баща си, който, седнал на една пейка, галеше Исарис и като че ли му говореше тихо. Срещна погледа на баща си, после видя скандката в ножницата ѝ, опряна на пейката.

И разбра.

ЗИМАТА НА 1548 ГОДИНА ГОРНИТЕ ДОЛИНИ (ПЛАНИНИТЕ ГАЛААР)

Големите съдби се осъществяват в самота и съмнение. Но никоя съдба не изглеждаше по-велика от съдбата на Рицаря с меча.

Хроники (Книга за Рицаря с меча)

Слънцето залязваше. Тъмнината вече бе обгърнала долините. Мракът очертаваше в черно хребетите и върховете на фона на пламналото небе.

Клекнал в сянката на една скална издатина, Лорн гледеше крепостта Телиг. Беше сам и мечът на хълбока му не му беше познат, но той по никакъв начин не искаше да допусне скандския меч, който му беше подарък от майка му, да попадне във вражески ръце. На гърба му висеше друг меч, дръжката му се подаваше над дясното му рамо. И той му беше чужд. На всичкото отгоре беше счупен и дръжката му бе изгубила оникса, който някога я е красял.

Меча на кралете.

Беше принадлежал на първия от Върховните крале. Той го беше размахвал, за да води човешките армии към победа против ордите на Драконите на мрака и забравата. После — за да победи и покори Дракона на разрушението. А накрая — за да разшири границите на Лангър и да основе Върховното кралство. Този меч, потопен в драконова кръв, беше свещена реликва.

Легенда.

Телиг изглеждаше странно спокоен под снега.

Лорн го разглеждаше внимателно и сравняваше това, което виждаше, с подробните описания, които Дол Валер му бе дал за мястото. Огромна главна кула, а до нея кула за излитане. Различни постройки. Две крепостни стени с бойници и седем защитни кули. Укрепена порта с решетка и подвижен мост. Няколко прозорчета,

пазени от решетки. Бойници във формата на кръст пробиваха дебелите, тъмни стени. Тук-там под снега се подаваха сиви керемиди.

Лорн добре познаваше тази архитектура.

Още една крепост, построена по времето на Мрака. Като Ангборн и като Далрот. Сякаш съдбата му беше свързана с места, белязани от Тъмнината...

Скоро черните знамена на Иргаард щяха да заплющят в тъмнината. Решетката беше спусната и по обходните пътища вече светеха факли. На върха на кулата за излитане запалиха големи мангали.

Лорн трябваше да действа бързо.

За да стигне дотук, му се бе наложило да мине по обиколни пътеки, да избягва часовете, често трябваше да се крие. Беше оставил коня си на един час път от крепостта, после продължи на прибежки. Всичко вървеше добре, докато не забеляза иргаардските змейници в небето. Беше изругал, принуден да изчака, докато се отдалечат — поради това беше изгубил време.

А сега вече се стъмваше.

Лорн тръгна по пътеката, която Дол му бе описал. Вървя по нея, докато стигна до купчина разпръснати скали в дъното на тясна гърловина. И все така благодарение на указанията на Дол, се промъкна под заснежените скали. Няколко метра по-нататък намери входа на подземен проход. Решетката, която трябваше да го препречва, беше широко отворена. Веригите ѝ висяха, сковани от леда. Лорн си помисли, че последните бунтовници, които бяха избягали от крепостта оттук, несъмнено не бяха сметнали за необходимо да затварят след себе си. Освен ако страхът и паниката не им бяха попречили. Каквото и да се бе случило, тази отворена решетка беше добър знак. Защото ако иргаардците бяха научили за съществуването на този таен проход, щяха да са го затворили.

Или да го пазят.

Страхувайки се от капан, Лорн изчака, целия в слух и напрежение и с меч в ръка. После мина през решетката, почака още малко без да мърда и накрая запали факлата, която беше донесъл. Пламъкът и топлината ѝ му подеждяха добре. Тук не беше толкова студено както навън, но дъхът на Лорн се издигаше на кълба, които бързо се разсейваха.

Лорн вдигна факлата, присви очи и видя пред себе си скалистия проход, потънал в мрак.
Тръгна по него.

* * *

В крепостта, заобиколен от капитаните си, Лаедрас изучаваше на светлината на големи свещници картата на Горните долини, която неговите разузнавачи постепенно създаваха, колкото повече опознаваха местността. Областта представляваше лабиринт от високопланински долини, проходи, гърловини и долчинки, някои от които сигурно никога не бяха проучвани от човек. Беше идеалното убежище за бунтовниците, които принцът-дракон преследваше, но сега вече дните им бяха преброени. Примката се затягаше около тях.

Наведени над картата, капитаните размишляваха на глас и открито говореха за стратегията, която трябваше да приложат през следващите дни. Трябваше ли да започнат проучването на тази долина веднага щом това станеше възможно или да го отложат за по-късно? Трябваше ли да наблюдават онзи проход? Двама от капитаните бяха дракове — единият с черни люспи, а другият с кървавочервени. Другите трима бяха човеци. Всички носеха мечове на кръста и еднакви, фино изработени ризници в черно и червено. Някои държаха шлемовете си под мишница. Бяха на война, така че бяха готови във всеки един момент да вдигнат лагера и да се бият. В крепостта беше въведено положение на постоянна бойна готовност.

— Тишина! — внезапно заповяда Лаедрас.

Изненадани, капитаните млъкнаха.

Принцът-дракон се беше изправил. Стоеше неподвижен, с поглед вперен някъде далеч, сякаш се съсредоточаваше върху неочаквано възникнал проблем.

— Убиецът на Дракони — рече той.

Така наричаха в Иргаард Меча на кралете. Във Върховното кралство той беше свещен. Но за иргаардците беше прокълнат, изкован, за да убива драконската раса и — според легендата — закален в кръвта на Божествен дракон.

— Той е тук — добави Лаедрас. — Съвсем наблизно.

Усмихна се.

Силите на Меча на кралете бяха големи и заслужаваха от тях да се страхуват. Но той виждаше само едно: реликвата, която търсеше и щеше да е толкова горд да поднесе на майка си, заедно с главата на водача на бунта, а ето че сега му я носеха...

* * *

Лорн вървеше в подземиято, когато шум от драскане го разтревожи. Спря неподвижно, държеше факлата в лявата си ръка, а меч в дясната. Напрегна се да чуе по-добре. Шумът се чу отново и този път нямаше съмнение — беше от драскане на големи нокти по камъните. Дол не беше предупредил Лорн за никакви хищници. Но отворената решетка може би беше позволила на някого да влезе. Подземиято беше спокойно и трудно достъпно — идеално за бърлога.

Лорн размаха факлата, да огледа в мрака, и го видя.

Варан от ледниците.

Беше дълъг около четири метра и сигурно тежеше поне сто и петдесет килограма. Гръбнакът му се очертаваше, а кожата му беше покрита с бели люспи. В широката му муцуна се виждаха редици нацърбени зъби, а мускулестите му лапи завършваха с нокти, способни да се забиват в леда. Дългата му опашка беше достатъчно мощна, за да счупи лапите на каквато и да била жертва. Тя метеше пода, докато животното се беше втренчило в Лорн с кристално сините си очи, сивият му, разцепен на две език свистеше във въздуха.

Като внимаваше за движенията си, Лорн бавно отстъпи.

Направи една крачка, две, три, четири...

На петата разбра, че варанът ще скочи и рязко се обърна. Затича се в мига, когато съществото се устреми след него. Въпреки тежестта и късите си крака, то се движеше с изумителна скорост, коремът му беше почти прилепен към пода, тялото и опашката му се поклащаха в ритъма на бягането му. Лорн разбра, че варанът бързо ще го настигне. Но той знаеше, че мрежата от естествени тунели, пред които се движеха, беше свързана със старите изби на крепостта и се надяваше, че инстинктът няма да позволи на влечугото да влезе в тях.

Заблуда.

Варанът тръгна уверено по зиданата стълба, на която Лорн се надяваше да намери убежище. Но като вземаше стъпалата по четири, Лорн успя да увеличи преднината си. Стълбището завършваше при сводести зали, които Лорн прекоси, без да се обръща. Усещаше, че влечугото се приближава. Чуваше дрезгавото му дишане и ноктите му, които драскаха по камъните. Нямахше да се предаде лесно, ако се наложеше да се бие с варана. Но все пак беше по-добре, отколкото да чака краката му да бъдат подкосени от удар с лапа.

Оставаше му обаче още един шанс.

Докато бягаше през стайте, Лорн беше видял една откритата врата. Ако успееше да стигне до нея и да я затвори, преди варанът да го хване, тогава може би...

Без да обръща внимание на болките в крайниците си, нито на пламналите си дробове, Лорн затича още по-бързо, до крайния предел на силите си и влезе в последната стая. Челюстите на влечугото изтракаха в празното. Лорн пусна на земята факлата и меча, хвърли се върху вратата, за да я затвори пред варана и да спусне резето.

Вратата беше дебела. Но прояденото ѝ дърво не издържа на натиска на варана. Тя се пропука и излезе от пантите си, а Лорн отхвъркна назад и падна върху плочите. Изправи се с мъка, покрит с прах и без оръжие. Влечугото също беше зашеметено от удара, но вече извърещаше към Лорн побеснелия си поглед, дясното му око беше окървавено и от него стърчеше цепеница.

Все още замаян, Лорн потърси меча си.

Беше твърде далеч.

Тогава извади Меча на кралете, който носеше на гърба си. Това беше само парче от острие, но той нямаше по-добро, ако не се броеше ножа, който извади от левия се ботуш.

Застана в защита.

И зачака.

Варанът се втурна напред и скочи, всичките му нокти бяха навън, а устата му беше широко отворена. Лорн заби меча в корема му чак до дръжката, а в това време влечугото падна върху него с цялата си тежест и челюстите му изтракаха до лицето му. Ударът повали Лорн, който падна тежко, затиснат под влечугото, което дереше раменете и гърдите му с предните си лапи и се опитваше да го ухапе по лицето. Срещу ноктите Лорн можеше да разчита единствено на ризницата си,

но чуваше как кожата ѝ се раздира, а металните халки се откъсват. Остави меча си в корема на животното, хвана долната му челюст със свободната си ръка и започна да бута с всички сили, като продължаваше да забива ножа си отново и отново в хълбока на варана. Но чудовището като че ли не губеше сили. А Лорн чувстваше как отпада все повече. Продължаваше да удря, ръката му лепнеше от кръвта на влечугото, лицето му се сгърчи от болка, когато ноктите засегнаха рамото му. Продължаваше да забива ножа си, но му се струваше, че ще се задуши и с последно усилие успя да вдигне муцуната на огромния варан, който най-накрая оголи врата си за смъртоносен удар. Острието се заби и прониза небцето чак до мозъка. Тогава, като хвана ножа с две ръце, Лорн го завъртя в раната и продължи докато варанът престана да се движи — безразличен към кръвта, слюнката и жлъчта, които течаха по лицето му.

Стори му се, че продължи цяла вечност.

Накрая успя да се освободи, като претърколи мъртвия варан на една страна. Извади счупения Меч на кралете от хълбока на влечугото, но не намери сили да стане. Изтощен, облекчен, остана да лежи по гръб, затвори за миг очи и късно забеляза войниците, които сега го обкръжаваха.

„Надяваше се да те заловят — помисли си той. — Е, добре, ето, че стана.“

Удар с дръжката на копие по челото го накара да изгуби съзнание.

* * *

В онази необикновена нощ в параклиса на Черната кула не само Исарис чакаше. Докато рижото коте скачаше в ръцете на Лорн, сякаш никога не се бяха разделяли, Лорн видя Скерен, който се появи от полумрака.

— Не ме изпраща Събранието — бе побързал да каже белият драк.

— А кой тогава?

— Идвам единствено по своя воля. В момента постъпвам противно на всички правила на Пратениците.

Но Лорн беше почувствал как недоверието му се пробужда.

Беше настъпила тишина, от която старият Кадфелд се бе възползвал, за да излезе тихичко, съзнавайки, че това, което щеше да се разиграе в стария, загадъчен параклис, не е за него.

— Какво искате? — беше попитал Лорн.

— Да ви помогна.

— Защо?

— Защото имате нужда от помощ. И защото го заслужавате.

— Идвате твърде късно.

— Не мисля така.

Лорн изведнъж беше разкопчал дрехата и ризата си и бе показал петното на Тъмнината върху сърцето си и черните жилки, които започваха от него.

— Това не е единственото, което Тъмнината прави с тялото ми!

Скерен не беше трепнал.

— Не ми казвате нищо ново. Но не Тъмнината ви убива.

— Така ли?

— А гордостта ви.

— Обяснете ми.

Дракът се замисли за миг, като подбираше думите си.

— Приемете съдбата си, Лорн. Престанете да вървите против нея.

— Моята съдба! Само това ви е на устата.

— Защото това е единственото, което има значение. Помислихте си, че можете да се освободите от съдбата си и вижте докъде ви доведе това...

Със стиснати юмруци Лорн рече:

— Не по моя воля бях затворен в Далрот и оставен на Тъмнината!

— Не, но откакто бяхте освободен, всичко тръгна от зле на по-зле, нали? Трябваше да завършите живота си в Мрака на Далрот, а Сивият дракон ви даде втора възможност. Мислите ли, че е било просто ей така? Че е било за да... си живеете живота?

— Наистина, като се замисля, всичко в този живот се плаща. И грешките, както и доброто... А ако бях по-покорен, щях ли да страдам по-малко? Щях ли да накарам другите да страдат по-малко?

— Несъмнено.

Лорн си помисли за Алисия и погледът му помръкна.

— Съдбата на всекиго прилича на течаща вода. Някои са мирни поточета. Други са рекички. Неколцина само са буйни големи реки, които привличат към себе си потоците на други съдби.

— А моята каква е? Поточе, рекичка или пълноводна река?

— Вашата съдба е бушуващ порой. Да се борите против него означава да се изтощите, да се разкъсате и нараните и дори да загинете в желанието си да достигнете брега. Но ако се оставите да се понесете...

— В бушуващ порой? Това не спестява нито скалите, нито водовъртежите.

— Не, но ви позволява да ги видите и да ги избягвате или да ги посрещнете, но като сте подготвен за тях. А това позволява също така отломките, които течението отнася и завихря като вас, да ви удрят не толкова силно. Може би дори ще успеете да се заловите за някоя от тях. Може бе дори ще намерите тук-там някой остров, където да си отпочинете, преди отново да се гмурнете във водата.

— Всичко това е само поезия. Погледнете ме! Погледнете в какво се превърнах!

— Превърнахте се в човек, когото ненавиждате. Не се превръщайте в някого, когото ще презирате.

Тези думи постигнаха своето.

Лорн впи поглед в очите — влечугови и тюркоазени — на драка. Но нищо не прочете в тях. Щеше му се да се ядоса, но не успяваше. Почувства се уморен, смазан от огромната тежест на съжаление, угризения и отчаяние.

— Вече не съм нищо, Скерен.

— Вие сте справедлив човек. Винаги сте бил такъв. Ако спазвате вашата справедливост, ще тръгнете по правилния път. В този свят Тъмнината е аномалия. Тя е болест, от която той страда, но за която не може да се каже, че е пагубна. Ще кажете ли, че чумата е пагубна? Или някое диво животно? Или някой луд?

— Не.

— Тъмнината е хаос и разруха, но не е Злото.

— А съдбата не е Доброто.

— Започвате да разбирате. Да, съдбата не е Доброто. Тя е това, което трябва да бъде и това, което ще бъде. Нищо повече.

— Тогава, ако приема съдбата си...

— Не ви обещавам, че ще се освободите от Тъмнината. Но ще ѝ дадете по-тежък отпор, отколкото ако вървите против справедливостта и възжеланията си.

— Не изпитвам призвание да се жертвам, за да спасявам света.

— Кой иска това от вас?

— Искам да кажа, че вече не съм човекът, който бях преди Далрот. Изгубих илюзиите си. Идеалите ми вече не са същите.

— Но все още знаете кое е справедливо и кое трябва да бъде направено, нали?

Тогава Лорн беше помислил и се бе съгласил.

* * *

Казваше се Лаедрас.

Беше принц-дракон и във вените му течеше кръвта на Черната хидра — Ораскир, Дракона на смъртта и на нощта. Облечен в пълно бойно снаряжение, чиято стомана хвърляше мрачни отблясъци, с кървавочервен плащ на раменете, той беше седнал с равнодушие, изпълнено с надменност, на трон, покрит с черни кожи. Драконовите му очи заблестяха от радост, когато бутнаха Лорн пред него и той падна на колене.

— Вдигнете го.

Двамата войници, които ескортираха Лорн, го повдигнаха под мишниците и го накараха да застане прав. Стъпил несигурно на краката си, той изглеждаше така, сякаш за него беше въпрос на чест да стои прав. Този прилив на гордост у един победен противник развесели Лаедрас още повече че Лорн представляваше жалка гледка: изтощен, мръсен и разгърден, ранен в рамото и по челото, покрит с кръв, която само отчасти беше негова.

И обезоръжен.

Светлините от факлите осветяваха залата, чиито високи сводове се губеха в мрака. Големи цепеници горяха в камината, към която принцът-дракон беше застанал гърбом. Украсени с руната на Ораскир, по колоните висяха червено-черни платна. Това бяха цветовете на Иргаард, същите, в които бяха облечени Лаедрас и капитаните му.

Капитаните — трима мъже и двама дракове — стояха в близост до своя генерал, в ризници и с меч на кръста, безстрастни и бдителни. Освен двамата войници, които стояха до него, Лорн преброи десет часови, които пазеха вратите. Прецени и разстоянието, което го отделяше от принца-дракон.

Десет метра или толкова големи крачки.

„Много е далеч“ — помисли си той.

Мечът на кралете беше връчен на Лаедрас.

Той го разглеждаше, като въртеше острието му на светлината на огньовете и демонстрираше високомерие. Но усещаше мощта му. Не знаеше дали Ейрал — Белият дракон, преди да го подари на първия Върховен крал, наистина беше оставил да изтече кръвта му, за да потопят острието в нея. Но не можеше да отрече, че беше изкован за борба с Драконите на мрака. Чувстваше го дълбоко в себе си. Плътта му, цялото му същество и подобие то му на душа предчувстваха смъртната опасност, инстинктът му крещеше да бяга. Но гордостта му беше такава, че Лаедрас показваше единствено презрение.

— Значи това е Меча на кралете? — каза той. — Това старо, счупено острие?

С пренебрежително нацупени устни принцът-дракон хвърли оръжието настрана с леко движение на ръката, както би подхвърлил кокал на куче. После си потърка пръстите, сякаш за да ги изчисти от някаква мръсотия, а в това време мечът се търкаляше с дрънчене по каменните плочи.

— Разочароващо — беше коментарът му.

А истината беше, че допирът до Меча на кралете беше станал непоносим за него. Той беше син на Черната хидра, сиреч същество, родено от Тъмнината. Носеше в себе си нейната сила и разруха. Тъмнината беше просмукана в него до мозъка на костите му. Тя го оживяваше и подхранваше силата му. Но въпреки това за пръв път именно Тъмнината го излагаше на опасност, по-голяма от всички, с които се беше сблъсквал досега.

— На какво се надяваше, като се вмъкна сам тук? — попита принцът-дракон. — Да ме убиеш? С тази... реликва?

— Идеята ми се стори добра — отвърна Лорн с предизвикателен блясък в очите.

— Значи си възнамерявал да успееш там, където цели армии са се проваляли.

— Бога ми, ами тъй като веднъж вече съм те побеждавал...

Лаедрас се скова. Драконовите му очи заблестяха, обзети от внезапна ярост.

— Би трябвало да си спомняш — продължи настойчиво Лорн. — Не беше толкова отдавна. Ангборн. Спомняш ли си? И там си мислеше, че ще победиш...

— Тишина! — заповяда принцът-дракон, като стана изведнъж.

Лорн млъкна, а Лаедрас си връщаше спокойствието, докато се приближаваше към него.

— Меча на кралете. Как се озова в ръцете ти?

Лорн вдигна рамене.

— Съдбата.

— И пак съдбата те доведе до тук, предполагам — иронично подметна Лаедрас.

Лорн не сметна за нужно да отговаря.

Усмивайки се под мустак, принцът-дракон започна бавно да обикаля около Лорн и с това принуди войниците, които пазеха затворника, да се отдръпнат почтително. Беше висок и широкоплещест, дългата му рижа коса се спускаше по раменете му и по черната му ризница. Впечатляваше с осанката и с държането си, но най-вече с ореола, който Тъмнината му придаваше — зловец ореол, плашец и привличащ.

Лаедрас тържествуваше.

Прилепи се към гърба на Лорн, нагло го подуши и прошепна дрезгаво:

— Нали все пак не се надяваше, че Тъмнината ще ти помогне, а? Усецам, че силата ѝ в теб се е увеличила от последната ни среща. Но в сравнение с мен си оставаш джудже...

Лорн чувстваше дъха на принца-дракон по врата си.

Разтри с палец дланта на белязаната си ръка. Лаедрас видя този жест и го взе за проява на нервност. Усмихна се открито.

— Ти — каза на ухото на Лорн — решително ме разочароваш. Понякога си мислех как ще се срещнем отново. Представях си го някак... по-достойно. А сега, погледни се... — Лаедрас въздъхна все така в ухото на Лорн. — Не. Не, не е възможно това да свърши така. Да

не принуждаваме авторите на бъдещите *Хроники* да лъжат, искаш ли? Да им дадем това, което те иначе ще трябва да си измислят.

— Какво предлагаш?

— Двубой. Между теб и мен. Разбира се, ти ще умреш. Но ще умреш с меч в ръка. Достоинно. Вместо от мъчения в Иргаард. В края на краищата наш дълг е да се погрижим за нашата легенда, нали?

Лаедрас искаше реванш.

Лорн мълчеше.

— Е? — настоя принцът-дракон. — Какво ще кажеш?

— Ще кажа, че изобщо не ми пука за легендата.

— Тъпанар!

С опакото на ръката Лаедрас го зашлеви толкова силно, че Лорн падна.

— Изправи се.

Лорн се подчини.

Но този път получи още една плесница, право в устата, която го запрати на земята.

— Изправи се и се защитавай. Дайте му меч.

Лорн отново се изправи, но не посегна да вземе меча, който един от стражите му подаваше. Само изгледа пренебрежително принца-дракон.

— Бий се!

Лорн упорито мълчеше, с разцепена устна и наранена скула. Погледът му искреше. Треперещ от сдържан гняв, Лаедрас го сграбчи за яката и го придърпа към себе си.

— Така ли...? Наистина ли искаш да умреш така? И ти се наричаш рицар?

Лаедрас запрати Лорн на плочите.

Без да иска, той освобождаваше Тъмнина. Тя го правеше да изглежда по-величествен, по-силен. И макар да беше по-висок от Лорн, всъщност той го превъзхождаше с аурата, а не с осанката си.

— Последен шанс — каза той.

И тъй като Лорн не отговаряше, добави с жестока усмивка:

— Както искаш. В крайна сметка може би така е по-добре...

Ритникът с ботуш, който Лорн получи в ребрата, му спря дъха и го претърколи по гръб. Последваха други, които Лаедрас нанасяше грижливо в краката, в хълбоците, в гърба, в раменете, по главата, която

Лорн се опитваше да запази с лакти. Последният удар уцели Лорн в брадичката, докато се изправяше. Бликна кръв. Лорн полетя назад и остана проснат по гръб с разперени ръце.

Лаедрас реши, че това е краят.

Обърна се към капитаните си и подигравателно подхвърли:

— Вече?

Но Лорн промърмори нещо.

Помръдна.

И се изправи.

Бавно, мъчително, трудно.

Първо на едно коляно. После на двете, подпрян с ръка. После застана на несигурните си крака, преди да се изправи, олюлявайки се, лицето му беше изтерзано и окървавено, погледът му блуждаеше.

Но беше прав.

Лаедрас го изгледа учудено.

— Но защо? — прошепна той.

Защо Лорн си навличаше това терзание? Защо беше решил душата му да си отиде тук и сега, под ударите?

— Можеш да ме убиеш — каза Лорн дрезгаво. Изкашля се и си прочисти гърлото. — Но не можеш да ме победиш.

Лорн завърши думите си с парчета слуз, кръв и черна жлъч, които иззрачи в лицето на Лаедрас. За миг принцът-дракон остана като прикован, а капитаните му сдържаха дъха си, после яростта го победи.

Без да помисли да се избърше, той се нахвърли върху Лорн, сграбчи го, повдигна го от пода и грубо го опря в една колона. От него се разнасяше Тъмнина. Вече не се контролираше. С едната си ръка държеше Лорн за разкъсаната ризница, за да не мърда. С другата започна да удря.

Юмрукът му се стовари веднъж, два, три пъти върху лицето на Лорн. Пръстите му се обляха в кръвта и на двамата. Четвърти удар. Пети. Шести. Лаедрас беше неспособен да мисли. Спазъм обезобразяваше лицето му. Лорн не реагираше и след всеки удар главата му се връщаше на мястото си все по-бавно.

„Той ще ни убие“ — помисли Лорн.

Беше се държал колкото можеше, но ударите не отслабваха и той чувстваше, че бавно губи съзнание.

„Той ще ни...“

Побеснял, Лаедрас не си даде веднага сметка за случващото се. Не почувства пробуждането на Тъмнината. Нито това, че Лорн престана да бъде кукла, оставила се на ударите му. Че главата на жертвата му се поклаща по-малко, а после престана изобщо да се поклаща. Че Лорн приемаше вече ударите, без да трепне. Накрая Лаедрас се закова на място с вдигнат окървавен юмрук. Невярващ, той виждаше как Лорн се усмихва и не разбираше как...

Очите на Лорн бяха черни.

Черни като Тъмнината.

И Лаедрас реагира твърде късно.

Лорн извади от ръкава си предмет, чието острие проблесна. С едната си ръка хвана Лаедрас за тила. С другата заби предмета в гърлото му. Това случайно оръжие беше парчето от острие, което липсваше на Меча на кралете и което Лорн бе увил с кожен ремък, за да може да го държи.

От раната бликна тъмна, гъста кръв.

Принцът-дракон изхрани още кръв, докато политаше назад, а в това време Лорн ловко измъкна меча му. Иргаардската стомана хвърляше червени отражения. С два удара Лорн бързо елиминира войниците, които трябваше да го държат. После се обърна към капитаните.

Точно както беше разчитал, неговият Дух от Тъмнина се бе пробудил, за да ги спаси и двамата преди фаталния миг. Твърде рискован залог, но си беше струвало. Във всеки случай Лорн знаеше, че беше нужно много повече от смелост и легендарно оръжие, за да убие принц-дракон като Лаедрас. Ако Лорн оцелееше, Историята щеше да запомни, че Меча на кралете е победил — което в интерес на истината нямаше да е лъжа. Но той щеше да знае, че без Тъмнината...

Духът си беше свършил работата.

Лорн отново беше станал какъвто си е, но Тъмнината продължаваше да блика от раненото му до смърт тяло с някаква фантастична енергия. Той презрително измерваше с разноцветните си очи капитаните, които се втурнаха срещу него. Посрещна ги. Както беше обещал, беше убил Лаедрас. Сега му оставаше само да си спаси кожата. Зад него освободената Тъмнина повдигаше трупа на принца-дракон сред виолетово-черна вихрушка.

Лорн отби нападението на един драк, отвърна и отсече една люспеста ръка от рамото. Отбягна един удар с тяло, друг с дълъг меч, извъртя се, удари с коляно нечие тяло и — с един удар с дръжката, която държеше с две ръце — счупи черепа на противника си, превит на две. Някакво острие мине пред лицето му. Втори удар за малко не го изкорми и охлузи ризницата му в мига, когато се измъкваше странично. Войниците в залата не смееха да пристъпят напред. Сега тялото на принца-дракон се носеше след вихрушка от Тъмнина, сякаш закачено на невидими нишки. Пурпурни светкавици блеснаха и се посипаха. Разцепиха една стена, подпалиха един войник, обляха една колона, скоро разтърсиха залата, чиито стени се тресяха. Останал само срещу тримата капитани, Лорн отблъсна и парира много удари, преди да му се удаде случай да нападне. Възползва се от него и разцепи един череп на две. От тавана се сипеше хоросан. После започнаха да падат камъни и чакъл. С хоризонтален удар Лорн отсече нечия глава, но бе ранен в бедрото. Успя да се дръпне и застана в защита. Оставаше му само още един драк, но той не беше склонен да се откаже, дори и залата да изглеждаше така, сякаш всеки момент ще се срути.

Вихрушката от Тъмнина се беше превърнала в дълга колона от бучаща енергия, която се издигаше до сводовете и минаваше през тях, за да стигне небето. Духаше свръхестествен вятър. Сенки, гримасничещи призраци се носеха във въздуха, сякаш понесени от бързи течения. Те докосваха Лорн и драка, които се биеха — оглушали и почти ослепели, докато огромни блокове мазилка падаха наоколо им и чупеха плочите, като изхвърляха парчетата камъни сред облаци прах. Един от тези блокове премаза драка, докато се готвеше да нападне. Ударът отхвърли Лорн към една стена и за миг го зашемети.

Лорн се надигна мъчително.

Все още залитащ, той се препъна, но после се затича, грабна Меча на кралете и потърси зад платната, покриващи стените, вратата, която трябваше да му помогне да се измъкне от този ад. Намери я, разби я с рамо и затича по едно стълбище, като вземаше по няколко стъпала наведнъж. Всичко го болеше. Сигурно имаше няколко счупени ребра и не знаеше колко време силите на Тъмнината щяха да продължат да вдъхват живот на изтощеното му тяло.

Когато излезе на един обходен път, беше изненадан от проливен дъжд, който го шибаше през лицето. Вилнееше Тъмнинна буря. Над

крепостта гигантски водовъртеж беше обхванал небето и сякаш го изсмукваше сред виолетови спирали.

За миг Лорн остана поразен от тази гледка.

Нощ.

Крепост, датираща от времето на Мрака.

И Тъмнинна буря.

Далрот започваше отново, пак и пак. Далрот — крепостта, която завинаги живееше в него. Далрот, от която като че ли никога нямаше да избяга...

Проблесна светкавица.

Лорн се съвзе и продължи да се изкачва. Мина по стълбища и мостчета и стигна до най-високите части на крепостта, по пътя си срещаше войници, които убиваше или осакатяваше, без да спира. Трябваше да стигне до терасата за излитане, преди да е станало твърде късно. Да избяга със змей беше единствената му възможност, както се бяха разбрали вечерта, когато беше разказал плана си на Вард. Знаеха, че Лорн трябваше да бъде арестуван, за да може да се доближи до Лаедрас. Знаеха, че принцът-дракон щеше да стане уязвим, само ако Лорн свалеше гарда. Но нито единият, нито другият не бяха помислили за Тъмнинната буря, която вилнееше сега. А дори и без нея шансовете на Лорн изглеждаха доста нищожни...

Лорн прескочи един последен труп и стигна до най-високата тераса на кулата за полети. Тя беше потънала във вода, шибана от яростните пристъпи на проливния дъжд...

... и пуста.

Два мъртви змея лежах на земята. Гръмотевица беше ударила помещението за змейовете, което се беше срутило и част от него беше паднала в пропастта. Животните, които не бяха убити, бяха отлетели.

С Меча на кралете в лявата си ръка и с меча на Лаедрас в дясната Лорн отиде до средата на терасата и се завъртя в търсене на изход, който — добре знаеше — не съществуваше. Бурята не стихваше, а иргаардците скоро щяха да се съвземат и да организират систематично търсене.

Беше хванат в клопка.

Вдигна очи и видя един самотен змей, който кръжеше над кулата, сякаш се колебаеше да се отдалечи. Дали се чувстваше изгубен, оставен сам на себе си? Летеше под изтерзаното небе въпреки

опасността, сред стихията и ослепителните мълнии. Сякаш бурята и Тъмнината го плашеха по-малко от свободата. Примирен, с лице, шибано от дъжда, който го принуждаваше да присвива очи, Лорн си помисли, че в това има поука, която трябваше да запомни.

Но каква?

„Не се отказвай“ — помисли си.

Погледът му се спря върху двата змея, които лежах на терасата, и му хрумна мисълта дали единият от тях не е само ранен. Или зашеметен. Това трябваше да се провери. В крайна сметка не беше нужно да го отведе кой знае колко далеч, казваше си той и тичаше към проснатите змейове. Достатъчно беше да му позволи да напусне крепостта. Трябваше само няколко пъти да размаха криле и...

Напразно.

Лорн установи, че двете животни бяха съвсем мъртви. Обзет от обезсърчение, той си мислеше да се върне в крепостта преди да са го обградили, когато един вик, едновременно сподавен и металически, го накара да се обърне.

Видя войници, които идваха към него.

И че един змей беше кацнал на края на терасата.

Лорн огледа небето. Змеят беше същият, който летеше над него преди малко, но противно на това, което си беше помислил, той не беше сам — един мъж го яздеше на двойно седло.

— Побързай, хлапе! — извика Вард наред стихията.

Лорн беше толкова изненадан, че реакцията му закъсня.

— Сега, Лорн!

Пурпурна мълния разруши част от парапета. Змеят се подплаши и за малко не изхвърли Вард, който все пак успя да го овладее. Някои от войниците опираха арбалетите си на рамо. Лорн се затича. Около него свистяха стрели, докато прекосяваше терасата, но стигна до Вард невредим. Войници тичаха към тях. Лорн отстрани първите, после пъкна Меча на кралете в колана си и яхна змея. Тогава, здраво вкопчен, удари задницата на влечугото с плоското на меча на Лаедрас и викна:

— Давай!

Вард заби шпорите си, но змеят вече тежко се беше понесъл. Трябваше само да му се даде команда в точния момент, за да излети.

— Ама как? — попита Лорн невярващо.

— Ще благодариш на Нае! Момчетата ни чакат малко по-далеч с коне. Но засега...

Лорн млъкна.

Уморен от борбата с бурята, змеят трудно се движеше с двама мъже на гърба. Когато стигна до края на терасата, той по-скоро полетя в празното пространство пред себе си, отколкото да излети и успя да набере височина с цената на огромно усилие, като усърдно размахваше големите си крила.

Лорн се извърна.

Арбалетчиците се целеха в тях — някои от терасата, други от обходните пътища и от кулите. Лорн се остави на волята на Божествените, когато разбра, че те щяха да опитат последен залп, преди двамата с Вард да изчезнат сред вихрушката. Бурята, внезапните ѝ пристъпи и ослепителните ѝ мълнии ги пазеха. Повечето стрели минаха покрай тях, но някои попаднаха в целта, като удариха корема на змея и пронизаха крилата му.

Две стрели докоснаха Лорн.

Трета го одраска по ухото.

А четвърта се заби до перата в ребрата на Вард.

Вард извика, олюля се, но почти веднага се съвзе и със сгърчено от болка лице здраво държеше юздите на змея, който вече губеше сили, носен от бурята. Лорн не можеше да направи нищо друго, освен здраво да държи Вард към себе си и да притиска раната му с ръка. Безсилен, той усещаше как топлата, лепкава кръв капе през пръстите му.

— Приземи се! — заповяда той.

— Не... Не още...

Вард искаше да се измъкнат от бурята. Почти го бяха направили, но той чувстваше, че силите го напускат и не знаеше кой от двамата — змеят или той — пръв щеше да отстъпи. Раната му беше тежка. Кръвоизливът беше голям. Червен воал падаше бавно пред очите му и главата му натежаваше.

Разбра, че ще изгуби съзнание.

— Юздите... Хвани... юздите...

Лорн едва го чу. Прегърна здраво Вард, хвана юздите и насочи животното сред бурята.

— На... там — каза Вард, като посочи с отслабналата си ръка към една долчинка, чиито хребети се появяваха от време на време на

пурпурната светлина на мълниите. — Те... Те са... там...

— Не ме изоставяй! — изкрещя Лорн. — Дръж се! Остани с мен!

Усещайки, че Вард губи съзнание, Лорн стисна юздите с едната си ръка, а с другата го притисна още по-здраво към себе си. Помъчи се да задържи змея в посоката, указана от стария ковач, но не успя да го задържи на достатъчна височина. Измъкнаха се от бурята, но крилатото влечуго губеше сили. Змеят махаше крила все по-слабо, докато те най-сетне излизаха от Тъмнинната буря и срещу тях се зададоха снежните виелици и ветрове, които бяха силни, но в тях нямаше нищо свръхестествено. Ревящите торнада и мълнии вече бяха зад тях.

— Измъкнахме се! — извика Лорн. — Чуваш ли ме, Вард? Измъкнахме се.

Вард не отговори. Тегнеше като мъртъв товар върху Лорн и главата му политна напред, когато изтощеният змей полетя към земята. Лорн искаше да изтръгне от него още няколко маха с крилето, за да забави спускането им. Напразно. Удариха се в един склон. Змеят се претърколи на заледения сняг и си счупи крилата и врата. Лорн, който притискаше Вард с всички сили, изхвъркна от седлото. Главата му се блъсна в една издадена скала и той загуби съзнание.

* * *

Зазоряваше се, когато Лорн дойде на себе си.

Беше покрит със сняг. От студа устните му бяха посинели. Беше замръзнал и зъзнеше. Сковани от леда, дрехите му изпукаха, когато с мъка се надигна и за малко не изгуби равновесие. Трябваше да почака главата му да престане да се върти и погледът му да се избистри. После видя разкъсаното тяло на змея и Вард, който се беше примъкнал до него, несъмнено за да се скрие от вятъра.

— Вард? Вард!

Като се държеше за гърдите, Лорн с препъване стигна до стария ковач, който беше седнал с гръб, опрян на корема на влечугото и не помръдна, главата му беше клюмнала настрани, а клепачите му бяха затворени.

Блед и студен, той все пак реагира, когато Лорн го пипна.

— Как си, хлапе? — попита той едва чуто.

— Дай да ти видя раната.

— Няма нужда.

— Дай да я видя!

— Не. Всичко свърши.

— И дума да не става, че ще те...

— Вече нищо не чувствам, Лорн. Дори... не ми е студено.

Разстроен, Лорн впи поглед в очите на Вард, после се примири. Както беше наведен, седна до него и с наведена глава рече:

— Аз... съжалявам...

— Съжаляваш? Но за какво?

— Аз съм виновен. За всичко аз съм виновен. Ако не бях аз, ти...

— Ако не беше ти, още щях да съм в Цитаделата, да умирам от скука и да повтарям до втръсване някогашните ми бойни спомени. Ти... ти ми даде възможността да извърша нещо... нещо значимо. Аз съм стар воин. Воините никога не бива да умират в леглото си... Благодаря.

— Недей да ми благодариш. Умолявам те, недей да ми благодариш! — каза Лорн със свито гърло.

— Успя ли да... спасиш Меча на кралете?

— Почти. Върхът остана забит в гърлото на Лаедрас.

Със замръзналите си устни Вард леко се усмихна.

— Според мен това, което остана, ще е достатъчно... — закашля се и изхрани малко кръв. — Обещай... Обещай ми да се грижиш за Нае.

— Обещавам ти — каза Лорн, който виждаше как животът си отива от очите на приятеля и настойника му.

— И ми обещавай, че ще й кажеш, че я обичам.

Лорн кимна, очите му бяха замъглени.

— Добре — рече Вард. — Сега... Сега се наведи към мен и слушай. Заклех се да пазя тайната, но има нещо, което трябва да знаеш... То... се отнася за майка ти...

Лорн се наведе.

Слушаше и стискаше юмруци от ярост.

* * *

Лорн остана до безжизненото тяло на Вард.

После уви тялото в палтото си, завърза го с юздите на змея и тръгна, като го влачеше зад себе си по леда и снега. Изкупвайки грешките си с умора и болка, дълго вървя, преди да види конниците, които яздеха срещу него. Спря и извади меча на Лаедрас, готов за бой. Но идваха неговите хора.

Нае беше сред тях.

ПЕТА ЧАСТ

КРАЯТ НА ЗИМАТА НА 1548 ГОДИНА ОРИАЛ

Когато се върна във Върховното кралство и научи от слуховете, че умирацията крал сега беше в Ориал, Рицарят реши да тръгне напред сам. Рядко слизаше от коня, пътуваше много бързо, изтощи няколко животни. И така измина — все още не напълно възстановен от раните си, под снега и брулен от ветровете — сто и петдесет левги за десет дни езда.

Хроники (Книга за Рицаря с меча)

Дворът се беше събрал в просторната Зала за Аудиенции, където кралете на Лангър и на Върховното кралство имаха обичай да приемат поданиците си, да изслушват оплакванията им и да раздават правосъдие. Тази зала със стени от масивни камъни и сводове, поддържани от дебели колони, беше една от най-старинните и най-строгите в Кралския дворец. Беше запазена такава, каквато винаги бе била и не беше използвана, откакто Върховният крал се беше оттеглил в Цитаделата. Но сега, когато кралят се бе върнал, кралицата беше решила отново да отвори вратите ѝ и да приема в нея. Но тронът на Върховния крал оставаше празен. Под кралския балдахин в лазурно синьо и златно седяха единствено кралицата и принц Алдеран — от двете страни на легендарния трон от абанос и оникс. Някои се питаха дали кралицата щеше да посмее да седне на него. Други се питаха кога ли ще го направи. Накрая други, сред най-наблюдателните забелязваха, че принц Алдеран беше седнал толкова близо до трона, колкото и майка му, докато принц Ирдел водеше безполезна обсада срещу Арканте на двеста левги от столицата.

Този ден утринта вече свършваше, когато постепенно настъпи тишина в препълнената, шумяща зала, където Дворът се беше събрал. Това беше една от ония тишини, които се предават като зараза и чиято причина отначало никой не знае. Хората говорят, после някой

забелязва, че около него мълчат и разговорите прекъсват, а погледите се насочват — колебливи и любопитни — към една и съща точка. Също като вълна, тишината обгърна Залата за Аудиенции, преди да стигне до кралския балдахин. Алан престана да слуша брат си Жал, който — сега вече кардинал — се беше върнал от Великата църква. От своя страна, заинтригувана, кралицата престана да обръща внимание на министър Естеверис, който говореше нещо на ухото ѝ, и се изправи, за да види по-добре.

Сякаш от само себе си тълпата се раздели на две чак до вратата.

Там стоеше един мъж.

Беше с ръкавици и ботуши, мокър от разтопения сняг, носеше тежко наметало, кално и овехтяло, повдигнато на гърба от върха на препасания меч. Качулката му, спусната над очите, позволяваше да се види само долната част на лицето му — строга уста и грапава брадичка. Някои го познаха или поне мислеха, че са го познали, без обаче да могат да повярват. За да са сигурни, трябваше да видят ножницата на меча му.

Чакането не продължи дълго.

Като свали качулката си, Лорн тръгна спокойно напред по пътеката, която придворните бяха отворили пред него. Шепот на изненада и тревога се понесе в залата за аудиенции. Лорн беше осъден за предателство и прокуден. Беше му забранено да живее в Лангър. Как тогава си позволяваше да се покаже тук и сега, пред кралицата? И какво искаше? Говореше се, че е покварен от Тъмнината. Дали тя не го беше подлудила? Самоубиец ли беше? И през какви ли изпитания беше преминал? Куцаше и видимо трудно движеше дясната си страна. По лицето му личаха следи от скорошни рани. По напуканите му устни имаше тъмни корички кръв. Лявото му око беше подуто и почти затворено.

Когато Лорн наближи балдахина, Горланс застана пред него.

— Стой! — заповяда той, като протегна лявата си ръка.

С дясната стискаше дръжката на меча си, който още не бе извадил от ножницата.

Лорн спря и каза:

— Махни се.

Горланс извади оръжието си.

— Стражи! — извика той. — При мен!

Ониксовата гвардия не беше там, но в отговор на призива му неколцина копиеносци в лазурно синьо разцепиха тълпата, която предпазливо направи широк кръг около Лорн.

Под балдахина Алан беше застанал прав.

Лорн остави войниците да го заобиколят и да насочат алебардите си към него. Но сякаш виждаше единствено Горланс, комуто повтори:

— Махни се.

И с едно движение пусна плаща си на земята и извади меч си — не скандския меч, който носеше препасан на кръста си, а другия, счупения, който носеше на гърба си. Сред присъстващите се чуха викове на изненада. Алебардчиците инстинктивно отстъпиха назад. Горланс не помръдна: острието, което Лорн бе извадил, беше на един палец разстояние от лицето му.

— Махни се, Горланс. Освен ако не искаш едно легендарно оръжие да ти отнеме живота...

— Достатъчно! — извика кралицата. — Рицарю, с какво право се появявате пред нас?

Сега, когато кралицата се беше намесила, Горланс реши, че може да отстъпи, без да е посрамен. Изчезна някъде встрани, а в това време към Лорн вървеше Алан, който спокойно отстрани двама нерешителни войници. Всички погледи бяха насочени към Лорн, сред тях и почти развеселеният поглед на херцог Дьо Фелн, както и сериозният поглед на граф Д'Аргор.

— Лорн! — каза Алан. — На какво си играеш?

Тази сцена му напомняше лоши спомени. Видя се отново на крепостните стени на Далрот, сред бушуващата Тъмнинна буря, когато Лорн, когото бе дошъл да освободи, заплашваше — почти полудял и притиснат в безизходица — да се хвърли в пропастта.

Лорн размени поглед с Алан.

После, пак толкова внезапно, както го бе извадил, той застана на едно коляно и като сложи меч върху ръката си, го поднесе с дръжката напред.

— Ето Меча на кралете — оповести той силно. — Намерен. И върнат.

Алан взе меч и започна да го разглежда с блеснали очи.

— Не ми казвай, че... Но как?

Лорн не му отговори. Стана, изтърпя убийствения поглед на кралицата, а в това време Естеверис идваше към него.

— Той е — рече Алан. — Това е Мечът на кралете!

Възклицания на невярващо изумление се понесоха под старите сводове на залата за аудиенции. Придворните се раздвижиха. Някои започнаха да се блъскат напред, за да видят по-добре. В центъра алебардчиците, които държаха оръжията си насочени към Лорн, се колебаеха и чакаха заповеди.

— Счупен — отбеляза кралицата презрително.

— Позволявате ли? — попита Естеверис.

Той почтително взе Меча на кралете от ръцете на Алан и така, сякаш носеше реликва, се върна под балдахина, за да го представи на кралицата. Тя обаче, по-бърза от когато и да било, само хвърли един бегъл поглед към меча. Със стиснати челюсти бавно вдигна ръка и посочи с пръст към Лорн, после към вратата.

— Отведете го — заповяда тя.

— И да не сте посмели да го нараните! — добави веднага Алан.

* * *

Лорн беше затворен в една стражева стая, чийто прозорец с решетка гледаше към затворен, сив двор. В камината гореше огън. Лорн закачи плаща си да съхне, сложи скандката в ножницата ѝ върху камината и развърза кожената превръзка, скриваща печата му на Тъмнината. Замислен, уморен, известно време разтрива ръката си, която го болеше, после легна на една пейка. Заспа почти веднага, като си мислеше за успокояващото мъркане на Исарис, когото беше поверил на Нае, преди да тръгне на дългия път, довел го от границата на Върховното кралство до тук.

Два часа по-късно го събуди отварянето на вратата.

Влезе Алан.

— Ох — каза той, — ти спиш.

— Както виждаш — каза Лорн и се повдигна на лакът, за да се почеше по главата.

Алан беше придружен от слуга, който излезе веднага, след като остави поднос с храна на масата.

— Извинявай — каза Алан.

Лорн седна на ръба на леглото и си разтърка бузите и очите с две ръце. После си издуха носа и все още сънен попита:

— Смърдя, нали?

— Малко по-слабо, ако човек стои далеч от теб...

Със скръстени ръце и с лека усмивка на уста Алан гледаше Лорн, който се протегна и прозя, стана и отново се протегна.

— Какво? — попита Лорн.

— Ти го направи — рече Алан възхитено. — Мечът на кралете. Мечът на моите предци. Ти го намери. И ако съдя по физиономията ти, не е било въпрос на удоволствие.

Лорн пристъпи тежко към масата и си сипа чаша вино.

— Галаарските бунтовници намериха меча — уточни той. — Аз го донесох тук.

— Но как? Какво им обеща?

— Да убия един принц-дракон.

— Е, и?

Лорн отпи глътка вино.

— Ами, направих го.

Опасявайки се да не се шегува, Алан се вторачи в Лорн. Но ако Лорн се забавляваше, като си придаваше важност, все пак не можеше да измисли всичко.

— Разкажи ми — каза Алан, очите му блестяха от необичайна възбуда. — Разкажи ми всичко.

Лорн седна на една табуретка и докато ядеше, разказа за експедицията си в планините Галаар. Разказа му и за смъртта на Вард, Алан се натъжи и попита:

— Как е Нае?

Лорн отговори с вдигане на рамене.

— По дяволите! — рече Алан тихо. — Вард... Не мога да повярвам.

— И аз. Все още не мога.

За да слуша Лорн, Алан също беше седнал до масата. Изправи се, направи няколко крачки напред-назад и каза:

— Ще му направим грандиозно погребение! Погребение, достойно за него!

— Той не би искал това — рече Лорн.

Алан се закова на едно място.

— Не. Не, разбира се. Той не би искал това. Не и той. Тогава какво?

— Нае ще реши.

Алан се отпусна тежко на столчето, като пребит. Ръцете му трепереха. Лорн го видя и тъй като и Алан го забеляза, скри ръцете си под масата.

— Добре ли си? — попита Лорн.

Алан се усмихна престорено.

— Много добре. Но трябва да те оставя. Не се тревожи, ще се уверя, че няма да те оставят да плесенясаш тук. До скоро.

И излезе.

Вратата се затвори и Лорн, останал отново сам, чу как я заключват.

* * *

Дойдоха да го изведат чак вечерта.

Стражи отвориха вратата, приканиха го да ги последва и го придружиха до един двор, където на хапещия студ го чакаха някакви конници. Единият от тях стоеше до коня си. Беше граф Д'Аргор, двамата с Лорн се прегърнаха — мъжка прегръдка, но изпълнена с много топлота.

— Вие, графе? Но защо? — учуди се Лорн.

— Вашето пристигане беше доста впечатляващо. Поздравявам ви. И по всичко личи, че вашият Меч на кралете е именно Меча на кралете, макар че учените, които го изследват в този момент, все още не са се произнесли окончателно. При тези условия е трудно да ви хвърлят в затвора. Или да ви отпратят към най-близката граница. Обаче все още ви е забранено да пребивавате в Лангър. Така че...

— Така че, докато изчакват да решат съдбата ми, предпочитат да знаят, че съм в Аргор, така ли? И вие носите отговорността за мен.

— Точно така! Хайде, по седлата! Е, ако сте в състояние да яздите. Защото като ви гледа човек, може и да се усъмни...

Кралският дворец се извисяваше на един от десетте хълма на Ориал: Хълма на Върховните крале, който представляваше нещо като

остров в сърцето на столицата. Беше обкръжен от крепостни стени, които пазеха не само двореца, но и различни кули и жилищни сгради, храмове и древни паметници, градини и овощни градини, няколко руини и дори гора с дивеч, пещери, една река и езера. Както всички големи сили в Имелор и както останалите големи провинции, обединени около Лангър, за да образуват Върховното кралство, Аргор се радваше на привилегията да притежава малък замък на Хълма на Върховните крале. Тази вечер за граф Теожен и неговия отряд отиването дотам беше въпрос на кратко яздене в тъмнината и студа.

Вана с гореща вода и чисти дрехи очакваха Лорн в стаята му. В огнището весело пращеше огън, а леглото — с белите си чаршафи, възглавниците и пухения дюшек — изглеждаше от най-удобните. След като се изми и преоблече, Лорн устоя на изкушението да се изтегне в леглото и слезе долу при граф Д'Аргор.

— Как се чувствате? По-добре, предполагам.

— Да, много по-добре.

— Успокойте се, няма да ви задържам дълго. Сигурно нямате търпение да заспите в истинско легло, нали?

Теожен отведе Лорн в зала, украсена с ловни трофеи, където огънят от камината осветяваше само единия край на дълга маса. Там бяха сложени два прибора. На светлината на пламъците препарираните глави простираха по стените подвижни, несъразмерни сенки, които се губеха в мрака.

Веднага щом седнаха, графът рече:

— Принц Алдеран ми каза за смъртта на Вард. Той беше достоен и доблестен мъж, когото искрено ценях. И зная, че вие го обичахте. Приемете съболезнованията ми.

— Благодаря.

— Ако имате нужда от каквото и да било за погребението, достатъчно е само да ми кажете. Той имаше една дъщеря, струва ми се?

— Нае.

— Омъжена?

— Не.

— Ще се погрижа да не ѝ липсва нищо.

— Тя не е съвсем без нищичко, но ви благодаря от нейно име.

Вечеряха месо, сирене, хляб и сушени плодове. Докато се хранеха, Лорн разказа — за втори път този ден — за експедицията, която беше провел в планините Галаар. Графът познаваше добре тези планини, които бяха и близки, и подобни на неговите. Наблюдаваше ги доста внимателно, обезпокоен от мисълта, че галаарският бунт може да стигне и при него и да постави Аргор и Върховното кралство в доста деликатно положение спрямо Иргаард.

— Смъртта на този принц-дракон не означава обаче, че галаарците са приключили с Черната хидра — каза Теожен. — Дори е вероятно Иргаард да се върне с нови сили следващата година, та дори и само за да измие срама... Знае ли се, че вие сте убили принца-дракон?

— Не. Предпочетох Дол Валер да си припише заслугата.

— Което пък е от полза и за бунта, и за Върховното кралство. И все пак, ако Черната хидра разбере, че рицар от Върховното кралство, и то не някой дребен и незначителен, е убил едно от децата й... Да си пожелаем на вашата легенда да продължат да вярват колкото се може по-дълго, рицарю. Ненужно е да я прибавяме към изпитанията, които Върховното кралство се готви да преживее.

Лорн замълча.

Надяваше се това, което бе направил, да го бе сторил, воден от чувството си за справедливост, за дълг, а и защото такава беше съдбата му. Но може би го беше направил единствено за себе си, за да стане отново човека, който беше преди, и да може да предаде правата си на сина си. Може би дори бе донесъл Меча на кралете единствено за да получи реванш, за да се наложи над тези, които си мислеха, че са го победили. Всъщност той не знаеше какъв беше точно.

— Донасянето на Меча на кралете няма да е някакъв нищожен подвиг — продължи Теожен. — Това несъмнено ще помогне за заздравяването на единството на кралството. Остава да разберем обаче как точно те ще използват тази реликва...

— „Те“? — повтори Лорн.

— Кралицата и Естеверис. Принцът-кардинал Жал.

Графът се поколеба дали да добави и принц Алдеран към списъка. Предпочете да се въздържа и допълни тежко:

— Нещо се готви. Не знам какво точно, но връщането на Върховния крал в Ориал не вещае нищо добро. Знаете ли какво се

канят да ни накарат да преглътнем? Че е пожелал да се помири с народа си, като дойде да умре близо до него, в своята столица...

— Толкова ли е трудно да се повярва?

Теожен се засмя като човек, изгубил всяка надежда.

— Нямахте да зададете този въпрос, ако бяхте видели краля наскоро. Аз имах тази тъжна привилегия и, повярвайте ми, съжалявам. Труп. Мъртвец. И като си помислиш, че това не бе достатъчно на Божествените... Вече е изгубил всякакъв здрав разум. Погледът му е угаснал. Можеше да е свършено мъртъв, но не, жив е...

Лорн кимна неопределено, неспособен да изпита и най-малкото съчувствие към Върховния крал. Но ако мъките на краля вече му бяха безразлични, то подозренията на Теожен изглеждаха основателни. Напълно очевидно беше, че кралицата се е възползвала от крайната отпадналост и слабост на съпруга си, за да го върне в Ориал. Несъмнено искаше той да умре тук, но с каква цел?

Огорчен и пиан, графът си сипа още една чаша вино, която пресуши на един дъх.

— Не зная каква пиеса ще се разиграе скоро, рицарю. Но едно е сигурно: цялото Върховно кралство се събра да присъства, с изключение на принц Ирдел, когото обсадата на Арканте задържа много удобно далеч отук. Прииждат поклонници. Всеки ден пристигат със стотици, така че вече няма и един свободен сламеник в цял Ориал. Видяхте ли палатките край градските порти?

— Да, на идване. Между другото, направо е невъзможно да се влезе през Бялата порта.

Когато пристигна, Лорн видя палатковите лагери, които се простираха пред портите на Ориал. Образуваха нещо като предградия от двете страни на главните пътища. Поклонниците идваха и се установяваха в тях на цели процесии, посрещани от монаси, които им даваха подслон, раздаваха храна и се грижеха за всички прояви на всекидневния живот. Всички тези монаси, облечени в черно, принадлежаха на ордени, които бяха част от Църквата на пожертвания Дракон-крал, която до този момент никога не бе присъствала толкова осезателно в живота на Върховното кралство.

— Вече няколко седмици, откакто Черните свещеници обикалят страната, като навсякъде известяват за скорошната смърт на

Върховния крал и подканят народа да дойде на поклонение в Ориал, за да се моли за душата му. Те също са част от някакво съзаклятие.

— Черните свещеници?

— По дяволите! А ако ви кажа, че някои от тях действаша в Аргор, а кралят дори още не беше напуснал Цитаделата? Заговор, казвам ви. И какво има да се чудим?

— Жал — рече Лорн, следвайки мисълта на графа.

— Жал — потвърди Теожен и отново си сипа вино. — Забележете, че Църквата на пожертвания Дракон-крал си върши много добре работата. Никой никога не е виждал толкова набожен и ревностен народ и толкова привързан към своя крал! Докато, спомнете си, само преди шест месеца... Колцина бяхме ние, които не го мразехме?

Лорн не отговори. Не излъга нарочно, но остави графа да си мисли, че той, Лорн, е един от най-верните хора на Върховния крал.

— И ако ставаше въпрос само за народа! — продължи Теожен д'Аргор презрително. — Но и едрите, и по-дребните благородници от цялото Върховно кралство също се стекоха тук. А те не идват, за да се молят за душата на краля. Те имат други интереси, други амбиции. Смъртта на един крал означава възкачването на друг, нали така? Дошло е времето за компромисите, обстоятелствените вярности и за новите полагания на клетви...

Теожен извърна глава и се изплю в огъня, после забеляза предпазливия поглед на Лорн.

И разбра.

— Питате се с какво право съм толкова суров, нали? В края на краищата и аз също дойдох. Аз съм тук, в Ориал, когато можех да си бъда в Аргор, далеч от всички тези низости...

Лорн мълчаливо гледаше Теожен, който стана и се протегна с ръмжене. Графът му се стори остарял, уморен. Помисли си за онези стари кули, които още стоят изправени, но човек се страхува да не се срутят при следващата буря.

— Не грешите, рицарю. Също като другите, и аз съм тук, защото искам нещо. Но не искам същото като тях. Не съм тук заради себе си.

— Тогава заради кого?

— Заради моя син. Той е тук, в затвора. Очаква да бъде съден за предателство. Дойдох да пледирам за неговата кауза.

Лорн прие новината и каза:

— Нито кралицата, нито Естеверис ще посмеят. Няма да оставят синът ви да бъде осъден.

Опрян с две ръце на камината, Теожен беше вперил поглед в огъня.

— Не — каза той. — Не и ако не искат война с Аргор... Но ще ме принудят да се моля. И ще ме накарат да чакам. Докато стоя в Ориал, изглежда така, сякаш съм влязъл в пътя. А и... Дали е погрешно? — обърна се към Лорн, достоен, със замъглени от сълзи очи. — Той е мой син, рицарю. Откакто жена ми почина, само той ми остана. И няма никакво значение дали ме мрази, аз си оставам негов баща. Не мога да позволя да го...

Не довърши думите си.

Лорн стана.

— Съжалявам — рече той.

Теожен си върна гордия вид.

— Защо? Защото вие го заловихте? Това беше на война. Вие и принц Алдеран изпълнявахте единствено дълга си... Глупак! При толкова жени, трябваше да се влюби в Исандра Аркантска. И да се замеси в тази война. Която впрочем вече не интересува почти никого... — графът отново се протегна. — Трябва да подишам чист въздух. Елате с мен.

Облякоха дебели зимни палта и излязоха на нощния студ. Изкачиха се на един обходен път, от който на фона на облачното небе се виждаше да се очертава силуетът на Кралския дворец.

— Ето там всичко се замисля, там се подготвя заговорът — каза графът. — Дори и в този момент. Там Върховният крал умира. Там Естеверис плете интригите си. Пак там кралицата мечтае... Знаете ли защо ви казах всичко това тази вечер, рицарю?

— Не.

— Защото каквато и да е бурята, която се задава, вие единствен все още можете да направите нещо. Каквото и да си мислите, вие сте последният свободен човек във Върховното кралство.

* * *

След няколко дни Лорн беше оправдан и възстановен на поста си начело на Ониксовата гвардия. Можеше ли Върховното кралство да се отнесе по друг начин с героя, донесъл Меча на кралете? Естевеерис публично заяви, че не може, а кралицата покани Лорн в Двора и го прие любезно, като го поздрави за услугите, които е оказал на Короната, и за тези, които и занапред щеше да окаже. С почтителен поклон Лорн благодари на кралицата и я увери, че си спомня — „с признателност“ — за всичко, което ѝ дължи. Никой не видя погледа, който си размениха в този момент — това беше открито обявяване на война.

В уречения ден пред главната кула на Черната кула Горланс и неговите ониксови гвардейци чакаха, строени в редица под ситен, студен дъжд, да разберат каква ще бъде съдбата им. Не знаеха какво беше решил Лорн по отношение на тях, и ако Горланс не си правеше никакви илюзии, то останалите се питаха дали щяха да бъдат оставени или освободени от длъжност.

Един конник влезе в двора.

Лиам.

Други идваха след него — Йерас, Логан, Кай и всички онези, които бяха останали верни на Лорн. Мълчаливо се подредиха в редица, без да слизат от конете, пред Горланс и неговите хора, застанали за почест.

— Рицари — извика Лиам над главата на Горланс. — От този момент се смятайте за свободни от клетвите, които ви свързват с Ониксовата гвардия. Имате един час, за да напуснете това място. Оставете тук ризниците и пръстените си! Оставете знаците и емблемите си! Оставете завинаги тук всичко, което би могло да напомня, че дори и един ден сте принадлежали към Ониксовата гвардия!

Черните гвардейци на Горланс се поколебаха, размениха смутени погледи, после с наведени глави мълчаливо се разпръснаха. А Горланс остана — скован и неподвижен — като прикован към земята.

Лиам сведе поглед към него.

— Това се отнася и за вас. Сбогом.

* * *

Докато хората му се настаняваха в Черната кула, Лорн присъстваше на литургия, отслужвана в катедралата на Ориал. Огромна тълпа се беше струпала в преддверието и дори в съседните улици. Вътре централният кораб и страничните крила бяха претъпкани. Благородници и граждани, дами и господа, нотабили и дипломати се притискаха едни в други. Всички бяха накичени — златни, сребърни бижута, скъпоценни камъни, перли. Всички бяха облечени в коприна и кадифе, брокат и кожи. Всеки искаше да се покаже, да бъде видян и да му завидят. Този лукс контрастираше с черните платна, които — в тази ледена утрин — придаваха траурен вид на мястото. Посветена на Ейрал, катедралата на Ориал беше висока и светла. На суровата зимна светлина колоните и безупречно белите ѝ стени трябваше да искрят от белота. Но този ден службата, която се провеждаше под позлатените сводове, се водеше от принца кардинал Жал. Тя следваше строгия ритуал на Църквата на пожертвания Дракон-крал, а черното — и единствено черното — беше цветът на Дракона-крал и неговите свещеници. Така че катедралата беше изцяло обточена в черно и изглеждаше като подготвена за погребение.

Но чие?

На Върховния крал? Или по-просто на култа към Ейрал? Ден след ден влиянието на Църквата на пожертвания Дракон-крал растеше. Драконът на светлината и на познанието си оставаше драконът титуляр на Върховното кралство и цял век нямаше да стигне неговият култ да изчезне, но Драконът-крал печелеше с всеки изминал ден все повече привърженици. Черните свещеници се налагаха навсякъде. В домовете и в умовете. Както сред простите хорица, които направляваха, така и сред могъщите владетели, които съветваха. А не беше ли и новият изповедник на Върховния крал черен свещеник? До този миг, верен на традицията, Върховният крал винаги беше избирал изповедниците си сред свещениците на Ейрал — белите свещеници. На какво се дължеше този внезапен обрат? Никой не знаеше, но фактите бяха налице: Върховният крал, който чувстваше, че са настъпили последните му часове, се бе обърнал към Дракона-крал, а не към Белия дракон, за да повери на него спасението на душата си. И вдъхновен от духа на Дракона-крал, който бе отвърнал на молбите му, кралят бе пожелал да се завърне при своя народ.

Или поне това прокламираха черните свещеници.

Също като Теожен д'Аргор, и Лорн не можа да бъде измамен.

Според него връщането на Върховния крал в Ориал се вписваше в план, в който нямаше нищо божествено, един умело замислен план, чиято цел все още му убягваше. Върхът на всичко обаче беше, че той сега играеше някаква роля в този план, който не му беше ясен. С донасянето на Меча на кралете той беше подсилил идеята, че тук съдбата имаше пръст. Защото фактът, че Меча на кралете беше намерен, когато умирацията Върховен крал бе напуснал Цитаделата, не можеше да бъде съвпадение. Сивият дракон бе пожелал да е така. Божествените одобряваха Върховният крал да се обърне към Дракона-крал и му го показваха, като му върнаха меча на предците му.

Лорн не се месеше в това, което се говореше и правеше.

Несъмнено на него му бе писано да намери Меча на кралете. Но малко го интересуваше дали Естеверис или свещениците на Дракона-крал ще извлекат политическа или религиозна полза от неговия подвиг. Всички го гледаха като герой. Сега вече всички знаеха, че Върховният крал го бе освободил от Далрот по искане на Пазителите, за да може да изпълни съдбата си. И трябва Драконът-крал да го бе покровителствал, защото как иначе можеше да се обясни, че бе оцелял от призраците и от заразата на Тъмнината?

„Само ако знаеха...“ — помисли си Лорн, докато по навик разтриваше белязаната си ръка.

Независимо от това обаче, той нямаше нищо против да мине за избран от Божествените, ако това щеше да му позволи да си върне Алисия и техния син, който — ако не се лъжеше — скоро щеше да се роди. Не знаеше къде е Алисия. За да роди тяхното копеле далеч от погледите на хората, семейство Лоранс я бяха затворили в някакъв манастир. Но кой? Сега, когато отново се бе върнал на преден план на сцената на Върховното кралство, Лорн можеше да си послужи с властта си, за да го открие, а после да успее да направи така, че синът му да му бъде поверен. С цялото си сърце се надяваше, че и Алисия ще дойде при него. Беше готов да се ожени за нея, също както беше готов да отвлече детето от нея, ако се наложеше. Лоранс сигурно нямаше да са много ядосани да ги отърват от него. А за Лорн синът му и единствено синът му имаше значение. Значеше повече от любовта, която Лорн изпитваше към Алисия. Повече от Върховното кралство и от Ониксовата гвардия, взети заедно. Повече от живота му.

Повече от всичко.

Но преди да тръгне да търси сина си, Лорн трябваше да затвърди властта си в Ориал. Трябваше да намери съюзници и такива, които да са му задължени, да направи Ониксовата гвардия по-силна откогато и да било и да се увери, че нито кралицата, нито Естеверис повече няма да му се противопоставят. И най-вече му оставаше да изпълни една задача — задача, която може би щеше да остави своя отпечатък върху съдбата му, но му беше невъзможно да се откаже от нея.

Ето защо на драго сърце присъстваше този ден на литургията, отслужвана в прослава на завръщането на Меча на кралете и в знак на благодарност към Дракона-крал. Принцът-кардинал отслужваше, подпомаган от десетина черни свещеници. Върховният крал седеше на високо кресло пред олтара, в края на централния подиум. От едната и от другата му страна първият ред се заемаше от кралицата, Естеверис, принц Алдеран и още неколцина, сред тях Лорн, който разсеяно мислеше.

Сред тълпата, която го беше поздравила с най-дълбоко уважение, колцина знаеха или бяха забелязали, че кралят беше поддържан с кожени ремъци? Беше пристигнал, носен на креслото си, облечен в черно, с приведени рамене и наклонена глава, сякаш се огъваше под тежестта на короната. Почти не беше помръднал от началото на церемонията и ако не го държаха ремъците, щеше да е рухнал като кукла на конци от кожа и кости, какъвто беше. Тъмен воал покриваше лицето му и на студа едва-едва се виждаше бялото облаче дихание, което се появяваше от устата му. В катедралата, цялата обточена в черно, вече мъртвият крал сякаш присъстваше на собственото си погребение.

Изведнъж органът гръмна и извади Лорн от мислите му. Както всички присъстващи, и той се извърна, за да види процесията, която тържествено се задаваше по централната пътека. Деветима черни свещеници — шестима, които бавно поклащаха кадилниците, двама, които държаха огромни изображения на Дракона-крал и един — пред тях, — който носеше върху възглавничка поправения Меч на кралете. Тълпата се раздвижи, всеки се надигаше на пръсти и протягаше шия, за да види по-добре.

„Кой би бил по-достоеен от Вард да изкове отново Меча на кралете?“ — запита се Лорн.

Други свещеници обърнаха кралското кресло така, че Върховният крал да е с лице към процесията, която приближаваше. Когато свещеникът, който носеше меча, дойде пред него, спря. Другите се дръпнаха вляво и вдясно, после застанаха с гръб към стъпалата на олтара. Органът замлъкна. Тогава, наскоро пълна тишина, първият свещеник коленичи и с наведена глава вдигна високо възглавничката и показа Меча на кралете на законния му собственик.

Върховният крал позна меча на своите предци и леко се оживи. Под воала очите му заблестяха. Тъй като се опитваше да протегне ръка, Алан се впусна, развърза ремъка, който държеше ръката му и му помогна да свие костеливите си пръсти върху дръжката на оръжието. Този допир въодушеви умиращия. Той искаше да се изправи и да задържи Меча на кралете в едно последно предизвикателство, отправено към смъртта. Свещениците умело го освободиха от ремъците, което накара Лорн да си помисли, че всичко това е било подготвено. След това Алан повдигна баща си и не толкова му помагаше да стои прав, а направо го държеше, подпомаган от един свещеник, застанал зад тях. Шепот премина през събралите се и се превърна във възгласи на изненада и възторг, когато Алан — с юмрук, покрил юмука на баща му — му помогна да размаха легендарния меч.

И изведнъж избухнаха радостни възгласи. Ръкопляскания изпълниха катедралата и се разпростряха навън — в преддверието и по улиците наоколо така че народът на Ориал да разбере какво се случва вътре. Радостта беше искрена и открита, спонтанна. Под огромните сводове виковете и приветствията станаха оглушителни и се удвоиха, когато Алан остана сам и тържествуващ — след като баща му седна на креслото си, — размахваше меча на Върховните крале.

И когато всички камбани на катедралата забиха гръмко, Лорн се обърна и намери сред тълпата погледа на граф Теожен д'Аргор. Нямаше нужда от думи. И двамата най-сетне бяха разбрали какво се подготвяше от месеци.

* * *

В Кралските архиви не камбаните на катедралата — които биеха далеч — смутиха съсредоточеността на Сибелиус и го накараха да

вдигне поглед от древния регистър, който преглеждаше. А виковете и шумът от блъскане, които се носеха откъм входа и смущаваха обичайното спокойствие в тези стари сгради. Разтревожен, главният архивар се погрижи да затвори железния шкаф, където пазеше най-ценните си документи. После отиде да види какво става. Преди около месец се беше върнал от Цитаделата, където беше помогнал за съставянето на новото кралско завещание, но оттогава нищо не беше смущавало спокойната рутина в Кралските архиви.

Войници от Пурпурната гвардия бяха нахлули и бяха блъснали грубо чирака, който им бе отворил. Сибелиус не се учуди кой знае колко, пурпурните гвардейци бяха известни с това, че ненужно прибъгваха до насилие. Но за Сибелиус това не извиняваше насилието.

Особено на това място.

— Какво става там? — извика той възмутен.

Един мъж се обърна към него. Висок, мургав, смръщен, с меч на кръста. Не беше пурпурен гвардеец, но очевидно имаше някаква власт над войниците. Главният архивар никога не го беше виждал.

— Вие ли сте почитаемият Сибелиус? — попита го Далк.

— Аз съм. Какво означава всичко това?

Агентът на Естеверис не отговори. Извади един пергамент от ръкава си и го подаде на Сибелиус.

— Четете — каза той.

Архиварят разгледа печата на Кралския дворец, преди да разпечата червения восък. После разгъна документа и го прочете доста намусено, като вниманието и учудването му растяха колкото повече четеше.

— Това... Това е абсолютно нередно — каза той накрая. — И дума да не става, че ще се подчиня на тази...

Жестока плесница, ударена с опакото на ръката, го прекъсна и го изпрати на пода с разцепена уста и бучащи уши.

— Прочетете по-внимателно — посъветва го Далк, без да повишава тон, докато оправяше ръкавицата си.

* * *

След церемонията в преддверието на катедралата на Ориал Лорн видя една много красива жена, която си проправи път през тълпата, за да му предаде някаква бележка. Той се вгледа в младата жена за миг, разбра с кого си има работа и прочете бележката.

— Сега ли? — попита той.

Младата жена кимна.

— Ако обичате, рицарю.

Лорн помисли, после направи гримаса.

— Обичам — каза той и последва младата жена.

Тя го отведе до една от великолепните карети, които чакаха пред катедралата под възторжените приветствия на тълпата, и му отвори вратичката. Лорн влезе вътре, където го чакаше красива и елегантна жена, облечена в палто с висока яка и кожена шапчица, ръцете ѝ бяха пъхнати в маншон. Докато сядаше пред тази, която ръководеше могъщия орден на Лилиите, на Лорн му хрумна мисълта, че в този маншон може да има отровна кама.

— Госпожо Мерил.

— Добър ден, рицарю.

Последният път, когато се бяха видели, беше тук, в Ориал, но при доста по-различни обстоятелства. Тогава Лорн беше смятан за мъртъв и се надяваше на помощта на Лилиите, за да открие кой беше поръчал убийството му. Помощ, която госпожа Мерил му беше отказала.

— Поучително, нали?

— Кое? — попита Лорн, докато каретата потегляше.

— Не ми казвайте, че не сте разбрал, че току-що присъствахме на коронясването на принц Алдеран.

— Върховният крал не е мъртъв. Освен това наследник на трона е принц Ирдел.

— Ами обяснете го на кралицата...

Лорн се усмихна.

— Къде ме водите?

— В двореца. Нали точно там отиваме всички?

— Така изглежда.

Известно време пътуваха мълчаливо и всеки преценяваше другия, като двама фехтовачи преди да кръстосат шпагите. Тъй като тя

беше поискала тази среща, Лорн смяташе, че първото нападение трябваше да дойде от Лилията.

— Трябва да ви поднеса моите комплименти — каза госпожа Мерил.

— Така ли?

— След вашия дуел и осъждането ви всички ви смятаха за изгубен завинаги. А ето че се връщате — по-прославен и по-уважаван от когато и да било.

— Питате се дали връщането на Меча на кралете не е било част от по-голям план, нали? Дали всичко не е било нагласено от кралицата и Естеверис.

— Признайте, че този меч се появява отново точно в най-подходящия момент.

Лорн вдигна рамене.

— Съдбата — рече той.

Беше ред на госпожа Мерил да се усмихне.

— Добре, така да бъде.

После отново стана сериозна, извади един плик от маншона си и го подаде на Лорн.

— Ето.

— Какво е това?

— Отговорът на въпроса, който ми зададохте преди месеци.

Лорн погледна плика, но не посегна да го вземе. Дали наистина съдържахме самоличността, на тази, която бе натоварила Синовеите на Освехир да го убият?

Сиреч на кралицата.

— Това трябва да ви е струвало доста скъпо — каза той.

— Много — отвърна госпожа Мерил.

Започваше да се чувства неловко, тъй като Лорн продължаваше да стои невъзмутим пред нея, а тя продължаваше да стои с протегнатата ръка.

— Но си струваше труда — добави тя.

— Кажете по-скоро, че сега аз си струвам труда. Защото точно за това става дума, нали? Мъртъв не можех да съм ви от никаква полза. Осъден и заточен също. Но сега... Сега съм героят, донесъл Меча на кралете и това вече е съвсем друго нещо...

— Не се правете на по-наивен, отколкото сте. Много добре знаете, че всичко си има цена, че нищо не се получава просто ей така.

— Без съмнение.

— Нямайте си представа какви усилия и какво състояние струваха доказателствата, събрани в този плик. Вземете го, рицарю. Не искам нищо от вас в замяна.

— Не днес. Но това ще дойде. Утре. Или вдругиден... Трябваше да ми предложите този плик през лятото, госпожо. Щях да го приема на драго сърце. И при вашите условия.

— Вие... Вие не го искате?

Лорн отново се усмихна като човек, изгубил надежда.

— Забавно — рече той.

Извадена от равновесие, госпожа Мерил стана нападателна.

— И какво ви е толкова забавно?

— Трябваше да ми отговорите, че през лятото не притежавахте този плик. И че следователно не можехте да ми го дадете. Но тогава вие вече знаехте, нали? Лилиите винаги са знаели кой поръча убийството ми.

Тя не отрече.

— Какво значение има? Не искате ли този плик?

Лорн почука три пъти на покрива на каретата.

— Вече не го искам.

— Но защо?

— Защото зная, че кралицата е поръчала убийството ми. Зная го от устата на този, който трябваше да ме убие.

Каретата беше спряла и Лорн слезе.

— Не обръщайте гръб на Лилиите, рицарю.

— За мен беше удоволствие, госпожо.

— Допускате много голяма грешка!

Лорн затвори вратичката и си тръгна.

* * *

Лорн не успя да говори с Алан насаме преди края на следобед. Когато се върна в Кралския дворец, той се възползва от това, че Алан се беше оттеглил, за да си почине преди вечерята, и влезе в княжеските

покои, без да поиска да съобщят за него, и в преддверието завари Одрик, който му препречи пътя.

— Моля да ме извините — каза старият слуга, — но принцът желае да не бъде обезпокояван от никого, месир.

— За мен ще направи изключение.

— Той каза „от никого“.

Но Лорн не беше в настроение да се разправя.

Отстрани Одрик въпреки възраженията му, отвори вратата, пред която той бе застанал, и изненада Алан, който, сам в стаята си, излегнат на едно канапе, си приготвяше лула с кеш.

— Моля да ми простите, монсеньор — извини се Одрик, като влезе подир Лорн. — Направих каквото можах, но...

— Няма нищо, Одрик — спокойно отвърна Алан. — Остави ни.

Слугата се поколеба.

— Чу господаря си — каза Лорн през рамо. — Остави ни.

Одрик излезе, като затвори вратата.

— Разочаровам те, нали? — каза Алан и запали лулата си.

В тясното гърне смолата припука и от нея се извиха златистокехлибарени ивици дим, които изглеждаха като оживени от собствен живот.

— Не — каза Лорн.

— Разбира се, че е така. Впрочем от нас двамата ти винаги си бил по-разумен. И по-неприятен.

— Сигурно.

— И сега си казваш, че на няколко пъти кешът за малко не ме уби. И се питаш кога ще трябва да тръгнеш да ме търсиш в някоя пушалня, където ще съм се проснал по-скоро мъртъв, отколкото жив... Не се тревожи, това няма да се случи.

— Зная.

— Наистина ли? — учуди се Алан с лека усмивка.

— Да. Защото следващия път никъде няма да ходя да те търся.

Усмивката на принца угасна.

— Добре. Ще се постарая да не забравя... Какво мога да направя за теб?

Откакто се беше върнал, Лорн имаше чувството, че Алан се е променил. Приятелството им имаше своите прекрасни моменти и своите спадове, но винаги бе било искрено и прямо. Макар понякога да

се бяха карали и отдалечавали един от друг, но винаги бяха избягвали преструвките, което беше позволявало да се сдобряват без никакви задни мисли. Но сега за пръв път, откакто бяха деца, Лорн имаше чувството, че Алан играе някаква комедия, наречена „приятелство“. По навик или за по-лесно, от слабост. Може би от двуличие. Дали Алан беше заблуден от тази комедия? Разбира се, кешът играеше определена роля в тази промяна на поведението и не толкова с изненада, колкото с примирение Лорн установяваше, че Алан отново се бе поддал на старите си демони — а дали изобщо можеше да избяга от тях? Алан щеше да остане техен роб докато си въобразяваше, че може да ги овладява.

Но Лорн разбираше, досещаше се, че има и друго.

Кешът не беше единственото обяснение за поведението на Алан. Някой се беше намесил помежду им, докато Лорн търсеше Меча на кралете и този някой можеше да е единствено кралицата. Значи си беше върнала цялото влияние над Алан. С хитрости и ласки. Но също и — сега вече Лорн беше убеден в това — като беше тласнала скъпия си син в ноктите на кеша, за да разруши и последната му съпротива. Защото на кралицата ѝ трябваше покорен принц за първата фаза от нейния план.

— Бих искал да знам само едно — каза Лорн. — Откога знаеш, че майка ти иска да те изтласка на трона?

— Толкова ли си сигурен?

— Не си играй с мен, Алан... Тази сутрин службата имаше една-единствена цел: да те наложи като наследник на баща ти. Беше успешно.

Алан дръпна от лулата си.

— Не мислиш ли, че преувеличаваш?

— Тълпата те приветстваше, докато размахваше Меча на кралете. Какво по-добро от това „решение на народа“? Сякаш Ирдел вече не съществува...

— Той си остава наследник на трона на Върховното кралство.

— Да, но той е далеч. И много на време задържан от една ненужна и убийствена обсада, която не е искал. Но най-вече той, това не си ти. Ти, принцът, когото всички обичат и желаят...

Алан остави лулата си и се изправи.

— Е и? — попита той предизвикателно. — Това лошо ли е?

Лорн се усмихна.

— Спомням си, че преди година ти казваше, че си преуморен от паради и почести. Уморен да ходиш от провинция в провинция, от град на град. Оплакваше се, че кралицата те използва единствено за да бъдеш приветстван и честван, а ти мечтаеше за политическа кариера. Днес разбираш ли, че всичко това е било с една-единствена цел: да се засили твоята популярност за сметка на Ирдел, който е натоварен с делата на кралството? Може да се каже, че майка ти и Естеверис добре са поработили, нали?

— Не знаеш за какво говориш.

— Напротив... Както всички, и аз мислех, че това, което кралицата беше започнала преди три години, го бе направила, водена от своята горделивост и амбицията си, от желанието си за власт, дори от омразата и лудостта си. Но всичко, всичко е било, за да се подготви Върховното кралство за деня, когато ти ще оспориш на Ирдел трона на баща ти. Дори хилядите мъртви в обсадата на Арканте, за които накрая Ирдел единствен ще трябва да поеме отговорността...

Алан стана и като се правеше, че подрежда принадлежностите си за пушене, заговори с глас, който беше прекалено спокоен, за да не е тревожеш:

— Повтарям ти, че говориш, без да знаеш.

— Смяташ ли, че Ирдел ще се остави да го лишите, без нищо да направи? Да, добре, ти си популярен. Имаш на своя страна подкрепата на народа и на една част от аристокрацията. И сигурно Църквата на пожертвания Дракон-крал ще застане на твоя страна, когато моментът настъпи. Но Ирдел също има своите привърженици. Ще вдигне армия. Това ще означава война.

Алан въздъхна и уморено погледна Лорн.

— Разбира се, че това ще означава война. Но не такава, каквато си мислиш.

— Какво?

— Наследникът на трона на Върховното кралство съм аз. Не Ирдел.

— Той е по-големият! Как може той да не е...?

— Върховният крал ме направи свой наследник със завещание, Лорн. Мен. Мен и никой друг. Мислиш ли, че го искам? Не. Но трябва да нося неговата корона и ще я нося.

Беше едновременно примирен и решен, готов да посрещне съдбата си.

— Какво криеш от мен? — попита Лорн. — И как така знаеш, че баща ти те е посочил за свой наследник? Кой ти го каза? Той ли?

Алан се вгледа в Лорн, после упорито погледна настрани и каза:

— Трябва да се приготвя за вечерята.

Лорн се примири.

— Добре — каза той. — Оставям те. Но не се доверявай, Алан. Някой може да се опита да те измами...

При тези думи той тръгна към вратата. И вече беше сложил ръка на дръжката, когато Алан рече, сякаш да го повика обратно:

— Има едно пророчество.

Лорн се обърна.

— Едно древно пророчество, което Пазителите са скрили, защото то известява разрухата на Върховното кралство. До скоро само неколцина са знаели за него. Един от тях е баща ми, разбира се.

— А майка ти?

— Да.

— Тя ли ти разкри съществуването на това пророчество? Или Естеверис?

— Не. Един Пратеник на Събранието на Иркинс. Дойде при мен малко преди да се върнеш. Бял драк с тюркоазени очи.

— Скерен.

— Не ми каза името си. Но трябва да е той, да. Белите дракове с тюркоазени очи не са милиони. Познаваш ли го?

— Не. Но вече сме се срещали.

— Мисля, че разбирам какво искаш да кажеш...

— Над Върховното кралство тегне заплаха.

— Не е заплаха, Лорн. То е осъдено. Но за щастие, пророчеството не казва само това. Говори и за спасител. За принц, роден от Върховния крал и кралица чужденка, който е орисан да спаси престола.

— Ти.

— Може би...

Лорн усети, че увереността му започва да се колебае. Като се мъчеше да скрие смущението си, той каза:

— Ти си син на Върховния крал, а майка ти е родена алгерка. Освен ако не е Жал, кой друг освен теб би могъл...?

— Лорн. Моля те.

Изведнъж Лорн се почувства уморен от лъжи. Въздъхна и рече:

— Ти знаеш.

— Да.

— Откога?

— Какво значение има? По някакъв начин имам чувството, че винаги съм го знаел. А ти, ти откога знаеш?

— Откакто се върнах от Далрот.

Алан очакваше такъв отговор. Но все пак той го нарани, защото Лорн беше пазил тази тайна от него в продължение на две години. И не толкова гордостта му, колкото обичта му беше засегната.

— Но не можах да повярвам веднага — уточни Лорн.

— Разбираш ли какво означава това?

— Това, че сме братя ли?

— Това, че споделяме една и съща съдба и че трябва Сивият дракон да избере.

Лорн се сдържа да не се изсмее.

Разбира се, той също беше син на Върховния крал и на кралица чужденка, защото майка му беше скандска кралица. Но все пак...

— Изобщо не се тревожи — рече той. — Този съдба ти я преотстъпвам на драго сърце.

* * *

Кралица Селиан прие Естеверис в своите покои, в присъствието на принца кардинал. Далк придружаваше министъра. След като поздрави почтително, той остана назад, невъзмутим и мълчалив, с ръце, събрани пред себе си.

Естеверис тържествено разстла върху една маса съдържанието на един кожен калъф — пет дебели навити пергаментови свитъка. Всичките бяха еднакви и имаха множество панделки и восъчни печати, единият от които беше черен с герба на Върховния крал. Това бяха петте екземпляра от завещанието, което кралят наскоро бе наредил да бъде изготвено и което анулираше предишното.

— Ето — каза Естеверис и отстъпи крачка назад.

Кралицата погледна пергаментите с доволен, победоносен поглед. Предишното кралско завещание посочваше Алан за наследник на трона на Върховното кралство. Това възстановяваше на Ирдел законните му династични права. Не съществуваха други екземпляри. Всички бяха иззети от висшите сановници на кралството, които — според закона — трябваше да ги пазят и да ги представят при смъртта на монарха, за да бъдат избягнати измами. Повечето от тези сановници бяха убедени лесно — заплахите и шантажите се бяха оказали достатъчни. В крайна сметка единствено към Главния Архивар на Върховното кралство се бе наложило да бъде използвана сила.

Независимо от всичко кралицата се чувстваше успокоена.

Защото ако никога не се бе съмнявала, че ще може да вземе екземплярите на новото кралско завещание без много трудности, то се бе страхувала, че може да не успее преди смъртта на Върховния крал. Но този патетичен дъртак беше проявил добрия вкус да издържи достатъчно дълго. Сега вече можеше да пукне. Дори колкото по-бързо, толкова по-добре, защото всичко беше подготвено и завръщането на Ирдел в Ориал — което вече предстоеше — рискуваше да усложни нещата.

— Всичко ли е тук? — попита кралицата за успокоение на съвестта.

— Да, господарке — отговори Естеверис и леко се поклони.

— Никаква трудност? — попита принцът кардинал.

— Никаква.

— Дори с архиваря Сибелиус? Неговата вяност и неподкупност са известни.

— Към него трябваше да се приложи малко повече убедителност — съгласи се Естеверис. — Но сега вече всичко е наред.

— Отлично — каза кралицата, която не можеше да откъсне очи от пергаментовите свитъци. — Унищожете ги.

Жал и Естеверис се спогледаха колебливо. До кого се отнасяше заповедта? И най-вече — кой щеше да посмее да извърши това светотатство? В ръцете си държаха не просто кралски документи. Тук беше съдбата на Върховното кралство.

Естеверис реши въпроса.

— Далк — рече той и щракна с пръсти.

И Далк се подчини, без да трепне. Прибра петте пергаментата в кожения калъф и хвърли всичко в камината, където три големи цепеници горяха с пращане. Той не изпитваше подобни страхове, подобни скрупули като министъра или принца кардинал. Беше просто едно оръдие.

Всички гледаха мълчаливо как пергаментите изгарят в пламъците.

Кралицата се усмихваше с блеснали очи.

Сега вече оставаше единствено завещанието, което правеше от Алан следващия Върховен крал. Пет години на усилия, интриги и борби, победи и поражения най-сетне щяха да стигнат до победния си край.

На главата на нейния син щеше да стои короната на Върховното кралство.

Нейният син, а не Ирдел, това почти копеле, родено от обожаваната първа съпруга, когото тя винаги бе смятала за недостоеен да царува.

— Алан никога нищо не бива да узнава за това — рече тя.

* * *

Същата вечер Лорн едва беше влязъл в Черната кула и Кадфелд дойде да говори с него.

— Нещо се е случило! — заяви той без предварителни обяснения.

— Какво?

— Със Сибелиус.

Ескортиран от Лиам, Логан и Йерас, Лорн бързо отиде у архиваря и го завари легнал, с превързана глава и отекло лице.

— Кой ви причини това? — попита Лорн пребледнял.

Изпитваше уважение и обич към Сибелиус, тъй като той беше един от рядко срещаните свършено почтени хора, които познаваше.

Архиварят направи неопределено движение с ръка.

— Не това е важното — каза той едва чуто.

Направи знак на Лорн да се приближи. Лорн придърпа един стол и седна съвсем близо до леглото, наведен напред.

— Трябва да говоря с вас — прошепна Сибелиус. — Само ние двамата.

— Първо ми кажете кой ви причини всичко това. Така или иначе накрая ще го открия.

— Не зная как се казва. Наемник. Той... командваше пурпурни гвардейци. И имаше заповед, подписана лично от ръката на Естеверис.

— Висок? Кестеняв? Хладен и жесток?

— Да. Да, би могъл да е този.

— Далк. Прокълнатата душа на Естеверис.

Архиварят впери поглед някъде далеч.

— Значи така изглежда. До тази сутрин познавах този тъжен персонаж само по име. И се чувствах много добре...

Сибелиус замълча. И тъй като чакаше, Лорн се обърна към своите хора и каза:

— Йерас и Логан, вървете да пазите двете врати долу. Лиам, искам човек на пост в тази къща до нова заповед. Върни се в Черната кула и го организирай. Пиши и мен сред часовете.

Тримата ониксови гвардейци отдадоха чест и излязоха.

— Благодаря, но всичко това е съвършено ненужно — каза архиварят. — Далк получи онова, което искаше. Вече нищо не рискувам.

Лорн видя Исарис навън, на перваза на прозореца. Отиде да отвори на рижото коте, което с три скока се озова на леглото и нежно притиснато към Сибелиус започна да мърка.

— Това... Исарис ли е? — попита архиварят, като го галеше с треперещата си ръка.

— Като че ли е той.

— Мислех, че е умрял.

— Беше умрял.

— Не разбирам.

— Аз също — призна Лорн, като седна отново на стола. — Може би е някое друго, но и това се казва Исарис.

— Наистина котките магове имат доста тайни...

Сибелиус се чувстваше вече малко по-добре. Болките му намаляваха, но най-вече го обземаше приятно спокойствие.

— Хайде сега да ми обясните, а? — предложи Лорн. — Какво искаше Далк?

Архиварят леко се надигна и обясни при какви обстоятелства беше отишъл в Цитаделата, за да участва там в съставянето на ново кралско завещание. Съвсем естествено, един екземпляр се пазеше в Кралските архиви и именно този документ беше дошъл да вземе Далк по заповед, подписана от Естeverис. Сибелиус не се бе впечатлил от тази хартийка без законово основание. Така че беше отказал да даде на Далк това, което той искаше, и тогава се беше случило злото.

— Много съжалявам — каза в заключение старият архивар. — Не изпълних задачата си. Моята роля е да пазя документите, които са ми поверени и...

— Няма за какво да се упрекувате, Сибелиус. Не сте имали никакъв избор. Далк е добре дресирано куче. Той никога не се връща без онова, което господарят му го е изпратил да донесе.

— Заплаши, че ще превърне Архивите в пепел, ако не му предам завещанието. Каза, че за него това е едно и също.

— Което означава, че е искал този документ, за да го унищожи. И че вероятно е взел и другите екземпляри или че рано или късно ще го направи. Защото каквато и цел да преследва Естeverис, да се унищожи само един екземпляр от завещанието, няма никакъв смисъл, нали?

— Така е. Именно затова завещанията на Върховните крале се изготвят в няколко екземпляра от три века насам. За да не може да бъдат изгубени, унищожени или подправени.

Алан беше обяснил на Лорн, че Върховният крал го е посочил за наследник в завещанието си — тайна, която Естeverис и кралицата знаеха отдавна благодарение на своите шпиони. Дали Далк търсеше тези екземпляри на завещанието? Но в такъв случай защо кралицата и нейният министър ще искат да унищожат завещанието, което поверяваше на Алан трона на Върховното кралство? Според Лорн това нямаше никакъв смисъл.

Освен ако...

— Какво е съдържанието на завещанието, което написахте, Сибелиус? Дали то посочва Алан, а не Ирдел като наследник на Върховния крал?

Архиварят престана да гали Исарис, това продължи няколко удара на сърцето, през което време той внимателно се взираше в Лорн.

— Доста знаете вие — каза той.

— Не. Но зная, че Алан вярва, че ще стане — по силата на завещание — следващият Върховен крал.

— Преди три години Върховният крал направи завещание, да го наречем първото завещание, съгласен ли сте? Именно това първо завещание определяше принц Алдеран като следващ крал, вместо Ирдел. Не зная защо е направил този избор. Аз съм само служител на Короната. Несъмнено по онова време кралят е смятал, че по-малкият е по-достоеен да го наследи от по-големия. И може би кралицата е изиграла своята роля за това решение.

Решение, което придобиваше пълния си смисъл, ако се знаеше предсказанието, известяващо разрухата на Върховното кралство и посочваше Алан като негов спасител. Може би кралят беше сметнал, че постъпва добре, като дава на Алан цялата власт, поставяйки го начело на кралството, което се предполагаше, че той ще спаси. Впрочем мнозина бяха тези, които смятаха, че Алан ще бъде по-добър крал от брат си в смутни времена. Но династичните правила и обичаите на Върховното кралство не разбираха нещата по този начин.

— Но тогава — рече Лорн — второто завещание, онова, което наскоро сте съставили...

— То възстановява правата на Ирдел, което несъмнено беше последният акт на ясна воля от страна на Върховния крал. Принц Алдеран със сигурност е кралят, от когото Върховното кралство скоро ще има нужда. Но короната не му се полага по право. Ако я вземе, Ирдел ще му я оспори и тогава страната ще потъне в гражданска война. Трябвало е принц Алдеран да е първороден. Върховният крал е смятал, че може да го поправи, после се е отказал. Твърде основателно.

— И точно това второ завещание искат да скрият кралицата и Естеверис...

— Да.

Наблюдаван крадешком от Исарис, Лорн се изправи и се протегна. Денят беше дълъг. Беше уморен и съдбата на Върховното кралство му беше безразлична.

— Бихте ли ми направили една услуга? — попита Сибелиус.

— Разбира се.

— Преместете онзи малък шкаф, там, до стената. Само няколко сантиметра, това ще е достатъчно. Така ще можете да повдигнете една дъска на пода. Тази, в която има чвор, виждате ли я?

Лорн последва указанията на архиваря и откри скривалище в пода, в което намери метален цилиндричен калъф, единият край на който можеше да се отвие.

— Какво е това?

— Отворете го.

Лорн се подчини и извади от калъфа навит пергамент. Документът носеше множество печати, сред тях и печата на Върховния крал върху черен восък.

— По принцип — обясни Сибелиус — се правят пет екземпляра на едно кралско завещание. Този тук е... шестият. Той е вашият.

— Не разбирам.

— Когато новото завещание бе изготвено, кралят пожела да ви бъде даден един екземпляр. Тогава бяхте Пръв рицар. Това беше преди да...

Тъй като архиварят не можеше да намери подходящите думи, Лорн му се притече на помощ:

— Преди да обезглавя един ансгорнски принц на дуел.

— Да, преди това. После, тъй като бе оттеглил доверието си във вас, Върховният крал заповяда вашият екземпляр от завещанието да бъде унищожен. Но не можах да се реша да го направя. Не зная защо, но не съжалявам.

— Какво искате да направя с това?

— Не зная. Каквото желаете. Този документ винаги е бил предназначен за вас и ако Върховният крал можеше, убеден съм, че би желал да ви бъде връчен днес. Съвършено автентичен е, не се страхувайте. С него можете да попречите на Алан да се възкачи на трона. Можете да попречите на Ирдел да поведе армия против него. Можете да попречите Върховното кралство да бъде разкъсано, а враговете му да се възползват, за да нападнат границите му. Когато кралят умре, за вас ще е достатъчно да разкриете съществуването на последното му завещание и само Божествените знаят какво ще стане с вас след това. Можете и нищо да не направите. Но едно е сигурно: ще бъдете сам както винаги сте бил. Изборът е ваш.

Лорн помисли доста, после прибра пергамента в калъфа, затвори капачката и го пхна в палтото си.

— Кой знае за това?

— Вие, аз — отговори архиварят — и той — добави, като почеса Исарис по главата.

* * *

Ониксовите гвардейци погребяха Вард два дни по-късно в едно малко гробище в квартала „Кехлибарената ябълка“, където старият ковач беше купил къщата си. Те сами изкопаха замръзналата земя. Цяла нощ бдяха поред. И сами спуснаха ковчега в тясната, замръзнала по краищата яма.

„Нито свещеник, нито речи“ — беше казал Вард.

Желанието му бе зачетено.

Облечени в ризниците си, Лорн и останалите стояха прави и мълчаливи в пустото гробище, под ниското сиво небе. В погледите им се четеше болка. Гърлата им бяха свити.

— Той трябваше да почива в Цитаделата — рече Лорн тихо. — В гробището на квартала на меча.

— Той не би желал това — възрази Нае. — Тук ще почива в мир. Той... Той...

Тя не довърши и дълго мълча, Лорн стоеше до нея и също мълчеше, от уважение към чувствата ѝ.

После тя въздъхна дълбоко и като гледаше право пред себе си, рече:

— В нощта на пожара, когато те намерих полумъртъв в Черната кула...

— Да?

Подозираше какво ще му каже тя.

— Не те освободих аз.

Той кимна. Знаеше.

— Ти беше прикован към пейката за дланите — продължи Нае. — Изпрати ме да търся клещи в сайванта, но вратата беше заключена. Трябваше да я разбия. Това ми отне време. Твърде много време. И когато се върнах към главната кула, те видях да излизаш от пламъците. Пироните още стърчаха от дланите ти. Беше се освободил сам и очите ти бяха черни, черни като... Почти лъщяха. Погледна ме, но не ме видя. Беше страшно. После направи две крачки и се строполи.

Изведнъж на Лорн му стана студено.

Значи така Тъмнината му беше спасила живота първия път.

— Защо ми го казваш чак сега?

— Не зная.

Хълцане я задуши.

Тогавя Лорн я взе в прегръдките си и я остави да се наплаче на воля под снега, който започваше да вали.

КРАЯТ НА ЗИМАТА НА 1548 ГОДИНА ОБСАДАТА НА АРКАНТЕ

Онова, което бе изречено тази нощ, дълго остана в тайна. Но принц Ирдел се бе уморил да изпълнява дълга си с постоянство и вярност и в своя щета. А мъдростта му не беше ни леност, ни подлост.

Хроники (Книга за войната на тримата принцове)

Срещата бе проведена посред нощ на един от корабите на Върховното кралство, които пазеха реката и осигуряваха блокадата на Арканте. Исандра пристигна с лодка, карана от дванайсет гребци, която се движеше без светлини по черните, ледени води на Ейрдър. Господарката на Арканте носеше дълго палто с качулка, което я пазеше от студа и от погледите. Въпреки мнението на своя Велик Градоначалник, тя бе придружена само от един телохранител. Той ѝ помогна да се качи на борда на „Красивата химера“, чийто мостик беше осветен с факли. Виконт Елвин д’Ералс я очакваше. Поздрави я почтително и мълчаливо я отведе в каютата на капитана. Почука два пъти на вратата, отвори я, без да чака, и изчезна, като покани Исандра да влезе, което тя направи.

Когато вратата се затвори зад нея, Господарката на Арканте свали качулката си и отпрати елегантен поклон към принц Ирдел.

— Принце.

— Бъдете добре дошла, госпожо.

— Благодаря ви.

Ирдел помогна на Исандра да свали палтото си, предложи ѝ кресло и греяно вино. Тя прие само да седне и свали ръкавиците си. В каютата, сгривана от жарта в един мангал, беше приятно топло. Светлината идваше от газена лампа, закачена на тавана, в която грееха три пламъка. Отвън не идваше никакъв шум. Единствено проскърцванията на кораба нарушаваха тишината.

— Госпожо — каза Ирдел, като си сипа чаша вино, — позволете ми най-напред да ви изразя моята признателност за това, че приехте... тази среща насаме, особено при създалите се обстоятелства. Но разполагаме с много кратко време. Нашето отсъствие — вашето, както и моето бързо ще бъде забелязано. Така че позволете ми да премина към най-същественото.

— Моля ви.

Ирдел отпи глътка вино. Това, което се канеше да каже, можеше да се приеме за държавно предателство.

— Госпожо, ние бяхме — вие и аз — играчки за амбицията на кралицата. Тя пожела тази война, тази убийствена обсада може би за да си отмъсти на вас, но най-вече за да ме държи настрана от Двора и да ме дискредитира. Разбрах го много късно и това е най-голямата ми грешка...

— Да ви дискредитира?

— Като ме остави сам да понеса отговорността за провала на тази обсада, която сега вече на никого не се харесва и никой не иска.

— Вие не сте се провалили. Вие водите една лоялна и премерена война, като избягвате ненужно да жертвате живота на войниците.

— Което ме прави нерешителен в очите на мнозина. Докато всички твърдят, че ако моят брат Алан беше на моето място...

Ирдел не довърши и Господарката на Арканте замълча. Обзет от гняв, принцът изпи чашата си на един дъх и като се съвзе, попита:

— Знаете ли какво се случва в Ориал?

— Не — излъга Исандра.

Това не можа да заблуди Ирдел и той се усмихна.

— В такъв случай вашите шпиони скоро ще ви уведомят... Брат ми Алан публично е бил приветстван в катедралата на Ориал, след като получил Меча на кралете от ръцете на баща ми. Разбира се, човек трябва да е бил там, за да го разбере, но жестът е бил изцяло като предаване на властта — той въздъхна. — Както знаете, кралицата не е моя майка. Тя винаги ме е мразила, несъмнено защото мразеше спомена, който моята майка е оставила в сърцето на краля.

Тъй като Върховният крал я беше обичал, Исандра знаеше по-добре от всеки друг какво можеше да означава ревността на кралицата.

— Утре заминавам за Ориал — продължи Ирдел. — Дните на баща ми свършват и се надявам да бъда до него, когато поеме

последния си дъх, макар да се досещам, че всичко е било подготвено — съвършено коварно — така, че да не пристигна навреме. Ще ми кажат, че не са преценили правилно здравето на баща ми, че са щели да ме предупредят по-рано, ако са знаели, че състоянието му внезапно се е влошило. Впрочем сега, когато говоря с вас, може би той вече е...

Със свито гърло Ирдел не можа да довърши и мъката му развълнува Исандра. Тя също беше тъжна. Двамата с Върховния крал се бяха обичали и тя за нищо не можеше да се оплаче от него. На него дължеше това, че бе станала Господарка на Арканте, тя — някогашната куртизанка.

Ирдел се съвзе.

— С подкрепата на Църквата на пожертвания Дракон-крал, на част от благородниците и на народа кралицата ще постави брат ми Алан на трона. Как мислите, какво ще стане с Арканте, ако това се случи?

Въпросът беше напълно реторичен.

Изпълнена с достойнство, Исандра попита:

— Какво очаквате от мен?

— Няма да позволя да ми откраднат моята корона и ще вдигна оръжие, за да я защита. Някои ще ме последват. Това ще означава война и тогава Арканте ще трябва да избира дали да се подчини или да се бие... Нека сключим примирие, госпожо. И когато настъпи моментът, да обединим силите си против кралицата.

— Което означава против Върховното кралство.

— Да. Арканте е възплъщение на свободата. На моя страна ще бъдат честта и законността. Мнозина ще са тези, които ще се съберат под общото ни знаме.

Исандра помисли и като впи поглед в очите на принца, се помъчи да стигне до дъното на душата му. Помисли си за страданията, които нейният град бе изтърпял и които щеше да изтърпи, ако принц Алдеран узурпираше короната и ако Върховното кралство се окажеше разкъсано от всеобща гражданска война. Помисли си и за Лукас, когото знаеше, че държат затворен в Ориал и когото кралицата използваше, за да държи граф Д'Аргор в подчинение. Не минаваше и ден, без Исандра да се запита какво ще стане с него. Измъчваше я тревога, но това в никакъв случай не биваше да повлияе на решението ѝ. На първо място беше дългът ѝ към Арканте.

— Кълна ви се, че моето царуване ще бъде под знака на мира и справедливостта, госпожо.

Исандра се изправи и започна да слага ръкавиците си.

— Ако се наложи — каза тя, — Арканте ще ви помогне да спечелите трона си.

КРАЯТ НА ЗИМАТА НА 1548 ГОДИНА ОСТРОВ ДЕРИОС

Сред Пратениците на Събранието на Иркандис имаше Наблюдатели, натоварени не само да предават словата на Пазителите, но и да присъстват вместо тях на събитията, способни да се впишат в тясната, крехка тъкан на съдбата.

Хроники (Книга на съдбата)

Корабът се люлееше в бушуващото море. Ревящите ветрове на бурята вече бяха разкъсали едно от платната му. Вълните се блъскаха в него и повдигаха носа му, който веднага след това потъваше под разпенените гребени. Моряците, които се трудеха на мостика и по мачтите, се молеха. В задната част на кораба, застанал до капитана, който се беше вкопчил в кормилото и се мъчеше да поддържа курса, Скерен не се молеше. Стоеше неподвижен, дъждът шибаше под качулката белите, блестящи люспи на безстрастното му лице — дракът с тюркоазените очи знаеше, че ще пристигнат живи и здрави. Не беше ли той Пратеникът на Пазителите?

Наложи му се да плати доста пари на капитана и неговия екипаж. Единствено хубавите, съблазнителни златни монети успяха да ги убедят да тръгнат, защото ако бурята, която вилнееше наоколо, ги тревожеше, то мястото, където отиваха, ги плашеше. Но Скерен не можеше да избира нито мястото, нито времето. Мисията му беше да присъства на раждането на Мага, който — според звездите — щеше да е син на Рицаря с меч. А на Скерен му беше известно, че Лорн очакваше само едно дете да му се роди — плодът от любовта му с Алисия дъо Лоранс. Оставаше да открие Алисия, което не беше лесно, като се имаше предвид, че Скерен не разполагаше с почти никакво време. Все пак той успя да разбере, че тя беше изпратена в уединение на остров Дериос, в една монашеска общност. А сега вече времето го притискаше. Дали щеше да успее да пристигне, преди детето да нададе първия си вик? Трябваше.

Насочван от светлините на манастира, който се извисяваше над острова, корабът най-накрая акостира в едно заливче, на завет от бурята. Скерен скочи на малкия наводнен каменен кей и като държеше краищата на качулката си, а полите на плаща му плющяха на вятъра, започна да се изкачва сам по тясната пътека, която се виеше по склона на пропастта. Малко по малко, блъскан от пристъпите на бурята, той успя да стигне до върха на острова. В гърба му вятърът бушуваше, той се изправи пред страховития манастир и почука по двойната порта с масивния чук, който я красеше. Докато чакаше, си мислеше колко бързо събитията, които го водеха тук, се бяха развили след завръщането на Лорн, после свали качулката си, като видя в едно от страничните крила да се отваря малка вратичка.

Появи се монахиня, облечена в червено, на главата си носеше воал, а лицето ѝ беше скрито зад маска от кожа и мед.

— Аз съм Наблюдателят — каза Скерен. — Събранието на Ирканс ме изпраца.

Предупредени от виденията на своята майка наставница, сестрите от остров Дериос го очакваха. Монахинята кимна и изчезна. Дракът благодари, влезе, остави я да затвори вратата, после я последва по мрачните коридори на манастира. Скоро дочу виковете — виковете на жена, страдаща от мъките на раждането. Значи идваше навреме.

Навреме, за да бъде свидетел на събитие, способно да преобърне хода на съдбата.

Навреме също така да отнесе детето, ако е необходимо, и да бди над него до пълното осъществяване на повелите на Сивия дракон — или поне това беше казал Седмият пазител.

Влязоха в ниска стая и монахинята посочи на Скерен да остане тук. Виковете на Алисия отекваха в съседната стая, воят на бурята навън едва успяваше да ги заглуши. Дъждът плющеше с все сила по покрива. Гръмотевици трещяха. Но колкото и да беше силна, тази буря беше съвсем обикновена. Пратеникът беше очаквал Тъмнинна буря, която повече да отговаря на раждането на Мага, както беше известно от Светите покровители. Скерен не успяваше да се убеди напълно, но му се искаше да вярва, че това беше добра поличба.

След виковете на майката се чу плача на новородено.

След малко вратата на съседната стая се отвори и влезе игуменката. Изправена и слаба, тя беше облечена по същия начин,

както монахинята, която бе посрещнала драка, с тази разлика, че нейната кожено-медна маска покриваше само горната част на лицето ѝ и позволяваше да се видят тясна уста, остра брадичка и сбръчкани бузи.

В ръцете си носеше голо новородено.

— Той ли е? — попита Скерен, в гласа му се долавяше лека тревога.

— Не.

— Невъзможно!

— Вижте.

Игуменката подаде детето на драка, който се учуди.

— Момиче?

— Момиче.

Скерен се съвзе.

В края на краищата Магът можеше да бъде и Магъосница. Но не беше възможно да не носи белега, който беше определял всеки от предшествениците му. Това трябваше да е печат на Тъмнината, каменен печат, вдълбан в кожата му и гравирани с древна руна.

Скерен потърси.

Подлагайки на изпитание търпението на невъзмутимата игуменка, той огледа новороденото, после го огледа внимателно още веднъж, но не намери никакъв белег. Хрумна му идеята, че някой е подменил бебето, но тя веднага му се видя нелепа — сестрите, носещи маски от кожа и мед, не бяха от онези, които се опитват да измамят съдбата. Тогава как? Как беше възможно това дете да не носи белега на Вековните Магове?

Дали Седмият пазител беше сгрешил?

Или звездите бяха излъгали? Колкото и невероятно да изглеждаше, трябваше да допусне едното или другото от тези обяснения. Освен ако Сивият дракон не бе решил сам да пренапише старите страници от книгата на съдбата...

— Върнете детето на майка му — каза Пратеникът.

КРАЯТ НА ЗИМАТА НА 1548 ГОДИНА КРАЛСКИЯТ ДВОРЕЦ (ОРИАЛ)

*Единствено в смъртта настъпва истинско избавление.
Защото нито нощта, нито забравата предпазват от
мъките в този свят и от капризите на Божествените.*

Хроники (Книга на Химните)

Нощта се бе спуснала над потъналия в сняг Ориал.

В Кралския дворец цареше тежка тишина. Всички говореха тихо. Пристъпваха внимателно. Най-дребното проскърцване на врата отекваше като тревожен вик. Захлопната врата караше хората да се стряскат. Слугите се носеха като неясни сенки, само подметките им вдигаха шум по паркета. Огледалата и прозорците вече бяха покрити с черни платна.

Целият двор се бе събрал пред кралските покои — нетърпелив и сериозен, почти трескав. Вече дори не беше въпрос и на часове. Очакваха всеки момент Върховният крал да умре и най-сетне да сложи край на годините агония. Вестоносците, които щяха да разнесат новината, бяха готови да скочат на седлата и да пришпорят конете. Във всяка църква камбаните бяха готови да забият на смърт веднага след камбаната на двореца. Още преди полунощ Ерклант Втори вече нямаше да го има, но какво щеше да остане след него? Несъмнено хората щяха да си спомнят, че Великото зло се бе стоварило над него и че бе умрял, без някой да разбере защо Божествените го бяха прокълнали, нито дали са му простили. Но хората не бяха загрижени толкова за Върховния крал и неговото царуване, колкото за бъдещето. Кой щеше да го наследи? Въпросът можеше да изненадва някои, но сред придворните вече се носеше слуха, че кралят е посочил принц Алдеран за свой пръв наследник.

В главното преддверие на кралските покои кралицата чакаше. С нея бяха двамата ѝ синове — Алан и Жал, Естеверис, близки съветници, няколко дами и приближени господа и — според обичая —

великите владетели на кралството, сред които херцог Дьо Фелн и граф Д'Аргор. Ирдел не присъстваше: уведомен колкото се може най-късно, той летеше със змей към Ориал, но нямаше да пристигне навреме, за да си вземе сбогом с баща си. В качеството си на капитан на Ониксовата гвардия Лорн също беше там, но стоеше настрана и угрижено мислеше. Дълго беше разсъждавал какво да направи със своя екземпляр от истинското кралско завещание, но не това го занимаваше в този момент, защото решението му бе взето. Обаче се страхуваше да не би Върховният крал да умре, преди той да успее да изпълни едно обещание, което беше дал пред себе си, когато чу последните думи на Вард.

— Благодаря ти, че си тук.

Лорн се извърна към Алан.

— Няма за какво.

„В края на краищата, бащата, който агонизира, е колкото твой, толкова и мой“ — каза си Лорн.

— Лекарите му току-що си тръгнаха — добави Алан. — Той е сам с изповедника си.

— Значи краят скоро ще настъпи.

— Да, скоро...

Потънал в мъка, Алан помълча за миг, после попита:

— Дали е бил лош крал?

— Струва ми се, че още е много рано да се каже.

— Разбира се, ти си прав. Но ако бе бил велик крал, щяхме вече да го знаем, нали? Какво ще остане от царуването му?

„Хаос“ — помисли си Лорн.

— Аз — каза Алан — ще бъда велик крал. Каквото и да се случи, заклевам се. И ако се възкача на трона, кълна се никога повече да не докосна кеш.

Лорн знаеше, че в този миг Алан беше искрен. Но знаеше също така колко струва обещанието на пияницата.

— Това е добре — каза той.

— Ще мога ли да разчитам на теб?

— Как така?

— Когато стана крал, ще бъдеш ли до мен? Бих искал да мога да разчитам на теб.

Лорн се сепна.

„Бих искал да мога да разчитам на теб.“

Същите думи, буквално съвсем същите Алан му бе казал преди две години на кораба, който ги връщаше от морето на Мрака. За да поиска помощта му предвид на едно несигурно и изпълнено с опасности бъдеще. Тогава си спомни и въпроса, който Лорн непрестанно си задаваше и на който Алан не бе отговорил: Откога принцът знаеше, че майка му подготвя неговото възкачване на трона? И откога го беше приел? Откога съзнателно мамеше всички? Кралицата беше разиграла комедията на откъстителната, амбициозна жена, за да прикрие по-добре играта си. Ами ако Алан беше играл комедията на безгрижния принц?

— Винаги ще бъда до теб — излъга Лорн.

— Благодаря.

Алан го прегърна — прегръдка, която Лорн прие без угризения.

— Ако мога да направя нещо, каквото и да е, за теб... — предложи Алан.

— Можеш. Бих искал... Бих искал да остана за миг до ложето на краля. Сам.

— Това няма да е трудно.

Изненадан, Лорн вдигна вежди.

Последния път, когато се бе срещнал с Върховния крал, беше вдигнал ръка против него. Така че не си представяше, че толкова лесно ще получи удовлетворение на молбата си, но Алан сам му даде обяснението:

— Той вече на няколко пъти те вика.

— Защо?

— Не зная.

* * *

Стаята беше изцяло обточена в черно. Прозорците бяха закрити. Тъмни чаршафи се спускаха около леглото с балдахин. Във въздуха се носеше силна миризма на тамян, която обаче не успяваше да прикрие смрадта на развалено месо. Огънят, който гореше в камината, пропукваше сред зловеща тишина.

Лорн влезе сам.

Приближи се до леглото, поздрави мълчаливо изповедника, който го задържа за лакътя и каза:

— Само няколко думи, моля ви.

Лорн кимна и остави черния свещеник да се отдалечи от леглото.

— Вие можете да направите много за упокой душата на краля, рицарю — каза изповедникът полугласно. — Той мисли... той смята, че трябва да получи вашата прошка. Дайте му я.

— Моята прошка? Не разбирам.

Притеснен, изповедникът скришом погледна към леглото, сякаш се страхуваше, че умирацията може да ги чуе.

— Кралят облекчи душата си от всичките си тайни по време на изповед. Някои от тези тайни ви засягат, но не зная какво вие...

— Говорете, отче.

— Кралят мисли, че вие сте причината за неговата болест. Това няма никакъв смисъл, но според него Божествените са му пратили Великото зло, за да го накажат заради вашето раждане.

Свещеникът замълча.

И тъй като Лорн сякаш лекичко се усмихваше при мисълта за това, което би могло да плаши краля, той се почувства длъжен да добави:

— Трябва да разберете, че кралят е в състояние на огромна слабост. Той вече не е с всичкия си разум, но мъките му са искрени. Насън говори за пророчество, което Пазителите са му разкрили. То разказвало за мрачни години за Върховното кралство, както и за принц, роден от чуждестранна кралица, предопределен да спаси трона. Този принц...

Лорн се обърна с гръб към свещеника.

— Не мисля, че аз съм предопределен да спася Върховното кралство — каза той, гласът му прозвуча зловещо, докато отиваше към леглото. — Оставете ни.

Изненадан, свещеникът не знаеше какво да каже.

Лорн седна на табуретката на изповедника, до смъртното ложе на краля. Смрадта, която се носеше от леглото, беше непоносима. Смрад на труп, забравен и прояден от червеи — смрадта на Върховния крал. Лорн почака свещеникът да излезе и да затвори вратата. После се наведе напред и рече:

— Татко.

Кралят лежеше по гръб, беше неподвижен. Клепачите му бяха затворени, очите му бяха хлътнали дълбоко в орбитите си. Устните му вече ги нямаше и оголваха жълтите му зъби, стърчащи от слабите, изсъхнали венци. Кожата на лицето му приличаше на овехтял гьон.

— Лорн? — прошепна той на един дъх, без да отваря очи. — Лорн, ти ли си?

— Аз съм.

— Ти... ти дойде. Аз... съм щастлив.

Лорн хвана ръката му — ръка с дълги нокти, лека и крехка, като стара птича лапа.

— Бях... лош баща за теб — продължи кралят. — Лош крал... Често те... много често те пренебрегнах... И те... осъдих. Отрекох се от теб... Несправедливо...

Кралят отвори очи и мъчително изви глава към Лорн.

— Прости ми — каза той. — Умолявам те. Прости ми, синко... Аз... Толкова се нуждаю от прощката ти...

Лорн видя разкаянието и страха в погледа на баща си. Но не се трогна. Единственото чувство, което изпитваше, беше гняв, който потискаше от прекалено дълго, изчакайки да настъпи неговият час.

— Страх те е, нали? — попита Лорн твърдо. — Страх те е, че си нарушил плановете на Божествените. И това е единственото ти угривение... Не се разкайваш за нито един от греховете ти, за нито едно от престъпленията, които си могъл да извършиш през твърде дългия си живот. Не се разкайваш, че си изнасиллил майка ми. Нито че си предал доверието на баща ми. Само за това, че си ме създал. И сега от мен, от мен искаш прошка?

— Аз... Не съм изнасиллил майка ти... Никога... аз...

Лорн бързо стисна ръката на краля. Старецът сдържа дъха си от болка.

— Не ме лъжи, старче! Не и тази вечер. Не и на прага на смъртта.

— Къл... кълна ти се — едва чуто пророни Върховният крал. — Аз... я обичах.

Лорн стисна юмука си още по-силно. В ръката на умирация една кост изпука като суха клонка. Кралят се изпъна. Искаше да извика или да се бори, но не беше способен да го направи, скован от изгнилото си тяло, което вече му позволяваше само едно — да страда.

— Пр... причиняваш ми болка — изплака старецът.

— Зная — Лорн се наведе толкова, че бузата му докосна бузата — пергаментова и смърдяща — на баща му. — Каж ми, наистина ли смяташ, че Божествените те наказаха за това, че си ме създал? Много приказваш, старче. Твоят изповедник нищо не разбира, но аз разбирам. Пророчеството. Синът на Върховен крал и чуждестранна кралица. Алан и аз. Това прави един в повече, нали? По твоя вина. Но може би наистина имаш право. Божествените са те проклели.

— Аз... аз... — изломоти кралят, чиито очи се напълниха със сълзи от болка.

Със стиснат юмрук Лорн не слушаше.

— Кога го разбра? Сигурно при първите признаци на Великото зло. Когато лекарите и свещениците трябва да си признали, че не знаят как да те лекуват. Но кога разбра, че Божествените са те проклели? Това трябва да е било по-сложно, защото не е било лесно да избереш от всичките си грехове! Освен ако... освен ако Пазителите не са ти пратили един от техните Пратеници. Но какво значение има — Лорн замислено замълча за миг. — И все пак бих искал да знам едно нещо. Когато бях изпратен в Далрот, ти знаеше ли? О, не те осъждам, че ме изпрати на гибел. Зная, че не ти ме предаде. Но сигурно си видял в това неочаквана полза, случай да се отървеш от мен. Да премахнеш несигурността, която аз представлявам, като ме отстраниш от играта и ме лишиш от бъдещето ми. Дори не трябваше да правиш нещо. Просто трябваше да оставиш нещата такива, каквито са. Да оставиш на съдиите и палачите да си свършат работата. И кой знае? Може би Сивият дракон е искал точно това. Може би си бил намерил начина да поправиш грешката си и да получил прошката на Божествените! Колко ли трябва да си бил разочарован, виждайки, че Великото зло продължава да те разяжда...

Хватката на Лорн ставаше все по-жестока и две кости изпращяха в ръката на Върховния крал. Той се разтресе, изстена нещастно, което за него беше вик.

— Синко... Ум... умолявам те.

— А майка ми? Тя молеше ли те? Не, сигурен съм, че не е. Беше твърде горда за това. Макар и пленница, макар и робиня, тя винаги си остана много повече кралица, отколкото ти някога си бил крал. Изтърпяла е. Оставила те е да се възползваш от нея и после е

замълчала, завинаги. Защото е обичала съпруга си. Защото не е искала той да се разбунтува против този Върховен крал, на когото вярно служеше. А може би и защото не е искала той да ме намрази... Ти не помниш, но онази нощ Вард е бил дневален. Той не бе забравил. Но не мисли, че от вярност към теб е мълчал през всичките тези години. А защото майка ми го заклела да пази тайна.

— Аз... аз я обичах...

— И какво от това? Тя не те е обичала.

Изведнъж Лорн изви китката на краля и сякаш сноп вейки се прекършиха. Кралят изхълца. Няколко леки потрепервания на тялото му показваха, че се бори, после изчезнаха.

— Ст... Стражи! Норфолд! При мен!

Призивът на стареца беше едно пошушване, което не премина завесите на леглото му. Уверен в себе си, Лорн пусна ръката му, която провисна като стара ръкавица, пълна с кости.

— А сега чуй какво съм дошъл да ти кажа. Чуваш ли, татко?

Уплашен, кралят кимна.

— Да... Да...

— Чудесно. Тогава знай, че завещанията са били разменени. Остава само това, което си написал първо, онова, което сочи Алан за твой наследник. Кралицата и нейният министър се постараха и искам да знаеш, че не направих нищо, за да им попреча. Искам също така да знаеш, че притежавах един екземпляр от законното завещание — да, екземплярът, който беше предназначил за мен — за който се постарях никой никога да не прочете...

— Не... Не!

— Знаеш какво означава това. Или най-накрая си разбрал. Или Пазителите са те предупредили.

— Върховното кралство... Смъртта... Войната...

— Да, татко. Законните ти синове ще се разкъсат и ще потопят Върховното кралство в разруха и хаос. Ти вече няма си тук, за да го видиш, но можеш да си го представиш, нали? Твоето скъпо кралство скоро няма да го има. Това кралство, за което ти никога не си бил достоен, ще изчезне в пламъците. И хората ще помнят, че е станало по твоя вина. Заради това завещание *Хрониките* ще кажат, че последната ти постъпка е била да предизвикаш гибелта на Върховното кралство... И поданиците ти, също като Божествените, ще те прокълнат...

— Мил... милост...

Лорн се изправи невъзмутимо.

Сянката му падна върху агонизиращия крал.

— Сега — рече той — ще ти взема най-скъпоценното, което може да се вземе от един умиращ — малкото, което му остава. Сбогом, татко. Ще се видим в ада.

Изпълнен със спокойствие, Лорн сложи ръка върху лицето на Върховния крал.

Когато влизаше в стаята му, вече знаеше какво щеше да направи. Знаеше, че окончателно щеше да обърне гръб на човека, който бе до този момент и че щеше да изгуби душата си за сметка на Тъмнината. Откакто бе говорил със Скерен, откакто се бе върнал към справедливостта и съдбата си, Лорн се беше почувствал защитен от Тъмнината, въпреки няколко прояви на лошо настроение. Дори беше подчинил и принудил своя Дух от Тъмнина да му помогне срещу Лаедрас. Може би се залъгваше с илюзии. Може би беше на път да се излекува и това изглеждаше като изкупление. Но въпреки това, независимо дали имаше още някакъв шанс за спасение, или не, той на драго сърце се отказа от него, съзнавайки, че се жертва на олтара на отмъщението.

Нямаше нужда да натиска.

Стана лесно. Чаршафите едва помръднаха и Лорн можа да види ужаса, който заблестя, после отслабна в очите на омразния му баща.

* * *

Лорн остави Върховния крал на смъртното му легло, прекоси преддверието сред дълбока тишина, под погледите на всички.

— Кралят е мъртъв — рече той.

И излезе, без да се обръща.

ЕПИЛОГ

НАЧАЛОТО НА ПРОЛЕТТА НА 1549 ГОДИНА ПЛАНИНИТЕ НА АРГОР

Но детето беше родено. Както указваха звездите на небосвода на съдбата, негов баща беше Рицарят с меча и то носеше белега на Мага.

Хроники (Книга на Тайните)

Говореше се, че е вещица.

Отдалеч Майрен гледаше как колибата ѝ гори сред планините.

Тя сама я беше подпалила, съзнавайки, че никога повече няма да се върне тук. Сега всичко, което притежаваше, беше в чантата до краката ѝ. А в ръцете ѝ детето, което Лорн ѝ бе направил миналата пролет, спеше, увито топло.

То носеше белег — печат от черен камък, с който беше родено и на който имаше издълбана древна руна.

Този белег предначертаваше съдбата му.

Той го обричаше на скитничество — и скитничеството започваше днес, преди да дойде омразата.

Майрен взе чантата си.

После тръгна.

Утрото едва изгряваше и тази зора бележеше началото на нов свят.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.